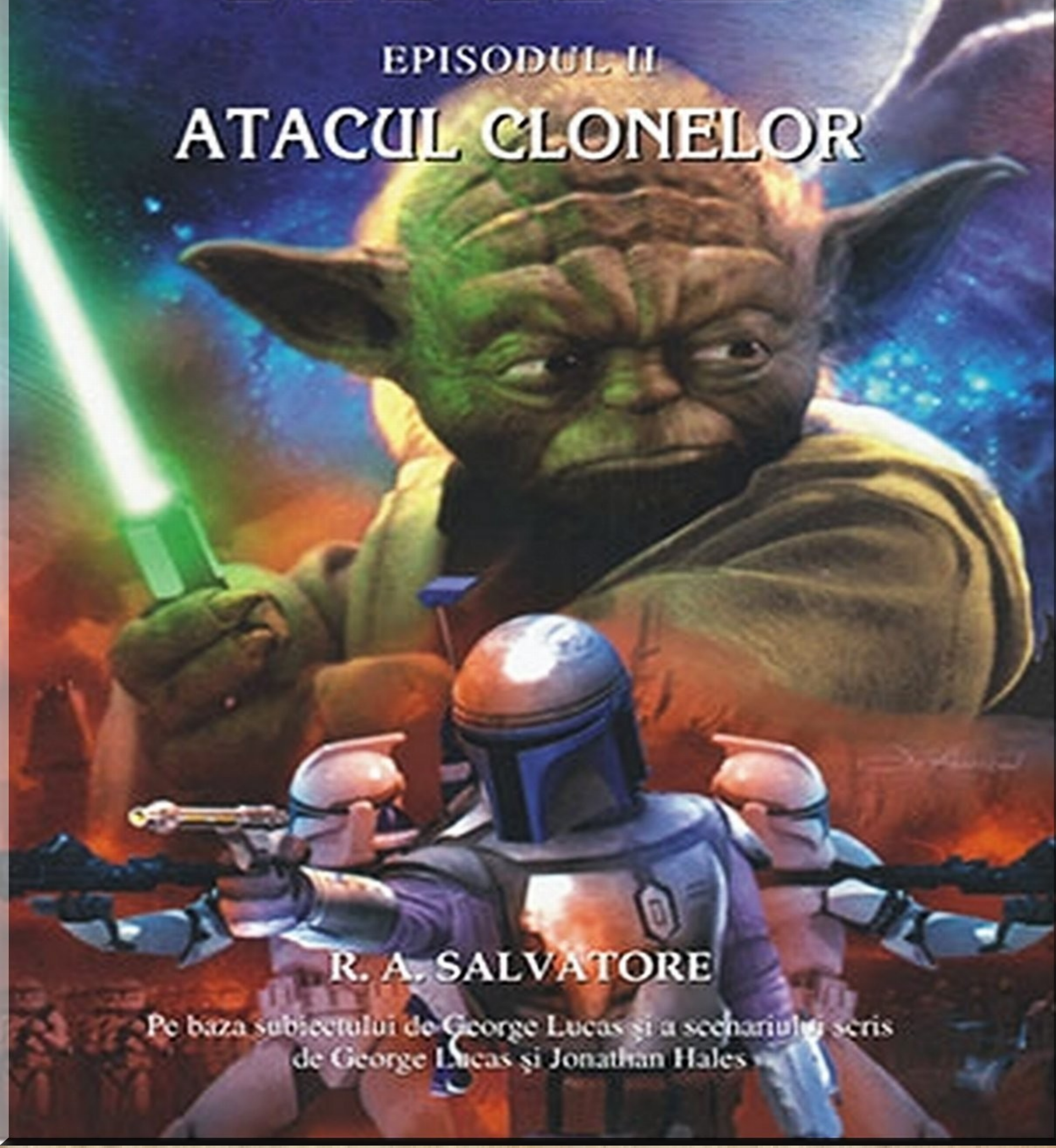
STAR WARS

EPISODUL II

ATACUL CLONELOR

R. A. SALVATORE

Pe baza subiectului de George Lucas și a scenariului scris de George Lucas și Jonathan Hales

R. A. SALVATORE

STAR WARS

Episodul II
ATACUL CLONELOR

V.2.0

R. A. Salvatore
Episode II: Attack of the Clones

2004

R. A. Salvatore

Robert Antony Salvatore, născut în 1959, a scris sub pseudonimul R. A. Salvatore, este un autor american cunoscut cel mai bine pentru *The DemonWars Saga,* romanele sale din seria Forgotten Realms.

Episodul II Atacul clonelor este situat în timp la zece ani după evenimentele din Ameninţarea Fantomei (The Phantom Menance). Republica continuă să se zbată în haos. O mişcare separatistă care include sute de planete şi alianţe puternice aduce noi ameninţări galaxiei. Aceste mişcări, plănuite îndelung de forţe încă necunoscute, duc la izbucnirea Războiului Clonelor şi la începutul sfârşitului Republicii.

Pe baza subiectului şi a scenariului scris de
George Lucas şi Jonathan Hales

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...

PROLOG

Mintea lui absorbea scena din faţă, care era liniştită, calmă şi... cât se poate de firească.

Era viaţa pe care şi-o dorise dintotdeauna, cu reuniunea familiei şi a prietenilor – ştia că asta erau, deşii singura persoană pe care o recunoştea era scumpa lui mamă.

Aşa trebuiau să fie lucrurile. Căldură şi dragoste, râsete şi momente de tihnă. Aşa visase dintotdeauna că va fi, aşa se rugase dintotdeauna să fie. Zâmbete pline de căldură, atrăgătoare... conversaţii plăcute... bătăi blânde pe umeri...

Şi mai presus de orice, surâsul mamei iubite, atât de fericită acum, când nu mai era sclavă. Când ea îl privea, el zărea toate acestea şi multe altele, vedea cât de mândră era de el, cât de fericită îi devenise viaţa.

Ea îi trecu prin faţă, cu chip radios şi întinse mâna spre el, pentru a-l mângâia uşor pe obraz. Zâmbetul ei se lumină, apoi se lărgi mai mult.

Prea mult.

Pentru o clipă, el crezu că exagerarea era un produs al iubirii care depăşea limitele normale, dar zâmbetul continua să se lăţească, iar faţa mamei se deforma şi contorsiona straniu.

Ea părea că se mişcă în ralanti. Toţi se mişcau la fel, încetinind, ca şi cum membrele lor deveniseră prea grele.

Dar nu, nu erau prea grele, înţelese el şi căldura se transformă pe neaşteptate în arsură. Avea impresia că

prietenii şi mama deveneau rigizi şi ţepeni, ca şi când s-ar fi transformat, decăzând din statutul de oameni vii, oameni care respirau. Se holbă la caricatura de surâs şi la chipul contorsionat şi recunoscu durerea şi agonia pură dinapoia acestuia.

Încercă să-i vorbească, s-o întrebe ce ar fi trebuit să facă, s-o întrebe cum putea s-o ajute.

Faţa ei se contorsionă şi mai mult, iar din ochi începu să i se prelingă sânge. Pielea i se cristaliză şi deveni aproape translucidă, aducând cu sticla.

Sticlă! Mama era din sticlă! Scânteile se răsfrângeau din punctele de maximă luminozitate şi sângele şiroia iute peste suprafaţa ei netedă. Iar expresia feţei, uitătura de resemnare şi dezvinovăţire, o uitătură care-i spunea că ea nu-l putuse ajuta şi că el n-o putuse ajuta, răsuci un cuţit ascuţit în inima privitorului neputincios.

Încercă să se apropie de ea, încercă s-o salveze.

În sticlă apărură crăpături. Auzi trosnetele, pe măsură ce fisurile se lărgeau.

El strigă, o dată şi încă o dată, întinzând disperat braţele spre ea. Îşi aminti de Forţă şi-şi trimise gândurile într-acolo cu toată puterea voinţei sale, extinzându-se către ea cu toată energia.

Apoi însă, ea se sparse în cioburi.

Padawanul se ridică în capul oaselor în cuşeta sa din nava spaţială, cu ochii holbaţi, simţindu-şi fruntea asudată şi gâfâind neregulat.

Un vis... Nu fusese decât un vis.

Şi-o repetă mereu şi mereu, încercând să se întindă înapoi în cuşetă. Nu fusese decât un vis.

Sau fusese altceva?

La urma urmelor, el putea să vadă unele lucruri înainte ca acestea să se întâmple cu adevărat.

— Ansion! Se auzi glasul familiar al maestrului său dinspre cabina de comandă.

Ştia că trebuia să-şi alunge starea provocată de vis, că trebuia să se concentreze asupra situaţiei curente, misiunea

cea mai recentă la care participa alături de maestru, dar era mai uşor de zis decât de făcut.

Pentru că îşi văzu din nou mama, o revăzu cu trupul rigidizându-se, cristalizându-se şi apoi explodând în milioane de cioburi răzleţite.

Ridică ochii, se gândi la maestrul său aflat la comanda navei şi se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună toate lucrurile acestea, dacă el ar fi fost în stare să-l ajute. Gândul îi dispăru însă aproape imediat ce i se ivise în minte. Obi-Wan Kenobi nu ar fi putut să-l ajute. Era prea implicat în alte probleme, în instruirea lui, în misiuni minore, aşa cum era disputa aceasta teritorială care-i ducea atât de departe de Coruscant.

Padawanul dorea să revină pe Coruscant cât mai repede cu putinţă. Avea nevoie de sfaturi, dar nu de genul celor pe care le căpăta de la Obi-Wan.

Trebuia să vorbească cu Cancelarul Palpatine şi să-i audă cuvintele liniştitoare. În ultimii zece ani, Palpatine devenise foarte interesat de persoana lui şi făcuse tot posibilul de a sta de vorbă cu el, ori de câte ori se afla pe Coruscant.

Padawanul se simţi ceva mai liniştit, gândindu-se la Palpatine, acum când coşmarul teribil nu-i părăsise pe deplin mintea. Cancelarul, înţeleptul conducător al întregii Republici, îl asigurase că puterile lui aveau să se ridice la înălţimi necunoscute până atunci, că avea să devină redutabil chiar printre redutabilii Jedi, poate că acela era răspunsul. Poate că cel mai puternic dintre Jedi, cel mai redutabil dintre redutabili, putea să întărească sticla fragilă.

— Ansion! se auzi din nou. Anakin, vino!

Capitolul 1.

Shmi Skywalker Lars stătea pe marginea bermei de nisip care marca perimetrul fermei hidrofile, ţinând un picior chiar pe muchia acesteia. Sprijinindu-se cu o mână pe genunchiul îndoit, femeia de vârstă mijlocie cu chip obosit şi uzat, în al cărei păr negru începuseră să apară fire albe, privi în sus, către punctele strălucitoare ale stelelor vizibile în noaptea răcoroasă de pe Tatooine. Nici o muchie ascuţită nu întrerupea peisajul în jurul ei, ci se zăreau doar formele rotunjite şi line ale dunelor suflate de vânt de pe planeta ce părea complet acoperită de nisip. Undeva în depărtare o creatură gemu, un sunet plângăreţ, care răsuna aparte în sufletul lui Shmi în noaptea aceasta.

Era o noapte cu adevărat specială.

Fiul ei Anakin, micul şi dragul de Annie, împlinea azi douăzeci de ani. În fiecare an, Shmi respecta cu sfinţenie data aceasta, deşii trecuse un deceniu de când nu-şi mai văzuse copilul iubit. Cât de mult trebuia să se fi schimbat el! Cât de maturizat, puternic şi înţelept în căile Jedi trebuia să fie acum! Shmi, care trăise toată viaţa într-o zonă limitată de pe monotona planetă Tatooine, ştia că i-ar fi fost imposibil să-şi imagineze minunile pe care fiul ei le putuse vedea printre stele, pe planete cu totul diferite de aceasta, cu culori mai vii şi cu ape ce umpleau văi întregi.

Un surâs nostalgic se înfiripă pe chipul încă frumos, amintindu-şi de zilele atât de îndepărtate când ea şi băiatul fuseseră sclavii nemernicului Watto. Cu poznele şi visurile lui, cu atitudinea independentă şi curajul neîntrecut, Annie obişnuia să-l înfurie pe negustorul toydarian de vechituri. În pofida greutăţilor vieţii de sclavi, ei cunoscuseră şi clipe bune pe atunci. Poate că hrana fusese sărăcăcioasă, că nu avuseseră prea multe şi că Watto fusese mereu nemulţumit şi poruncitor, dar ea fusese alături de Annie, fiul ei iubit.

Capitolul 2.

— Ar trebui să vii înăuntru, se auzi o voce blândă dinapoia ei.

Shmi zâmbi mai larg şi se întoarse, pentru a-şi vedea fiul vitreg, Owen Lars, apropiindu-se. Tânărul era îndesat şi puternic, cam de aceeaşi vârstă cu Anakin, cu păr castaniu scurt, tuleie pe obraji şi un chip lătăreţ care nu putea ascunde nimic din ceea ce exista în inima lui.

Femeia îi ciufuli părul, când Owen se opri lângă ea, iar el îi răspunse, trecându-şi braţul peste umerii ei şi sărutând-o pe obraz.

— Nici o navă în seara asta, mamă? o întrebă înţelegător.

Ştia de ce venise Shmi aici, de ce ieşea ea atât de des în noaptea tăcută.

Shmi îl mângâie cu blândeţe pe obraz, zâmbindu-i. Îl iubea pe tânărul acesta, tot aşa cum îl iubea pe propriul ei fiu, iar Owen fusese bun cu ea, înţelegându-i golul sufletesc ce nu mai putea fi umplut. Fără gelozie, instinctiv, îi acceptase durerea şi-i oferise mereu un umăr pe care să se rezeme.

— Nu, nici o navă, îi răspunse şi reveni cu ochii asupra bolţii înstelate. Probabil că Anakin este ocupat să salveze galaxia, ori să urmărească contrabandişti şi alţi răufăcători. De acum, trebuie să fi început misiuni de felul acesta.

— Atunci, din seara asta, voi dormi mai liniştit, spuse Owen.

Glumea, desigur, însă Shmi îşi dădea seama că în presupunerile ei despre Anakin exista o fărâmă de adevăr. El fusese un copil aparte, mai presus de copiii obişnuiţi... chiar pentru un Jedi, credea ea. Anakin fusese întotdeauna mai presus de alţii. Nu ca statură – după cum şi-l reamintea, fusese un băieţel zâmbitor, cu ochi plini de curiozitate şi păr nisipiu. Însă Annie putea să facă unele lucruri şi încă foarte bine. Deşii pe atunci fusese doar un pici, participase la cursele de ataşe şi învinsese pe unii dintre cei mai buni piloţi de pe Tatooine. Fusese primul om care câştigase o cursă de ataşe, iar asta la vârsta de numai nouă ani! Şi învinsese cu un vehicul, îşi reaminti Shmi cu un surâs şi mai larg, pe care şi-l

construise singur din piesele vechi găsite prin depozitul lui Watto.

Acela era însă felul lui de a fi, deoarece Annie nu semăna cu alţi copii şi nici chiar cu alţi adulţi. Anakin putea să vadă unele lucruri înainte ca ele să se fi întâmplat cu adevărat, ca şi cum ar fi fost atât de acordat la lumea din jurul lui încât putea înţelege în chip firesc concluzia logică a oricărui lanţ de evenimente. De exemplu, putea adesea să perceapă problemele vehiculului său de curse, cu mult înainte ca acestea să se fi transformat în catastrofe. Odată îi spusese lui Shmi că putea să simtă obstacolele ce se apropiau în orice cursă înainte să le fi văzut cu ochii. Era felul său de a fi, special şi de aceea cavalerul Jedi care sosise pe Tatooine recunoscuse natura unică a băiatului şi-l răscumpărase de la Watto, luându-l pentru a fi îngrijit şi educat de Ordin.

— A trebuit să-l las să plece, vorbi încet Shmi. Nu-l puteam ţine alături de mine, dacă asta însemna să ducă o viaţă de sclav.

— Ştiu, încuviinţă Owen.

— Nu l-aş fi putut ţine alături de mine nici dacă n-am fi fost sclavi, urmă femeia şi-l privi pe Owen ca şi cum propriile ei cuvinte o surprinseseră. Annie are multe de oferit galaxiei. Talentele lui nu puteau fi limitate la Tatooine. Locul lui este acolo sus – să zboare printre stele şi să salveze planete. El a fost născut să fie Jedi, a fost născut să ofere multe la cât mai mulţi.

— De aceea dorm mai bine nopţile, repetă Owen.

Shmi îl privi şi văzu că zâmbetul îi era mai larg ca oricând.

— Mă tachinezi! făcu ea şi se întinse să-l lovească în joacă.

Fiul vitreg se mulţumi să ridice din umeri.

— Annie dorea să plece, redeveni serioasă Shmi ţinându-i lui Owen un monolog pe care acesta îl ştia deja, un monolog pe care ea îl repeta în gând, noapte de noapte, în ultimii zece ani. Visul lui era să zboare printre stele, să vadă toate planetele din galaxie şi să reuşească lucruri măreţe. S-a născut în sclavie, dar n-a fost născut să fie sclav. În nici un

caz Annie al meu. Nu, nu!

Owen o strânse din nou pe după umeri.

— Ai făcut ceea ce a fost bine. Dacă eu aş fi fost Anakin, ţi-aş fi recunoscător. Aş fi înţeles că ai făcut ce a fost cel mai bine pentru mine. Nu există dragoste mai mare decât asta, mamă.

Shmi îi mângâie iarăşi obrazul şi schiţă un zâmbet trist.

— Haide, mamă, o prinse Owen de mână. Este periculos aici, sub cerul liber.

Femeia aprobă şi nu se împotrivi, când Owen o trase uşor. Se opri apoi brusc şi se încruntă spre fiul vitreg, când acesta se răsuci pentru a vedea de ce rămăsese locului.

— Este mult mai periculos acolo, în cer, murmură ea cu glas spart şi inspiră adânc.

Cu o expresie vădit alarmată, se uită din nou către bolta vastă şi întunecată.

— Dacă este rănit, Owen? Sau mort?

— Mai bine să mori în timp ce-ţi urmăreşti visele, decât să trăieşti o viaţă fără speranţă, răspunse tânărul mai degrabă neconvingător.

Shmi îl privi şi surâsul îi reveni pe chip. Ca şi tatăl său, Owen era un bărbat teribil de pragmatic. Ea înţelegea că-i spusese vorbele acelea doar pentru a-i face plăcere, iar asta îl făcea cu atât mai remarcabil.

De data aceasta nu se mai opuse când Owen o trase după el, revenind în sălaşul modest al lui Cliegg Lars, soţul ei şi tatăl lui Owen.

Luase decizia cea mai înţeleaptă în privinţa fiului ei, gândea Shmi la fiecare pas. Ei fuseseră sclavi şi n-ar fi avut nici o şansă de a-şi găsi libertatea, dacă n-ar fi existat oferta cavalerului Jedi. Cum l-ar fi putut ţine pe Anakin aici, pe Tatooine, când Jedi îi promiteau împlinirea tuturor viselor?

Desigur, Shmi nu ştiuse pe atunci că ea avea să-l cunoască pe Cliegg Lars în Mos Espa şi că fermierul avea să se îndrăgostească de ea, s-o răscumpere de la Watto, s-o elibereze şi abia apoi, după ce fusese femeie liberă, s-o ceară de soţie. Oare l-ar mai fi lăsat pe Anakin să plece, dacă ar fi ştiut despre schimbările ce aveau să intervină în viaţa ei atât

de repede după plecarea fiului?

Oare viaţa i-ar fi fost mai bună acum, mai împlinită din toate punctele de vedere, dacă Anakin ar fi fost alături de ea?

Shmi zâmbi, gândindu-se la toate întrebările acelea. Nu, înţelese ea şi-ar fi dorit la fel de mult ca Annie să plece, chiar dacă ar fi întrevăzut schimbările spectaculoase care aveau să intervină în scurt timp în viaţa ei. Nu pentru ea, cât pentru Anakin. Locul lui era în lumea cea mare. Ea ştia asta.

Scutură din cap, copleşită de enormitatea tuturor evenimentelor petrecute, a numeroaselor cotituri din viaţa ei şi din viaţa lui Anakin. Nici chiar privind retrospectiv, nu putea să fie sigură dacă situaţia prezentă nu era cumva cea mai bună cu putinţă pentru amândoi.

Totuşi, în inima ei dăinuia un hău adânc şi pustiu.

— Te pot ajuta, rosti politicos Beru şi se apropie de Shmi care pregătea cina.

Cliegg şi Owen ieşiseră pentru a activa perimetrul de pază al curţii, asigurând ferma pentru noaptea care anunţa o furtună de praf.

Shmi îi întinse un cuţit, zâmbind călduros şi simţindu-se fericită că tânăra avea să facă parte în curând din familia lor. Deocamdată, Owen nu suflase nici un cuvânt despre intenţia lui de a se însura, dar Shmi simţea totul din privirile pe care le schimbau cei doi. Dacă-şi cunoştea bine fiul vitreg, de acum totul era numai o chestiune de timp, ba încă de nici prea mult timp. Owen nu era un tip aventuros, ci mai degrabă statornic şi solid ca pământul de sub picioare, însă când ştia ce dorea, îşi urmărea ţelul cu hotărâre şi încăpăţânare.

Beru era ţelul dorit şi, în mod evident, îl iubea pe Owen la fel de mult pe cât o iubea el. Era potrivită ca soţie de fermier, gândi Shmi privind-o cum se mişca metodic prin bucătărie. Nu se dădea niciodată înapoi de la treabă, era foarte capabilă şi harnică.

Şi nici nu se aşteaptă la multe sau nu are nevoie de multe pentru a fi fericită, îşi spuse, deoarece, la urma urmelor, aceea era esenţa relaţiei celor doi. Existenţa lor aici era simplă şi banală. Episoadele incitante erau puţine şi nici

unul nu era salutat cu încântare, deoarece de obicei însemnau că în împrejurimi fuseseră zăriţi tâlhari tuskeni sau că avea să urmeze o furtună de praf gigantică, ori alt fenomen natural cu potenţial devastator.

Pentru a fi fericită şi veselă, familia Lars deţinea doar lucrurile simple, în principal tovărăşia celorlalţi. Pentru Cliegg acela fusese unicul mod de viaţă pe care-l cunoscuse şi care se întindea pe câteva generaţii în familia sa. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Owen. Iar Beru, deşii crescuse în Mos Eisley, părea să se adapteze perfect tabloului general.

Da, Owen avea să se însoare cu ea, Shmi o ştia şi ziua aceea avea să fie una fericită!

Cei doi bărbaţi reveniră în scurt timp, împreună cu C-3PO, droidul de protocol pe care Anakin îl construise în zilele când scotocea prin depozitul de piese şi vechituri al lui Watto.

— Încă două rădăcini de tanga, stăpână Shmi, rosti droidul şi-i întinse legumele verde-portocalii proaspăt culese. Aş fi adus mai multe, dar mi s-a spus şi deloc pe un ton civilizat, că trebuie să mă grăbesc.

Shmi privi spre Cliegg, care rânjii şi strânse din umeri.

— Cred că l-am fi putut lăsa afară, zise el, pentru o sablare completă. Desigur, exista riscul ca unele pietricele mai mari purtate de furtună să-i avarieze nişte circuite.

— Îmi cer scuze, stăpâne Cliegg, spuse C-3PO. Am vrut doar...

— Ştim foarte bine ce ai vrut, îl asigură Shmi.

Îi puse o mână pe umăr, liniştitor, apoi şi-o retrase iute, gândindu-se că era un gest perfect inutil faţă de un ansamblu ambulant de circuite electronice, totuşi C-3PO însemna pentru ea mult mai mult decât un ansamblu de circuite electronice. Anakin construise droidul... aproape complet. După ce Anakin plecase cu Jedi, C-3PO fusese perfect funcţional, dar fără carcasă, cu circuitele expuse. Shmi îl lăsase aşa multă vreme, visând că Annie se va întoarce pentru a-şi termina treaba. Cu puţin înainte de a se mărita cu Cliegg, finisase ea însăşi droidul, montându-i carcasele de metal mat. Acela fusese un moment mişcător pentru femeie, clipa în care recunoscuse că ea şi Anakin aparţineau de acum unor lumi diferite. Droidul de

protocol putea fi de-a dreptul iritant uneori, însă lui Shmi i-l reamintea mereu pe fiul ei.

— Evident, dacă sunt nişte tuskeni pe-acolo, le-ar plăcea să-l bage sub învelitori înainte de furtună, continuă Cliegg încântat în mod vădit să-l tachineze pe bietul droid. C-3PO, cred că tu nu te temi de tâlharii tuskeni, aşa-i?

— Nimic din programele mele nu sugerează aşa ceva, replică C-3PO, deşii ar fi sunat mai convingător dacă n-ar fi tremurat în timp ce vorbea şi dacă glasul nu i-ar fi fost scârţâit şi oscilant.

— Ajunge, îl mustră Shmi pe Cliegg. Bietul C-3PO, urmă ea bătându-l pe droid pe umăr. Haide, poţi să pleci. Am suficiente ajutoare în seara asta.

Îi făcu semn să se îndepărteze şi se întoarse spre soţul ei.

— Eşti groaznic cu bietul droid, remarcă ea.

— Dacă nu mă pot amuza cu el, va trebui să mă-ndrept asupra altcuiva, comentă Cliegg aflat într-o dispoziţie neaşteptat de jovială.

Îşi miji ochii şi plimbă privirea prin odaie, oprind-o în cele din urmă ameninţător asupra lui Beru.

— Cliegg! îl avertiză prompt Shmi.

— Ce-i?! protestă el. Dacă are de gând să trăiască aici, ar fi bine să înveţe să se apere singură!

— Tată! exclamă Owen.

— Nu vă faceţi griji despre moş Cliegg, rosti ascuţit Beru accentuând cuvântul moş. Aş fi o soţie jalnică, dacă nu l-aş putea învinge într-un duel verbal!

— Aha! mugi Cliegg. O provocare!

— Din partea mea nu pare deloc aşa, replică sec Beru şi începu să schimbe insulte amabile cu Cliegg, întrerupţi la răstimpuri de Owen.

Shmi abia îi asculta, prea absorbită în a o examina pe Beru. Da, cu siguranţă, avea să se potrivească în mediul fermei. Temperamentul îi era perfect, decis şi în acelaşi timp jucăuş, atunci când situaţia o îngăduia. Morocănosul Cliegg se putea duela verbal cu fermierii cei mai ascuţiţi de limbă, dar şi Beru putea fi numărată în rândul elitei. Shmi reveni la

pregătirea cinei, surâzând de fiecare dată când fata îl atingea pe soţul ei cu o replică teribil de afurisită.

Concentrată asupra muncii, nici măcar nu văzu proiectilul şi, când leguma coaptă o izbi în obraz, ţipă speriată.

Bineînţeles, asta îi făcu pe ceilalţi trei să se tăvălească pe jos de râs.

Shmi se răsuci către ei. Din expresia de stânjeneală de pe chipul lui Beru şi din poziţia fetei, dincolo de Cliegg, părea evident că ea aruncase leguma, ţintindu-l pe bărbat, dar ochind prea sus.

— Fata este ascultătoare când îi spui să înceteze, comentă Cliegg şi tonul lui sarcastic fu întrerupt de un hohot de râs care-i scutură trapul mătăhălos.

Amuţi, când Shmi îl pocni cu un fruct zemos, care se strivi de spinarea lui şi se scurse încet în jos.

Se iscă imediat o bătaie generală cu fructe şi legume – desigur, cu măsură, azvârlindu-se mai mult ameninţări decât proiectile reale.

După ce se sfârşi, Shmi începu să facă curăţenie, ajutată şi de ceilalţi trei.

— Voi doi, se adresă ea lui Owen şi Beru, plecaţi şi distraţi-vă şi fără scandalagiul ăsta. Cliegg a dat tonul, aşa că el o să m-ajute să fac curăţenie. Daţi-i drumul! O să vă chem când am pus cina pe masă.

Cliegg chicoti încetişor.

— Şi dacă o strici şi pe următoarea, o să rămâi flămând, îl avertiză Shmi agitând un polonic. Şi singur!

— Poftim?! Niciodată aşa ceva! exclamă bărbatul, ridicând braţele în semn de predare.

Shmi flutură din nou polonicul spre Owen şi Beru, care plecară încântaţi.

— Va fi o soţie minunată, comentă Shmi.

Cliegg se apropie din spate şi o prinse de mijloc, trăgând-o la el.

— Bărbaţii din neamul Lars iubesc numai femeile cele mai bune.

Shmi se răsuci, îi zări surâsul cald şi sincer şi-i răspunse în acelaşi fel. Aşa trebuia să fie viaţa. Muncă neobosită şi

susţinută, bucuria realizărilor concrete şi suficient timp liber, măcar pentru distracţii. Era exact viaţa pe care şi-o dorise mereu. Era aproape perfectă.

O expresie melancolică îi traversă chipul.

— Te, gândeşti la băiatul tău, spuse Cliegg.

Shmi îl privi cu un amestec de fericire şi tristeţe, ca un unic norişor întunecat străbătând cerul senin.

— Da, însă nu cu mâhnire. Ştiu că el este-n siguranţă şi că realizează lucruri măreţe.

— Pe de altă parte, atunci când ne simţim bine împreună, îţi doreşti ca şi el să fi fost aici.

— Aşa-i... şi nu numai în momentele de veselie. Îmi doresc ca Anakin să fi fost aici din capul locului, de când ne-am cunoscut noi doi.

— Acum cinci ani...

— Te-ar fi iubit aşa cum te iubesc eu, iar el şi Owen...

Glasul i se stinse.

— Nu crezi că Anakin şi Owen ar fi fost prieteni? Haide, haide! Cum să nu fi fost?

— Nu l-ai cunoscut pe Annie al meu! murmură Shmi.

— Ar fi fost prietenii cei mai buni, o asigură Cliegg strângând-o şi mai tare în braţe. Cum să nu fi fost, dacă tu eşti mama lui?

Shmi acceptă complimentul cu plăcere şi-l sărută pe Cliegg, apăsat şi apreciator. Se gândi la Owen şi la idila care înflorea cu frumoasa Beru. Îi iubea mult pe amândoi!

Gândul respectiv îi trezea însă o tulburare. Shmi se întrebase adesea dacă nu cumva Owen reprezentase o parte din motivul pentru care ea acceptase atât de repede să se mărite cu Cliegg. Îşi privi iarăşi soţul şi-l mângâie apăsat cu palma pe umărul lat Da, îl iubea, îl iubea mult şi în nici un caz nu-şi putea nega fericirea fiindcă fusese, în cele din urmă, eliberată din cătuşele sclaviei Totuşi ce rol jucase existenţa lui Owen în deciziile ei? Întrebarea aceea nu-i pierise din minte în cei cinci ani care trecuseră. În inima ei existase oare o nevoie pe care o satisfăcuse Owen? Nevoia maternă de a umple vidul lăsat de plecarea lui Anakin?

Adevărul era că cei doi reprezentau firi complet diferite.

Owen era solid şi cumpătat, aidoma unei stânci şi ar fi preluat încântat ferma hidrofilă atunci când avea să sosească momentul respectiv, întrucât era transmisă în familia Lars de la o generaţie la următoarea. Owen era pregătit, ba chiar incitat, să fie moştenitorul logic şi firesc al fermei, perfect capabil să accepte stilul de trai, adesea dificil, în schimbul mândriei şi al sentimentului de realizare onestă pe care-l aducea administrarea corectă a proprietăţii.

Pe de altă parte, Annie...

Shmi aproape că izbucni în râs, închipuindu-şi-l într-o situaţie similară pe fiul ei impetuos şi iubitor de pribegie. Nu avea nici o îndoială că l-ar fi adus pe Cliegg în stări de exasperare similare celor pe care i le provocase mereu lui Watto. Ştia prea bine că spiritul aventuros al lui Anakin nu ar fi fost îmblânzit de simţul responsabilităţii transmise de-a lungul generaţiilor. Nevoia lui de a se repezi în direcţia aventurii, de a concura în curse şi de a zbura printre stele nu ar fi fost diminuată şi cu siguranţă l-ar fi scos din minţi pe Cliegg.

Chicoti, imaginându-şi-l pe Cliegg învăpăindu-se de exasperare, când Anakin şi-ar fi neglijat din nou îndatoririle.

Cliegg o strânse şi mai tare în braţe: în mod evident, nu ştia ce o înveselise şi nu avea nici un indiciu asupra imaginilor care treceau prin mintea soţiei sale.

Shmi se topi în îmbrăţişarea aceea, ştiind că se afla acolo unde îi era locul şi simţindu-se liniştită în speranţa că şi Anakin se găsea acolo unde îi era locul.

Nu purta vreunul dintre veşmintele superbe care-i marcaseră rangul în ultimul deceniu şi mai bine. Părul nu-i era coafat în mod răpitor, cu accesorii scânteietoare întreţesute printre şuviţele groase, castanii. În modul simplu în care se arăta acum, Padme Amidala apărea totuşi mai frumoasă şi mai strălucitoare.

Femeia care şedea alături de ea în balansoar îi era în mod evident înrudită; ceva mai vârstnică, avea aerul unei neveste, iar hainele şi coafura erau chiar mai simple decât ale Padmei. Era însă tot atât de frumoasă, radiind o strălucire

interioară la fel de puternică.

— Ai terminat întrevederile cu regina JaTnillia? întrebă Sola.

Din tonul vocii, era evident că întrevederile la care se referise nu ocupau o poziţie de vârf pe lista preferinţelor ei.

Padme privi spre casa de păpuşi în care fiicele Solei, Ryoo şi Pooja, jucau cu înfocare leapşa.

— A fost o singură întrevedere, explică ea. Regina a dorit să-mi transmită nişte informaţii.

— Referitoare la Legea instituirii forţei armate, rosti Sola.

Padme nu se obosi să confirme. Legea instituirii forţei armate, aflată pe agenda de lucru a Senatului, reprezenta cel mai important act normativ din ultimii ani, ale cărui implicaţii pentru Republică le depăşeau chiar şi pe cele din perioada dificilă când Padme fusese regină şi Federaţia Comercială încercase să cucerească planeta Naboo.

— Republica fierbe, dar nu trebuie să ne temem, fiindcă doamna senator Amidala va pune totul la punct, declamă Sola.

Padme se întoarse către ea, oarecum surprinsă de tonul sarcastic.

— Asta faci tu, nu-i aşa? întrebă Sola inocent.

— Asta încerc să fac.

— Asta-i tot ce încerci să faci.

— Ce vrei să zici? se încruntă Padme nedumerită. La urma urmelor, sunt senator.

— Senator după ce a fost regină şi probabil c-o vor aştepta multe alte funcţii, comentă Sola.

Se uită spre grădină şi le strigă lui Ryoo şi Pooja să facă mai puţină gălăgie.

— Vorbeşti de parcă ar fi ceva rău, observă Padme.

Sola o privi deschis.

— Este un lucru excepţional... dacă-l faci din motive corecte.

— Ce vrei să spui?

Cealaltă strânse din umeri, ca şi când n-ar fi fost sigură.

— Cred că te-ai autoconvins că eşti indispensabilă pentru Republică, îi spuse. Că fără tine, nimeni nu s-ar mai descurca.

— Surioară!

— Aşa-i, insistă Sola. Tu dăruieşti, dăruieşti şi iar dăruieşti, mereu şi mereu. Nu vrei niciodată să şi primeşti – măcar niţel?

Zâmbetul Padmei arătă că vorbele acelea o luaseră prin surprindere.

— Ce să primesc?

Sora ei privi iarăşi către Ryoo şi Pooja.

— Uită-te la ele! Îţi văd scânteia din ochi atunci când te uiţi la fetiţele mele. Ştiu cât de mult le iubeşti.

— Bineînţeles că le iubesc!

— Nu ţi-ar plăcea să ai copiii tăi? Să ai familia ta?

Padme se îndreptă brusc din spate şi ochii i se măriră.

— Eu..., începu, apoi tăcu câteva clipe, după care reluă. Chiar în clipa asta lucrez pentru ceva în care cred profund. Ceva care este realmente important.

— Iar după ce vei încheia cu asta, după ce Legea instituirii forţei armate va aparţine trecutului, vei găsi altceva în care să crezi profund, altceva care să fie realmente important. Ceva care priveşte Republica şi guvernul mai mult decât te priveşte, de fapt, pe tine.

— Cum poţi spune una ca asta?!

— Fiindcă este adevărat şi tu ştii că-i adevărat. Când ai de gând să faci ceva numai pentru tine?

— O fac chiar acum.

— Ştii bine la ce mă refer!

Padme râse uşor, scutură din cap şi reveni către Ryoo şi Pooja.

— Orice om trebuie definit prin copiii săi? întrebă ea.

— Evident că nu. Ştii bine că nu despre asta-i vorba. Sau nu numai despre asta. Mă refer la ceva mult mai important, surioară. Îţi petreci tot timpul făcându-ţi griji despre problemele altora, despre disputa dintre două planete sau despre corectitudinea acţiunilor unei ghilde comerciale într-un sistem stelar. Toată energia ta este cheltuită pentru a încerca să îmbunătăţeşti vieţile tuturor.

— Şi ce-i greşit în asta?

— Dar viaţa ta? Ce se întâmplă cu Padme Amidala? Te-ai

gândit vreodată ce anume ţi-ar putea face viaţa mai bună? Cele mai multe persoane care au fost în serviciul public aşa mult timp ca tine s-ar fi retras deja. Ştiu că simţi satisfacţie din faptul că-i ajuţi pe alţii. Asta-i destul de evident. Dar ce-ar fi să te gândeşti şi la ceva mai profund pentru tine? Ce zici despre dragoste, surioară. Şi, da!, ce zici despre nişte copii? Te-ai gândit vreodată la asta? Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să te stabileşti la casa ta şi să te preocupi de lucrurile care-ţi vor împlini viaţa?

Padme ar fi dorit să replice că viaţa ei nu trebuia să fie mai împlinită, dar se pomeni că-şi reţinu cuvintele. Cumva i se păreau găunoase în clipa aceea, privindu-şi nepoatele care se zbenguiau în grădina din spatele casei, ţopăind în jurul sărmanului R2-D2, droidul ei astromec.

Pentru prima dată în multe zile, gândurile Padmei se îndepărtară de responsabilităţile ei, eliberându-se de scrutinul important pe care trebuia să-l anunţe în Senat în mai puţin de o lună. Cumva, cuvintele Legea instituirii forţei armate nu puteau ajunge până la ea prin cântecelul bizar pe care Ryoo şi Pooja îl compuseseră despre R2-D2.

— Destul de aproape, observă grav Owen.

Mergea alături de Cliegg pe perimetrul fermei, verificând măsurile de securitate. Strigătul unei bantha, animalele mari şi lăţoase călărite frecvent de tuskeni, le întrerupsese discuţia.

Amândoi ştiau că era puţin probabil ca o bantha sălbatică să hălăduie prin regiunea aceea, întrucât în preajma fermei hidrofile nu existau zone de păşunat. Ei auziseră însă strigătul, îl puteau identifica fără dubii şi bănuiau că duşmanii potenţiali erau în preajmă.

— Ce-i aduce atât de aproape de ferme? întrebă Owen.

— A trecut cam mult de când n-am mai pornit împotriva lor, replică Cliegg morocănos. Dacă laşi animalele să colinde libere, vor uita lecţiile pe care le-ai dat în trecut.

Privi încruntat spre chipul sceptic al fiului său şi continuă:

— Din când în când, trebuie să ieşi şi să-i înveţi pe tuskeni cum să se poarte.

Owen tăcu, neavând replică.

— Vezi ce mult timp a trecut? pufni Cliegg. Nici măcar nu mai ţii minte când am ieşit ultima dată ca să-i alungăm! Asta-i problema, chiar acolo!

Bantha urlă din nou. Cliegg mormăi în direcţia generală a sunetului, dădu din mână şi porni către casă.

— Ţine-o pe Beru pe lângă tine o vreme, îl instrui pe Owen. Să rămâneţi amândoi în interiorul perimetrului şi să aveţi mereu un blaster la îndemână.

Fiul său aprobă şi-l urmă supus. Înainte să fi ajuns la uşă, bantha urlă iarăşi.

Nu părea deloc departe.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Shmi imediat ce Cliegg intră în casă.

Bărbatul se opri şi reuşi să afişeze un zâmbet liniştitor.

— Nenorocitul ăsta de nisip, răspunse el. A acoperit unii senzori şi m-am săturat să-i tot dezgrop.

Surâse şi mai larg şi o ocoli, pornind spre baie.

— Cliegg..., rosti bănuitor Shmi, oprindu-l.

În clipa aceea intră şi Owen, iar Beru îl privi.

— Ce se-ntâmplă? întrebă ea, imitând-o fără să-şi dea seama pe Shmi.

— Nimic, absolut nimic, răspunse Owen, dar, când traversă încăperea, Beru îi tăie calea şi-l prinse de braţ, silindu-l s-o privească direct, cu o expresie prea serioasă pentru a fi neglijată.

— Doar semne ale unei furtuni de nisip, minţi Cliegg. Hăt departe şi probabil că oricum nu-nseamnă mare lucru.

— Nu-nseamnă mare lucru, totuşi a avut puterea să îngroape senzorii de pe perimetru? se încruntă Shmi.

Owen o privi întrebător, apoi îl auzi pe Cliegg dregându-şi glasul. Se uită spre tatăl său care încuviinţă uşor, după care se întoarse către Shmi.

— Sunt primele rafale, spuse el, totuşi nu cred că furtuna va fi chiar atât de puternică pe cât crede tata.

— Ce naiba, ne minţiţi amândoi în faţă? izbucni brusc Beru, luând-o cu puţin înaintea lui Shmi.

— Ce ai văzut, Cliegg? întrebă apăsat Shmi.

— Nimic, răspunse el cu sinceritate.

— Atunci ce ai auzit? insistă femeia, recunoscând destul de clar eschiva semantică a soţului ei.

— Am auzit doar o bantha şi nimic mai mult.

— Şi crezi că era călărită de un tusken, zise Shmi. Cât de departe?

— Cine poate spune – este noapte şi vântul suflă din toate direcţiile. S-ar putea să fi fost la câţiva kilometri buni.

— Sau...?

Cliegg traversă încăperea şi se opri în faţa soţiei sale.

— Ce vrei de la mine, iubito? o întrebă el, strângând-o în braţe. Am auzit o bantha. Nu ştiu dacă era sau nu călărită de un tusken.

— Au apărut totuşi mai multe urme ale tâlharilor, recunoscu Owen. Familia Dorr a găsit un morman de balegă de bantha, acoperind pe jumătate un senzor de pe perimetrul lor.

— Probabil că nu sunt decât nişte banthe care rătăcesc prin zonă, pe jumătate flămânde şi căutând de mâncare, sugeră Cliegg.

— Sau poate că tuskenii au devenit mai îndrăzneţi, se apropie de marginile fermelor şi chiar ne testează sistemele de securitate, zise Shmi.

Ca o confirmare, alarmele se declanşară chiar în clipa când termină de vorbit, indicând o intruziune prin perimetrul de senzori.

Owen şi Cliegg îşi înhăţară carabinele blaster şi se repeziră afară din casă, urmaţi îndeaproape de Shmi şi Beru.

— Voi rămâneţi aici! le porunci Cliegg. Sau, cel puţin, luaţi nişte arme cu voi!

Privi în jur, îi indică lui Owen o locaţie şi-i făcu semn să-l acopere.

După aceea se năpusti şi traversă curtea, cu carabina în mână, alergând în zigzag, ghemuit şi cu ochii-n patru după orice mişcare, ştiind că, dacă ar fi zărit o siluetă care să semene cu un tusken sau o bantha, ar fi tras mai întâi şi ar fi investigat abia ulterior.

Nu văzu însă nimic. Cliegg şi Owen cercetară tot

perimetrul, scanară zona şi reverificară alarmele, dar nu descoperiră nici un semn de intruziune.

În noaptea aceea, toţi patru rămaseră în alertă, cu armele la îndemână şi dormind pe rând.

A doua zi, Owen găsi sursa alarmei: o urmă de picior pe un petic de sol mai ferm, în apropiere de marginea fermei. Nu era scobitura mare şi rotundă pe care ar fi lăsat-o bantha, ci adâncitura care ar fi fost de aşteptat din partea unui picior încălţat în material moale, specific tuskenilor.

— Ar trebui să vorbim cu Dorr şi cu ceilalţi, comentă Cliegg când Owen îi arătă urma. Să ne strângem un grup şi să alungăm animalele, înapoi în deşert.

— Te referi la banthe?

— Şi la ele, mârâi Cliegg.

Scuipă pe sol, furios şi cu o privire oţelită pe care Owen n-o mai văzuse niciodată la el.

În mod ciudat, Padme Amidala se simţea stingheră în cabinetul ei, situat în acelaşi complex cu palatul reginei Jamillia, dar fără să aibă vreo cale de legătură cu acesta. Biroul îi era acoperit cu holodiscuri şi cu talmeş-balmeşul specific preocupărilor senatoriale. Vizavi de birou, o holounitate afişa două numere în timp real – un soldat pe un taler şi un stindard de pace pe celălalt taler al unei balanţe prezentau estimările pentru scrutinul de pe Coruscant. Holograma balanţei părea perfect echilibrată.

Padme ştia că votul avea să fie strâns, deoarece Senatul era împărţit aproape egal în privinţa înfiinţării unei armate oficiale a Republicii. O irita gândul că atât de mulţi dintre colegii ei aveau să voteze în funcţie de beneficiile personale – începând de la contracte potenţiale pentru echiparea armatei de către sistemele planetare pe care le reprezentau ei şi terminând cu onorarii directe încasate de la unele ghilde comerciale – în loc să se întrebe ce ar fi fost mai potrivit pentru Republică.

În sufletul ei, Padme rămânea convinsă că trebuia să acţioneze pentru a se împotrivi înfiinţării acelei armate. Republica se baza pe toleranţă. Era o reţea vastă, formată din

zeci de mii de sisteme stelare şi cuprinzând un număr şi mai mare de specii, fiecare cu altă perspectivă asupra evenimentelor. Unicul lor element comun era toleranţa – se tolerau reciproc. Crearea unei armate s-ar fi putut dovedi neliniştitoare, chiar ameninţătoare, pentru foarte multe dintre sistemele şi speciile acelea, aflate la mare depărtare de uriaşul oraş-planetă Coruscant.

Hărmălaia izbucnită afară o atrase pe tânără la fereastră. Privi în curtea complexului şi zări un grup de oameni care se înghionteau şi se luptau cu forţele de securitate nabooene ce se străduiau să controleze situaţia.

Dinspre intrare se auzi o ciocănitură energică şi, când Padme se întoarse într-acolo, uşa se deschise şi în cabinet pătrunse căpitanul Panaka.

— Am venit doar pentru o verificare, doamnă senator, rosti bărbatul care-i era bodyguard personal încă de pe timpul când fusese regină.

Înalt şi cu ten închis la culoare, avea privire rece şi statură atletică, accentuată de croiala vestei din piele maro; cămăşii albastre şi pantalonilor. Simpla lui vedere o liniştea pe Padme. Panaka trecuse de patruzeci de ani, dar continua să arate ca şi cum ar fi putut înfrânge orice bărbat de pe Naboo.

— N-ar trebui să te îngrijeşti de securitatea reginei Jamillia? întrebă Padme.

Căpitanul încuviinţă.

— Este bine apărată, vă asigur.

— Cine sunt? indică Padme din bărbie spre fereastra dinapoia căreia continua să răzbată rumoare.

— Mineri de mirodenii, explică Panaka. Probleme contractuale. Nimic care să vă privească, doamnă senator. De fapt, venisem pentru a discuta cu dumneavoastră despre măsurile de securitate în vederea întoarcerii pe Coruscant.

— Până atunci mai sunt câteva săptămâni.

Panaka privi către fereastră.

— În felul acesta vom avea mai mult timp la dispoziţie pentru a ne pregăti aşa cum se cuvine.

Padme ştia prea bine că n-ar fi avut rost să îl contrazică

pe bărbatul încăpăţânat. Întrucât avea să se deplaseze cu o navă oficială a flotei nabooene, Panaka avea dreptul, dacă nu şi responsabilitatea, de a se implica. Şi, pentru a recunoaşte adevărul, grija lui o încânta, deşii nu ar fi declarat-o niciodată faţă de el.

Un strigăt de afară şi reînceperea îmbrâncelilor îi atraseră pentru scurt timp atenţia, aducându-i o grimasă pe chip. Altă problemă! Întotdeauna, undeva exista o problemă. Padme nu putea decât să se întrebe dacă nu cumva aceasta era chiar natura oamenilor, de a stârni agitaţie, când totul părea bine. Ideea neliniştitoare îi aminti cuvintele Solei, alături de imaginile lui Ryoo şi Pooja. Cât de mult le iubea pe cele două puştoaice neastâmpărate!

— Doamnă senator? rosti Panaka, smulgând-o din reflecţii.

— Da?

— Ar trebui să discutăm procedurile de securitate.

Padme simţi un fior de regret fiindcă era nevoită să renunţe la imaginea nepoatelor ei, totuşi încuviinţă şi se sili să revină la starea de concentrare responsabilă. Panaka spusese că trebuiau să discute despre securitate, astfel că Padme Amidala avea să se conformeze.

Familia Lars avu parte de încă o noapte de serenade mugite de banthe. Nici unul dintre cei patru nu se mai îndoia că tuskenii erau acolo, nu departe de fermă, poate chiar privindu-i luminile.

— Sunt animale, nişte sălbatici şi ar trebui să obligăm autorităţile din Mos Eisley să-i extermine ca pe nişte dăunători ce sunt. Ei şi cu împuţiţii de jawa!

Shmi suspină şi-şi lăsă palma pe antebraţul încordat al soţului ei.

— Jawa ne-au ajutat, îi reaminti cu blândeţe.

— Atunci, nu jawa! răcni Cliegg şi Shmi tresări.

Observându-i expresia oripilată, bărbatul se calmă instantaneu.

— Iartă-mă... Atunci, nu jawa, dar tuskenii cu siguranţă. Ei ucid şi fură oricând şi orice pot. De la ei n-avem parte de

nimic bun!

— Dacă încearcă să intre aici, vor rămâne mai puţini pentru a-i alunga în deşert, interveni Owen şi Cliegg dădu din cap aprobator către el.

Încercară să termine cina, dar, de fiecare dată când se auzea o bantha, toţi se încordau şi mâinile le treceau de la tacâmuri la blasterele aflate la îndemână.

— Fiţi atenţi! rosti brusc Shmi şi ceilalţi amuţiră, ciulind urechile.

De afară nu mai răzbătea nici un sunet, nici un muget de banthe.

— Poate că erau în trecere, sugeră Shmi când fu sigură că şi ei sesizaseră liniştea. Poate că au revenit în deşert, acolo unde trăiesc.

— Mâine dimineaţă, ne ducem la Dorr, se adresă Cliegg lui Owen. Îi organizăm pe fermieri şi poate că apelăm şi la Mos Eisley. Privi spre Shmi şi încuviinţă: Pentru orice siguranţă.

— Mâine dimineaţă, repetă Owen.

A doua zi în zori, Owen şi Cliegg părăsiră curtea fără să mai aştepte micul dejun, deoarece Shmi le-o luase înainte, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, pentru a culege ciuperci de la evaporatoare.

În drum spre ferma Dorr, se aşteptaseră s-o vadă, dar nu zăriră decât urmele ei, înconjurate de multe alte urme... lăsate de încălţările moi ale tuskenilor.

Cliegg Lars, unul dintre bărbaţii cei mai duri şi mai puternici pe care-i cunoscuse regiunea aceea, căzu în genunchi şi izbucni în plâns.

— Trebuie să pornim după ea, tată, se auzi pe neaşteptate un glas ferm şi neezitant.

Cliegg ridică ochii, privi îndărăt şi-l văzu pe Owen, care arăta acum mai mult ca oricând a bărbat adevărat, cu chip încruntat, dar decis.

— Este în viaţă şi n-o putem lăsa pe mâinile lor, continuă Owen cu un calm straniu, aproape supranatural.

Cliegg îşi şterse ultimele lacrimi, îl privi fix, apoi

încuviinţă sumbru.

— Dă de ştire fermelor vecine.

Capitolul 3.

— Uite-i! strigă Sholh Dorr, arătând drept înainte fără să încetinească motospeederul.

Ceilalţi douăzeci şi nouă văzură ţinta – norul de praf ridicat de un şir de banthe aflate în mişcare. Răcnind la unison, fermierii învrăjbiţi accelerară, decişi să se răzbune şi s-o salveze pe Shmi, dacă mai era în viaţă la tâlharii tuskeni.

Însoţiţi de urletele motoarelor şi de strigătele de răzbunare, se năpustiră în josul pantei, apropiindu-se cu iuţeală de banthe, doritori de luptă.

Cliegg încuviinţa întruna din cap, mârâind, parcă implorându-şi motospeederul să accelereze şi mai tare. Viră dinspre stânga, îndreptându-se către centrul formaţiunii, plecă fruntea şi ambală la maximum, străduindu-se să-i ajungă pe cei din faţă. Nu dorea decât să fie în toiul încleştării şi să cuprindă în mâinile sale puternice gâtul unui tusken.

Banthele erau perfect vizibile acum, ca şi călăreţii lor înveşmântaţi în mantii.

Un alt răcnet se auzi, cerând răzbunare. Un răcnet care se preschimbă iute în oroare. Vârful formaţiunii de atac a fermierilor intrase din plin într-o sârmă întinsă cu iscusinţă de-a curmezişul terenului, la înălţimea gâtului piloţilor de motospeedere.

Strigătul lui Cliegg însuşi deveni unul de groază, când privi decapitarea câtorva prieteni şi vecini şi când îi văzu pe alţii azvârliţi la pământ. Bazându-se exclusiv pe instincte, ştiind că nu avea timp să-şi oprească motospeederul, Cliegg sări în sus, propulsându-se cu un picior din şaua vehiculului, apoi efectuă încă un salt.

Simţi un fulger de durere şi se rostogoli peste cap. Ateriză brutal pe solul stâncos, patinând pe o distanţă scurtă.

În jurul său, lumea deveni o pâclă, o explozie de activitate frenetică. Văzu cizmele altor fermieri şi îl auzi pe Owen strigându-l, deşii i se păru că vocea fiului său se auzea de la foarte mare depărtare.

Zări şireturile de piele care formau împletitura încălţărilor unui tusken, apoi veşmintele de culoarea nisipului ale acestuia şi, cu o furie ce nu-i putea fi anulată de dezorientare, Cliegg înşfăcă piciorul, când tuskenul trecu pe lângă el.

Ridică ochii şi după aceea braţele, pentru a bloca lovitura descendentă a toiagului tâlharului. Acceptând durerea, fără măcar s-o simtă prin valul lui de mânie, Cliegg se împinse înainte şi prinse cu ambele mâini picioarele tuskenului, doborându-l în faţa sa. Se târî peste el, îl lovi cu braţele lui puternice şi găsi ceea ce dorea.

Urletele de durere, ale fermierilor şi tuskenilor deopotrivă, se ridicau în jurul său, dar Cliegg abia le auzi. Degetele îi rămaseră ferm încleştate în jurul beregatei tuskenului. Strânse cu toată puterea lui considerabilă; prinse capul tâlharului şi-l lovi de sol, din nou şi din nou şi continuă să sugrume şi să izbească mult timp după ce orice împotrivire încetase.

— Tată!

Doar strigătul acela fu în stare să-l oprească pe Cliegg din furia lui. Îl lăsă pe tusken să-i cadă din mâini şi se răsuci, văzându-l pe Owen care se lupta corp la corp cu alt tâlhar.

Cliegg se întoarse şi dădu să se ridice, aducându-şi un picior sub el, mişcându-se iute...

... Şi căzu violent, pierzându-şi în mod inexplicabil echilibrul. Derutat, coborî ochii, aşteptându-se să vadă alt tusken, care-l împiedica să sară în ajutorul fiului său. Văzu însă că fusese trădat de propriul său corp.

Abia atunci, Cliegg Lars înţelese că-şi pierduse piciorul.

Sângele se lăţea pe sol, revărsându-se din membrul retezat. Cu ochii holbaţi de groază, Cliegg îşi prinse cu ambele mâini ciotul piciorului.

Îl strigă pe Owen. O strigă cu disperare pe Shmi.

Un motospeeder fulgeră pe lângă el, un fermier care fugea de la scena masacrului, dar pilotul nu încetini.

Cliegg încercă să strige iarăşi, însă glasul nu-i mai depăşea nodul din gâtlej, nodul cauzat de înţelegerea că dăduse greş şi că totul era pierdut.

Apăru al doilea motospeeder, care opri. În mod instinctiv,

Cliegg se prinse de el şi, chiar înainte să se fi putut căţăra pe şa, vehiculul acceleră, târându-l.

— Rezistă, tată! răcni Owen.

Cliegg rezistă. Cu aceeaşi încăpăţânare care-l menţinuse în toate momentele dificile prin care trecuse la fermă, cu aceeaşi îndărătnicie neînfricată care-i permisese să învingă sălbăticia nemiloasă de pe Tatooine, Cliegg Lars rezistă. Urmărit de tuskeni, Cliegg Lars rezistă pentru viaţa lui. Şi pentru Shmi, pentru unica şansă pe care o mai avea de a fi salvată.

După ce ajunse în vârful pantei, Owen opri motospeederul şi sări jos, repezindu-se la piciorul amputat al tatălui său. Îl strânse şi-l bandajă pe cât putu de bine în cele câteva clipe pe care le avu la dispoziţie, apoi îl ajută pe Cliegg, care se apropia rapid de punctul pierderii cunoştinţei, să se întindă în partea din spate a vehiculului.

După aceea, se îndepărtă cu toată viteza, accelerând la maximum. Ştia că trebuia să-şi aducă tatăl acasă, cât mai repede. Rana teribilă trebuia dezinfectată şi tratată.

În clipa aceea tânărul îşi dădu seama că văzuse doar două motospeedere fugind înaintea lui de la locul masacrului şi că în vacarmul ce răzbătea din urmă nu se auzea nici măcar un zumzet de motor de vehicule.

Alungându-şi disperarea, apelând la aceeaşi fermitate solidă care-l susţinea pe Cliegg, Owen nu se gândi la numeroşii prieteni pierduţi, nu se gândi la nenorocirea abătută asupra tatălui său, nu se gândi la nimic decât la ruta cea mai bună spre destinaţia lui.

— Veştile nu sunt deloc bune, comentă Panaka după ce-i terminase de raportat Amidalei.

— Bănuisem din capul locului că Dooku şi separatiştii lui vor face curte Federaţiei Comerciale şi ghildelor comerciale, replică Padme încercând să trateze situaţia cu calm.

Panaka sosise cu căpitanul Typho, nepotul său, pentru a o anunţa că Federaţia Comercială se alăturase mişcării separatiste care ameninţa acum să destrame Republica.

— Viceregele Gunray este un oportunist, continuă ea şi

va întreprinde orice despre care crede că-i va aduce un câştig financiar. Loialitatea lui se opreşte în dreptul contului bancar. Dooku îi oferă probabil acorduri comerciale favorabile şi mână liberă în producerea de bunuri, indiferent de condiţiile de lucru ale muncitorilor sau de efectele asupra mediului. În urma lui Gunray destule planete au rămas simple sfere sterpe şi moarte, plutind în spaţiu. Sau poate că Dooku oferă Federaţiei Comerciale controlul complet asupra pieţelor rentabile, fără nici o concurenţă.

— Doamnă senator, pe mine mă îngrijorează mai mult implicaţiile asupra persoanei dumneavoastră, rosti Panaka atrăgându-şi o privire întrebătoare din partea ei. Separatiştii au demonstrat că nu se dau în lături de la acte de violenţă. În toată Republica s-au consemnat tentative de asasinat.

— Ţinând seama de conjunctura actuală, interveni Typho, nu este posibil ca Dooku şi separatiştii lui să considere că doamna senator Amidala le susţine interesele?

Atât Panaka, cât şi Padme îl priviră surprinşi pe bărbatul care de obicei păstra tăcere. Privirea tinerei se preschimbă iute într-una străpungătoare şi trăsăturile ei blânde căpătară o expresie de mânie.

— Căpitane, eu nu sunt prietenă cu nimeni care doreşte dizolvarea Republicii, spuse pe un ton care nu lăsa loc de polemică.

Afirmaţia respectivă nu mai trebuia argumentată. În puţinii ani de când era senator, Amidala se numărase printre susţinătorii cei mai loiali şi mai puternici ai Republicii, un legislator decis să îmbunătăţească sistemul, dar numai în cadrul constituţiei sale. Senatorul Amidala credea cu fermitate că adevărata subtilitate a sistemului de guvernare o reprezentau capacităţile sale înnăscute de autoîmbunătăţire, de-a dreptul imperative.

— De acord, doamnă senator, schiţă Typho o plecăciune.

Era mai scund decât unchiul său, dar voinic, cu muşchii bombând mânecile albastre ale uniformei şi cu piept lat sub tunica din piele maro. Purta un petic din piele neagră peste ochiul stâng, pe care-l pierduse în bătălia cu aceeaşi Federaţie Comercială, cu un deceniu în urmă. Pe atunci,

Typho fusese un adolescent, dar se dovedise curajos, umplându-l de mândrie pe unchiul Panaka.

— Nu vreau să vă jignesc în vreun fel, continuă el, totuşi, în problema înfiinţării unei armate a Republicii, aţi rămas de partea negocierilor, nu a aplicării forţei. De ce n-ar fi de acord separatiştii cu votul dumneavoastră?

Când lăsă deoparte iritarea iniţială şi reflectă la spusele lui, Padme fu nevoită să-i dea dreptate.

— Rapoartele afirmă că Dooku s-a aliat cu Nute Gunray, interveni Panaka sec şi decis. Acest simplu fapt cere să sporim măsurile de securitate în jurul doamnei senator Amidala.

— Te rog să nu mai vorbeşti despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă, se răsti ea, însă Panaka nici măcar nu clipi.

— În privinţa măsurilor de securitate, doamnă senator, nu sunteţi de faţă, replică el. Cel puţin, glasul dumneavoastră nu este. Nepotul meu îmi raportează mie, iar responsabilităţile lui, în această privinţă nu pot fi subminate. Ne luăm toate precauţiile!

Se plecă scurt şi se îndepărtă, iar Padme îşi opri dorinţa imediată de a-l mustra. Panaka avea dreptate şi ea se găsea în mai multă siguranţă, fiindcă el cuteza să-i atragă atenţia. Reveni cu privirea spre Typho.

— Vom fi vigilenţi, doamnă senator.

— Eu am o misiune, iar aceasta îmi cere să revin cât mai repede pe Coruscant.

— Eu am de asemenea o misiune, spuse Typho şi după aceea, la fel ca Panaka, îşi plecă scurt fruntea şi părăsi încăperea.

Padme Amidala îl privi îndepărtându-se, apoi suspină adânc, amintindu-şi de cuvintele Solei şi întrebându-se cu toată sinceritatea dacă va avea vreodată ocazia să urmeze sfatul surorii ei – sfat care în momentul acela i se părea ciudat de atrăgător. Îşi dădu seama că nu-i văzuse pe Sola, pe nepoate şi nici chiar pe părinţii ei de aproape două săptămâni, de la după-amiaza petrecută cu Ryoo şi Pooja în grădina din spatele casei.

Timpul părea că goneşte pe lângă ea.

— N-o să înainteze suficient de rapid pentru a-i prinde pe tuskeni! protestă Cliegg răcnind, când fiul său şi viitoarea noră îl ajutară să se instaleze în aeroscaunul improvizat de Owen.

Piciorul drept îi fusese amputat la jumătatea coapsei, dar el părea indiferent la durerea rănii.

— Tuskenii au plecat de mult, tată, rosti încetişor Owen şi-şi puse palma pe umărul lat al lui Cliegg, străduindu-se să-l calmeze. Dacă nu vrei să foloseşti o mecanoproteză, trebuie să accepţi scaunul ăsta.

— În nici un caz n-o să mă transformi într-un droid, replică Cliegg. Căruciorul ăsta-i foarte bun. O să mobilizăm mai mulţi bărbaţi, continuă el ridicând agitat vocea şi mâna i se deplasă instinctiv spre ciotul piciorului. Tu du-te la Mos Eisley şi vezi ce sprijin ne oferă. Trimite-o pe Beru la celelalte ferme.

— Nu mai au ce oferi, răspunse deschis Owen şi, apropiindu-se de scaun, se aplecă, pentru a-şi privi tatăl în ochi. Toate fermele vor avea nevoie de ani buni pentru a-şi reveni după ambuscadă. Multe familii au rămas îndoliate în urma atacului şi chiar mai multe după tentativa noastră de salvare.

— Cum poţi vorbi aşa, când mama ta este acolo? urlă Cliegg şi frustrarea răbufni din el... cu atât mai mult cu cât, în adâncul sufletului, ştia că Owen avea dreptate.

Tânărul inspiră adânc, dar nu-şi feri ochii dinaintea privirii acuzatoare.

— Trebuie să fim realişti, tată. Au trecut două săptămâni de când au răpit-o, rosti el sumbru lăsând implicaţiile nerostite.

Implicaţii pe care Cliegg Lars, care-i cunoştea bine pe temuţii tuskeni, le înţelegea cu siguranţă.

Brusc, umerii laţi ai tatălui său se gârboviră, înfrânţi şi uitătura lui aprigă se înmuie şi coborî în pământ.

— Este pierdută, şopti el. Cu adevărat pierdută.

Înapoia lui, Beru Whitesun începu să plângă.

Alături de el, Owen îşi stăvili propriile lacrimi şi rămase

calm şi drept, o temelie fermă decisă mai mult ca oricând să-i păstreze pe toţi laolaltă în momentele acelea teribile.

Capitolul 4.

Cele patru nave trecură pe lângă giganticii zgârie-nori ai Coruscantului, strecurându-se printre structurile chihlimbarii imense, stalagmite artificiale care se înălţaseră tot mai mult de-a lungul anilor şi care acum ascundeau formaţiunile naturale ale planetei, aşa cum nu se mai întâmpla nicăieri în galaxia cunoscută. Razele soarelui se reflectau din numeroasele ferestre-oglindă ale structurilor masive şi se răsfrângeau scânteietor în blindajele cromate ale navelor zvelte. Cea mai mare dintre acestea semăna cu un bumerang din argint sclipitor şi lucios, cu motoarele imense şi puternice amplasate pe fiecare braţ, la o treime din lungimea lor faţă de vârf. Era escortată de vânători stelari nabooeni, ale căror motoare suple erau dispuse pe aripile ce se desprindeau din fuzelajele cu cozi distinctive.

Un vânător stelar se afla în avangardă, virând şi ocolind aproape fiecare turn pe lângă care treceau, deschizând drumul pentru a doua navă, crucişătorul regal nabooean. Înapoia crucişătorului veneau alţi doi vânători, gonind în preajma lui şi protejându-l, gata oricând să intercepteze orice ameninţare.

Nava din avangardă evită culoarele de trafic aerian mai aglomerate ale giganticei metropole, unde inamicii potenţiali puteau zbura la adăpostul a mii de vehicule obişnuite. Mulţi ştiau că senatorul Amidala de Naboo revenea la Senat pentru a vota împotriva înfiinţării unei armate care să-i ajute pe cavalerii Jedi copleşiţi în misiunile lor de negocieri cu mişcarea separatistă tot mai potrivnică, iar multe facţiuni nu doreau să se treacă la scrutin. În timpul domniei ca regină de Naboo, Amidala îşi făcuse destui duşmani, indivizi puternici care dispuneau de resurse importante şi care, poate, o urau îndeajuns pe tânăra frumoasă pentru a pune unele dintre resursele acelea să acţioneze în detrimentul ei.

În nava care deschidea alaiul, caporalul Dolphe, care se distinsese în mod special în războiul purtat de Naboo

împotriva Federaţiei Comerciale, suspină uşurat când văzu platforma de asolizare care le fusese alocată, aparent sigură şi pustie. Dolphe, un militar dur, care o venera pe Amidala, trecu prin stânga platformei de asolizare şi viră brusc la dreapta, ocolind complet structura imensă din vecinătatea platformei care adăpostea apartamentele senatoriale. Rămase însă în văzduh, pe când ceilalţi doi vânători stelari asolizară unul lângă celălalt la o extremitate a platformei, cu crucişătorul regal plutind încă o clipă, pentru ca după aceea să coboare lin.

Dolphe mai efectuă un circuit, după care, nevăzând nici urmă de trafic în jur, rămase în staţionare vizavi de celelalte nave ale escortei. Nu asoliză, ci stătu pregătit, gata să vireze şi să riposteze la nevoie faţă de orice atacatori.

Piloţii vânătorilor stelari îşi basculară cupolele şi coborâră din cockpit. Unul dintre ei, căpitanul Typho, recent desemnat ca şef al securităţii Amidalei de către unchiul său, Panaka, îşi scoase casca de zbor şi scutură din cap, trecându-şi degetele unei mâini prin părul negru, lânos şi scurt şi aranjându-şi peticul din piele neagră de pe ochiul stâng.

— Am ajuns, rosti el când copilotul lui sări de pe aripa aparatului şi se apropie. Cred că m-am înşelat. N-a fost nici un pericol.

— Pericole există întotdeauna, căpitane, se auzi glasul feminin al copilotului. Uneori avem însă noroc să le putem evita.

Typho dădu să-i răspundă, apoi se opri şi privi spre crucişător, a cărui rampă se extindea deja către platformă. Planul fusese de a-i evacua pe pasageri cât mai repede de pe platforma expusă, introducându-i într-un transportor. Apărură doi soldaţi nabooeni, atenţi şi încordaţi, cu carabine blaster în mâini. Typho încuviinţă încruntat, mulţumit să vadă că oamenii lui nu-şi asumau nici un risc şi că înţelegeau gravitatea situaţiei şi responsabilitatea lor în protejarea senatorului Amidala.

Din navă ieşi după aceea Amidala, în tipica ei splendoare, cu frumuseţea paradoxală, simplă şi în acelaşi timp rafinată. Cu ochii mari, căprui şi trăsăturile delicate,

Amidala ar fi putut eclipsa pe oricine din jur, chiar dacă ar fi purtat haine simple, rustice, dar în veşmintele senatoriale – de data aceasta, o mantie alb-negru fabuloasă, cu părul coafat în sus şi pus în evidenţă printr-un acoperământ negru pentru cap – ea eclipsa stelele înseşi. Conjugarea de inteligenţă şi frumuseţe, de inocenţă şi atracţie, de curaj şi integritate, la care se adăuga o măsură bună de neastâmpăr copilăresc îl copleşea pe Typho de fiecare dată când o privea.

Căpitanul se întoarse de la alaiul ce ieşea din crucişător, îl privi pe Dolphe şi încuviinţă mulţumit, recunoscând treaba bună pe care o făcuse.

Pentru ca apoi, pe neaşteptate, să se trezească întins cu faţa în jos pe permaton, azvârlit de un şoc teribil, orbit pentru moment de o strălucire puternică şi asurzit de detunătura exploziei dinapoia sa. Ridică ochii, vederea îi reveni şi-l zări pe Dolphe răşchirat pe platformă.

În clipa aceea teribilă, totul păru că se mişcă cu încetinitorul pentru Typho. Se auzi răcnind:

— Nuuuu!; când se strădui să se ridice în genunchi şi să privească în spate.

Bucăţi de metal arzător se răspândeau prin cerul Coruscantului aidoma unor artificii, proiectate în jerbe înalte şi late din locul exploziei. Resturile fuzelajului crucişătorului regal ardeau strălucitor şi şapte siluete zăceau pe platformă în faţa lui; una dintre ele purta veşmintele bogat împodobite pe care Typho le cunoştea atât de bine.

Buimăcit de explozie, căpitanul se împletici, străduindu-se să se ridice. Simţi un nod uriaş în gât, întrucât ştia ce se întâmplase.

Typho era militar şi participase la numeroase bătălii; văzuse oameni murind violent şi, privind trupurile acelea, privind straiele minunate ale Amidalei şi felul în care erau răvăşite în jurul corpului nemişcat, înţelese instinctiv.

Rănile femeii erau cu siguranţă mortale. Ea era pe moarte, dacă nu murise deja.

— Ai modificat coordonatele! se adresă Obi-Wan Kenobi padawanului său.

Părul lui Obi-Wan de culoarea grâului era mai lung acum, coborându-i pe umeri, iar o barbă mai degrabă zbârlită îi împodobea chipul încă tânăr. Veşmintele Jedi de călătorie, maro-deschis, largi şi confortabile, îi veneau bine. Obi-Wan se maturizase şi devenise un adevărat Jedi. Nu mai era padawanul impulsiv şi zelos pe care-l educase Qui-Gon Jinn.

Actualul său tovarăş părea însă exact contrariul. Anakin Skywalker arăta ca şi cum făptura lui înaltă şi subţiratică nu-i putea limita supraabundenţa de energie. Era îmbrăcat la fel ca Obi-Wan, dar straiele îi erau mai strânse pe trup, mai precis conturate, iar muşchii de sub ele erau permanent încordaţi, gata de acţiune. Părul blond-nisipiu era tuns scurt, cu excepţia codiţei subţiri care-i indica statutul de padawan. Ochii albaştri îi scânteiau repetat, de parcă ar fi emis rafale de energie.

— Ne prelungim doar niţel timpul în hiperspaţiu, explică el. În felul acesta, vom ieşi mai aproape de planetă în spaţiul real.

Obi-Wan suspină adânc şi resemnat şi se aşeză la consolă, studiind coordonatele introduse de Anakin. Desigur, de acum nu mai putea face mare lucru, deoarece un salt în hiperspaţiu nu putea fi reconfigurat după ce se trecuse deja la viteza luminii.

— Nu putem ieşi din hiperspaţiu la o apropiere prea mare de culoarele pentru coborâre spre Coruscant. Traficul este prea aglomerat pentru un zbor sigur. Ţi-am explicat deja asta.

— Dar...

— Anakin, rosti Obi-Wan apăsat ca şi cum ar fi mustrat o pisică perootu de casă, apoi strânse din maxilare şi-l sfredeli cu privirea pe padawan.

— Da, maestre, spuse Anakin plecându-şi ascultător ochii.

Obi-Wan mai rămase o clipă cu căutătura fixată asupra lui.

— Ştiu că eşti nerăbdător să ajungi acolo, acceptă el. Lipsim de prea mult timp de acasă.

Anakin nu ridică ochii, dar Obi-Wan îi zări colţurile buzelor înălţându-se într-un început de surâs.

— Să nu mai faci asta niciodată, îl avertiză el, după care se întoarse şi părăsi cabina de comandă a navei.

Padawanul se trânti în scaunul pilotului, lăsă bărbia în palmă şi rămase cu ochii asupra consolelor de comandă. Ordinul fusese pe cât de direct se putea, aşa încât Anakin îşi spuse, în gând, că avea să-l respecte. Pe de altă parte, ţinând seama de destinaţia lor actuală şi de cei care-i aşteptau, considera că meritase să plătească preţul acceptării unei mustrări, chiar dacă modificarea coordonatelor îi aducea numai câteva ore în plus pe Coruscant. Era într-adevăr nerăbdător să ajungă acolo, deşii nu din motivul bănuit de Obi-Wan. Nu Templul Jedi îl ispitea pe padawan, ci mai degrabă un zvon pe care-l auzise pe reţeaua comunicatoarelor, potrivit căruia un senator, fosta regină de Naboo, venea pe Coruscant pentru a lua cuvântul în faţa Senatului.

Padme Amidala...

Numele răsuna în sufletul şi inima lui Anakin. N-o mai văzuse pe Padme de un deceniu, de când el, Obi-Wan şi Qui-Gon o ajutaseră în războiul împotriva Federaţiei Comerciale, pe Naboo. Pe atunci, Anakin avea doar zece ani, dar din clipa în care o zărise pentru prima dată pe Padme ştiuse că ea era femeia cu care avea să se însoare.

Nu conta faptul că Padme era mai mare decât el cu câţiva ani. Nu conta faptul că el nu era decât un băieţel atunci când se cunoscuseră. Nu conta faptul că Ordinul Jedi le interzicea membrilor săi căsătoria.

Anakin ştiuse asta pur şi simplu, cu certitudine şi imaginea frumoasei Padme Amidala îi rămăsese în minte, îi fusese imprimată în fiecare vis şi fantezie, în fiecare zi de când părăsise Naboo împreună cu Obi-Wan, cu zece ani în urmă. Putea încă să-i simtă mirosul de prospeţime al părului, putea încă să-i vadă scânteia de inteligenţă şi pasiune din ochii căprui fermecători, putea încă să audă melodia care era glasul Padmei.

Abia dându-şi seama ce făcea, Anakin le îngădui mâinilor sale să revină la comenzile navicalculatorului. Poate că izbutea să găsească un coridor mai puţin folosit prin traficul

ticsit al Coruscantului, pentru a ajunge mai iute acasă.

Sirene urlau şi nenumărate alarme sfâşiau aerul din jurul platformei, răcnind asurzitor, acoperind strigătele privitorilor uluiţi şi gemetele răniţilor.

Copilotul lui Typho sprintă pe lângă căpitan, care se strădui să-şi recapete echilibrul şi-l urmă. De cealaltă parte, Dolphe se ridicase de asemenea şi alerga tot spre forma căzută a senatorului.

Femeia copilot ajunse prima şi se lăsă imediat într-un genunchi, îşi scoase casca de pe cap şi-şi scutură iute părul castaniu, eliberându-şi cosiţa.

— Doamnă senator! răcni Typho. (Într-adevăr, Padme Amidala era cea care îngenunchease lângă sosia ei muribundă.) Veniţi, pericolul încă n-a trecut!

Padme îl împinse însă cu furie îndărăt, apoi se aplecă deasupra prietenei sale prăbuşite.

— Corde, rosti ea încet, cu glas spart.

Corde era unul dintre bodyguarzii ei cei mai dragi, o femeie care-i fusese alături şi o slujise mulţi ani pe ea şi planeta Naboo. Padme o ridică în braţe, strângând-o încetişor.

Corde deschise ochii căprui frumoşi, atât de asemănători cu ai Amidalei.

— Îmi pare rău, lady, icni ea străduindu-se să-şi tragă răsuflarea la fiecare cuvânt. Sunt... nu cred c-am...

Amuţi şi rămase privind-o pe Padme, după care murmură:

— Nu-ţi mai pot fi de folos.

— Nu! răcni Padme, împotrivindu-se logicii aceleia, împotrivindu-se întregii nebunii a situaţiei. Nu, nu, nu!

Corde continuă s-o fixeze cu privirea, sau poate să privească dincolo de ea aşa cum i se părea tinerei zdrobite de durere. Privind dincolo de ea şi dincolo de toate, ochii Cordei zăreau un loc cu totul diferit.

Padme o simţi destinzându-se brusc, de parcă spiritul i-ar fi ţâşnit pur şi simplu din forma materială.

— Corde! strigă şi-şi strânse şi mai tare prietena în braţe, legănându-se înainte şi înapoi şi refuzând să dea crezare

realităţii teribile.

— Lady, sunteţi încă în pericol! declară Typho, străduindu-se să pară compătimitor, dar folosind un ton de evidentă urgenţă.

Padme îşi înălţă capul de lângă obrazul lui Corde şi inspiră adânc, calmându-se. Îşi privi prietena moartă, amintindu-şi multele ocazii pe care le petrecuseră împreună, apoi o lăsă cu blândeţe pe permatonul platformei.

— N-ar fi trebuit să mă-ntorc, rosti ea cu lacrimile brăzdându-i obrajii şi se ridică lângă Typho, care privea cu atenţie de jur împrejur.

Căpitanul îşi întrerupse scanarea doar pentru a o privi fix în ochi.

— Scrutinul acesta este foarte important, îi reaminti el pe un ton care nu ştia ce înseamnă compromisul, cu glasul cuiva care jurase că principala sa prioritate era datoria. Doamnă senator, v-aţi făcut datoria, iar Corde şi-a făcut datoria ei. Acum, veniţi!

O prinse pe Padme de braţ, dar ea se scutură din strânsoare şi rămase locului, privindu-şi prietena moartă.

— Doamnă senator! Vă rog!

Padme înălţă ochii spre el.

— Chiar vreţi să anulaţi sacrificiul Cordei, stând aici şi riscându-vă viaţa? izbucni Typho. La ce a mai slujit jertfa ei, dacă...

— Ajunge, căpitane, îl opri Padme.

Typho îi semnală lui Dolphe să le asigure un perimetru defensiv în spate şi o trase după el pe femeia cutremurată de durere.

De lângă vânătorul stelar al Padmei, R2-D2 piui şi ciripi, apoi îi urmă.

Capitolul 5.

Clădirea Senatului nu făcea parte dintre construcţiile cele mai înalte de pe Coruscant. Avea formă de dom şi era relativ scundă; nu ţâşnea spre nori, răsfrângând soarele după-amiezii, aşa cum făceau celelalte, într-un spectacol orbitor de chihlimbar sclipitor. În acelaşi timp, structura magnifică nu era dominată de zgârie-norii înalţi ce se ridicau în jurul ei şi care includeau turnurile cu apartamente senatoriale. Localizată în centrul complexului şi având un design complet diferit faţă de tipicele blocuri paralelipipedice, domul neted şi albăstrui oferea o relaxare binevenită pentru ochii privitorilor, o operă de artă în interiorul unui ambient de eficienţă pură.

Interiorul clădirii nu era mai puţin vast şi impresionant; gigantica sa rotondă era încercuită de rânduri succesive formate din lojile – platforme plutitoare ale senatorilor Republicii, care reprezentau marea majoritate a planetelor locuite din galaxie. Din cauza mişcării separatiste, multe dintre lojile respective erau goale acum. În ultimii doi ani, câteva mii de sisteme i se alăturaseră contelui Dooku, desprinzându-se de Republica aceea care, în ochii lor, crescuse prea mare pentru a fi eficientă, o afirmaţie pe care nici chiar cei mai înfocaţi susţinători ai actualului sistem de guvernare n-o puteau contesta pe deplin.

Totuşi, fiindcă fusese programată votarea aceasta, cea mai importantă dintre toate, pereţii sălii circulare răsunau acum de sute şi sute de glasuri care vorbeau simultan, exprimând o gamă largă de emoţii, de la furie, la regret şi hotărâre.

În mijlocul podelei principale, stând în picioare pe podiumul staţionar, singura platformă nemişcată din întreaga clădire, Cancelarul Suprem Palpatine privea şi asculta, absorbind tumultul şi purtând o expresie care trăda îngrijorare profundă. Trecuse de vârsta mijlocie, avea păr argintiu şi chip brăzdat de cutele adânci ale experienţei. Mandatul său se încheiase cu câţiva ani în urmă, dar o

succesiune de crize îi permisese să rămână în funcţie mult dincolo de limita legală. Din depărtare, l-ai fi putut crede fragil, însă din apropiere deveneau evidente puterea şi rezistenţa acestui bărbat deosebit.

— Le este teamă, domnule Cancelar, spuse asistentul său, Uv Gizen. Mulţi au auzit rapoarte despre demonstraţii, ba chiar despre activităţi violente în apropierea clădirii. Separatiştii...

Palpatine ridică mâna, pentru a-şi calma asistentul agitat.

— Este vorba despre un grup care provoacă tulburări. S-ar părea că Dooku i-a cravaşat într-o turbare ucigaşă. Sau poate, făcu el după o scurtă reflecţie, că frustrările lor cresc, în ciuda eforturilor de a-i calma ale respectabilului fost Jedi. Oricum, separatiştii trebuie priviţi cu toată seriozitatea.

Uv Gizen dădu să replice, dar Palpatine duse un deget la buzele ţuguiate, pentru a-i da de înţeles să tacă, apoi făcu semn din cap spre pupitrul principal, unde consilierul lui, Mas Amedda, solicita ordine în sală.

— Linişte! Am zis linişte! striga consilierul.

Din cauza agitaţiei, pielea albăstruie i se deschidea la culoare. Tentaculele craniale, care porneau din partea posterioară a ţestei şi se înfăşurau în jurul acesteia până peste guler, încadrându-i capul ca o broboadă, zvâcneau nervos, cu vârfurile brune legănându-se pe piept. Când se răsucea dintr-o parte în alta, coarnele sale primare, care se ridicau la aproape jumătate de metru deasupra capului, se roteau aidoma unor antene, culegând informaţii despre mulţime. Mas Amedda era o apariţie impunătoare în Senat, dar vacarmul miilor de conversaţii private continuă.

— Vă rog, domnilor senatori! răcni Mas Amedda. Este adevărat, sunt multe de discutat. Multe subiecte importante. Totuşi, moţiunea pe care trebuie s-o examinăm azi, de a înfiinţa o armată care să protejeze Republica, capătă prioritate. Asta şi numai asta vom vota azi! Orice alte probleme trebuie amânate.

Se auziră proteste şi unele conversaţii părură că se intensifică, după care Cancelarul Suprem Palpatine se apropie

de podium şi privi peste adunare, iar sala uriaşă amuţi. Mas Amedda făcu o plecăciune deferentă şi păşi în lături.

Palpatine îşi puse mâinile pe marginea pupitrului, cu umerii vizibil gârboviţi şi capul plecat. Postura aceea neaşteptată nu făcu decât să mărească tensiunea, astfel încât amfiteatrul gigantic păru şi mai tăcut, dacă aşa ceva era posibil.

— Stimaţi colegi, începu el lent şi deliberat, dar, în ciuda efortului evident, glasul îi tremură şi păru că se va frânge.

Curiozitatea trimise altă rumoare de murmure printre senatorii agitaţi. Cancelarul Suprem Palpatine arăta rareori zguduit.

— Îmi cer iertare, spuse încet Palpatine.

După o clipă, îşi îndreptă ţinuta şi inspiră profund, părând să adune tărie interioară, amplu reflectată în vocea lui viguroasă, când repetă:

— Stimaţi colegi, tocmai am primit o veste tragică şi tulburătoare. Doamna senator Amidala a sistemului Naboo... a fost asasinată!

Un val de tăcere şocată se rostogoli peste mulţime; ochii se holbară şi gurile făpturilor dotate cu asemenea cavităţi se căscară neîncrezător.

— Această lovitură dureroasă mă afectează pe mine în mod special, explică Palpatine. Înainte de a deveni Cancelar, am fost senator şi am susţinut-o pe Amidala, când era regină de Naboo. A fost un mare conducător, care a luptat pentru dreptate. A fost atât de iubită de poporul ei, încât ar fi putut să fie aleasă regină pe viaţă!

Oftă adânc şi apoi chicoti slab, de parcă ideea aceea fusese privită ca realmente ridicolă de către idealista Amidala, aşa cum se şi întâmplase de fapt.

— Doamna senator Amidala credea însă în limitele unui mandat şi credea fervent în democraţie. Moartea ei este o pierdere dureroasă pentru noi toţi. O vom plânge ca pe o neobosită partizană a libertăţii.

Cancelarul Suprem plecă fruntea, suspină din nou şi încheie:

— Şi ca pe o prietenă dragă.

Câteva conversaţii reîncepură, dar în general liniştea respectuoasă fu păstrată şi mulţi senatori încuviinţară din capete, aprobând necrologul lui Palpatine.

Totuşi, în clipa aceea esenţială din ziua atât de importantă, veştile rele nu puteau fi copleşitoare. Palpatine privi, deloc surprins, cum Ask Aak, nestatornicul senator de Malastare, îşi coborî platforma plutitoare, desprinzând-o din locul unde era andocată şi aducând-o în centrul amfiteatrului. Capul său mare se roti lent de jur împrejur; cei trei ochi protuberanţi dispuşi la extremităţile pedunculilor ca nişte degete păreau că acţionează independent, iar urechile lui orizontale vibrau.

— Câţi senatori vor mai muri înainte să se încheie acest conflict civil? răcni malastareanul. Trebuie să ne înfruntăm neîntârziat cu rebelii, iar pentru asta avem nevoie de o armată!

Declaraţia îndrăzneaţă stârni o mulţime de strigăte de aprobare şi contestare din partea mulţimii uriaşe şi mai multe platforme avansară simultan. Una dintre ele, purtând un senator cu păr albăstrui şi chip boţit, coborî iute alături de Ask Aak.

— De ce n-au fost cavalerii Jedi capabili să împiedice acest asasinat? întrebă Darsana, care reprezenta sistemul Glee Anselm. Este cât se poate de clar că protecţia lor nu ne mai oferă siguranţă!

Altă platformă o urmă instantaneu pe a lui Darsana.

— Republica are nevoie de mai multă securitate! Încuviinţă senatorul twi'lek Orn Free Taa, clătinând din guşile groase şi agitându-şi lekku, tentaculele craniene lungi şi albastre. Acum! Înainte de a se ajunge la război!

— Trebuie să-i reamintesc senatorului de Malastare că negocierile continuă cu separatiştii? interveni Cancelarul Suprem Palpatine. Obiectivul nostru este pacea, nu războiul.

— Spuneţi asta, deşii prietena dumneavoastră a fost asasinată chiar de cei cu care doriţi să negociaţi? întrebă Ask Aak şi chipul său cu piele portocalie părea o mască de incredulitate.

În jurul spaţiului central irupseră strigăte şi răcnete,

senatorii certându-se vehement. Pumni şi apendice exotice se agitară prin aer în momentul acela exploziv.

Rămas în tot acest timp de un calm imperturbabil, Palpatine continuă să-l fixeze cu o expresie dezarmantă pe Ask Aak.

— Nu aţi afirmat chiar adineaori că Amidala v-a fost prietenă? răcni Ask Aak.

Cancelarul Suprem îl privi nemişcat, ca un ochi de calm şi linişte al furtunii care se dezlănţuise în jur.

Consilierul său se repezi spre podium, pricepând că Palpatine trebuia să rămână mai presus de asemenea certuri isterice, dacă dorea să fie glasul raţiunii în dezbaterea aprigă care avea să urmeze.

— Linişte! strigă întruna Mas Amedda. Vă rog, domnilor senatori!

Ţipetele, răcnetele şi fluturările de pumni continuară.

Neobservată în tot acest timp, altă platformă conţinând patru oameni se apropia de galeria Senatului din lateral, avansând lent, dar fără să se oprească.

La bordul platformei, Padme Amidala clătina cu dezgust din cap faţă de răcnetele şi incredibila barbarie din uriaşul amfiteatru din faţa lor.

— Exact acesta este motivul pentru care contele Dooku a putut convinge atâtea sisteme să se separe de Republică, comentă tânăra spre camerista Dorme.

Dorme stătea alături de ea, iar Typho şi Jar Jar Binks se aflau în faţă, cu căpitanul la comenzile platformei.

— Mulţi cred că Republica a devenit prea mare şi incoerentă, încuviinţă Dorme.

Pătrunseră în galerie şi avansară fără grabă în spaţiul central principal, dar senatorii de acolo, ca şi cei din rândurile inferioare ale galeriei, erau prea ocupaţi să strige şi să comenteze pentru a le sesiza apariţia neaşteptată.

De la podium însă, Palpatine o zări. Pentru numai o secundă, pe chipul său se citi un şoc incredibil, pe care-l alungă imediat şi un surâs larg i se întinse pe faţă.

— Nobili colegi, rosti puternic Amidala şi sunetul glasului ei familiar îi amuţi pe mulţi senatori, care se întoarseră pentru

a o privi. Sunt întru totul de acord cu Cancelarul Suprem. Cu nici un preţ nu dorim un război!

La început treptat, apoi mai rapid, sala Senatului se cufundă în tăcere, pentru ca după aceea să urmeze un tunet asurzitor de aplauze şi ovaţii.

— Cu mare surpriză şi fericire, dăm cuvântul senatorului de Naboo, Padme Amidala, anunţă Palpatine.

Amidala aşteptă ca ovaţiile şi aplauzele să înceteze, după care începu lent şi apăsat:

— Acum mai puţin de o oră, asupra mea a avut loc o tentativă de asasinat. Unul dintre bodyguarzii mei şi alţi şase soldaţi au fost ucişi nemilos şi fără sens. Eu am fost ţinta, dar, mai important, cred că ţinta adevărată a fost măsura de securitate care se află azi pe ordinea de zi. Eu am condus facţiunea din opoziţie care se împotriveşte înfiinţării unei armate, însă există persoane care nu se vor da în lături de la nimic pentru a asigura promulgarea acestei moţiuni.

La auzul cuvintelor surprinzătoare, ovaţiile se transformară în huiduieli în multe părţi ale galeriei şi destui senatori scuturară din capete, derutaţi. Oare Amidala acuza pe unul dintre ei că încercase s-o asasineze?

Privind împrejurul amfiteatrului vast, Amidala ştia că, privite superficial, vorbele ei puteau fi considerate insultătoare de către mulţi. De fapt însă, ea nu gândea în direcţiile acelea în privinţa sursei atentatului. Avea o suspiciune clară, care se împotrivea logicii evidente.

Indivizii care ar fi dorit în mod firesc s-o reducă la tăcere erau într-adevăr cei care doreau înfiinţarea unei armate a Republicii, totuşi, dintr-un motiv pe care nu-l putea preciza cu exactitate – poate că erau indicii subconştiente sau pur şi simplu intuiţia – Amidala credea că organizatorii atentatului erau exact aceia care, cel puţin aparent, n-ar fi dorit dispariţia ei. Îşi aminti avertismentul lui Panaka, referitor la posibila trecere a Federaţiei Comerciale de partea separatiştilor.

Inspiră adânc, se întări înaintea nemulţumirii ce sporea în sală şi continuă ferm:

— Vă previn – dacă veţi vota în favoarea înfiinţării acestei armate, va urma războiul! Eu am simţit pe pielea mea

nenorocirile războiului şi nu doresc să repet experienţele acelea.

Ovaţiile începură să acopere huiduielile.

— Asta-i o nebunie! zbieră Orn Free Taa, acoperindu-i spusele. Propun să amânăm scrutinul – imediat!

Propunerea nu declanşă însă decât alte vociferări.

Amidala îl privi pe senatorul twi'lek şi-i înţelese dorinţa bruscă de a amâna o votare asupra căreia simpla ei prezenţă ridicase îndoieli.

— Treziţi-vă, senatori – trebuie să vă treziţi! continuă ea, ridicând glasul. Dacă le oferim separatiştilor violenţă, ei ne pot răspunde doar prin violenţă! Multe vieţi vor fi irosite şi toţi îşi vor pierde libertatea. Decizia aceasta ar putea distruge însăşi temelia măreţei noastre Republici! Vă implor: nu lăsaţi frica să vă împingă spre o decizie dezastruoasă. Refuzaţi prin votul vostru această măsură de securitate, care nu este decât o declaraţie de război! Doreşte aşa ceva vreunul dintre cei prezenţi? Eu nu pot crede una ca asta!

Din platformele lor plutitoare aflate în preajma podiumului staţionar, Ask Aak, Orn Free Taa şi Darsana schimbară căutături neliniştite, în vreme ce uralele şi huiduielile se amestecau în sala gigantică. Faptul că Amidala tocmai supravieţuise unei tentative de asasinat şi totuşi implora Senatul să oprească mobilizarea unei armate împotriva probabililor atentatori nu făcea decât să-i consolideze argumentele, să o ridice în ochii multora, iar fosta regină de Naboo, care cu un deceniu în urmă se împotrivise cu fermitate Federaţiei Comerciale, era privită deja cu deosebit respect de mulţi.

La gestul lui Ask Aak, Orn Free Taa ceru să ia cuvântul şi Palpatine i-l acordă prompt.

— Din motive de precedenţă a solicitărilor, mai întâi ar trebui analizată propunerea mea de amânare a scrutinului, ceru twi'lekul. Aceasta este legea internă a Senatului!

Amidala îl fulgeră cu privirea, simţindu-se atât furioasă, cât şi frustrată de evidenta manevră de tergiversare. Se întoarse rugător spre Palpatine, dar Cancelarul Suprem, deşii afişa o expresie de înţelegere plină de simpatie faţă de cauza

ei, nu putu decât să strângă din umeri. Se apropie de pupitru şi ridică braţele, cerând linişte, iar când vacarmul se potoli, anunţă:

— Din cauza orei înaintate şi a gravităţii moţiunii, vom continua dezbaterile mâine. Până atunci şedinţa Senatului se suspendă.

Traficul ticsea bolta Coruscantului, rulând lent deasupra pâclei neclare, care şerpuia în fuioare. Soarele se ridicase de acum şi conferea o strălucire chihlimbarie oraşului nesfârşit; totuşi destule lumini continuau să fie aprinse, sclipind înapoia ferestrelor zgârie-norilor uriaşi.

Turnurile masive ale clădirii Guvernului Republicii se înălţau mai presus de toate, părând că vor atinge cerul însuşi. Iar impresia aceea era cât se putea de nimerită, deoarece, în ciuda orei matinale, evenimentele din interiorul clădirii şi participanţii la ele căpătau dimensiuni celeste pentru trilioanele de locuitori ai Republicii.

Cancelarul Suprem Palpatine se afla înapoia biroului din cabinetul său spaţios şi elegant, privindu-i pe cei patru musafiri Jedi. De partea cealaltă a încăperii, două gărzi în uniforme roşii flancau uşa – bărbaţi impunători şi puternici, cu căşti mari, curbate şi mantii largi, care atingeau podeaua.

— Mă tem de votul acesta, rosti Palpatine.

— Este inevitabil, replică Mace Windu, un bărbat înalt şi musculos, cu ţeastă rasă şi ochi pătrunzători, care stătea lângă şi mai înaltul Ki-Adi-Mundi.

— Şi ar putea destrăma restul Republicii, continuă Palpatine. Nu i-am văzut niciodată pe senatori atât de divizaţi în privinţa unui subiect.

— Puţine subiecte pot fi mai importante ca înfiinţarea unei armate a Republicii, observă Maestrul Jedi Plo Koon.

Era un kel dor înalt şi masiv, cu cap cutat şi ondulat pe flancuri, aidoma părului cârlionţat al unei fetiţe, cu ochi negri, încercănaţi şi o mască neagră peste partea inferioară a feţei.

— Senatorii sunt tulburaţi şi temători şi cred că nici o moţiune nu va fi mai importantă decât aceasta care aşteaptă să fie votată.

— Oricum lucrurile ar sta, multe îndreptări să faci trebuie, rosti Maestrul Yoda, cel mai mărunt ca statură dintre Jedi, dar mai măreţ decât oricare altul din galaxie.

Ochii lui mari clipiră lent şi urechile uriaşe se rotiră subtil; cei care-l cunoşteau înţelegeau că era cufundat în gânduri şi examina situaţia cu cea mai mare atenţie.

— Nevăzute aici multe lucruri sunt, adăugă el şi închise ochii în contemplare.

— Nu ştiu cât timp mai pot tergiversa scrutinul, prieteni, explică Palpatine. Şi mă tem că amânarea acestui subiect vital ar putea realmente eroda Republica. Tot mai multe sisteme stelare se alătură separatiştilor.

Mace Windu, un stâlp de putere printre Jedi, încuviinţă înţelegător în faţa dilemei.

— În acelaşi timp, dacă după votare învinşii se vor separa oricum...

— Nu voi îngădui ca Republica, care dăinuie de o mie de ani, să fie ruptă în două! declară Palpatine, izbind decis cu pumnul în masă. Negocierile mele nu vor eşua!

Mace Windu îşi păstră calmul, menţinându-şi egal şi controlat glasul sonor.

— Dacă totuşi o vor face, trebuie să înţelegi că Jedi nu sunt pur şi simplu suficienţi pentru a proteja Republica. Noi suntem păstrători ai păcii, nu soldaţi.

Palpatine răsuflă de câteva ori adânc, liniştindu-se şi străduindu-se să absoarbă toate datele.

— Maestre Yoda, rosti el şi-l aşteptă pe micuţul Jedi cu pielea verzuie să-l privească, crezi cu adevărat că se va ajunge la război?

Yoda închise din nou ochii.

— De ceva mai rău decât războiul mă tem, spuse el. Ceva mult mai rău.

— Ce anume? întrebă alarmat Palpatine.

— Ce simţi, Maestre? întrebă Mace Windu.

— Viitorul de văzut imposibil este, replică Yoda, privind în gol cu ochii săi imenşi. Înceţoşat de partea întunecată totul este. Sigur de un lucru sunt...

Deschise brusc ochii şi-l privi apăsat pe Cancelarul

Suprem.

— Datoria, Jedi îşi vor face.

O expresie fugară de derută apăru pe chipul lui Palpatine, dar înainte de a putea răspunde ceva, pe biroul său apăru o hologramă – imaginea lui Dar Wac, unul dintre asistenţii săi.

— Lordul meu, vorbi Dar Wac în huttă, a sosit comitetul loialiştilor.

— Să intre.

Holograma dispăru şi Palpatine se ridică, împreună cu Jedi, pentru a-i primi aşa cum se cuvenea pe distinşii vizitatori. Aceştia intrară în două grupuri, Padme Amidala, Typho, Jar Jar Binks, camerista Dorme şi Mas Amedda, urmaţi de alţi doi senatori – Bail Organa de Alderaan şi Horox Ryyder.

Toţi schimbară saluturi încântate, iar Yoda o atinse pe Padme cu toiagul lui micuţ.

— Tânără senator, cu tine Forţa puternică este, îi spuse. Tragedia de pe platforma de asolizare teribilă a fost. Inima mea se încălzeşte, teafără să te văd.

— Mulţumesc, Maestre Yoda, răspunse ea. Se ştie cumva cine a organizat atentatul?

Întrebarea îi făcu pe toţi cei din încăpere să se întoarcă spre ei doi.

Mace Windu îşi drese glasul şi făcu un pas înainte.

— Doamnă senator, nu avem date certe, totuşi informaţiile noastre indică spre minerii de mirodenii nemulţumiţi de pe sateliţii lui Naboo.

Padme se uită către Typho, care clătină din cap, neavând nici un răspuns. Pe Naboo, amândoi văzuseră cu ochii lor nemulţumirea minerilor, totuşi demonstraţia respectivă părea să se situeze la mare depărtare de tragedia petrecută pe platforma de asolizare de pe Coruscant. Padme reveni la Mace Windu şi-l privi sfredelitor, întrebându-se dacă ar fi fost înţelept să-şi formuleze bănuiala în clipa aceea. Ştia controversa pe care ar fi putut s-o declanşeze, ştia aspectul evident ilogic al presupunerii ei, totuşi...

— Nu doresc să contrazic pe nimeni, vorbi ea, însă cred că înapoia atentatului s-a aflat contele Dooku.

O undă de surprindere străbătu cabinetul, iar cei patru Maeştri Jedi schimbară căutături care variau de la uimire la dezaprobare.

— După cum ştii, lady, replică Mace cu glasul său calm şi răsunător, contele Dooku a fost cândva Jedi. El nu ar asasina pe nimeni. Nu face parte din firea lui.

— Este un idealist politic, adăugă Ki-Adi-Mundi, nu un ucigaş.

Cu craniul masiv şi în formă de dom, cereanul era mai înalt decât oricare fiinţă din încăpere, iar urechile cutate de pe flancurile feţei sale gânditoare adăugau o notă de introspecţie la statura impunătoare.

Yoda ciocăni cu toiagul în podea, atrăgând atenţia asupra sa şi gestul lui simplu exercită o influenţă liniştitoare asupra atmosferei generale încordate.

— În vremuri întunecate, ce pare a fi nu este, comentă el. Doamnă senator, în mare pericol te găseşti. Adevărat este.

Cancelarul Suprem Palpatine suspină impresionant, se apropie de fereastră şi privi afară, către zorii de pe Coruscant.

— Maestre Jedi, spuse el, pot sugera ca doamna senator să fie pusă sub protecţia voastră?

— Crezi că este o întrebuinţare înţeleaptă a resurselor noastre limitate în aceste momente de cumpănă? interveni iute senatorul Bail Organa, mângâindu-şi bărbuţa neagră cochetă. Mii de sisteme au trecut complet de partea separatiştilor şi s-ar putea ca în curând să li se alăture multe altele. Jedi sunt pentru noi...

— Cancelare, îl întrerupse Padme, dacă-mi permiţi să fac un comentariu, nu cred că...

— Situaţia ar fi atât de serioasă, îi sfârşi Palpatine cuvintele. Eu însă o cred, doamnă senator.

— Te rog, Cancelare! insistă ea. Nu mai vreau alţi bodyguarzi.

Palpatine o privi aşa cum ar fi făcut un tată exagerat de protector, o uitătură pe care Padme ar fi putut s-o considere îngăduitoare, dacă ar fi aparţinut oricărui alt bărbat.

— Îmi dau prea bine seama că surplusul de securitate poate fi stânjenitor pentru tine, începu el apoi pe chip îi apăru

o expresie ca şi cum ar fi întrezărit un compromis logic şi acceptabil. Dar poate că dacă ar fi vorba despre o persoană cunoscută... despre un vechi prieten?

Surâzând încântat, se uită la Mace Windu şi Yoda.

— Maestrul Kenobi? făcu el întrebător şi zâmbetul i se lărgi, când Mace Windu aprobă încet.

— Este posibil. Tocmai a revenit de pe Ansion, unde a participat la soluţionarea unui conflict privind drepturile teritoriale ale băştinaşilor.

— Cred că ţi-l reaminteşti, lady, urmă Palpatine mulţumit de parcă ar fi bătut palma într-o negociere. Te-a protejat în timpul conflictului determinat de blocadă.

— Nu este necesar, Cancelare, rosti Padme ferm.

Zâmbetul lui Palpatine nu i se şterse însă de pe chip, demonstrând clar că ştia bine cum să înfrângă argumentele tinerei.

— Fă-o pentru mine, lady. Te rog! Mă voi odihni mai liniştit. Azi am trecut printr-o sperietură teribilă. Gândul de a te pierde este insuportabil.

Amidala încercă să-i răspundă, totuşi cum ar fi putut spune ceva care să tăgăduiască îngrijorarea recunoscută în public a Cancelarului Suprem? Oftă adânc, învinsă, iar Jedi se întoarseră pentru a pleca.

— Obi-Wan se va prezenta de îndată la tine, lady, îi spuse Mace Windu.

Trecând pe lângă Padme, Yoda se aplecă spre ea şi-i şopti astfel încât să nu poată fi auzit de nimeni:

— Doamnă senator, puţine griji despre tine şi multe griji despre politică îţi faci. De pericolul în care te afli, fii conştientă. Ajutorul nostru îl acceptă.

Părăsiră toţi încăperea, iar Padme Amidala rămase nemişcată mult timp, uitându-se la uşa şi santinelele care o flancau.

Îndărătul ei, de lângă fereastră, Cancelarul Palpatine îi privea pe toţi.

— Maestre, se adresă Mace Windu lui Yoda pe când se îndreptau spre sala Consiliului Jedi, mă tulbură să aud numele

contelui Dooku menţionat în asemenea mod. Şi încă din partea unei persoane preţuite, cum este senatorul Amidala. În vremuri ca acestea, orice neîncredere faţă de Jedi, sau chiar faţă de un fost membru al Ordinului nostru, poate fi dezastruoasă.

— Implicarea lui Dooku în mişcarea separatistă nu putem nega, îi reaminti Yoda.

— Nu putem însă nega nici faptul că el a pornit mişcarea aceea din cauza idealurilor sale, se împotrivi Mace. Cândva ne-a fost prieten – nu trebuie să uităm asta – iar a-l auzi calomniat şi numit asasin...

— Numit nu a fost. Însă întuneric este în jurul nostru, al tuturor, în întunericul acela, ce pare a fi nu este.

— Mi se pare totuşi ilogic ca Dooku să pună la cale asasinarea senatorului Amidala, când ea este unul dintre adversarii cei mai înfocaţi ai înfiinţării unei armate. Separatiştii şi-ar dori ca Amidala să izbândească în tentativa ei. Ei ar considera-o un aliat, fie şi neintenţionat, al cauzei lor. Sau trebuie să credem realmente că ei doresc război cu Republica?

Yoda se lăsă cu toată greutatea pe toiag, părând foarte obosit şi ochii lui mari se închiseră lent.

— Decât putem şti, mai multe există, vorbi el foarte încet, înceţoşată Forţa este. Tulbure este.

Mace îşi opri replica instinctivă, care venea tot în apărarea vechiului său prieten, Dooku. Contele Dooku se numărase printre cei mai desăvârşiţi Maeştri Jedi şi fusese respectat în Consiliu. Se ocupase cu cercetarea filozofiilor şi sistemelor Jedi vechi şi, după părerea unora, mai profunde – printre care şi un stil ezoteric de duel cu sabia de lumină, care implica mai degrabă lovituri de împungere şi străpungere, parade şi riposte, nu mişcările în general circulare ale lamei utilizate de majoritatea cavalerilor Jedi. Plecarea lui Dooku însemnase o lovitură reală pentru Ordinul Jedi şi pentru Mace Windu, iar motivul fusese în general acelaşi pentru care separatiştii încercau acum secesiunea: opinia că Republica devenise prea mare şi inertă faţă de nevoile individului, ba chiar faţă de nevoile sistemelor.

Neîndoios, în privinţa lui Dooku, pe Mace Windu îl tulbura la fel de mult pe cât de mult îi tulbura pe Amidala şi Palpatine, în privinţa separatiştilor, faptul că unele dintre argumentele împotriva Republicii erau valide.

Capitolul 6.

Pe măsură ce luminile Coruscantului se diminuară, înlocuite treptat de sclipirile puţinelor stele ce puteau răzbate prin strălucirea orbitoare aproape continuă, metropola întinsă şi semeaţă căpăta un aspect cu totul diferit. Sub cerul întunecat al serii, zgârie-norii păreau să devină monoliţi naturali gigantici, iar toate structurile uriaşe ce dominau planeta-oraş şi o etichetau ca un monument închinat ingeniozităţii speciilor înzestrate cu raţiune păreau cumva semnul absurdului, al mândriei inutile care se lupta cu o vastitate şi măreţie aflată mai presus de accesul muritorilor. Până şi vântul de la nivelurile cele mai de sus ale structurilor parcă jelea, vestind ce avea să devină în cele din urmă, inevitabil, grandiosul oraş şi grandioasa civilizaţie.

În turboliftul care-i purta pe Obi-Wan Kenobi şi Anakin Skywalker în complexul de apartamente senatoriale, maestrul Jedi reflecta asupra adevărurilor profund universale, de felul subtilei preschimbări a zilei în noapte. Alături însă, tânărul său padawan nu avea gânduri de acelaşi fel. Urma s-o revadă pe Padme, cea care-i cucerise inima şi sufletul pe când el avusese doar zece ani şi pe care nu i le mai părăsise de atunci.

— Pari cam agitat, Anakin, observă Obi-Wan în timp ce liftul continua să urce.

— Câtuşi de puţin, sosi răspunsul neconvingător.

— Nu te-am mai văzut atât de agitat, de când am căzut împreună în cuibul de gundarki.

— Tu ai căzut în coşmarul acela, maestre, iar eu te-am salvat. Nu mai ţii minte?

Distragerea măruntă a lui Obi-Wan păru să fi avut efectul dorit şi cei doi râseră, rememorându-şi episodul. Când se opri însă, Anakin rămase în mod vizibil la fel de încordat.

— Transpiri, constată Obi-Wan. Inspiră adânc. Relaxează-te.

— N-am mai văzut-o de zece ani.

— Relaxează-te, repetă Obi-Wan. Nu mai este regină.

Uşa liftului glisă, deschizându-se şi Obi-Wan înaintă, urmat de Anakin care mormăi în barbă:

— Nu de aceea sunt agitat.

Când cei doi ieşiră în coridor, o uşă vizavi de ei se deschise şi drept în faţa lor se ivi un gungan elegant îmbrăcat, în veşminte fine, colorate în negru şi roşu. Cei trei rămaseră privindu-se două clipe, după care diplomatul gungan îşi abandonă orice rezervă şi demnitate şi începu să ţopăie ca un copil.

— Obi! Obi! Obi! Strigă Jar Jar Binks, fluturându-şi urechile şi limba. Eusa atât de fericit că vede tusa! Wahoooo!

Obi-Wan zâmbi politicos, deşii căutătura pe care i-o azvârlise lui Anakin dovedea că era niţel stânjenit şi lovi uşurel din palme, străduindu-se să calmeze făptura surescitată.

— Şi eu mă bucur să te văd, Jar Jar.

Jar Jar mai ţopăi o secundă, apoi, brusc şi cu un efort vădit, se calmă.

— Iar elsa, dacă ghicesc bine, este ucenicul tusa, continuă gunganul părând că-şi recăpătase controlul.

Doar pentru o clipă însă, până ce-l privi mai atent pe padawan şi tentativele lui de autostăpânire se destrămară.

— Nusaaaaaaaa! zbieră el, pocnind din palme. Annie? Nusaaaaaaaa! Annie cel micuţ?

Îl înhăţă pe padawan şi-l împinse cu putere la depărtarea unui braţ, studiindu-l din creştet până în tălpi.

— Nusaaaaaaaa! Tusa aşa mare! Yiyiyiyi! Annie! Eusa nusa crede!

Fu rândul lui Anakin să afişeze surâsul stingherit. Politicos, nu oferi nici cea mai mică împotrivire, când gunganul surescitat îl izbi de el şi-l strivi la piept, zgâlţâindu-l violent prin ţopăiturile copilăreşti.

— Salut, Jar Jar, izbuti Anakin să rostească, iar acesta continuă să ţopăie şi să-i strige numele, emiţând în acelaşi timp o serie de yi-uri stranii.

Părea că ar fi putut s-o ţină aşa o veşnicie, dar Obi-Wan îl prinse cu blândeţe, însă ferm, de braţ.

— Am venit să stăm de vorbă cu doamna senator Amidala. Ne poţi conduce la ea?

Jar Jar se opri din ţopăit şi-l privi cu atenţie, iar chipul său cu bot de raţă căpătă o expresie mult mai serioasă.

— Easa aşteaptă voisa. Annie! Eusa nusa poate crede!

Capul i se mai legănă de câteva ori, apoi îl prinse pe Anakin de mână şi-l trase după el.

Interiorul apartamentului era decorat cu gust, cu opere de artă plasate elegant în jurul pereţilor şi cu scaune capitonate şi un divan dispuse într-o configuraţie circulară în centru. Dorme şi Typho se aflau înăuntru, stând în picioare lângă divan. Căpitanul purta veşmintele sale militare obişnuite – uniformă albastră sub tunică de piele maro, mănuşi negre din piele şi un chipiu rigid, cu cozoroc şi ştraif tot din piele neagră. Alături era Dorme, într-o rochie elegantă, totuşi nu din cale afară de spectaculoasă, tipică pentru cameristele Padmei.

Anakin nu-i zări însă pe nici unul dintre ei. Atenţia lui se focalizase asupra celei de a treia persoane din apartament, Padme şi numai asupra ei, iar dacă avusese vreodată o clipă de îndoială că tânăra nu ar fi fost atât de frumoasă pe cât şi-o reamintea, nesiguranţele îi fură complet spulberate în momentul şi în locul acelea. Ochii lui cercetară silueta micuţă şi bine făcută a Padmei, înveşmântată în strai negru şi purpuriu-închis, absorbind fiecare detaliu. Îi privi părul castaniu bogat, făcut coc şi prins deasupra capului într-un accesoriu ce aducea cu un coşuleţ şi ar fi dorit să se piardă în revărsarea sa. Îi privi ochii şi ar fi vrut să se afunde pe vecie în ei. Îi privi buzele şi dori...

Anakin închise ochii doar pentru o secundă, inspiră adânc şi-i putu simţi din nou parfumul, mireasma aceea care fusese întipărită în fiinţa lui ca aparţinându-i Padmei.

Avu nevoie până şi de ultimul gram de voinţă pe care-l putu mobiliza pentru a merge încet şi plin de respect în urma lui Obi-Wan, în loc să se repeadă s-o strivească pe tânără în braţe... totuşi, paradoxal, avu nevoie până şi de ultimul gram de voinţă pentru a-şi pune în mişcare picioarele şi a întreprinde primul pas în odaie; acel prim pas spre ea.

— Eusa este! Uite! Uite! Ţipă Jar Jar, nu tocmai prezentarea pe care ar fi preferat-o Obi-Wan, totuşi una la care ştia că ar fi trebuit să se aştepte din partea gunganului extrem de emotiv. Eisa Jedi au sosit!

— Este o plăcere să vă revăd, lady, rosti Obi-Wan oprindu-se înaintea tinerei frumoase care reprezenta planeta Naboo în Senat.

Înapoia maestrului său, Anakin continua s-o fixeze pe Padme, observându-i cele mai mărunte mişcări. Ea îi aruncă o singură privire, dar fugar şi tânărul nu-i zări recunoaştere în ochi.

Padme luă mâna lui Obi-Wan între palmele sale.

— Din păcate a trecut prea mult timp, maestre Kenobi. Mă bucur foarte mult că potecile noastre s-au reîntâlnit, totuşi vreau să te previn că nu consider necesară prezenţa ta aici.

— Sunt sigur că membrii Consiliului Jedi au avut motive întemeiate, replică Obi-Wan.

Padme afişă o expresie resemnată, de acceptare, la auzul răspunsului, care fu înlocuită de o căutătură curioasă, când privi din nou înapoia lui, spre tânărul padawan care aştepta răbdător. Făcu un pas în lateral, astfel încât ajunse drept în faţa lui Anakin.

— Annie? întrebă ea cu o expresie de totală stupoare.

Surâsul şi scânteierea din ochi arătară că nu avea nevoie de un răspuns.

Pentru o fracţiune de secundă, Anakin simţi cum îi creşte inima.

— Annie, repetă Padme. Chiar aşa să fie? Doamne, ce înalt te-ai făcut!

Îşi coborî privirea, apoi îi urmări conturul trupului zvelt, lăsându-şi capul pe spate pentru a-i sublinia înălţimea şi Anakin îşi dădu seama că, într-adevăr, acum o domina prin statură.

Amănuntul acela contribui într-o măsură prea mică la a-i spori încrederea, deoarece era complet pierdut în frumuseţea Padmei Zâmbetul ei se lărgi, o indicaţie limpede a faptului că se bucura să-i vadă, însă Anakin nu-l observă, sau cel puţin nu-i sesiză implicaţiile.

— Şi tu..., răspunse el stângaci ca şi când ar fi fost nevoit să-şi extragă fiecare cuvinţel dintre buze. Vreau să spun că te-ai făcut mai frumoasă.

Îşi drese glasul şi-şi îndreptă ţinuta.

— Şi mai micuţă, o tachină străduindu-se fără succes să pară stăpân pe sine. Vreau să spun... pentru un senator.

Observă grimasa dezaprobatoare a lui Obi-Wan, dar Padme chicoti, alungând orice moment de tensiune şi scutură din cap.

— Annie, tu vei rămâne mereu pentru mine băieţelul pe care l-am cunoscut pe Tatooine, îi spuse şi nici dacă i-ar fi luat sabia Jedi de la centură şi i-ar fi retezat picioarele de la genunchi, nu l-ar fi putut face mai neînsemnat pe Anakin Skywalker.

El îşi coborî privirea, cu o stânjeneală şi mai accentuată de căutăturile pe care ştia că i le aruncau Obi-Wan şi Typho.

— Prezenţa noastră va trece neobservată, lady, îl auzi pe Obi-Wan asigurând-o pe Padme.

— Maestre Kenobi, îţi sunt foarte recunoscător că te afli aici, interveni Typho. Situaţia este mult mai periculoasă decât vrea să admită doamna senator.

— Nu am nevoie de mai multă securitate, zise Padme, adresându-se iniţial lui Typho, dar răsucindu-se apoi spre Obi-Wan, ci de răspunsuri. Vreau să ştiu cine încearcă să mă ucidă. Cred că poate fi vorba despre o problemă de cea mai mare importanţă pentru Senat. Mai este ceva...

Se opri, văzând încruntătura de pe chipul lui Obi-Wan.

— Ne aflăm aici ca să te protejăm, doamnă senator, nu pentru a demara o investigaţie, rosti el calm şi apăsat, dar Anakin îl contrazise imediat ce termină.

— Padme, vom descoperi cine încearcă să te ucidă. Îţi promit!

În clipa următoare, Anakin îşi recunoscu greşeala, care era evidentă din strâmbătura nemulţumită pe care i-o aruncă Obi-Wan. Îi răspunsese Padmei în gând şi nici măcar nu-şi dăduse seama de replica maestrului său, înainte să fi rostit vorbele vădit nelalocul lor. Acum putu doar să-şi muşte buza şi să plece ochii.

— Tinere ucenic padawan, nu ne vom depăşi atribuţiile pentru care am fost trimişi aici! rosti Obi-Wan tăios şi Anakin simţi un fior înaintea mustrării publice... mai ales în faţa acelor spectatori.

— Maestre, mă refeream, desigur, la faptul că o vom face în interesul de a o proteja.

Justificarea i se păru lui însuşi prostească.

— Nu vom relua acest exerciţiu, Anakin, continuă Obi-Wan. Vei fi atent la ceea ce fac şi mă vei urma.

Lui Anakin nu-i venea pur şi simplu să-şi creadă urechilor că Obi-Wan continua cu săpuneala în faţa Padmei.

— De ce? întrebă el, răsturnând controversa şi străduindu-se cu disperare să recâştige credibilitate şi status.

— Poftim?! exclamă Obi-Wan pe cât de surprins îl văzuse vreodată Anakin şi înţelese că întinsese coarda prea mult şi prea iute.

— De ce altfel crezi că ne-a fost repartizat cazul, dacă nu pentru a-l descoperi pe ucigaş? întrebă padawanul, străduindu-se să readucă o măsură de calm. Protecţia este o sarcină pentru securitatea locală, nu pentru Jedi. Misiunea de faţă este cu totul deosebită, maestre, de aceea mandatul nostru implică o investigaţie.

— Vom face aşa cum ne-a instruit Consiliul, replică Obi-Wan. Iar tu îţi vei învăţa care îţi este locul, tinere.

— Poate că prin simpla voastră prezenţă alături de mine, misterele ce înconjoară această ameninţare vor fi dezvăluite, interveni Padme diplomată.

Le zâmbi pe rând lui Anakin şi Obi-Wan, cerându-le implicit să fie politicoşi, iar când amândoi se lăsară pe spate, destinzându-şi vizibil umerii, adăugă:

— Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar mă voi retrage.

Toţi făcură plecăciuni, iar Padme şi Dorme părăsiră odaia, după care Obi-Wan îşi privi străpungător padawanul; nici unul nu părea extrem de încântat de celălalt.

— Să ştiţi că mă bucur să vă am aici, rosti Typho, apropiindu-se de cei doi. Nu ştiu ce se-ntâmplă, dar doamna senator are nevoie de toată securitatea posibilă în clipa de faţă. Prietenii voştri din Consiliul Jedi par să considere că ar fi

mâna minerilor, însă eu nu le pot împărtăşi opinia.

— Ce ai descoperit? se interesă Anakin.

Obi-Wan îi azvârli o privire de avertizare.

— Dacă am avea idee cu ce ne confruntăm, ne-am pregăti mai bine pentru a o proteja pe doamna senator, explică Anakin folosind o logică despre care ştia că Obi-Wan trebuia s-o accepte ca fiind rezonabilă.

— Nu mare lucru, recunoscu Typho. Doamna senator Amidala conduce facţiunea care se opune înfiinţării unei armate a Republicii. Este foarte decisă să negocieze cu separatiştii, nu să utilizeze forţa, totuşi atentatele îndreptate împotriva ei, chiar dacă au eşuat, nu au dus decât la consolidarea opoziţiei Senatului faţă de punctul ei de vedere.

— Şi deoarece este logic ca separatiştii să nu dorească înfiinţarea unei armate a Republicii..., raţionă Obi-Wan.

— Nu avem absolut nici un indiciu, zise Typho. În orice incidente de felul acesta, cele dintâi priviri întrebătoare se întorc spre contele Dooku şi separatişti.

O încruntătură străbătu chipul lui Obi-Wan şi Typho se grăbi să adauge:

— Sau, cel puţin, spre unii dintre partizanii mişcării sale. De aceea, este aproape inexplicabil de ce ar intenţiona cineva s-o ucidă pe doamna senator Amidala.

— Noi nu ne aflăm aici pentru a emite ipoteze, ci doar pentru a proteja, spuse Obi-Wan pe un ton care dovedea că terminase cu subiectul acela.

Typho se înclină, înţelegând.

— Voi plasa câte un ofiţer la fiecare etaj, iar eu voi fi în centrul de comandă de la parter.

Ieşi, iar Obi-Wan începu să cerceteze încăperea şi odăile alăturate, încercând să-şi facă o idee asupra topografiei apartamentului. Anakin intenţiona să-l imite, dar se opri când trecu pe lângă Jar Jar Binks.

— Eusa foarte fericit tusa revadă, Annie.

— Nici măcar nu m-a recunoscut, zise Anakin privind uşa prin care plecase Padme. Clătinând deprimat din cap, se întoarse către gungan: M-am gândit la ea în fiecare zi de când ne-am despărţit, iar ea m-a uitat complet.

— Cine zice asta? întrebă Jar Jar.

— Ai văzut-o, replică Anakin.

— Easa fericită, îl asigură gunganul. Eusa nusa vedea de mult timp aşa fericită. Eisa vremuri rele, Annie. Vremuri tare rele!

Anakin fu gata să-şi repete durerea, dar îl zări pe Obi-Wan venind spre el şi tăcu precaut.

Atât doar că maestrul său era atent şi auzise deja conversaţia.

— Te concentrezi din nou asupra părţilor negative, i se adresă el lui Anakin. Ai grijă în privinţa gândurilor tale. Ea a fost încântată să ne revadă... lasă lucrurile în stadiul respectiv. Acum, haide să verificăm securitatea de aici. Avem multe de făcut.

— Da, maestre, se înclină Anakin.

Putea să rostească vorbe de supunere, fiindcă era nevoit s-o facă, dar nu putea să alunge ceea ce avea în inimă şi în gând.

Padme stătea la măsuţa de toaletă, îşi peria părul castaniu şi des şi se privea în oglindă, dar fără să vadă de fapt ceva. Gândurile ei reluau mereu şi mereu imaginea lui Anakin şi felul în care el o privise. Îi auzea din nou cuvintele... te-ai făcut mai frumoasă şi, deşii Padme era cu adevărat frumoasă, cuvintele acelea nu erau dintre cele pe care să fie obişnuită să le audă. Încă de mică fusese implicată în politică şi ajunsese rapid în poziţii de putere şi influenţă. Cei mai mulţi dintre bărbaţii cu care venise în contact fuseseră mai preocupaţi de ceea ce tânăra le putea aduce pe plan politic, nu de frumuseţea ei; de altfel, nici unul nu nutrise vreun sentiment cu adevărat personal faţă de ea. În calitate de regină a planetei Naboo, iar acum ca senator, Padme înţelegea perfect că bărbaţii erau interesaţi de ea în moduri mai profunde decât atracţia fizică şi decât orice legătură emoţională.

Sau poate nu mai profunde decât legăturile emoţionale, îşi spuse ea, întrucât nu putea să nege intensitatea din ochii lui Anakin atunci când o privise.

Dar ce însemna asta?

Îl revăzu în minte. Cu claritate. Ochiul minţii ei cercetă statura lui zveltă şi puternică, chipul încordat de intensitatea pe care i-o admirase dintotdeauna, totuşi cu ochi scânteind de veselie, de neastâmpăr, de...

Dor?

Gândul acela o făcu să încremenească. Mâinile îi lunecară pe lângă trup şi rămase nemişcată, privindu-se în oglindă, judecându-şi propria înfăţişare aşa cum o putea face Anakin.

După câteva momente prelungi, clătină din cap şi-şi spuse că era o nebunie. Anakin era acum un Jedi. Ordinul căruia îi aparţineau reprezenta pentru cavalerii Jedi unicul devotament şi legământ, iar Padme Amidala îi admira mai mult decât orice pentru asta.

Atunci cum putuse el s-o privească în felul acela?

Nu putea fi vorba aşadar decât despre imaginaţia ei.

Sau despre un vis?

Chicotind încetişor, Padme ridică din nou peria spre păr, apoi se opri înainte să fi reînceput să se pieptene. Purta o cămaşă de noapte din mătase albă, iar în dormitorul ei existau videocamere de supraveghere. Videocamerele acelea n-o deranjaseră niciodată cu adevărat, deoarece le privise întotdeauna cu detaşare. Videocamerele de supraveghere şi gărzile care-i păzeau fiecare mişcare constituiau un dat al existenţei ei şi se obişnuise să-şi vadă de rutinele zilnice, ba chiar şi de cele mai intime, fără să se gândească măcar o clipă la priviri indiscrete.

Acum însă îşi dădea seama că de partea cealaltă a lentilelor putea fi un anumit tânăr Jedi.

Capitolul 7.

Echipat în armura cenuşie cu aspect învechit, pârlită de numeroase salve de blastere, totuşi indiscutabil eficientă, vânătorul de recompense aştepta nepăsător pe platforma-pervaz, la peste o sută de etaje deasupra străzii de pe Coruscant. Casca îi era tot cenuşie, cu excepţia convexităţii albăstrui care-i acoperea ochii şi cobora de la sprâncene până la bărbie. Ţinând seama de curenţii de aer de la înălţimea aceea, locul în care stătea părea cumva precar, dar nu era defel anormal pentru o persoană agilă şi talentată ca Jango, care avea o înclinare către locaţiile dificile.

La ora stabilită, un speeder se apropie de pervaz şi staţionă plutind. Zam Wesell, partenera lui Jango, îl salută din cap şi coborî, păşind sprinten prin faţa panourilor publicitare puternic luminate. Jumătatea inferioară a feţei îi era acoperită de un văl roşu, care nu reprezenta însă o declaraţie de sfiiciune sau o aliniere la ultima modă. Ca tot ceea ce purta, începând cu blasterul şi armura şi sfârşind cu celelalte arme ascunse şi la fel de letale, vălul lui Zam era un echipament practic, menit să-i camufleze trăsăturile clawdite.

Din motive evidente, clawdiţii nu erau o specie în care să se aibă încredere.

— Ştii că am ratat? Întrebă Jango, trecând direct la subiect.

— Mi-ai spus să-i ucid pe cei din nava nabooeană, replică Zam. Am lovit nava, dar nu era decât o momeală. Toţi de la bordul ei au murit.

Jango o fixă cu un zâmbet superior şi nu se sinchisi să-i spună că răspunsul acela fusese o eschivă.

— De data aceasta va trebui să încercăm ceva mai subtil. Clientul meu devine nerăbdător. Nu mai acceptă greşeli.

Îi întinse un cilindru transparent, care conţinea două creaturi centipede albe, de lungimea antebraţului său.

— Kouhuni, îi explică. Foarte veninoşi.

Zam Wesell ridică cilindrul pentru a cerceta mai

îndeaproape superbele creaturi ucigaşe dinăuntru; ochii ei negri scânteiară de surescitare, iar pometţii obrajilor se înălţară, când buzele i se lăţiră sub văl. Privi iarăşi către Jango şi aprobă.

Ştiind că-l înţelesese, Jango porni spre speederul său, care-l aştepta după colţ. Se opri înainte de a sui şi se întoarse către asasina tocmită.

— De data asta, repetă el, nu se mai acceptă nici o greşeală.

Clawdita îl salută, atingând de frunte tubul ce conţinea kouhunii mortali.

— Aranjează-te, o instrui Jango şi-şi înălţă vehiculul în văzduh.

Zam Wesell reveni la propriul ei speeder şi-şi desfăcu vălul.

Chiar în clipa în care ridică ţesătura, trăsăturile începură să i se metamorfozeze – gura se micşoră, ochii negri se afundară în orbite şi cutele frunţii se neteziră. În intervalul de care avusese nevoie pentru a-şi desface vălul, îşi asumase deja forma voluptoasă şi atrăgătoare a unei femele umane, cu trăsături oacheşe şi senzuale. Până şi veşmintele ei păreau c-o îmbracă altfel, unduindu-i graţios în jurul feţei şi al trupului.

Din lateral, Jango încuviinţă şi se îndepărtă. Trebuia să recunoască faptul că, fiind clawdită şi deci metamorfă, Zam Wesell prezenta unele avantaje în meseria aceea.

Vastul Templu Jedi se ridica pe un şes complet plat. Spre deosebire de multe dintre clădirile Coruscantului, care erau monumente de eficienţă şi simplitate a designului, construcţia aceasta reprezenta în sine o operă de artă, cu multe coloane împodobite şi linii sinuoase, plăcute, ce atrăgeau privirea. Existau numeroase basoreliefuri şi statui, cu proiectoare încorporate ale căror raze fuseseră programate sub unghiuri diverse, astfel încât să distorsioneze umbrele în configuraţii misterioase.

La interior, Templul nu diferea. Era un loc de contemplare, care invita mintea să rătăcească şi să

exploreze, ale cărui linii în sine cereau să fie interpretate. Arta făcea parte din educaţia Jedi în aceeaşi măsură ca şi instruirea de luptă. Mulţi cavaleri Jedi, deopotrivă din trecut şi din prezent, considerau arta ca o legătură conştientă cu misterele Forţei, astfel încât statuile şi portretele înşiruite pe coridoare erau mai mult decât simple imitaţii ale realităţii, fiind interpretări artistice ale marilor Jedi pe care-i reprezentau, afirmând exclusiv prin formă ceea ce maeştrii respectivi ar fi putut spune în cuvinte.

Mace Windu şi Yoda mergeau fără grabă pe un coridor bogat împodobit, cu pardoseală lustruită şi lămpi discrete; departe în faţa lor se întrezărea o încăpere puternic iluminată.

— De ce nu am putut percepe acest atac asupra senatorului de Naboo? clătină Mace din cap. Nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru cei precauţi şi ar fi trebuit să-l prezicem cu uşurinţă.

— Perturbarea aceasta din Forţă viitorul camuflează, replică Yoda.

Micuţul Maestru părea obosit. Mace înţelegea prea bine sursa acelei istoviri.

— Profeţia se adevereşte. Partea întunecată creşte.

— Doar cei întorşi spre partea întunecată posibilităţile viitorului pot percepe, rosti Yoda. Numai cercetând partea întunecată, noi putem vedea.

Mace petrecu câteva clipe reflectând la remarca aceea, deoarece Yoda se referea la o problemă extrem de importantă. Incursiunile la frontierele părţii întunecate nu trebuiau privite cu superficialitate. Mai rău prevestitor însă era faptul că Yoda considera că perturbarea pe care toţi Jedi o percepuseră în Forţă îşi avea originea în partea întunecată.

— Au trecut zece ani şi Sithii tot nu s-au arătat, remarcă Mace, cutezând s-o spună cu glas tare.

Cavalerilor Jedi nu le plăcea nici măcar să amintească despre Sithi, duşmanii lor cei mai teribili. De multe ori în decursul trecutului, Jedi îndrăzniseră să spere că Ordinul Sith fusese eradicat şi că galaxia fusese purificată de miasmele sale, aşa încât tuturor le-ar fi plăcut să nege existenţa misterioşilor manipulatori ai Forţei întunecate.

Cu toate acestea, n-o puteau face. Nu putea exista nici o îndoială şi nu se putea nega faptul că fiinţa care-l ucisese pe Qui-Gon Jinn cu zece ani în urmă, pe Naboo, fusese un Lord Sith.

— Crezi că Sithii se află îndărătul actualei perturbări? îndrăzni Mace să întrebe.

— Ei în galaxie există, răspunse resemnat Yoda. Certitudine este.

Se referea la profeţia potrivit căreia partea întunecată avea să crească şi că avea să apară o fiinţă care să aducă echilibru în Forţă şi în galaxie. Un asemenea potenţial Ales se găsea acum printre ei, iar asta stârnea destulă agitaţie prin coridoarele sacre.

— Crezi că ucenicul lui Obi-Wan va putea aduce echilibru în Forţă? întrebă Mace.

Yoda se opri şi se întoarse lent pentru a-l privi pe celălalt; pe chipul său se perinda un spectru de emoţii care-i reamintea lui Mace că ei nu ştiau ce putea însemna de fapt aducerea echilibrului în Forţă.

— Numai dacă a-şi urma destinul alege, replică Yoda şi, la fel ca în cazul întrebării lui Mace, răspunsul rămase suspendat între cei doi, ca o credinţă formulată care putea duce la şi mai multe incertitudini.

Atât Yoda, cât şi Mace Windu cunoşteau locurile spre care unii Jedi puteau fi nevoiţi să se îndrepte pentru a descoperi răspunsurile adevărate, iar locurile acelea, escale emoţionale, nu fizice, le puteau testa tuturor limitele capacităţilor şi sensibilităţilor.

Îşi reluară mersul şi nu li se mai auziră decât sunetele paşilor, în urechi însă, atât Mace, cât şi Yoda, auzeau ecoul ameninţător al cuvintelor prevestitoare ale micuţului Maestru Jedi.

Numai cercetând partea întunecată, noi putem vedea.

Capitolul 8.

Piuitul dinspre uşă nu era neaşteptat; cumva, Padme ştiuse că Anakin va veni să stea de vorbă cu ea de îndată ce i s-ar fi oferit ocazia. Se îndreptă într-acolo, apoi se opri şi se întoarse pentru a-şi lua capotul, conştientizând brusc că era prea dezbrăcată doar în cămaşa de noapte.

Acţiunea aceea o surprinse, iarăşi, ca fiind ciudată, întrucât până atunci Padme Amidala nu dăduse niciodată dovadă de sentimente de sfiiciune.

Acum însă îşi strânse bine capotul pe lângă trup, când deschise uşa şi-l văzu în faţa ei, aşa cum se aşteptase, pe Anakin Skywalker.

— Salut, rosti el şi se păru că abia îşi putea trage răsuflarea.

— Totul este în regulă?

Anakin se bâlbâi în căutarea unui răspuns.

— Ah, da, izbuti să rostească în cele din urmă. Da, maestrul meu a coborât la etajele de jos pentru a verifica măsurile de securitate luate de căpitanul Typho, dar totu-i liniştit.

— Pari dezamăgit.

Anakin chicoti stânjenit.

— Nu-ţi face plăcere misiunea asta, remarcă Padme.

— Ba nu, cred că-n toată galaxia nu există alt loc în care să fi preferat să mă aflu, spuse el repede şi fu rândul Padmei să râdă încetişor, stingherită.

— Totuşi, această... inerţie, zise ea.

Anakin încuviinţă şi urmă:

— Ar trebui să fim mai agresivi în căutarea asasinului. Dacă stăm locului şi aşteptăm, nu facem decât să invităm dezastrul.

— Maestrul Kenobi nu este de acord.

— Maestrul Kenobi este legat de litera ordinelor, explică Anakin. El nu va risca să întreprindă nimic ce nu i-a fost cerut în mod explicit de către Consiliul Jedi.

Padme lăsă capul pe un umăr şi-l cercetă cu mai multă atenţie pe tânărul năvalnic. Oare disciplina nu era una dintre primele lecţii învăţate de Jedi? Oare ei nu erau legaţi şi încă strict, de structura Ordinului şi Codului lor?

— Maestrul Kenobi nu seamănă cu propriul său maestru, spuse Anakin. Maestrul Qui-Gon înţelegea necesitatea gândirii independente şi a iniţiativei... altfel, m-ar fi lăsat pe Tatooine.

— Iar tu semeni mai degrabă cu el?

— Eu accept misiunile pe care le primesc, dar pretind flexibilitatea necesară pentru a le îndeplini corespunzător.

— Pretinzi?

Anakin surâse şi ridică din umeri.

— Mă rog, cel puţin, cer voie.

— Şi dacă, să presupunem, nu capeţi aprobarea dorită? făcu Padme cu un surâs cunoscător, deşii în adâncul inimii îl tachina doar pe jumătate.

— Fac tot ce pot mai bine în fiecare misiune pe care o primesc, se mulţumi Anakin să răspundă.

— Prin urmare, a sta pe loc şi a mă păzi nu-i tocmai ideea ta despre distracţie.

— Am putea face lucruri mai bune şi mai incitante, replică el.

Tonul vocii sale o intrigă pe Padme şi o făcu să-şi strângă şi mai mult capotul în jurul trupului.

— Dacă-l prindem pe asasin, am putea descoperi sursa acestor atentate, explică padawanul readucând rapid discuţia la un subiect profesional. În felul acesta, tu vei fi în mai multă siguranţă, iar îndatoririle noastre vor fi uşurate.

Gândurile Padmei goneau, străduindu-se să ordoneze ideile şi motivaţiile lui Anakin. Ţinând seama de faptul că nu era decât un padawan, o surprindea prin fiecare cuvânt, dar în acelaşi timp, judecând după focul pe care-l vedea limpede arzând îndărătul ochilor lui albaştri, n-o surprindea. În ochii tumultoşi şi prea pasionali, ea întrezărea conflicte clocotind, însă, mai mult decât atât, întrezărea surescitare şi promisiunile unor aventuri aţâţătoare.

Şi, poate, promisiunea de a afla cine încerca s-o ucidă.

Obi-Wan ieşi pe furiş din turbolift, privind în stânga şi în dreapta. Zări cele două gărzi, alerte şi pregătite şi dădu din cap aprobator spre ele. În complexul masiv de apartamente toate coridoarele fuseseră la fel, iar această zonă specifică – deasupra, dedesubtul şi în vecinătatea Amidalei – era închisă ermetic.

Lui Typho îi fuseseră puşi la dispoziţie destui soldaţi şi-i plasase cu pricepere, stabilind unul dintre cele mai bune dispozitive defensive văzute vreodată de Obi-Wan. Maestrul Jedi era, desigur, încântat de lucrul acesta, ştiind că Typho îi uşura propria sa sarcină.

Nu se putea totuşi relaxa. Căpitanul îi povestise în detaliu despre atacul asupra crucişătorului nabooean şi, ţinând seama de numeroasele precauţii ce fuseseră întreprinse pentru protejarea navei – începând cu transmisiunile de vectori falşi de apropiere de platforma pentru asolizare emise către escorta de vânători stelari, dintre care trei însoţiseră direct nava, în timp ce mulţi alţii, atât nabooeni, cât şi ai Republicii, acoperiseră toate coridoarele posibile de atac – asasinii nu puteau fi subestimaţi. În mod clar, erau pricepuţi şi aveau relaţii la vârf.

Şi, mai mult ca sigur, erau încăpăţânaţi.

Totuşi, ca să ajungă la Amidala prin coridoarele clădirii, ar fi avut nevoie de o armată.

Obi-Wan salută din nou sentinelele şi efectuă un tur complet al nivelului, apoi, mulţumit, se îndreptă către turbolift.

Padme inspiră adânc, cu gândurile pierdute la ultimele imagini ale lui Anakin, părăsind încăperea. Prin mintea ei se învolburau imagini ale Solei, pe care parcă o şi auzea deja, tachinând-o.

Îşi alungă toate gândurile, pe cele legate de Sola şi, mai ales, pe cele legate de Anakin şi-i făcu semn lui R2-D2, micuţul droid care aştepta impasibil lângă perete în preajma uşii.

— Decuplează, îi porunci.

R2-D2 răspunse printr-un „oooo” temător.

— Haide, R2-D2, este în regulă. Suntem protejaţi aici.

Droidul emise alt sunet neîncrezător, totuşi extinse o sondă către consola de securitate de pe perete.

Padme mai privi o dată spre uşă, reamintindu-şi ultima imagine a lui Anakin, înaltul şi zveltul ei protector Jedi. Îi putea zări ochii albaştri şi scânteietori ca şi cum ar fi fost lângă ea, intenşi, privind-o cu mai multă atenţie decât ar fi putut s-o facă orice videocameră de supraveghere.

Anakin rămase în livingul apartamentului Padmei, absorbind liniştea din jur, folosind absenţa zgomotelor pentru a-şi consolida legătura mintală cu tărâmul mult mai subtil al Forţei, percepând viaţa din jurul lui cu atâta claritate de parcă cele cinci simţuri fizice ale sale ar fi fost perfect acordate la ea.

Ochii îi erau închişi, dar putea să vadă suficient de limpede locurile dimprejur şi să perceapă orice perturbare în Forţă.

Ochii i se deschiseră brusc, privirea îi alergă iute prin încăpere, apoi îşi trase sabia Jedi de la centură.

Sau fu cât pe aici s-o facă, deoarece se opri când uşa glisă, deschizându-se şi maestrul Kenobi intră în living.

Obi-Wan se uită în jur cu atenţie şi în cele din urmă îşi fixă ochii asupra lui Anakin.

— La nivelurile de jos, anunţă el, căpitanul Typho are mai mulţi oameni decât ar fi necesari. Nici un asasin nu va încerca să pătrundă pe acolo. Ceva mişcare pe aici?

— Linişte de mormânt, replică Anakin. Nu-mi place să stau şi să aştept pur şi simplu să se întâmple ceva.

Obi-Wan scutură încet din cap, cu un gest care demonstra resemnarea lui în privinţa previzibilităţii lui Anakin, scoase un videoscaner de la centură şi-i privi ecranul. Expresia lui, care trecu de la curiozitate la derută şi îngrijorare, îi spunea multe lui Anakin. Padawanul ştia că Obi-Wan putea să vadă doar parţial dormitorul Padmei – zona uşii şi pe R2-D2 stând lângă perete, dar nimic mai mult.

Chipul maestrului său puse întrebarea înainte de a rosti realmente cuvintele.

— Padme... doamna senator Amidala a acoperit obiectivul videocamerei, explică Anakin. Cred că nu-i place s-o urmăresc.

Faţa lui Obi-Wan se înăspri şi el suspină încet.

— Ce crede oare? Securitatea ei este mai presus de orice şi o compromite...

— L-a programat pe R2-D2 să ne avertizeze în eventualitatea apariţiei unui intrus, zise Anakin încercând să-şi calmeze maestrul înainte ca îngrijorarea să i se amplifice cu adevărat.

— Nu mă nelinişteşte un intrus, replică Obi-Wan. Sau, mai exact, nu mă nelinişteşte un simplu intrus. Există multe căi prin care un senator poate fi ucis.

— Ştiu, dar noi dorim să-l prindem pe acest asasin, zise Anakin pe un ton hotărât, chiar încăpăţânat. Nu-i aşa, maestre?

— Adică o foloseşti drept momeală? exclamă neîncrezător Obi-Wan şi ochii i se lărgiră de surprindere şi consternare.

— A fost ideea ei, protestă Anakin însă tonul ferm dovedea clar că era de acord cu planul. Nu te teme. Nu va păţi nici un rău. Pot percepe tot ce se întâmplă în dormitorul acela. Ai încredere în mine.

— Este prea riscant, pufni Obi-Wan. În plus, simţurile tale nu sunt chiar atât de acordate, tinere ucenic.

Anakin îşi alese cu grijă vorbele şi tonul, străduindu-se să nu pară că ar fi contraatacat, ci mai degrabă că ar fi fost prevăzător.

— Dar ale tale sunt?

Obi-Wan nu putu să nege expresia gânditoare care-i străbătu chipul.

— Posibil, recunoscu el.

Anakin surâse şi încuviinţă, apoi închise din nou ochii, lunecând în percepţiile Forţei, urmându-le spre Padme, care dormea liniştit, îşi dori s-o fi putut vedea, să-i fi putut privi ridicarea şi coborârea lină a pieptului, să-i fi putut auzi răsuflarea lină, să-i fi putut mirosi prospeţimea părului, să-i fi putut simţi catifelarea pielii, s-o fi putut săruta şi să-i fi putut

gusta dulceaţa buzelor.

Trebuia să se mulţumească însă cu atât – să-i perceapă energia vieţii în Forţă.

Era un loc plin de căldură.

Padme se gândea de asemenea la Anakin, dar într-un mod diferit, în vis, tânărul era alături de ea.

Padme vedea confruntarea despre care ştia că avea să se declanşeze în curând în Senat, strigătele, pumnii scuturaţi în văzduh, ameninţările şi obiecţiile răsunătoare. Cât de mult o vlăguiau!

Anakin era acolo.

Visul deveni un coşmar, în care un asasin nevăzut o urmărea. Salvele blasterelor sfârâiau pe lângă ea, dar picioarele îi păreau afundate în noroi adânc.

Anakin alerga însă alături, cu sabia Jedi activată, mişcând-o întruna şi deviind fulgerele blasterelor.

Padme se foi şi gemu încetişor, la fel de tulburată de identitatea protectorului ei, pe cât era de alarmată de prezenţa asasinului. Nu se trezi totuşi cu adevărat, ci doar se întoarse de pe o parte pe alta, înălţă capul şi întredeschise ochii numai o clipită, înainte de a-şi îngropa faţa înapoi în pernă.

Nu văzu micuţa sondă droid rotundă care plutea staţionar dincolo de jaluzelele ferestrelor. Nu zări apendicele care ieşiră din ea şi se lipiră de fereastră, nici scânteile ce se arcuiră deasupra lor când decuplă sistemul de securitate. Nu văzu braţul mare care se extinse şi decupă un orificiu în fereastră, tot aşa cum nu auzi sunetul foarte slab al înlăturării ochiului de sticlă.

Lângă uşa dormitorului Padmei, ledurile lui R2-D2 se aprinseră. Capul-cupolă al droidului se roti, scanând încăperea şi emise un „wooo” încetişor.

După care, nedetectând nimic anormal, droidul reveni în stand-by.

Din exteriorul odăii, un cilindru micuţ ieşi din sonda droid, pătrunzând prin orificiul din fereastră şi din el se târî în camera Padmei o pereche de kouhuni, aidoma unor viermi

umflaţi şi alburii, cu şiruri de picioare negre pe flancuri şi cu mandibule cu aspect primejdios. Deşii mandibulele arătau atât de ameninţător, adevăratul pericol al kouhunilor se afla în cealaltă extremitate a lor, în acul din coadă care picura venin. Kouhunii se strecurară printre jaluzele şi se îndreptară imediat către pat şi tânăra care dormea acolo.

— Pari obosit, îi spuse Obi-Wan lui Anakin în încăperea vecină.

Padawanul, care rămăsese în picioare, deschise ochii şi ieşi din transa meditativă. Avu nevoie de o clipă să înregistreze cuvintele ce-i fuseseră adresate, apoi strânse scurt din umeri, necontestând afirmaţia.

— În ultimul timp, nu dorm prea bine.

Nu era o noutate pentru Obi-Wan.

— Din cauza mamei tale?

— Nu ştiu de ce continuu s-o visez, mărturisi Anakin pe un ton frustrat. N-am mai văzut-o de când eram mic.

— Iubirea ta faţă de ea a fost şi rămâne profundă, spuse Obi-Wan. Nu este tocmai un motiv pentru disperare.

— Însă astea sunt mai mult decât... Anakin se opri, oftă şi clătină din cap. Sunt visuri, sau sunt viziuni? Sunt imagini a ceea ce s-a întâmplat sau îmi spun ceva ce va fi?

— Sau nu sunt pur şi simplu decât visuri banale? făcu Obi-Wan şi surâsul lui blând se ivi prin barba răvăşită. Nu toate visurile sunt premoniţii, viziuni sau conexiuni mistice. Unele nu sunt decât... simple visuri şi chiar şi un Jedi poate visa, tinere padawan.

Anakin nu păru foarte satisfăcut de explicaţie. Scutură iarăşi din cap.

— Cu timpul, visurile trec, adăugă Obi-Wan.

— Aş prefera s-o visez pe Padme, zâmbi şmechereşte Anakin. Simpla ei prezenţă mă... ameţeşte.

Încruntătura subită a lui Obi-Wan şterse surâsurile de pe feţele ambilor.

— Ai grijă la ce gândeşti, îl mustră el cu asprime. Gândurile te trădează. Ai făcut Ordinului un legământ care nu poate fi încălcat cu uşurinţă, iar poziţia cavalerilor Jedi faţă de

asemenea relaţii nu acceptă compromisuri. Legăturile sentimentale sunt interzise.

Pufni încet şi dispreţuitor şi aruncă o privire către dormitorul Amidalei.

— Şi nu uita că ea este politician. Nu trebuie să te încrezi în politicieni.

— Ea nu seamănă cu ceilalţi din Senat, maestre, protestă Anakin cu tărie.

Obi-Wan îl examină cu atenţie.

— Din experienţa mea, senatorii se concentrează exclusiv pentru a le face plăcere acelora care le finanţează campaniile electorale şi sunt mai mult decât doritori să dea uitării scrupulele democraţiei pentru a obţine fondurile respective.

— Maestre, sper că nu-mi ţii altă prelegere, suspină tânărul care auzise de nenumărate ori diatriba respectivă. Cel puţin nu despre aspectul economic al politicii.

Obi-Wan nu se număra printre susţinătorii politicii duse de Republică. Deschise gura pentru a-i replica, sau mai bine zis încercă s-o facă, dar Anakin îl întrerupse apăsat:

— Te rog, maestre! În plus, generalizezi. Ştiu că Padme...

— Doamna senator Amidala, îl corectă sever Obi-Wan.

— ... nu este aşa, încheie Anakin. Iar Cancelarul nu pare să fie corupt.

— Palpatine este un politician. Am observat că se foloseşte cu foarte multă inteligenţă de pasiunile şi prejudecăţile senatorilor.

— Mie mi se pare un om bun. Instinctele mele sunt cât se poate de pozitive în privinţa...

Padawanul amuţi, ochii i se holbară şi expresia chipului deveni şocată.

— Şi eu simt, icni Obi-Wan şi cei doi Jedi ţâşniră simultan.

În dormitor, kouhunii se târau lent şi precis spre ceafa şi faţa expuse ale Padmei care dormea, emiţând clicuri neauzite şi incitate din mandibule.

— Wee oooo! zbieră R2-D2, sesizând ameninţarea.

Droidul emise o serie de alarme şi focaliză o lumină asupra patului, evidenţiind perfect invadatorii centipezi, când

Obi-Wan şi Anakin năvăliră în dormitor.

Padme se trezi, cu ochii holbaţi, trăgând adânc aer în piept, terorizată, iar creaturile micuţe şi ucigaşe se cabrară, şuierară şi se năpustiră către ea.

Sau aşa ar fi făcut, însă Anakin era acolo, cu lama albăstruie a sabiei spintecând imediat deasupra patului, o dată şi încă o dată, retezând în două ambii kouhuni.

— Sondă droid! strigă Obi-Wan, iar Anakin şi Padme se întoarseră şi-l văzură năpustindu-se spre fereastră.

Asasinul telecomandat, care plutea în exteriorul clădirii, îşi retrăgea rapid apendicele.

Obi-Wan sări prin jaluzele, rupându-le, trecu prin fereastră şi sparse geamul. Se extinse în Forţă când se aruncă, utilizând-o pentru a-şi prelungi saltul, astfel încât fu purtat mai mult prin văzduh şi prinse sonda droid asasin care se îndepărta. Datorită greutăţii suplimentare, aceasta coborî considerabil, dar compensă şi se stabiliză rapid, suspendându-l pe Jedi la înălţimea de o sută de etaje.

După aceea, acceleră, dispărând împreună cu el.

— Anakin? exclamă Padme, răsucindu-se către padawan.

Când îl văzu întorcându-i privirea şi zări licărul brusc din ochii lui albaştri, îşi strânse cămaşa de noapte în jurul umerilor.

— Rămâi pe loc! îi porunci tânărul. Ai grijă de ea, R2-D2!

Se repezi la uşă, oprindu-se subit când apărură Typho şi două santinele, însoţiţi de Dorme.

— Aveţi grijă de ea! avu timp Anakin să spună, grăbindu-se pe lângă ei şi alergând cât putea de iute spre turbolift.

Sonda droid nu era lipsită de sisteme defensive şi trimise şocuri electrice repetate prin învelişul metalic, arzându-i palmele lui Obi-Wan.

Bărbatul scrâşni din dinţi înaintea durerii, neavând alternativă decât să se ţină cu toate puterile. Ştia că n-ar fi trebuit să plece ochii, totuşi o făcu şi văzu furnicarul oraşului hăt dedesubtul lui.

Alt şoc electric fu cât pe aici să-l trimită spre agitaţia de acolo.

În mod instinctiv, abia gândindu-se la implicaţii, bâjbâi cu o mână, găsi un cablu electric şi smuci de el, oprind şocurile.

Şi în acelaşi timp oprind energia de alimentare care menţinea sonda droid în văzduh.

Se prăbuşiră ca doi bolovani, iar luminile etajelor străfulgerară pe lângă ei ca un stroboscop.

— Nu-i bine, nu-i bine! repetă Obi-Wan întruna, străduindu-se cu disperare să reconecteze cablul.

În cele din urmă, izbuti. Ledurile droidului pâlpâiră, apoi redeveniră constante şi sonda se ridică din nou, cu Obi-Wan agăţându-se cu ultimele puteri. Sonda droid reîncepu prompt seria de şocuri electrice, pişcându-l pe Jedi, dar nereuşind să-l desprindă.

Anakin nu mai avea răbdare să aştepte un turbolift. Scoase sabia Jedi şi dintr-o singură lovitură bine plasată deschise uşile, deşii cabina turboliftului nu se afla în preajma etajului acela. Padawanul nu întârzie nici măcar într-atât cât să vadă dacă aceasta se găsea deasupra sau dedesubtul său, ci sări pur şi simplu în puţul liftului, prinse un pilon de susţinere cu un braţ, îşi propti zdravăn partea laterală a tălpii de el şi spirală în jos. Mintea îi gonea nebuneşte, străduindu-se să-şi reamintească planul clădirii şi nivelurile la care se aflau terminalele de andocare.

Brusc, al şaselea simţ al său, perceperea prin intermediul Forţei, îl alertă asupra pericolului.

— Hopa! răcni, când privi în jos şi văzu turboliftul urcând rapid către el.

Ţinându-se şi mai strâns de pilon, îndreptă palma deschisă în jos şi expedie o apăsare uriaşă de Forţă, nu pentru a opri cabina, ci pentru a se propulsa pe sine în sus, prin puţ, reducând distanţa faţă de turbolift cu suficientă viteză pentru a se reorienta şi a ateriza, răşchirat, pe acoperişul cabinei.

Scoase sabia şi reteză clamele chepengului de vizitare al cabinei. Ignorând ţipetele ocupanţilor liftului, care răzbăteau de dedesubt, Anakin deschise chepengul, îi ridică marginea şi, dezactivând sabia, sări înăuntru.

— Care-i nivelul de andocare? îi întrebă pe cei doi senatori buimăciţi, un sullustan şi un om.

— Patruzeci şi şapte! răspunse prompt omul.

— Prea târziu, adăugă micuţul senator sullustan, privind numerele etajelor care clipeau fulgerător. Urmează şaizeci şi ceva...

Nu apucă să-şi termine cuvintele, deoarece Anakin izbi butonul de frânare, iar când acesta nu funcţionă îndeajuns de rapid pentru el, se extinse din nou în Forţă şi înhăţă mecanismele de frânare, silindu-le să se frece şi mai apăsat.

Toţi trei se izbiră de pe podea în urmă opririi bruşte, iar sullustanul se lovi cel mai brutal.

Anakin lovi cu pumnii în uşă, răcnind la ea să se deschidă. Cineva îi puse o mână pe umăr, potolindu-l şi, când se întoarse, îl zări pe senatorul uman apropiindu-se şi ridicând un deget, cerându-i prin gestul acela să aibă răbdare.

Senatorul apăsă un buton, etichetat în mod vizibil pe panoul de comenzi şi uşa turboliftului glisă, deschizându-se.

Strângând din umeri şi surâzând stânjenit, Anakin se întinse pe burtă şi se strecură prin apertură, apoi sări în coridorul de dedesubt. Alergă cât putu de repede, coti la stânga, după aceea la dreapta şi în cele din urmă zări un balcon adiacent garajului-parcare. Porni într-acolo, trecu peste o balustradă şi nimeri lângă un şir de speedere. Unul dintre ele, galben şi cu bot turtit, era decapotabil, aşa încât sări în el, îl activă şi porni imediat, părăsind platforma şi ridicându-se tot mai sus, îndreptându-se către culoarul de trafic aflat mult deasupra.

Pe când se înălţa, încercă să se orienteze. Pe care latură a clădirii se găsea acum. Şi de pe care latură plecase Obi-Wan? Pe ce vector pornise sonda droid?

Încercând să limpezească toate detaliile acelea, Anakin înţelese că existau numai două posibilităţi care îl puteau aduce pe urmele lui Obi-Wan: norocul chior sau...

Padawanul se cufundă iarăşi în Forţă, căutând senzaţia specifică pe care o putea recunoaşte ca aparţinând maestrului său.

Zam Wesell stătea rezemată de speederul ei, răpăind nervos cu degetele înmănuşate pe capota vehiculului vechi. Purta o cască purpurie supradimensionată, cu partea din faţă trapezoidală şi integrală, exceptând fanta dreptunghiulară mică din dreptul ochilor; deşii casca îi ascundea presupusa frumuseţe, costumul gravitaţional automodelant îi punea în evidenţă toate curbele feminine.

Zam nu se gândea prea mult la aspectul ei, deoarece în cazul misiunii curente era mai important ca ea să se piardă pur şi simplu în ambient. Avusese parte de numeroase misiuni în care amăgelile formei feminine asumate o ajutaseră enorm, în care acţionase asupra evidentei slăbiciuni a unui mascul pentru a se apropia de el.

În cazul de faţă însă trucurile respective nu aveau cum s-o ajute şi Zam o ştia perfect. De data aceasta, trebuia să ucidă o femeie senator foarte bine păzită de fiinţe care-i erau absolut devotate şi care o protejau în acelaşi fel în care un părinte şi-ar fi putut proteja odrasla. Zam se întrebă ce putuse face femeia aceea pentru a-şi atrage o asemenea ură din partea celor care o angajaseră pe ea s-o lichideze.

Sau, cel puţin, începuse să se gândească la asta, aşa cum făcuse de câteva ori de când Jango o contactase pentru misiune. Zam era asasin profesionist şi, de fapt, nu îngăduia niciodată gândurilor ei să exploreze asemenea poteci. Nu era treaba ei. Ea nu reprezenta un standard moral pentru nimeni; nu putea în nici un caz să decidă valoarea crimei ori dreptatea sau nedreptatea implicate – din multe puncte de vedere, nu era decât un instrument, o maşinărie. Reprezenta extensia celor care o tocmiseră şi nimic mai mult.

Jango o angajase s-o ucidă pe Amidala, aşa încât ea avea s-o ucidă pe Amidala, să se întoarcă pentru a-şi încasa onorariul, după care să se ocupe de următorul caz. Totul era simplu şi direct.

Abia îi venise să creadă că încărcătura explozivă pe care reuşise s-o ascundă pe platforma de asolizare nu-şi jucase rolul, dar învăţase ceva din lecţia aceea: înţelesese că slăbiciunile senatorului Amidala nu erau lesne de depistat şi exploatat.

Metamorfa izbi cu pumnul în capota speederului. Detesta faptul că fusese silită să solicite ajutor din exterior, să-şi procure o sondă droid pentru a face un lucru care îi plăcea mult să-l facă personal.

Acum însă se zvonea că în jurul Amidalei se aflau cavaleri Jedi şi Zam nu dorea defel să se lupte cu fanaticii aceia care produceau numai probleme.

Aruncă o privire spre ceasul consolei din speeder şi încuviinţă cu un rânjet. Misiunea ar fi trebuit să fie îndeplinită. Kouhunii veninoşi fuseseră probabil introduşi în odaie şi ar fi fost suficientă o singură zgârietură a unui ac otrăvitor.

Se îndreptă brusc, simţind ceva, o neaşteptată senzaţie de nelinişte.

Auzi un strigăt, de surprindere sau de teamă, privi de jur împrejur şi ochii i se holbară uluiţi în fanta dreptunghiulară a căştii. Se uită de-a dreptul stupefiată cum sonda droid, asasinul ei programat, şerpuia printre clădirile gigantice ale Coruscantului, având agăţată de ea un bărbat în veşminte de Jedi! Teama lui Zam se reduse totuşi şi zâmbetul i se lăţi, văzând cum sonda inteligentă recurgea la acţiuni defensive, întrucât era excelent programată. Se izbi de latura unei clădiri, aproape desprinzându-l pe Jedi, iar când acţiunea aceea dădu greş, se afundă în coridorul de trafic, coborând înapoia unui speeder, imediat deasupra eşapamentului.

Cavalerul Jedi se contorsionă în fel şi chip şi reuşi cumva să se ferească de jeturile arzătoare, de aceea sonda droid viră brusc în lateral, încercând altă manevră. Zbură foarte jos peste vârful unei clădiri.

Ochii lui Zam se lărgiră, privind spectacolul. Fu impresionată de felul în care Jedi nu se lăsă izbit, ci îşi strânse genunchii la piept, suficient ca să poată alerga după aceea pe terasa clădirii, fără să-şi desprindă mâinile de pe sondă. Era foarte iscusit!

Spectacolul era într-adevăr fascinant, totuşi trebuia să-i pună capăt.

Vânătorul de recompense se aplecă deasupra speederului şi luă dinăuntru o carabină blaster lungă, o ridică cu gesturi experte şi ochi. Trase mai multe focuri şi exploziile

salvelor înfloriră în jurul cavalerului Jedi şi al sondei droid.

Zam îşi luă ochii de la dispozitivul de ţintire, uimită să vadă că bărbatul agil evitase cumva toate salvele acelea, le eschivase, ori, gândi ea, se folosise de puterile Jedi pentru a le devia.

— Blocheaz-o şi pe-asta, mormăi şi ridică din nou carabina.

Ţintind pieptul cavalerului Jedi, ridică ţeava doar puţin şi apăsă pe trăgaci.

Sonda droid explodă.

Jedi se prăbuşi în gol, dispărând dinaintea ochilor ei.

Zam oftă şi strânse din umeri, spunându-şi că preţul sondei droid meritase spectacolul. Şi, spera şi succesul. Dacă senatorul Amidala murise în odaia sa, atunci preţul sondei ar fi fost cu adevărat minor, deoarece recompensa depăşea tot ceea ce Zam sperase vreodată să încaseze.

Puse carabina la loc în speeder, se aplecă şi se strecură înăuntru, decolând şi pierzându-se în coridoarele de trafic ale Coruscantului.

Obi-Wan răcni în timp ce cădea în gol... zece etaje... douăzeci. În repertoarul său Jedi nu exista nimic care să-l salveze de data aceasta. Privi cu disperare în jur, dar nu zări nimic – nici mânere potenţiale, nici platforme, nici vreo tendă din material gros şi moale.

Nimic. Doar alte cinci sute de etaje până la sol!

Se strădui să-şi regăsească seninătatea, să se afunde în Forţă şi să accepte sfârşitul acela nedorit.

Apoi un speeder şuieră pe sub el, văzu surâsul încrezut al padawanului său nesupus şi Obi-Wan Kenobi nu se simţise niciodată mai fericit să vadă pe cineva.

— De obicei autostopiştii stau pe platforme, îl informă Anakin, apropiind speederul suficient pentru ca Obi-Wan să se poată prinde. Asta trebuie să fie o modă nouă. Atragi atenţia mai direct vehiculelor.

Obi-Wan era prea ocupat pentru a se târî pe scaunul de lângă pilot, ca să mai replice ceva. În cele din urmă se instală alături de Anakin.

— A fost cât pe-aici să te pierd, comentă padawanul.

— Serios? De ce a durat atât de mult să ajungi aici?

Anakin se lăsă pe spate în scaun şi puse braţul stâng pe portiera speederului, adoptând o postură relaxată.

— Ştii, maestre, începu el pe un ton frivol, n-am putut găsi un speeder care să-mi placă realmente. Bineînţeles, trebuia să fie decapotabil, dar şi să aibă şi viteză, pentru a ajunge din urmă sonda droid. Până am găsit culoarea potrivită...

— Acolo! răcni Obi-Wan arătând în sus, spre un speeder cu cupolă, recunoscând că-l zărise înapoia asasinului care trăsese în el.

Se ridica deasupra lor şi Anakin acţionă cu putere volanul şi manşa, cotind în urmărire.

Aproape imediat pe geamul speederului din faţă apăru un braţ cu un pistol blaster şi vânătorul de recompense trase mai multe focuri.

— Dacă ai petrece la fel de mult timp în instruirea cu sabia Jedi, pe cât o faci pentru a-ţi dezvolta ironia, ai fi un rival demn de maestrul Yoda! spuse Obi-Wan şi îşi trase capul între umeri, zgâlţâit de virajele executate de Anakin pentru a se feri de salvele blasterului.

— Crezusem că l-am depăşit deja.

— Numai în visele tale, tânărul meu padawan, replică Obi-Wan.

Scoase un ţipăt scurt şi se feri instinctiv, când Anakin ieşi din trafic şi reintră brusc, abia evitând impactul cu câteva vehicule.

— Atenţie! Hei, uşurel! Ştii că nu-mi place când faci aşa!

— Iartă-mă, maestre, am uitat că nu-ţi place să zbori! zise Anakin şi glasul i se ridică o dată cu ultimele cuvinte, când coborî speederul pentru a eschiva altă salvă blaster din partea încăpăţânatului vânător de recompense.

— Nu mă deranjează să zbor, preciză Obi-Wan, dar ceea ce faci tu este sinucidere!

Vorbele i se opriră în gât, împreună cu stomacul, când Anakin viră violent la dreapta, apoi pică, ambală, reveni la stânga şi înălţă botul speederului, traversând coridorul de

trafic şi revenind pe urmele vânătorului de recompense... doar pentru a vedea razele luminoase ale altor salve blaster îndreptându-se către ei.

Vânătorul de recompense viră, coborând în picaj brusc şi ambii Jedi căscară larg ochii şi gurile, cu zbieretele acoperite de trenul de navetă ce trecea drept prin faţa lor.

Obi-Wan simţi din nou gustul bilei în gură, dar, cumva, Anakin izbuti să evite trenul şi ieşi îndărătul lui. Jedi îşi privi ucenicul şi-l văzu asumându-şi o postură degajată, de om care deţinea controlul total.

— Maestre, vorbi Anakin cu un surâs pişicher, ştii bine că pilotez din clipa în care m-am ridicat în picioare. Sunt foarte priceput la asta.

— Încetineşte, porunci Obi-Wan cu un ton care sugera că demnul cavaler Jedi era pe punctul de a vomita.

Anakin îl ignoră şi continuă să gonească după asasin, intrând în faţa unui şir de aerocamioane gigantice. Continuară cursa, virând rapid prin trafic, peste trafic, sub trafic şi în jurul clădirilor, fără să se piardă din vedere unul pe celălalt. Anakin mai reduse puţin distanţa, trecând la rasul colţului unui turn.

— Nu poate să scape de mine, se lăudă el. A început să dispere.

— Grozav, mormăi sec Obi-Wan. Stai aşa, continuă el când speederul din faţă plonjă într-un tunel pentru vehicule publice. Nu intra acolo!

Anakin se năpusti însă direct în tunel... Şi ieşi imediat, urmărit de un expres gigantic. Obi-Wan urlă aproape la fel de puternic pe cât o făcuse sirena trenului.

— Ştii bine că nu-mi place când faci chestii de-astea!

— Iertare, maestre, replică Anakin neconvingător. Nu te teme. Tipul o să se facă ţăndări dintr-o clipă în alta.

— Ei bine, insistă Obi-Wan, lasă-l s-o facă singur!

Priviră cum asasinul reveni în trafic şi se năpusti pe sensul interzis al unui culoar aglomerat.

Anakin îl urmă imediat.

Ambele speedere zigzagau ameţitor, nebuneşte, cu ocazionale salve de blastere trase dinspre vehiculul din faţă. Pe neaşteptate, asasinul acceleră, ridicându-se într-un luping

care o aduse pe Zam înapoia celor doi Jedi.

— Bună mişcare, comentă apreciativ Anakin, da' ştiu şi eu una.

Călcă violent frânele, inversând acceleraţia şi speederul asasinului vâjâi pe lângă ei.

Pilotul fu vizibil, cu blasterul aţintit de la distanţă minimă spre Obi-Wan.

— Ce faci? răcni Obi-Wan. O să mă spulbere!

— Aşa-i, încuviinţă Anakin şi manipula energic comenzile pentru a se îndepărta. Chestia asta nu ţine.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama.

Obi-Wan se feri, apoi fu zgâlţâit, când speederul pică brusc, dus de Anakin direct sub aparatul asasinului.

— De acolo nu poate să tragă în noi, se felicită singur padawanul, dar zâmbetul lui dură doar secunda necesară pentru a sesiza noua manevră a oponentului lor.

Asasinul părăsi coridorul de trafic şi se repezi drept către o clădire, după un vector care-l purta la rasul terasei din vârful acesteia.

Obi-Wan începu să răcnească numele lui Anakin, dar din gura lui se auzi doar:

— Anananananana!

Padawanul era însă stăpân pe situaţie şi încetini, pentru ca după aceea să ridice botul speederului său, exact cât să treacă peste muchia terasei.

Alt obstacol apăru prompt sub forma unui vehicul mare, care cobora lent şi ameninţător.

— Aterizează! urlă Obi-Wan şi, când Anakin nu-i răspunse imediat, adăugă disperat. Peste noi!

De fapt se auzi Peste nooooooooooooi!, deoarece Anakin înclină speederul complet pe o parte şi ţâşni în jurul unui colţ, retezând tija unui pavilion şi smulgându-l.

— Degajează-l, rosti padawanul aparent imperturbabil indicând din bărbie către pavilionul rupt care se prinsese pe una dintre prizele de aspiraţie frontale ale speederului.

— Poftim?

— Ia pavilionul de-acolo! Pierdem putere! Repede!

Mormăind nemulţumit în barbă la fiecare mişcare, Obi-

Wan se târî afară din cockpit şi avansă grijuliu pe capota motorului frontal. Se aplecă mult şi smulse pavilionul, iar speederul zvâcni înainte, cât pe-aici să-l azvârle.

— Nu mai face-aşa! zbieră el. Nu-mi place când faci aşa!

— Îmi cer iertare, maestre.

— Se-ndreaptă spre rafinăria energetică, observă Obi-Wan. Fii atent! În preajma cuplajelor energetice, poate să fie periculos.

Anakin trecu în viteză exact pe lângă un cuplaj şi o gigantică descărcare energetică umplu cu pârâituri văzduhul în jurul lor.

— Încetineşte! porunci Obi-Wan. Încetineşte! Nu trece pe-acolo!

Anakin procedă însă tocmai aşa, virând la stânga, la dreapta şi iar la stânga.

— Ce faci?!

— Îmi cer iertare, maestre!

Fulgerele trosneau peste tot în jurul lor. Dreapta, stânga, dreapta din nou, urcară şi trecură peste unul, coborârâ şi se ridicară de sub altul şi, cumva incredibil, ieşiră teferi de partea cealaltă.

— Oho, asta a fost grozav, recunoscu Obi-Wan.

— A fost o nebunie, îl corectă Anakin zguduit.

Celălalt îl privi surprins, recunoscu culoarea verzuie care acoperise brusc faţa padawanului şi abia atunci lăsă capul în palme şi gemu.

— Acum l-am prins! anunţă Anakin.

Asasinul derapa pieziş după un colţ dintre două clădiri aflate în faţă.

Anakin ocoli o clădire pe partea opusă şi se trezi nas în nas cu speederul care oprise şi bloca spaţiul dintre turnuri; asasinul ieşise pe jumătate pe portieră şi-i ţintea cu blasterul.

— Fir-ar al naibii! şuieră padawanul.

— Stop! strigă Obi-Wan şi amândoi îşi feriră capetele când o rafală de salve fulgeră spre ei.

— Ba nu, o putem face! insistă Anakin şi ambală.

Pică speederul sub al asasinului, cât pe aici să-l atingă, apoi îl răsturnă pe o parte, pătrunzând în clădire printr-un

interstiţiu strâmt.

Spaţiul de acolo era însă ticsit de conducte şi nici un fel de măiestrie în pilotare n-ar fi putut strecura speederul printre ele. Frânară şi se răsturnară pe o parte, întorcându-se, după care se dădură peste cap prin aer, ratând de puţin o macara gigantică şi retezând câteva traverse. Avariile produseră o sferă imensă de gaze arzătoare, de care scăpară ca prin urechile acului; în tumbele necontrolate pe care le descriseră în continuare se loviră de altă clădire şi speederul se opri.

Anakin făcu o grimasă, aşteptându-se la un şir de imprecaţii abătute asupra capului său, dar când, în cele din urmă, se uită la Obi-Wan, văzu că acesta privea drept înainte, cu ochi holbaţi, fără să clipească, repetând întruna:

— Sunt nebun, sunt nebun, sunt nebun...

— Dar a ţinut, îndrăzni Anakin să rostească. Am reuşit.

— N-a ţinut! urlă Obi-Wan la el. Am rămas pe loc! Şi era cât pe-aici să ne omori pe amândoi!

Anakin îşi coborî privirea spre mâini şi corp, apoi flexionă degetele.

— Cred că suntem încă în viaţă!

Zâmbi cât mai larg, străduindu-se să-şi destindă maestrul care clocotea, dar Obi-Wan părea pe punctul de a exploda.

— A fost o tâmpenie! zbieră Obi-Wan.

Anakin meşterea de zor, încercând să repornească speederul.

— Aş fi putut reuşi, protestă el stânjenit.

Expresia de încredere îi reapăru pe faţă, atunci când speederul reînvie.

— Dar n-ai reuşit! Iar acum l-am şi pierdut!

Chiar în clipa în care Obi-Wan termină de pronunţat cuvintele acelea, o ploaie de fulgere laser se abătu asupra lor, declanşând explozii care-i zgâlţâiră violent. Cei doi ridicară ochii şi-l văzură pe asasin îndepărtându-se.

— Ba nu l-am pierdut, rânjii Anakin.

Ridică speederul şi acceleraţia bruscă îi apăsă violent pe amândoi în scaune. Ţâşniră prin zona de fum şi ruine, iar

câteva flăcări mici pâlpâiră pe capota speederului. Obi-Wan le lovi cu palma pe cele de pe consola de comenzi, stingându-le.

Îl urmăriră din nou pe asasin prin coridoarele principale de trafic, evitând şi virând rapid înaintea vehiculelor ce veneau din faţă. Deasupra lor, vânătorul de recompense coti la stânga, printre două clădiri şi Anakin reacţionă prompt, ridicându-se şi virând la dreapta.

— Încotro mergi? făcu derutat Obi-Wan. A luat-o în partea cealaltă.

— Asta-i o scurtătură. Aşa cred.

— Cum adică – crezi? Ce fel de scurtătură? A pornit exact în direcţia opusă! L-ai pierdut!

— Maestre, dacă vom continua urmărirea asta, nemernicul o să sfârşească ţăndări, încercă Anakin să explice. Eu unul aş dori tare mult să aflu cine este şi pentru cine lucrează.

— Aha, făcu Obi-Wan cu un ton plin de sarcasm. Acesta este motivul pentru care mergem în direcţia greşită.

Anakin sui şi ocoli un turn, oprindu-se la aproximativ cincizeci de niveluri de sol.

— Ei bine, l-ai pierdut, repetă Obi-Wan.

— Regret din tot sufletul, maestre, făcu Anakin.

Nu părea însă defel convingător nici de data aceasta, de parcă ar fi spus cuvintele acelea doar pentru a-l opri pe Obi-Wan să-l mai mustre. Cavalerul Jedi îl privi cu multă luare aminte, gata să-l întrebe despre ce era vorba, când observă că Anakin, aparent afundat în concentrare, număra în şoaptă.

— Scuză-mă o clipă, zise padawanul.

Se sculă şi, spre stupoarea lui Obi-Wan, păşi în afara speederului.

Obi-Wan se aplecă peste margine şi se holbă în jos, privindu-l pe Anakin cum cade... pe înălţimea a vreo cinci etaje, înainte de a ateriza pe capota unui speeder familiar, care gonea pe sub ei.

— Detest când face chestiile astea, mormăi Obi-Wan şi scutură neîncrezător din cap.

Zam Wesell se păstră în preajma clădirilor, rămânând în

lateralul coridoarelor de trafic principale. Nu ştia dacă sonda droid îşi încheiase cu succes misiunea, dar pe moment se simţea excelent fiindcă păcălise doi Jedi.

Pe neaşteptate, speederul ei se zgâlţâi. La început crezu că fusese izbit de o salvă de blaster, dar uitându-se după eventuale avarii, înţelese ce era proiectilul şi că acesta aterizase cumva pe vehiculul ei.

Decuplă propulsia, apoi ambală la maximum, zvâcnind speederul înainte. Forţa acceleraţiei bruşte aproape că-l desprinse pe Anakin, trimiţându-l să lunece către coada aparatului, dar padawanul se agăţă cu încăpăţânare şi, spre uimirea lui Zam, începu chiar să se târască înapoi către cockpit.

Mârâind, Zam călcă violent frânele şi Anakin lunecă, ricoşând de pe capotă şi trecu de ea.

Perseverentul tânăr reuşi să se prindă însă de unul dintre pintenii frontali gemeni ai speederului şi se ţinu cu străşnicie.

Zam acceleră şi-şi scoase pistolul blaster, trăgând mai multe salve în direcţia lui. Unghiul nu era totuşi favorabil şi nu-l putu nimeri niciodată. Anakin reîncepu să se târască perseverent către cupola speederului, în ciuda manevrelor prin care Zam încerca să se descotorosească de el. Forma ei clawdită se ivi, în mod neaşteptat şi fulgerător, când îşi pierdu concentrarea, dar reveni iute la aspectul uman.

Vânătorul de recompense blestemă în şoaptă şi se întoarse în trafic, încercând să formuleze un plan pentru a scăpa de enervantul Jedi. Reîncepu manevrele evazive, eschivând printre vehicule şi se gândi să se apropie de nişte aparate grele de zbor pentru a îngădui jetului de noxe eşapat de acestea să baleieze peste speederul ei.

Tocmai decisese să recurgă la trucul respectiv, când o lamă strălucitoare de energie albastră pătrunse prin cupola vehiculului şi lovi pe lângă ea. Ridică ochii şi-l văzu pe încăpăţânatul tânăr Jedi spintecând acoperişul.

Ferindu-se iute în lateral, trase cu blasterul, o dată şi încă o dată. În cele din urmă, spre uşurarea ei, o salvă îi azvârli sabia de lumină din mână, deşii nu putea fi sigură dacă-i zburase şi mâna, sau numai arma.

Obi-Wan tocmai izbutise să repereze speederul lui Zam cu Anakin căţărându-se pe el, când sabia Jedi căzu din mâna padawanului. Obi-Wan clătină din cap şi pică speederul spre stradă, după un vector de interceptare.

Braţul lui Anakin coborî prin gaura din acoperiş, iar Zam ridică pistolul în direcţia sa. Jedi nu căută să ajungă la ea, ci rămase cu braţul întins şi, înainte ca vânătorul de recompense să fi putut trage, o forţă invizibilă îi smulse arma, propulsând-o drept în mâna tânărului.

— Nu! răcni Zam, holbându-se uluită.

Se răsuci în scaun şi abandonă comenzile speederului pentru a prinde, disperată, pistolul cu ambele mâini. Cei doi se luptară pentru armă, iar aparatul se clătină în dreapta şi în stânga, pentru ca apoi blasterul să detoneze, fără să lovească pe nici unul, dar deschizând o gaură în podeaua speederului şi retezând cabluri şi conducte.

Aparatul îşi pierdu controlul şi Zam reveni cu disperare, însă zadarnic, la comenzi.

Picară, se rotiră şi se dădură peste cap. Urlând, amândoi se ţinură strânşi cu disperare, în timp ce coborau în spirală spre nivelul străzii.

În ultima secundă posibilă, Zam recâştigă un oarecare nivel de control, atât cât să transforme impactul inevitabil într-o asolizare forţată, care înălţă scântei din permatonul crăpat din secţiunea aceea sordidă a zonei inferioare a Coruscantului.

Speederul ricoşă, se răsuci pe o parte şi se opri brusc, iar Anakin fu propulsat prin aer în lungul străzii. Când îşi reveni din şoc, îl zări pe asasin sărind din vehicul şi luând-o la fugă pe stradă, aşa încât se ridică în picioare şi porni după el.

Plescăitul produs atunci când călcă într-o baltă murdară îi deschise ochii asupra realităţilor dure din jur. Se găsea în adâncul Coruscantului, pe străzi murdare şi urât mirositoare. Încetini – oricum îl pierduse din vedere pe asasin – şi privi curios în jur, observând numeroasele făpturi dubioase, majoritatea non-umani din diverse specii. Mulţi se ocupau cu

cerşitul.

Se desprinse însă iute de tot ceea ce vedea, reamintindu-şi motivul pentru care se afla acolo, reamintindu-şi-o pe Padme şi nevoia de a-i asigura securitatea. Îmboldit de imaginile tinerei frumoase, padawanul sprintă pe trotuarul fisurat şi-l întrezări pe asasin, care se deplasa printr-o gloată de zurbagii. Anakin îşi făcu loc cu coatele, împingând şi lovind fără discernământ, totuşi abia avansând prin mulţimea ca o presă.

Îl zări pe asasinul cu cască cu o clipă înainte ca acesta să dispară printr-o intrare.

Ajunse şi el la locul respectiv şi ridică ochii la strălucirea firmei cazinoului de deasupra. Se îndreptă neînfricat spre uşă, dar se opri când se auzi strigat de Obi-Wan.

Un speeder galben familiar se opri într-un parcaj de lângă stradă.

— Anakin!

Obi-Wan ridicase ostentativ mâna în care ţinea sabia de lumină scăpată de Anakin în lupta aeriană.

— Ea a intrat aici, maestre!

Obi-Wan clătină uşor palma în aer pentru a-l calma pe tânăr, fără măcar să sesizeze surprinzătoarea folosire a unui pronume feminin.

— Răbdare, îl sfătui. Foloseşte Forţa, Anakin. Gândeşte!

— Îmi cer iertare, maestre.

— A intrat acolo ca să se ascundă, nu ca să fugă, raţionă Obi-Wan.

— Da, maestre.

Obi-Wan îi întinse ucenicului său sabia de lumină.

— Data viitoare încearcă să n-o mai pierzi.

— Îmi cer iertare, maestre.

Jedi retrase mâna când Anakin se întinse să-şi ia sabia şi-l privi cu severitate.

— Sabia de lumină a unui Jedi este bunul său cel mai de preţ.

— Da, maestre.

Anakin întinse din nou mâna şi Obi-Wan trase iarăşi sabia, fără a-şi scăpa ucenicul din privirea pătrunzătoare.

— Un Jedi trebuie s-o ţină permanent cu el.

— Ştiu, maestre, replică Anakin şi în glas i se strecură un ton de exasperare.

— Arma aceasta e viaţa ta.

— Am mai auzit lecţia asta.

Obi-Wan îi dădu voie s-o ia, renunţând la privirea încruntată, iar Anakin luă sabia şi o prinse la centură.

— Dar n-ai învăţat nimic, spuse Jedi întorcându-se cu spatele.

— Încerc, maestre.

Obi-Wan recunoscu în mod limpede sinceritatea din tonul padawanului, ca şi urma de regret, iar aceasta îi reaminti circumstanţele dificile în care Anakin intrase în Ordin. Avea vârsta prea înaintată, aproape zece ani şi maestrul Qui-Gon îl luase fără aprobare, fără binecuvântarea Consiliului Jedi. Yoda intuise un pericol potenţial în micul Anakin Skywalker. Nici unul dintre copiii pe care-i cunoscuseră vreodată nu fusese atât de puternic în Forţă, în termenii potenţialului pur, totuşi Ordinul Jedi cerea ca educaţia specifică să înceapă la o vârstă cât mai fragedă. Forţa era un instrument prea puternic... nu, de fapt nu era un instrument şi tocmai aceasta era problema. Un Jedi lipsit de înţelepciune putea să considere Forţa ca pe un instrument, un mijloc pentru atingerea scopurilor sale. Un Jedi adevărat înţelegea însă că Forţa era un partener pe un traseu convergent, o cărare comună spre adevărata armonie şi înţelegere.

După moartea lui Qui-Gon, care fusese ucis de un Lord Sith, Consiliul Jedi revăzuse decizia privitoare la Anakin şi îngăduise ca acesta să fie educat în Templu, cu Obi-Wan respectându-şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Qui-Gon de a-l lua sub tutela sa pe băiatul talentat. Consiliul şovăise totuşi şi în mod evident nu fusese foarte încântat. Yoda păruse resemnat, ca şi cum calea aceea era una pe care ei n-o puteau respinge, dar nu era una pe care să fi fost doritori şi nerăbdători să pornească. Asta întrucât zvonurile spuneau că Anakin ar fi fost Alesul, cel care urma să aducă echilibrul în Forţă.

Obi-Wan nu era sigur ce însemna asta şi era destul de

temător. Se uită la Anakin, care aştepta răbdător, docil, aşa cum se cuvenea după ce fusese mustrat şi se simţi liniştit de imaginea aceea, de tânărul incredibil de fermecător, oarecum încăpăţânat şi evident îndrăzneţ.

Îşi ascunse surâsul, doar pentru că n-ar fi fost bine ca Anakin să înţeleagă că fusese iertat atât de uşor pentru acţiunile sale pripite şi pierderea armei.

În acelaşi timp, fu nevoit să-şi camufleze chicotitul printr-o tuse. La urma urmelor, el însuşi sărise printr-o fereastră aflată la o sută de etaje deasupra străzilor Coruscantului!

Obi-Wan intră primul în cazinou. Oameni şi non-umani se amestecau în interiorul înţesat de fum, sorbind băuturi de toate culorile şi pufăind narghilele stranii umplute cu plante exotice. Multe haine erau bombate, trădând existenţa unor arme şi, privind în jur, ambii Jedi înţeleseră că toţi clienţii reprezentau potenţiale ameninţări.

— De ce oare cred că tu vei fi cauza morţii mele? comentă Obi-Wan străduindu-se să se facă auzit prin vacarm.

— Nu mai vorbi aşa, maestre, replică serios Anakin, iar intensitatea tonului său îl surprinse pe celălalt. Eşti persoana cea mai apropiată de un tată pentru mine. Te iubesc şi nu vreau să-ţi provoc durere.

— Atunci de ce nu m-asculţi?

— O să te ascult, rosti imediat Anakin. O să mă străduiesc. Promit!

Obi-Wan aprobă din cap şi privi în jur.

— Îl vezi?

— Cred că-i vorba despre o femelă.

— Atunci, fii de două ori mai atent, pufni Obi-Wan.

— Mai cred că-i o metamorfă.

Obi-Wan indică din bărbie spre mulţimea din faţa lor.

— Du-te şi găseşte-o.

El porni în partea opusă.

— Unde te duci, maestre?

— Să-mi iau ceva de băut, veni răspunsul laconic.

Anakin clipi surprins, văzându-l îndreptându-se către bar. Fu gata să pornească după el, să-l mai întrebe ceva, dar îşi aminti de muştruluiala pe care abia o primise şi de faptul că

promisese că se va strădui să-l asculte. Se întoarse şi porni prin mulţimea din local, încercând să-şi păstreze calmul în faţa talazului de chipuri care-l priveau, cele mai multe cu suspiciune evidentă, unele de-a dreptul ostile.

De la tejgheaua barului, Obi-Wan îl privi scurt, cu coada ochiului. Îi făcu semn barmanului, apoi se uită la paharul care fu aşezat în faţa lui şi umplut cu un lichid chihlimbariu.

— Cumperi nişte beţe-de-moarte? se auzi un glas gutural dintr-o parte.

Obi-Wan nici măcar nu se răsuci complet pentru a-l privi pe vorbitorul cu coamă sălbatică de păr negru, din care se ridicau două antene spiralate, ca nişte coarne.

— Nimeni n-are beţe-de-moarte mai bune ca Elan Sleazebaggano, continuă dealerul de narcotice rânjind periculos.

— Nu vrei să-mi vinzi beţe-de-moarte, rosti calm Jedi şi mişcă uşor din degete, aducând în glasul său greutatea Forţei.

— Nu vreau să-ţi vând beţe-de-moarte, repetă ascultător Elan Sleazebaggano.

Jedi flutură din nou degetele.

— Vrei să te duci acasă şi să-ţi regândeşti viaţa.

— Vreau să mă duc acasă şi să-mi regândesc viaţa, încuviinţă imediat Elan, după care se întoarse şi se îndepărtă.

Obi-Wan dădu peste cap paharul şi-i făcu semn barmanului să-l reumple.

La mică depărtare de el, mergând prin mulţime, Anakin continua să cerceteze feţele. Ceva nu i se părea tocmai în regulă... dar, desigur, cum putea ceva să fie în regulă în locul acesta depravat? Îl sâcâia totuşi un sentiment ciudat, un rău care creştea întruna şi care era mai presus de nivelul normal pe aici.

Nu văzu pistolul blaster care ieşea din toc şi nu-l văzu ridicându-se spre spinarea lui Obi-Wan, care nu arăta că ar fi suspectat ceva.

Dar simţi...

Anakin se roti simultan cu Obi-Wan şi-şi văzu maestrul întorcându-se cu sabia Jedi activată, într-o răsucire superbă şi

graţioasă, perfect echilibrată. Lui Anakin i se păru că se mişca în ralanti, deşii, desigur, o făcea cu viteză şi precizie ucigătoare, iar lama lui, albastră ca şi a padawanului, descrise o buclă scurtă în plan vertical, apoi o a doua, mult mai aproape de atentator. Asasina – şi acum putea să vadă limpede că era o femeie, deoarece îşi scosese casca – ţipă de durere, iar braţul ei, care continua să strângă între degete blasterul, căzu pe podea, retezat deasupra cotului.

Sala explodă în mişcare; Anakin se repezi în ajutorul lui Obi-Wan şi clienţii localului începură să se adune în jurul lor, surescitaţi şi clocotind de energie nervoasă.

— Uşurel! vorbi sonor padawanul, ridicând braţele în aer şi umplându-şi glasul cu puterea Forţei. Sunt probleme oficiale! Vedeţi-vă de băuturile voastre.

Încet, foarte încet, atmosfera din cazinou reveni la cea anterioară şi conversaţiile se reluară. Părând de-a dreptul netulburat, Obi-Wan îi făcu semn lui Anakin să-l ajute şi, împreună, o scoaseră pe asasină din local.

O lăsară uşor pe sol, iar ea îşi reveni din leşin imediat ce Obi-Wan începu să-i îngrijească braţul rănit.

Mârâi sălbatic şi se strâmbă de durere, privindu-i cu ură pe cei doi Jedi.

— Ştii pe cine încercai să omori? o întrebă Obi-Wan.

— Senatorul de Naboo, răspunse Zam Wesell cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost lipsit de importanţă.

— Cine te-a angajat?

— A fost o slujbă ca oarecare, şuieră ea.

— Spune-ne! ceru Anakin, apropiindu-se ameninţător.

Clawdita dură nici măcar nu clipi.

— Oricum, senatorul va muri în curând, rosti ea. Lumea nu se termină cu mine. Pentru preţul pe care-l oferă ei, vânătorii de recompense vor sta la coadă ca să-şi încerce norocul. Iar următorul nu va mai face aceeaşi greşeală ca mine.

Oricât ar fi fost de aspră şi obişnuită cu suferinţele, gemu şi icni.

— Rana aceasta are nevoie de un tratament mai complex decât îi pot oferi aici, îi explică Obi-Wan, evident

îngrijorat, lui Anakin.

Dacă însă tânărului îi păsa câtuşi de puţin de rană, n-o dovedi în nici un fel. Cu o expresie furioasă pe chip, mai înaintă un pas.

— Cine te-a angajat? repetă el şi continuă, proiectând întreaga greutate a Forţei în întrebarea sa, o putere care-l surprinse pe Obi-Wan şi care provenea de undeva de dincolo de prudenţă sau de devotamentul faţă de misiunea lui curentă. Spune-ne! Spune-ne imediat!

Metamorfa continuă să se încrunte spre el, dar, zvâcnind din buze, începu să răspundă.

— Un vânător de recompense pe nume...

De deasupra se auzi un şuierat şi rănita tresări şi icni, apoi muri instantaneu, cu trăsăturile de femelă umană contorsionându-se grotesc şi revenind la forma neregulată a adevăratei ei naturi clawdite.

Anakin şi Obi-Wan îşi desprinseră ochii de la spectacolul grotesc, înălţară privirile şi văzură un bărbat în armură care decolă propulsat de o rachetă dorsală şi dispăru pe bolta nopţii Coruscantului.

Obi-Wan reveni la creatura moartă, îi smulse un obiect minuscul din gât şi-l ridică, arătându-l lui Anakin.

— Săgeată cu toxine.

Tânărul suspină şi-şi feri privirea. Dejucaseră atentatul acesta şi uciseseră un asasin.

Era însă clar că doamna senator Amidala – Padme – continua să fie pândită de un mare pericol.

Capitolul 9

Anakin stătea tăcut în sala Consiliului Jedi, înconjurat de Maeştrii Ordinului. Alături de el se afla Obi-Wan, maestrul lui, dar nu un Maestru calificat. Precum cei mai mulţi dintre cei zece mii de Jedi, Obi-Wan era un Cavaler, însă elita aceasta dispusă pe perimetrul sălii erau Maeştri, membrii cei mai de seamă ai Ordinului. Anakin nu se simţise niciodată relaxat în tovărăşia lor. Ştia că mai bine de jumătate dintre aceşti Maeştri Jedi îşi exprimaseră îndoieli serioase în legătură cu acceptarea lui în Ordin la vârsta avansată de zece ani. Ştia că unii continuau să-şi păstreze îndoielile, chiar şi după ce Yoda decisese rezultatul votării, îngăduindu-i să înceapă educaţia sub îndrumarea lui Obi-Wan.

— Obi-Wan, vânătorul de recompense să urmăreşti trebuie, spuse Yoda pe când ceilalţi studiau săgeata cu toxine.

— Cel mai important este să descoperi pentru cine lucrează, adăugă Mace Windu.

— Ce se va întâmpla cu doamna senator Amidala? Întrebă – Wa Wan. Va continua să aibă nevoie de protecţie.

Anticipând ce putea să urmeze, Anakin îşi îndreptă statura, când Yoda întoarse ochii spre el.

— De aceasta padawanul tău se va îngriji.

Auzindu-l, Anakin simţi cum îi creşte inima, atât pentru încrederea evidentă care i se demonstra, cât şi pentru faptul că era o misiune despre care ştia că-l va bucura cu adevărat.

— Anakin, adăugă Mace, escorteaz-o pe doamna senator înapoi pe planeta ei natală, Naboo. Acolo va fi în mai multă siguranţă. Pentru deplasare, nu folosi identităţile voastre reale. Călătoriţi ca imigranţi.

Padawanul încuviinţă, în vreme ce-i era explicată misiunea, dar ştiu imediat că soluţia aceea avea să se lovească de câteva obstacole.

— Fiind liderul opoziţiei faţă de Legea instituirii forţei

armate, doamna senator Amidala va fi foarte dificil de convins să plece din capitală.

— Până la prinderea ucigaşului, judecata noastră ea să respecte trebuie, răspunse Yoda.

— Maestre, spuse Anakin, ştiu însă cât de mult ţine ea la acest scrutin. Este mai preocupată de stoparea Legii decât de...

— Anakin, îl întrerupse Mace, mergi la Senat şi cere-i Cancelarului Palpatine să stea de vorbă cu ea.

Tonul glasului său dovedea clar că petrecuseră destul timp cu problema aceasta. Cavalerul Jedi şi padawanul său aveau misiunile definite şi Yoda făcu un gest scurt din cap, anunţându-i că întrevederea luase sfârşit.

Anakin deschise gura pentru a replica, dar Obi-Wan îl prinse de braţ aproape imediat, conducându-l afară din sală.

— Voiam doar să le explic obsesia Padmei faţă de acest scrutin, spuse padawanul după ce ieşiseră.

— Ai făcut destul de clare sentimentele doamnei senator Amidala, replică Obi-Wan. De aceea Maestrul Windu ţi-a spus să-i ceri Cancelarului să intervină.

Porniră pe coridor şi tânărul se abţinu de la orice comentariu.

— Consiliul Jedi înţelege, Anakin, adăugă Obi-Wan.

— Da, maestre.

— Trebuie să te încrezi în el.

— Da, maestre.

Anakin răspundea automat. Mintea sa depăşise deja problema respectivă. Ştia că Padme nu se va lăsa convinsă uşor să părăsească planeta înainte de a se fi trecut la scrutin, dar, de fapt, asta conta prea puţin pentru el. Important era că avea să fie alături de ea şi s-o protejeze. Deoarece Obi-Wan pleca în urmărirea vânătorului de recompense, Padme avea să fie unica lui responsabilitate, iar asta era foarte important pentru Anakin.

Foarte important.

Anakin nu se simţea copleşit în cabinetul Cancelarului Palpatine. Bineînţeles, padawanul înţelegea puterea pe care o

avea bărbatul şi respecta rangul în sine, totuşi se simţea de-a dreptul confortabil aici, ca şi cum ar fi fost alături de un prieten. Nu petrecuse mult timp cu Palpatine, dar, în puţinele ocazii în care vorbise cu el între patru ochi, percepuse de fiecare dată un interes sincer al Cancelarului Suprem faţă de el. Din anumite puncte de vedere, Anakin avea impresia că Palpatine îi era alt mentor – nu atât de direct ca – Wa Wan, desigur, totuşi unul care-i oferea sfaturi temeinice şi importante.

Mai mult chiar, simţea de fiecare dată că era primit cu braţele deschise.

— Voi sta de vorbă cu ea, încuviinţă Palpatine după ce-i auzise rugămintea de a o convinge pe Padme să plece de pe Coruscant spre siguranţa relativă a planetei Naboo. Doamna senator Amidala nu va refuza un ordin al puterii executive. O cunosc suficient de bine ca să te asigur în privinţa asta.

— Vă mulţumesc, excelenţă.

— Aşadar, tinere padawan, ţi-au dat finalmente o misiune, rosti Cancelarul cu un zâmbet larg şi cald, aşa cum ar fi vorbit un tată cu fiul său. Răbdarea ţi-a fost răsplătită.

— Mai mult călăuzirea dumneavoastră decât răbdarea mea, răspunse Anakin. Mă îndoiesc că răbdarea mea ar fi dăinuit, dacă n-ar fi existat asigurările dumneavoastră că Maeştrii Jedi mă supraveghează şi că-mi vor da misiuni importante nu după mult timp.

Palpatine aprobă şi zâmbi.

— Tu nu ai nevoie de călăuzire, Anakin. Cu timpul, vei învăţa să te încrezi în părerile tale şi atunci vei fi invincibil. Am spus-o de multe ori – eşti cel mai înzestrat Jedi pe care l-am cunoscut vreodată.

— Vă mulţumesc, excelenţă, replică inexpresiv Anakin, deşii la interior se străduia în mod conştient să nu tremure.

Primirea unui asemenea compliment din partea cuiva care nu înţelegea despre ce era vorba – de exemplu, din partea mamei sale – diferea mult de primirea lui din partea lui Palpatine, Cancelar Suprem al Republicii. Acesta era un bărbat perfect, o persoană mai realizată, poate, decât oricine din galaxie. Nu un supus al lui Yoda sau al lui Mace Windu.

Anakin înţelegea perfect că un bărbat ca Palpatine nu ar fi rostit un astfel de compliment dacă nu ar fi crezut în el.

— Prevăd că vei deveni cel mai măreţ dintre toţi Jedi, urmă Palpatine. Mai puternic chiar decât Maestrul Yoda.

Anakin speră că picioarele nu aveau să-i cedeze pur şi simplu. Nu-şi putea crede urechilor că auzea realmente vorbele acelea, totuşi o parte din el credea în adevărul lor. În el exista o putere care depăşea limitele cu care Jedi păreau că-l creditează, pe el, dar şi pe ei înşişi. Anakin simţea clar lucrul acela. El ştia că Obi-Wan nu înţelegea şi aceea era cea mai mare dintre frustrările legate de maestrul său. Pentru gândirea lui Anakin, lesa lui Obi-Wan era mult prea scurtă.

Nu avea habar cum ar fi putut răspunde complimentelor lui Palpatine, aşa încât rămase nemişcat în centrul încăperii şi surâse uşor, în timp ce Cancelarul stătu lângă fereastră şi se uită afară, spre nesfârşitele coridoare de trafic ale Coruscantului.

După destule clipe, Anakin îşi adună curajul pentru a ocoli biroul şi a i se alătura, urmărind privirea lui Palpatine îndreptată către fluxurile de vehicule aeriene.

— Mă îngrijorează padawanul meu, vorbi Obi-Wan către Yoda şi Mace Windu, pe când mergeau pe un coridor al Templului Jedi. Încă nu este pregătit să primească această misiune pe cont propriu.

— În această decizie încrezător Consiliul este, spuse Yoda.

— Băiatul deţine calităţi excepţionale, aprobă Mace.

— Totuşi mai are multe de învăţat, Maestre, explică Obi-Wan. Calităţile lui îl fac... ei bine, arogant.

— Da, da, fu de acord Yoda. Defect tot mai frecvent printre Jedi acesta este. Prea siguri pe ei sunt. Chiar şi Jedi mai vârstnici, cu experienţă.

Obi-Wan reflectă la vorbele sale şi încuviinţă. Avea cu siguranţă dreptate şi circumstanţele actuale erau oarecum tulburătoare printre Jedi în această perioadă de sporire a tensiunilor, mai, ales fiindcă mulţi dintre ei se găseau departe de Coruscant. Şi oare nu chiar aroganţa jucase un rol major în

decizia contelui Dooku de a părăsi Ordinul şi Republica?

— Nu uita, Obi-Wan, comentă Mace, că dacă profeţia este adevărată, ucenicul tău este singurul care poate aduce Forţa în echilibru.

Cum ar fi putut Obi-Wan să uite aşa ceva? Qui-Gon remarcase primul lucrul acela, prezisese primul că Anakin va împlini profeţia.

Însă nici Qui-Gon şi de fapt nimeni altcineva, nu explicase ce putea să însemne aducerea Forţei în echilibru.

— Dacă urmează calea cea bună, spuse Obi-Wan şi nici unul dintre cei doi Maeştri nu-l contrazise.

— De îndatoririle tale, să te ocupi trebuie, îi reaminti Yoda smulgându-l din contemplare de parcă i-ar fi citit gândurile. Când misterul asasinului se va rezolva şi alte enigme se vor rezolva.

— Da, Maestre, zise Obi-Wan şi examină din nou săgeata micuţă pe care o extrăsese din clawdita moartă.

Shmi Skywalker Lars ridică încetişor placa ventrală din bronz mat şi o plasă la locul ei în droidul subţire. Zâmbi spre C-3PO şi, deşii chipul lui nu se putea modifica în expresii faciale, înţelese că şi el era încântat, în felul aparte specific droizilor. De multe ori se plânsese despre nisipul care-i intra prin cablaje, erodându-i straturile protectoare din siliciu, ba chiar uneori străpungându-le şi, în două rânduri, cauzând scurtcircuite zguduitoare. Acum Shmi se ocupase de problema aceea, terminând ceea ce Anakin începuse prin asamblarea droidului.

— Acum? izbuti ea să întrebe cu glas tare, printre buzele acoperite de sânge închegat.

Nu, îşi dădu seama, nu acum. Îl încheiase pe C-3PO cu zile în urmă – sau săptămâni, sau chiar ani? – când Cliegg o adusese la ferma hidrofilă. Lângă peretele atelierului, sub un banc vechi de lucru, existau plăci învelitoare de rezervă care se potriveau perfect droidului de protocol.

Îşi amintea totul, perfect limpede, dar nu avea habar când se întâmplase.

Şi acum... acum, ea se afla... undeva.

Nu putea deschide ochii pentru a privi în jur; în clipa aceea, nu avea puterea s-o facă, iar sângele de pe pleoape se uscase, astfel încât orice clintire a lor era dureroasă.

I se păru curios că pleoapele erau singurul loc unde, în momentul acela, putea să simtă o durere reală. Se gândi că era rănită.

Se gândi...

Auzi ceva îndărătul ei. Paşi târşâiţi? După aceea, mormăieli. Da, ei mormăiau întruna.

Gândurile îi reveniră la C-3Po, bietul de el, ale cărui braţe ponosite din sârme tot nu primiseră un înveliş. Ridică încetişor învelişul...

Auzi un pocnet – sau ştiu că era un pocnet, deşii îl auzi doar îndepărtat – apoi simţi o atingere pe spinare.

Acolo nu mai existau nervi care să anunţe mai clar decât atât muşcătura biciului.

Capitolul 10.

Anakin Skywalker şi Jar Jar Binks stăteau în pragul uşii care despărţea dormitorul Padmei de anticamera în care Anakin şi Obi-Wan vegheaseră cu o seară în urmă. Uitându-se prin încăpere spre fereastra spartă, cei doi priveau orizontul neregulat al clădirilor Coruscantului şi nesfârşitele linii de trafic.

Padme şi Dorme se grăbeau prin dormitor, strângând bagajele, iar din mişcările bruşte ale tinerei senator, Anakin şi Jar Jar ştiau că era mai prudent să se ţină la depărtare de Amidala, care era furioasă şi nemulţumită. Aşa cum îl rugase, Cancelarul Palpatine intervenise şi-i ceruse Padmei să revină pe Naboo. Ea se supusese, dar asta nu însemna că ar fi fost încântată.

Suspinând adânc, Padme se îndreptă şi se apăsă cu o mână pe şalele care o dureau de atâtea aplecări şi ridicări. Oftă încă o dată şi se apropie de cei doi.

— Voi lipsi o durată neprecizată, se adresă ea lui Jar Jar cu glas sobru şi grav ca şi cum ar fi sperat să transmită şi gunganului mototol o parte din seriozitatea aceea. Responsabilitatea ta va fi să-mi ţii locul în Senat. Domnule reprezentant Binks, ştiu că mă pot bizui pe tine!

— Eusa este onorat..., se bâlbâi Jar Jar stând cât putea mai drept, deşii capul i se clătina întruna şi urechile i se bălăbăneau.

Puteai îmbrăca un gungan în veşminte de demnitar, însă natura lui nu era lesne de schimbat.

— Poftim?

Glasul Padmei era sever şi trăda mai mult decât simpla exasperare. Îi încredinţa ceva important lui Jar Jar şi în mod vădit nu era încântată să-l vadă comportându-se în vechiul lui stil prostesc.

Evident stânjenit, Jar Jar îşi drese glasul şi-şi îndreptă pe cât putu mai bine ţinuta.

— Eusa este onorat să-şi asume asta sarcină grea. Eusa

acceptă cu multă... multă umilinţă şi...

— Jar Jar, nu vreau să te mai reţin, îl întrerupse Padme. Sunt convinsă că ai foarte multe de făcut.

— Desigur, lady.

Plecându-se foarte adânc, de parcă ar fi încercat să se folosească de pretextul acela pentru a ascunde faptul că se înroşise ca un crab-de-foc darellian, gunganul se răsuci şi plecă, fulgerând un zâmbet luminos spre Anakin, când trecu pe lângă el.

Ochii padawanului îl urmară, totuşi orice uşurare sau sentiment de tihnă pe care le simţise după ultimele replici dispărură peste o clipă, când Padme i se adresă pe un ton apăsat care-i reaminti că ea nu se găsea într-o stare de spirit prea grozavă.

— Nu-mi place ideea să mă ascund.

— Nu-ţi face griji. După ce Consiliul Jedi a ordonat investigaţia, maestrul Obi-Wan nu va avea nevoie de prea mult timp ca să afle cine l-a tocmit pe vânătorul de recompense. Ar fi trebuit să fi procedat aşa din capul locului. Este mai bine să porneşti la ofensivă împotriva unei ameninţări şi să descoperi sursa, în loc să încerci să reacţionezi faţă de urmările ei.

Ar fi dorit să continue, să-şi afirme meritele pentru că solicitase de la început o asemenea investigare, să-i facă cunoscut Padmei că el avusese dreptate din capul locului şi că abia după mult timp Consiliul ajunsese la modul său de a gândi. În acelaşi timp vedea însă că ochii ei începuseră deja să arunce scântei, aşa încât se domoli şi o lăsă să vorbească.

— Iar eu va trebui să stau ascunsă, cât timp investighează maestrul tău.

— Da, ar fi cel mai prudent.

Padme suspină frustrată.

— Nu am lucrat un an de zile pentru a respinge Legea instituirii forţei armate, ca acum să nu fiu aici când i se va decide soarta!

— Uneori trebuie să renunţăm la mândrie şi să facem ceea ce ni se cere, replică Anakin – o declaraţie destul de neconvingătoare, venind din partea lui şi, chiar în clipa când

termină de rostit cuvintele, ştiu că probabil n-ar fi trebuit să formuleze lucrurile chiar aşa.

— Mândrie! explodă răspunsul ei. Annie, eşti tânăr şi nu ai o înţelegere prea exactă asupra politicii. Îţi sugerez să-ţi păstrezi părerile pentru altă ocazie.

— Îmi cer iertare, lady, încercam doar să...

— Annie! Nu!

— Te rog să nu-mi mai spui aşa.

— Poftim?!

— Annie... Te rog să nu-mi mai spui Annie.

— Dintotdeauna ţi-am spus aşa. Nu este numele tău?

— Numele meu este Anakin, răspunse tânărul calm şi o privi ferm. Când spui Annie, este ca şi cum aş fi tot un băieţel. Şi nu mai sunt.

Padme tăcu şi-l examină, din creştet până în tălpi, încuviinţând încetişor din cap după ce-l cercetase complet. Anakin îi zări sinceritatea de pe chip, când ea aprobă, iar tonul tinerei căpătă de asemenea mai mult respect.

— Îmi cer iertare, Anakin. Este imposibil să neg că ai... că te-ai maturizat.

Padawanul simţi în tonul ei o aluzie, recunoaşterea faptului că acum era într-adevăr un bărbat şi poate chiar unul arătos. Lucrul acesta, la care se adăugă surâsul fugar aruncat de Padme, îl făcu să se îmbujoreze şi să se descumpănească. Găsi un ornament pe un raft lateral şi, folosindu-se de Forţă, îl ridică şi-l menţinu plutind deasupra palmei, având nevoie de distragerea aceea.

Cu toate acestea, fu nevoit să-şi dreagă glasul pentru a-şi acoperi stânjeneala, deoarece se temea că avea să-l trădeze, atunci când recunoscu:

— Maestrul Obi-Wan nu izbuteşte să vadă asta. Îmi critică fiecare acţiune, de parcă aş fi tot copil. Nu m-a ascultat, atunci când am insistat să pornim în căutarea sursei atentatelor...

— Mentorii văd mai multe dintre slăbiciunile noastre decât ne-ar plăcea, încuviinţă Padme. Doar aşa evoluăm.

Anakin se jucă absent cu Forţa, ridicând în aer micuţul ornament globular şi manipulându-l.

— Nu mă-nţelege greşit, zise el. Obi-Wan este un mare mentor, înţelept ca Maestrul Yoda şi puternic ca Maestrul Windu. Sunt cu adevărat recunoscător că-i sunt ucenic. Atât doar că...

Făcu o pauză şi clătină din cap, căutându-şi vorbele.

— Atât doar că, deşii sunt un ucenic padawan, din unele puncte de vedere – din numeroase puncte de vedere – mă aflu cu mult înaintea lui. Sunt pregătit pentru testele finale. Ştiu asta! De altfel, o ştie şi el. Consideră însă că sunt prea imprevizibil... alţii de vârsta mea au susţinut testele şi le-au absolvit. Ştiu că mi-am început instruirea târziu, dar Obi-Wan nu-mi îngăduie să trec mai departe.

Expresia Padmei deveni interesată şi Anakin îi putu înţelege perfect surprinderea, întrucât şi el se simţea surprins pentru că vorbea atât de deschis şi de critic, despre Obi-Wan. Îşi spuse că ar fi trebuit să înceteze imediat şi se mustră în gând.

Apoi însă Padme rosti pe un ton plin de înţelegere şi simpatie:

— Trebuie să fie foarte frustrant.

— Este mai rău decât atât! strigă Anakin, afundându-se doritor în locul acela plin de căldură. Este exagerat de critic! Nu m-ascultă niciodată! Pur şi simplu, nu-nţelege! Nu-i corect!

Ar fi ţinut-o aşa întruna, dar Padme începu să râdă şi asta îl opri pe Anakin ca o palmă primită pe obraz.

— Iartă-mă, rosti ea printre chicote. Ai vorbit exact ca băieţelul pe care l-am cunoscut cândva, atunci când nu obţinea ceea ce-şi dorea.

— Nu scâncesc! În nici un caz.

Din capătul opus al încăperii, Dorme începu de asemenea să chicotească.

— N-am spus asta ca să te jignesc, explică Padme.

Anakin inspiră adânc, apoi expiră tot aerul din plămâni şi umerii i se destinseră vizibil.

— Ştiu.

Părea amărât, dar nu demn de milă, ci ca un sufleţel rătăcit. Padme nu putu rezista; se apropie de el, ridică mâna şi-l mângâie uşor pe obraz.

— Anakin...

Pentru prima dată de când se reîntâlniseră, se uită cu adevărat în ochii albaştri ai padawanului, fixându-i, astfel încât amândoi putură să vadă dincolo de aparenţe, astfel încât amândoi putură să citească în sufletul celuilalt. Fusese un moment trecător, întrerupt de diplomaţia Padmei, care schimbă iute starea de spirit printr-o rugăminte sinceră, dar în acelaşi timp amuzată:

— Încearcă să nu te maturizezi prea repede.

— Sunt deja matur, replică Anakin, ai spus-o chiar tu.

Încheie fraza în mod sugestiv, privind din nou adânc în ochii ei căprui şi frumoşi, de data aceasta chiar mai intens, mai pasional.

— Te rog, nu te mai uita aşa la mine, rosti Padme întorcându-se.

— De ce?

— Fiindcă îmi dau seama ce gândeşti.

Anakin întrerupse încordarea, sau încercă s-o facă, izbucnind în râs.

— Aha, deci şi tu ai puteri Jedi?

Padme se uită o clipă pe lângă padawan şi o zări pe Dorme care o privea cu evidentă îngrijorare, fără a mai încerca să-şi ascundă interesul. Înţelese îngrijorarea aceea, ţinând seama de poteca stranie şi neaşteptată pe care o luase conversaţia. Îl privi deschis pe Anakin şi vorbi pe un ton care nu mai lăsa loc discuţiilor:

— Mă face să mă simt nelalocul meu.

Anakin cedă şi-şi feri ochii.

— Iartă-mă, lady, rosti el pe un ton sec şi se retrase un pas, îngăduindu-i să-şi reia împachetatul.

Redevenise simplul bodyguard.

Dar nu era numai atât, Padme o ştia, oricât de mult şi-ar fi dorit să fie adevărat.

Capitolul 11.

Pe o planetă scăldată de ape şi biciuită de vânt, la marginile cele mai îndepărtate ale Inelului Exterior, un tată şi fiul său stăteau pe o bordură de metal negru strălucitor, privind cu atenţie în puţinele ochiuri mai calme create de curenţii ce se învolburau în jurul giganticei coloane care se înălţa din oceanul turbulent. Ploaia se domolise niţel, o ocazie rară în împărăţia aceasta acvatică, îngăduind măcar o zonă de suprafaţă calmă, iar cei doi se uitau cu atenţie, căutând siluetele întunecate, lungi de un metru, ale peştilor-rulou.

Stăteau pe bordura cea mai de jos a unuia dintre pilonii mari ce susţineau Tipoca, cel mai mare oraş de pe planeta Kamino, un ansamblu de clădiri cu suprafeţe rotunjite şi lucioase, pentru a devia vânturile permanente – nu perfect plate, care să caute să se împotrivească furtunilor. Pe Kamino, clădirile fusese construite, sau cel puţin modernizate, de cei mai buni arhitecţi ai galaxiei, care înţeleseseră perfect că modul cel mai bun prin care te puteai înfrunta cu forţele naturii unei planete era să le ocoleşti cu dibăcie. În toate portalurile se zăreau ferestre uriaşe din oţel transparent şi tatăl, Jango, se întrebase adesea de ce kaminoanii – fiinţe înalte şi subţiri, alburii, cu ochi uriaşi şi migdalaţi pe capetele alungite de la extremitatea gâturilor lungi cât braţul său – doreau atât de multe ferestre. Ce altceva puteau zări pe planeta aceasta violentă decât apele care se rostogoleau veşnic în talazuri şi ploile puternice, aproape permanente?

Până şi Kamino avea totuşi momentele sale frumoase, iar Jango bănuia că totul era relativ. Ca atare, atunci când văzuse că nu ploua foarte tare, îşi luase băiatul afară.

Acum îl atinse pe umăr şi indică din bărbie spre un ochi liniştit de apă, iar puştiul, cu chipul scăldat în exuberanţa unui băiat de zece ani, îşi ridică perforatorul; un atlatl alimentat cu rafale ionice şi ţinti cu precizie perfectă. Nu folosi unitatea de ochire cu laser, care se ajusta automat pentru indicele de refracţie al apei. Nu, prinderea acestei prăzi urma să fie un

test exclusiv al iscusinţei sale.

Expiră adânc, aşa cum îl învăţase tatăl, utilizând tehnica respectivă pentru a rămâne perfect nemişcat, apoi, când prada se întoarse pieziş, îşi repezi mâna înainte, azvârlind proiectilul. La numai un metru de braţul său întins, partea posterioară a proiectilului sclipi fulgerător cu o rafală bruscă şi scurtă de energie care-l propulsă ca pe o salvă blaster, făcându-l să pătrundă în apă şi să lovească peştele în flanc, străpungându-l cu vârful ghimpat.

Cu un ţipăt de încântare, băiatul răsuci mânerul atlatlului, blocând firul aproape invizibil, dar incredibil de rezistent; când peştele se îndepărtase îndeajuns pentru a întinde struna, băiatul roti lent şi decis mânerul, trăgând prada la el.

— Bine executat, îl felicită Jango. Dacă însă l-ai fi lovit cu un centimetru mai în faţă, i-ai fi retezat muşchiul primar aflat imediat sub branhii şi ar fi fost complet neajutorat.

Băiatul dădu din cap, fără să fie deranjat de faptul că tatăl lui, mentorul lui, putea descoperi greşeli întotdeauna, chiar şi în succese. Băiatul ştia că iubitul său tată proceda aşa numai fiindcă îl silea să tindă spre perfecţiune. Iar într-o galaxie plină de pericole, perfecţiunea îngăduia supravieţuirea.

Băiatul îşi iubea tatăl chiar mai mult, pentru că ţinea într-atât la el încât să-l critice.

Jango se încorda brusc, simţind o mişcare în apropiere, un pas sau poate numai un miros, ceva care-l anunţă pe excelentul vânător de recompense că el şi fiul său nu erau singuri. Pe Kamino, animalele duşmănoase nu existau decât hăt departe, în pustiurile acvatice, unde bântuiau gigantice creaturi cu tentacule. Aici, deasupra apei, cu excepţia kaminoanilor în sine nu existau multe forme de viaţă şi de aceea Jango nu fu surprins să vadă că era vorba despre unul dintre băştinaşi: Taun We, legătura lui obişnuită cu kaminoanii.

— Salut, Jango, rosti făptura înaltă şi subţire, ridicând un braţ suplu într-un gest de pace şi prietenie.

Jango încuviinţă din cap, dar nu zâmbi. De ce venise

Taun We aici – kaminoanii îşi părăseau rareori oraşul din globuri – şi de ce îl întrerupsese când se afla alături de fiul său?

— În ultima vreme nu ai fost înăuntru, observă Taun We.

— Am avut lucruri mai bune de făcut.

— Cu copilul tău?

Drept răspuns, Jango privi băiatul, care ţintea alt peşte-rulou. Sau cel puţin aşa părea să facă, îşi dădu el seama şi înţelegerea aceea determină o aprobare ştiutoare şi satisfăcută din partea ursuzului vânător de recompense. Îşi iniţiase cu pricepere fiul în arta înşelării şi amăgirii, în a lăsa impresia că faci un lucru, deşii, în realitate, faci cu totul altceva. De exemplu, să asculţi conversaţia şi să măsori fiecare cuvânt al lui Taun We.

— Se apropie a zecea aniversare, explică kaminoana.

Jango se răsuci spre ea cu o expresie acră.

— Crezi că nu ştiu când este ziua lui Boba?

Dacă pe Taun We o tulburase câtuşi de puţin replica tăioasă, chipul cu trăsături delicate nu se trădă.

— Suntem pregătiţi să începem din nou.

Jango privi la Boba, una dintre miile sale de copii, dar singura care era o clonă perfectă, o replică exactă fără modificări genetice care să-i sporească obedienţa. Şi singura care nu fusese maturizată forţat. Grupul care fusese creat alături de Boba ajunsese deja la maturitate şi toţi membrii săi erau luptători adulţi, perfect sănătoşi.

Vânătorul de recompense considerase că politica de accelerare a procesului de maturizare era o eroare – oare experienţa nu era egală cu genele în privinţa dobândirii talentelor specifice luptei? – dar nu se plânsese în mod deschis kaminoanilor. El fusese angajat pentru o sarcină specifică, pentru a sluji drept sursă, iar investigarea procesului nu figura pe fişa postului.

Taun We înclină puţin capul într-o parte şi ochii îi clipiră lent.

Jango recunoscu gestul ca fiind unul de curiozitate şi fu cât pe aici să chicotească. Kaminoanii semănau între ei mult mai mult decât oamenii, mai cu seamă oamenii proveniţi de

pe planete diferite. Poate că neobişnuitul lor concept de monotonie în cadrul propriei specii făcea parte din procesul lor reproducător tipic, care includea acum numeroase manipulări genetice sau chiar clonări directe. Priviţi ca societate, ei însemnau practic o singură minte şi o singură inimă.

Taun We părea realmente dezorientată şi într-adevăr era descumpănită să vadă un om atât de nepăsător faţă de alţi oameni, indiferent dacă aceştia erau sau nu clone.

Pe de altă parte, nu tocmai kaminoanii creaseră o armată pentru Republică? Războaiele nu puteau să existe fără unele dezacorduri, nu era aşa?

Aspectul acesta îl interesa însă la fel de puţin pe Jango. El era un vânător de recompense solitar, un sihastru... mai precis, ar fi fost un sihastru dacă n-ar fi existat Boba. Lui Jango nu-i păsa câtuşi de puţin de politică, de războaie sau de armata compusă din clonele sale. Dacă absolut toate clonele aveau să fie măcelărite, asta le fusese soarta şi gata. El nu era ataşat de nici una.

Privi într-o parte şi căzu pe gânduri. De nici una, cu excepţia lui Boba, desigur.

Din alt punct de vedere însă nu era decât o simplă misiune, bine plătită şi destul de uşoară. Financiar vorbind, n-ar fi putut cere mai mult, iar cu adevărat important era faptul că numai kaminoanii i l-ar fi putut oferi pe Boba – nu doar un fiu, ci o copie exactă. Boba avea să-i dăruiască lui Jango plăcerea de a vedea tot ce ar fi putut el să devină, dacă ar fi crescut cu un tată iubitor şi grijuliu, un mentor care să fi ţinut suficient de mult la el pentru a-l critica, pentru a-l sili spre perfecţiune. Ca luptător era pe cât de bun putea să fie un vânător de recompense, dar nu avea nici umbră de îndoială că Boba, reprodus şi educat pentru atingerea perfecţiunii, avea să-l depăşească cu mult, devenind unul dintre cei mai mari luptători pe care-i cunoscuse vreodată galaxia.

Ca atare, răsplata cea mai de seamă a lui Jango Fett era să stea aici, alături de fiul său, replica lui mai tânără, împărtăşind împreună momente de linişte.

Momente de linişte în tumultul vieţii lui Jango Fett, care

supravieţuise dificultăţilor din Inelul Exterior şi rămăsese singur practic din ziua când învăţase să umble. Fiecare înfruntare îl făcuse mai puternic, îl apropiase mai mult de perfecţiune, îi şlefuise talentele pe care avea să i le transmită lui Boba. În toată galaxia nu exista nimeni mai priceput care să-l instruiască pe fiul său. Dacă Jango Fett dorea să te prindă, te prindea. Dacă Jango Fett dorea să te ucidă, te ucidea.

Nu, nu când dorea lucrurile acelea. Niciodată nu existase vreo implicare personală. Hăituirile, asasinatele erau simple misiuni şi una dintre lecţiile cele mai importante pe care Jango le învăţase de la bun început fusese să nu se implice emoţional. Completa neimplicare emoţională era arma lui cea mai de seamă.

Privi spre Taun We, apoi reveni către fiul său şi-i zâmbi. Jango putea fi impasibil, mai puţin în clipele pe care le putea petrece doar cu Boba. Alături de Boba exista mândrie şi iubire, iar Jango trebuia să acţioneze constant pentru a-şi păstra la minimum ambele slăbiciuni potenţiale. Deşii îşi iubea fiul – deoarece îl iubea foarte mult – îl învăţase aceleaşi atribute de impasibilitate, ba chiar de cruzime din tinereţea sa.

— Începem procesul imediat ce eşti pregătit, rosti Taun We smulgându-l din reverie.

— Nu aveţi suficient material ca să-l derulaţi fără mine?

— Fiindcă tot te găseşti aici, am dori să fii implicat. Modelul original este întotdeauna opţiunea cea mai bună.

Jango dădu ochii peste cap, gândindu-se la acele şi sondele de la care-l aşteptau momente neplăcute, totuşi încuviinţă scurt; ţinând seama de răsplată, era cu adevărat o misiune simplă.

— Te aşteptăm oricând eşti pregătit, încheie Taun We apoi se înclină, se întoarse şi se îndepărtă.

Dacă aţi aştepta pentru asta, aţi aştepta o eternitate, gândi Jango, dar tăcu şi reveni la Boba, făcându-i semn să folosească atlatlul. Fiindcă acum am tot ce mi-am dorit, continuă în minte vânătorul de recompense şi privi mişcările fluide ale băiatului, cu ochii mişcându-se în toate părţile, în

căutarea următorului peşte-rulou.

În sectorul industrial de pe Coruscant se aflau probabil cele mai mari docuri pentru mărfuri din toată galaxia. Un şir nesfârşit de transportoare mătăhăloase soseau întruna şi macaralele plutitoare gigantice erau gata să le aştepte şi să descarce milioanele de tone necesare pentru întreţinerea oraşului-planetă, care cu mult timp în urmă devenise prea populat pentru a subzista exclusiv pe seama propriilor sale resurse. Eficienţa docurilor era de-a dreptul uimitoare, totuşi continuau să fie zbuciumate şi uneori realmente paralizate de numărul imens al navelor care andocau şi al macaralelor plutitoare.

Tot de aici plecau şi nave pentru pasageri, destinate sărăntocilor de pe Coruscant, care se îmbarcau în curse ieftine la bordul cargoboturilor – mii şi mii de oameni ce căutau să scape de nebunia în care se transformase planeta.

Anakin şi Padme avansau, îmbrăcaţi în tunicile maro simple şi pantalonii de aceeaşi culoare ce-i caracterizau pe emigranţi. Merseră împreună spre ieşirea din navetă, apropiindu-se de peron şi de pasarela pe care aveau să ajungă la unul dintre transportoarele gigantice. Typho, Dorme şi Obi-Wan îi aşteptau la uşa navetei.

— Drum sigur, lady, rosti Typho cu glas realmente îngrijorat.

Era limpede că nu-l încânta defel ideea de a n-o mai avea pe Padme sub ochi. Îi întinse lui Anakin două valize mici şi-l salută din cap.

— Mulţumesc, căpitane, răspunse Padme cu voce plină de recunoştinţă. Ai grijă de Dorme. De acum, ameninţarea va pluti asupra voastră.

— Va fi pe mâini bune! interveni iute Dorme.

Padme surâse, apreciind tentativa de destindere a atmosferei. Îşi îmbrăţişă după aceea camerista, strângând-o puternic la piept şi-şi înteţi strânsoarea când o auzi că începe să plângă.

— N-o să păţeşti nimic, îi şopti Padme la ureche.

— Nu mă gândesc la mine, lady, ci la tine. Dacă-şi vor da

seama că ai părăsit capitala?

Padme se desprinse, se îndepărtă la o lungime de braţ şi izbuti să zâmbească, privind către Anakin.

— Atunci protectorul meu Jedi va trebui să demonstreze cât este de priceput.

Dorme emise un chicot nervos, îşi şterse o lacrimă, surâse şi dădu din cap.

Alături, Anakin îşi ascunse propriul zâmbet, hotărând în mod conştient să etaleze o postură care să degajeze încredere în sine şi stăpânire. La interior însă era incitat s-o audă pe Padme adresându-i un compliment indirect.

Obi-Wan întrerupse momentul respectiv, trăgându-l pe padawan într-o parte.

— Să rămâi pe Naboo, îi spuse. Să nu atragi atenţia. Să nu întreprinzi absolut nimic, fără să mă consulţi pe mine sau Consiliul.

— Da, maestre, răspunse Anakin ascultător, deşii pe dinăuntru clocotea şi era gata să se repeadă la el.

Să nu facă nimic, absolut nimic, fără să anunţe, fără să ceară voie? Nu-şi câştigase mai mult respect decât atâta? Nu se dovedise mai plin de resurse, un padawan în care se putea avea încredere?

— Voi ajunge iute la sursa acestui complot, lady, îl auzi pe Wa Wan spunându-i Padmei şi se încruntă din nou.

Nu cumva exact asta îi sugerase maestrului său, atunci când primiseră misiunea s-o păzească pe Amidala?

— Şi te vei întoarce foarte repede, o asigură Obi-Wan.

— Îţi voi fi foarte recunoscătoare pentru iuţeală, maestre Jedi.

Anakin nu era încântat s-o audă pe Padme pomenindu-i lui Obi-Wan de recunoştinţă. Nu dorea ca Padme să-l considere pe Wa Wan mai important decât pe el în întreaga lor misiune.

— E timpul să plecăm, rosti padawanul şi porni înainte.

— Ştiu, răspunse Padme fără să pară fericită.

Anakin îşi reaminti că nu trebuia să-i ia reacţia în nume personal. Padme considera că sarcina ei era să rămână pe Coruscant. N-o entuziasma ideea de a fugi de pe planetă, la

fel cum n-o entuziasma nici ideea ca altă cameristă iubită să fie nevoită să păşească în linia întâi în locul ei, mai ales când imaginile morţii Cordei nu i se şterseseră încă din minte.

Padme şi Dorme se îmbrăţişară iarăşi. Anakin luă bagajele şi coborî din navetă, pe peronul pe care-i aştepta R2-D2.

— Forţa să fie cu tine, spuse Obi-Wan.

— Forţa să fie cu tine, maestre, rosti cu toată sinceritatea Anakin.

Dorea ca Obi-Wan să descopere cine se afla înapoia tentativelor de asasinare, astfel încât galaxia să redevină sigură pentru Padme, dar în acelaşi timp trebuia să admită că spera ca asta să nu se întâmple prea iute. Misiunea lui îl adusese alături de femeia pe care o iubea şi n-ar fi fost fericit dacă misiunea s-ar fi dovedit scurtă, dacă alte sarcini l-ar fi smuls iarăşi de lângă ea.

— Brusc mi s-a făcut teamă, vorbi Padme când porniră spre cargobotul spaţial gigantic care avea să-i poarte către Naboo.

R2-D2 rula înapoia lor, ciripind vesel.

— Este prima mea misiune pe cont propriu. Şi mie-mi este teamă, zise Anakin apoi o privi pe Padme şi-i surâse larg. Dar nu-ţi face griji! Îl avem pe R2-D2 cu noi!

Gluma izbuti să alunge din nou tensiunea.

Aşteptând lângă naveta care avea să-i ducă înapoi, cei trei rămaşi priviră după Anakin, Padme şi R2-D2 care dispărură în mulţimea astroportului imens.

— Sper că n-o să încerce ceva nebunesc, rosti Obi-Wan.

Simplul fapt că putea vorbi atât de deschis despre ucenicul său îi dovedi lui Typho cât de mult începuse cavalerul Jedi să aibă încredere în el.

— Pe mine m-ar îngrijora mai mult ea, răspunse căpitanul şi clătină din cap cu o expresie serioasă întipărită pe chip. Nu este o femeie care să asculte ordinele.

— Doi tovarăşi de călătorie cu temperamente identice, observă Dorme.

Obi-Wan şi Typho se întoarseră s-o privească şi căpitanul mai clătină o dată, descurajat, din cap. Obi-Wan nu contrazise

opinia Dormei, deşii camerista vorbise complet inocentă. Într-adevăr, Padme Amidala era o femeie încăpăţânată, cu gândire independentă şi fermă, care prefera să se încreadă mai degrabă în propriile ei judecăţi decât în ale altora, indiferent care ar fi fost statutul şi experienţa lor.

Cu toate acestea, din perechea care părăsise naveta, ea nu era cea mai îndărătnică.

Iar gândul acela nu-l liniştea deloc.

Uriaşul Templu Jedi era un loc pentru meditaţie şi instruire, dar şi pentru informare. În mod tradiţional, cavalerii Jedi erau păstrătorii păcii şi ai cunoaşterii. Într-o parte a coridorului principal al Templului, sub plafoanele înalte, se întindeau compartimente cu pereţi din sticlă – odăiţe pentru analize, ticsite cu droizi de diverse forme şi mărimi, destinaţi unei multitudini de scopuri.

Mergând prin Templu, Obi-Wan se gândea la Anakin şi la Padme. Se întreba, nu pentru prima şi în nici un caz pentru ultima oară, dacă procedase înţelept, trimiţându-l pe padawan cu Amidala. Zelul cu care Anakin îmbrăţişase noua sa misiune sunase o alarmă în mintea lui Obi-Wan, totuşi îngăduise misiunii să continue, în primul rând pentru că ştia că el avea să fie prea ocupat, urmărind pistele pe care spera că le va putea descoperi aici şi aflând sursa problemelor Amidalei.

Azi camerele pentru analize erau ocupate, aşa cum se întâmpla aproape zilnic, cu ucenici şi maeştri aplecaţi asupra studiilor. Wa Wan găsi un compartiment deschis, cu un droid de analiză SP-4, tipul de care avea nevoie. Se aşeză înaintea consolei şi droidul răspunse instantaneu, glisând o tavă.

— Aşezaţi, vă rog, subiectul analizei în tava senzorială, se auzi glasul metalic.

Obi-Wan scosese deja din buzunar săgeata cu toxine care o ucisese pe metamorfa vânător de recompense.

Imediat după ce tava se retrăsese, ecranul din faţa lui Obi-Wan se aprinse şi începu să deruleze diagrame şi şiruri de date.

— Este o săgeată cu toxine, îi explică lui SP-4. Vreau să

ştiu de unde provine şi cine a fabricat-o.

— O clipă, vă rog.

Alte diagrame se derulară, alte date se deplasară în josul ecranului şi, brusc, imaginea încremeni, prezentând o săgeată oarecum similară. Nu era însă identică, aşa încât derularea urmă. Imagini ale săgeţii apărură înaintea lui Obi-Wan, suprapuse cu diagramele unor proiectile similare. Nici una nu se potrivea.

Ecranul se întunecă. Tava glisă spre Obi-Wan.

— Aşa cum aţi văzut pe ecran, anunţă SP-4, subiectul analizei nu există în nici una dintre culturile cunoscute. Semnele de fabricaţie de pe proiectil nu pot fi identificate. Probabil că a fost fabricat chiar de către utilizatorul lui şi astfel nu poate fi asociat unei culturi cunoscute. Îndepărtaţi-vă, vă rog, de tava senzorială.

— Scuză-mă, n-am mai putea încerca o dată?

Obi-Wan nu-şi putea ascunde frustrarea din glas.

— Maestre Jedi, arhivele noastre sunt vaste şi acoperă optzeci la sută din galaxie. Dacă eu nu vă pot spune de unde provine proiectilul, atunci nimeni nu poate.

Obi-Wan luă săgeata, îl privi pe droid şi oftă, fără să fie convins că era de acord cu ultima afirmaţie.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse, întrebându-se dacă SP-4 era programat pentru a înţelege inflexiunile de sarcasm. Poate că tu n-ai putut spune de unde provine proiectilul, dar eu cred că ştiu pe cineva care mi-ar putea răspunde.

— Probabilităţile nu sugerează o asemenea eventualitate, replică SP-4 şi continuă imediat cu o disertaţie despre caracterul complet al bazelor sale de date, despre capacităţile de căutare inegalabile, despre...

Era lipsit de importanţă, deoarece Obi-Wan plecase deja, mergând iute pe coridorul mare spre uşa Templului.

Ieşi fără să adreseze vreun cuvânt cuiva, pierdut în gânduri, străduindu-se să găsească focalizare. Avea nevoie de răspunsuri... şi repede. Ştia asta instinctiv, totuşi îl sâcâia senzaţia că răspunsurile nu erau necesare pentru securitatea senatorului Amidala. Simţea că miza era mai mare, dar nu putea decât să emită ipoteze despre ce ar fi fost vorba.

Obsesia lui Anakin? Un complot la scară extinsă împotriva Republicii?

Sau poate că era pur şi simplu nervos, pentru că droidul SP-4, de obicei demn de încredere, nu fusese în stare să-l ajute. Avea nevoie de răspunsuri şi metodele convenţionale de a le obţine nu păreau suficiente. Pe de altă parte, Obi-Wan Kenobi nu era din multe puncte de vedere un Jedi convenţional. Deşii tindea să fie rezervat, mai ales atunci când se ocupa de padawanul său, fostul lui maestru, Qui-Gon Jinn, îşi lăsase amprenta asupra sa.

Ştia unde putea găsi răspunsurile.

Luă un speeder spre cartierul de afaceri Coco, departe de locul în care el şi Anakin o prinseseră pe asasină.

Îşi opri vehiculul, coborî pe stradă şi se apropie de o construcţie micuţă, cu geamurile aburite şi pereţi metalici viu coloraţi. Deasupra intrării exista o firmă şi, în ciuda faptului că nu cunoştea alfabetul respectiv, Obi-Wan ştia foarte bine că acolo scria Vagonul lui DEX.

Zâmbi. Nu-l mai văzuse de mult pe Dex. Chiar de prea mult timp, reflectă el şi intră.

Vagonul-restaurant al lui Dex era tipic pentru localurile de la nivelul inferior al Coruscantului, cu separeuri în lungul pereţilor şi măsuţe circulare înconjurate de taburete înalte, în mijloc. Exista de asemenea o tejghea, parţial prevăzută cu taburete şi parţial deschisă, de care se rezemau numeroşi clienţi, în majoritate şoferi de camioane şi docheri, fiinţe care continuau să-şi utilizeze muşchii într-o galaxie pe care tehnologia o moleşise.

Jedi se apropie de o măsuţă şi se aşeză pe taburet, în timp ce o ospătăriţă droid şterse tăblia cu o cârpă.

— Cu ce te servesc? întrebă ea.

— Îl caut pe Dexter.

Ospătăriţa droid emise un sunet neplăcut.

Obi-Wan se mulţumi să zâmbească.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Dexter.

— Pentru ce?

— N-a dat de necazuri, o asigură Obi-Wan. Este ceva personal.

Droida îl privi puţin, apreciindu-l din ochi, apoi clătină din cap şi se apropie de ghişeul bucătăriei, deschis înapoia tejghelei.

— Te caută cineva, scumpule, rosti ea. Pare a fi un Jedi.

O ţeastă masivă apăru imediat prin deschizătura ghişeului, însoţit de un fuior de abur sur. Un surâs larg – pe o gură îndeajuns de mare pentru a înghiţi cu totul capul lui Obi-Wan – cu dinţi dreptunghiulari imenşi se lăţi pe faţa uriaşă, când îşi zări vizitatorul.

— Obi-Wan!

— Salut, Dex, răspunse Obi-Wan ridicându-se şi pornind spre ghişeu.

— Ia loc, bătrâne! Vin imediat!

Jedi privi în jur. Ospătăriţa droid îşi vedea de treburi, servind alţi clienţi. Se instală într-un separeu aflat în imediata apropiere a tejghelei.

— Vrei o cană de ardees? întrebă ospătăriţa droid, devenită brusc plină de amabilitate.

— Mulţumesc.

Ea se îndreptă spre tejghea, lunecând de lângă separeu exact în clipa în care infamul Dexter Jettster ieşi prin uşa bucătăriei, umblând cu mers ţeapăn. Era un individ impresionant, un munte de carne, fără gât, dominând prin masivitate pe majoritatea zurbagiilor care-i frecventau localul. Pântecul imens i se reliefa de sub cămaşa şi pantalonii murdari. Era pleşuv şi asudat şi, cu toate că îmbătrânise şi nu mai avea mişcările fluide din tinereţe, fiind încetinit de numeroasele răni căpătate de-a lungul anilor, Dexter Jettster nu era în nici un caz o creatură cu care cineva şi-ar fi dorit să se lupte – mai ales fiindcă avea patru braţe uriaşe, fiecare dotat cu un pumn impresionant care putea turti complet faţa unui om. Obi-Wan observă numeroasele priviri de respect care îi fură aruncate pe măsură ce se apropia de separeul lui.

— Ce mai face vechiul meu amic?

— Salut, Dex! Nu ne-am mai văzut de mult.

Cu un efort vizibil, Dex izbuti să se strecoare pe bancheta situată vizavi de Obi-Wan. Ospătăriţa droid reveni şi puse două căni cu ardees aburind în faţa vechilor prieteni.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta? întrebă Dexter pe un ton ce dovedea că realmente dorea să-i poată fi de folos.

Pe Obi-Wan nu-l surprindea asta. Nu fusese întotdeauna de acord cu poznele lui Dexter, cu vagonul-restaurant jerpelit şi cu încăierările frecvente ce se iscau aici, dar ştia că Dex se număra printre prietenii cei mai loiali pe care şi i-ar fi putut dori cineva. Dex ar fi ucis fără ezitare un duşman, însă în acelaşi timp era în stare să-şi dea viaţa pentru cineva la care ţinea. Acela era codul onoarei printre rătăcitorii stelari, un cod pe care Obi-Wan îl putea aprecia ca atare. În numeroase moduri, prezenţa lui aici, lângă Dex, îl încânta mai mult decât momentele pe care trebuia să le petreacă alături de elita conducătoare.

— Îmi poţi spune ce este asta, răspunse el.

Aşeză săgeata pe masă, privindu-l mereu pe Dex şi observă cum acesta lăsă iute cana din mână, iar ochii i se lărgiră, privind obiectul straniu şi neidentificat.

— Ia te uită..., rosti încetişor Dex ca şi cum şi-ar fi pierdut răsuflarea.

Luă cu delicateţe, parcă cu respect, săgeata, care aproape dispăru între degetele lui groase.

— N-am mai văzut aşa ceva de când eram miner pe Subterrel, dincolo de Inelul Exterior.

— Ştii de unde provine?

Dexter puse săgeata pe masă, în faţa lui Obi-Wan.

— Frumuseţea asta aparţine donatorilor. Este o săgeată-sabie de pe Kamino.

— O săgeată-sabie de pe Kamino? repetă Obi-Wan. Mă-ntreb de ce n-a apărut în arhivele serviciilor noastre de analiză.

Dex întoarse săgeata cu un deget butucănos.

— Crestăturile astea mici şi ciudate de pe muchii îi trădează originea, explică el. Droizii voştri de analiză se focalizează doar asupra simbolurilor. Aş fi crezut că Jedi au mai mult respect pentru diferenţa dintre cunoaştere şi înţelepciune.

— Ei bine, chicoti Obi-Wan, dacă droizii ar putea gândi, noi n-am mai exista, nu-i aşa?

Redeveni însă iute serios, amintindu-şi de însemnătatea misiunii sale.

— Kamino... nu-mi sună familiar. Face parte din Republică?

— Nu, e dincolo de Inelul Exterior. Cam pe la doisprezece parseci dincolo de Labirintul Rishi, spre sud. Ar trebui să fie uşor de găsit, chiar şi pentru droizii voştri arhivari. În general, kaminoanii formează o societate închisă. Sunt donatori. Printre cei mai buni.

Obi-Wan ridică săgeata şi o învârti gânditor între degete, rezemându-se cu coatele pe tăblia mesei.

— Clonatori? Sunt prietenoşi?

— Depinde.

— De ce anume?

Rânjetul de pe chipul celuilalt îi oferi răspunsul înainte ca Dexter să fi deschis gura.

— Depinde cât eşti de politicos şi cât de mare îţi este portofelul.

Obi-Wan studie din nou săgeata-sabie, fără să se simtă surprins.

Capitolul 12.

Doamna senator Padme Amidala, fostă regină Amidala de Naboo, nu era, desigur, obişnuită să călătorească în felul acela. Cargobotul avea doar clasa a III-a pentru pasageri şi, de fapt, era o simplă navă de marfă, cu cale mari şi deschise, mai potrivite pentru depozitarea produselor decât pentru transportul unor fiinţe vii. Iluminatul era jalnic, iar mirosurile chiar mai teribile, deşii Padme nu ştia dacă proveneau de la navă în sine ori de la mulţimile de emigranţi, aparţinând multor specii. De altfel, nici nu-i păsa. Din unele puncte de vedere, Padme era chiar încântată de voiajul acesta. Ştia că locul ei ar fi trebuit să fie pe Coruscant, unde să lupte împotriva eforturilor de a înfiinţa o armată a Republicii, dar, cumva, se simţea relaxată şi liberă aici.

Eliberată de responsabilităţi. Eliberată, pentru o vreme, de a mai fi doamna senator Amidala şi rămânând pur şi simplu Padme. Asemenea momente erau rare pentru ea şi fuseseră rare încă din copilărie. Avea impresia că-şi petrecuse toată viaţa în funcţii publice; toată concentrarea i se îndreptase către binele public, mai măreţ şi abia avusese timp să fie doar Padme, să aibă vreme de propriile ei dorinţe şi nevoi.

Nu regreta însă realitatea aceea a vieţii ei. Se mândrea cu realizările obţinute, însă, mai mult decât atât, încerca senzaţia profundă de căldură, de comunitate, de apartenenţă la ceva mai măreţ decât umila ei fiinţă.

Pe de altă parte, asemenea momente, când responsabilitatea îi era îndepărtată de pe umeri, erau fără doar şi poate extrem de satisfăcătoare.

Privi spre Anakin, care dormea destul de agitat. Îl putea vedea acum nu ca pe un padawan şi protector al ei, ci pur şi simplu ca pe un bărbat tânăr. Un tânăr chipeş, ale cărui acţiuni susţineau în mod repetat faptul că o iubea. Desigur, un tânăr periculos – un Jedi care se gândea la lucruri la care nu ar fi trebuit să se gândească. Un bărbat care îşi urma în

mod inevitabil chemarea inimii, mai presus de cea a pragmatismului şi respectabilităţii. Şi toate acestea de dragul ei. Padme nu putea nega aspectul atractiv al situaţiei. Ea şi Anakin urmau căi similare în serviciul public, ca senator şi padawan, însă Anakin se răzvrătea împotriva căii sale actuale, sau, cel puţin, împotriva maestrului care-l călăuzea pe calea actuală, aşa cum Padme nu făcuse niciodată.

Dorise însă ea lucrul acesta? Dorise Padme Amidala să fie doar Padme? Măcar la răstimpuri?

Surâse larg şi se întoarse deliberat cu spatele la Anakin, privind prin sala întunecată în căutarea celuilalt tovarăş al ei. Îl zări în cele din urmă pe R2-D2 aşezat la coada de la bufetul expres, unde ieşea în evidenţă printre fiinţele vii. Droizii distribuitori umpleau castroanele cu un terci cu aspect neapetisant şi fiecare individ care îşi lua farfuria gemea în mod inevitabil dezamăgit.

Padme privi amuzată cum un droid distribuitor începu să ţipe şi să agite din braţe spre R2-D2, făcându-i semn să se îndepărteze.

— Droizii nu au voie la bufet! Pleacă de-aici!

R2-D2 înaintă, trecând pe lângă tejghea, apoi se opri brusc şi extinse un tub din corp, îl trecu peste bufet şi aspiră o cantitate de terci pe care o plasă într-un container de stocare pentru a o duce camarazilor săi.

— Hei, am zis că droizii n-au voie! răcni din nou distribuitorul.

R2-D2 înghiţi iute încă o porţie de terci, întinse un apendice cu gheară pentru a înhăţa o bucată de pâine, ciripi şi se îndepărtă grăbit, lăsând în urmă distribuitorul care-şi agita pumnul şi urla.

Droidul traversă iute sala largă, zigzagând pentru a-i evita pe emigranţii care dormeau şi menţinu o linie cât mai dreaptă spre Padme care îi zâmbea larg.

— Nu, nu! se auzi un strigăt lângă ea. Mamă, nu!

Padme se răsuci iute şi văzu că Anakin continua să doarmă, dar era asudat şi se zvârcolea, aflat în mod vădit în ghearele unui coşmar.

— Anakin, îl scutură ea încetişor.

— Nu, mamă! strigă padawanul, smulgându-se, iar Padme coborî ochii şi-l zări dând din picioare, de parcă ar fi fugit din calea cuiva.

— Anakin, repetă mai tare şi-l scutură mai puternic.

Ochii lui albaştri se deschiseră şi el privi înjur buimac, înainte de a se focaliza asupra Padmei.

— Ce-i?

— Se pare că ai avut un coşmar.

Anakin continua s-o fixeze cu privirea, iar expresia chipului său trecu de la buimăcire la îngrijorare.

Padme luă de la R2-D2 un castron de terci şi o bucată de pâine.

— Ţi-e foame?

Anakin acceptă mâncarea şi se sculă în capul oaselor, trecându-şi o mână prin păr şi clătinând din cap.

— Cu puţin timp în urmă, explică ea, am sărit în hiperspaţiu.

— Cât timp am dormit?

Padme îi zâmbi, încercând să-l liniştească.

— Ai dormit binişor.

Padawanul îşi netezi tunica şi se îndreptă, privind în jur şi străduindu-se să se orienteze.

— Abia aştept să revăd Naboo, declară el şi-şi schimbă poziţia din nou. (Expresia feţei i se acri, când privi terciul alburiu, apoi strâmbă din nas şi se aplecă puţin ca să-l adulmece.) Naboo, repetă revenind către Padme. M-am gândit la planeta asta în fiecare zi după ce am părăsit-o. Este de departe locul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată.

În timp ce vorbea, ochii lui îi sfredeleau pe ai tinerei, examinând-o atent, iar ea clipi şi-şi feri căutătura, neliniştită.

— S-ar putea să nu mai fie aşa cum îţi reaminteşti. Timpul modifică percepţiile.

— Uneori aşa se-ntâmplă, încuviinţă Anakin şi Padme înţelese despre ce vorbea, când ridică privirea pentru a vedea dacă el continua s-o examineze. Uneori le modifică în bine.

— Trebuie să-ţi fi venit greu să juri ataşamentul pe viaţă faţă de Ordinul Jedi, spuse ea abordând alt subiect în speranţa de a scăpa de scrutarea lui. Să nu poţi vizita locurile

care-ţi plac... Sau să nu poţi face lucrurile care-ţi plac...

— Ori să fiu alături de persoanele pe care le iubesc? Ripostă Anakin, care pricepuse imediat unde voia Padme să-l aducă.

— Îţi este îngăduit să iubeşti? întrebă ea direct. Crezusem că aşa ceva le este interzis cavalerilor Jedi.

— Ataşamentul este interzis, începu Anakin cu glas inexpresiv de parcă ar fi recitat o lecţie. Afecţiunea este interzisă. Compasiunea, pe care eu aş defini-o ca iubire necondiţionată, este însă esenţială pentru viaţa unui Jedi, aşa încât ai putea spune că suntem încurajaţi să iubim.

— Te-ai schimbat foarte mult, se auzi Padme rostind şi încă pe un ton care i se părea necuvenit, părând să invite...

Clipi, când Anakin se folosi de cuvintele ei pentru a-i replica:

— Tu nu te-ai schimbat deloc. Eşti exact aşa cum mi te amintesc în visurile mele. Mă îndoiesc că şi Naboo s-ar fi schimbat prea mult.

— Nu s-a schimbat..., răspunse fără putere Padme.

Stăteau prea aproape unul de celălalt. O ştia. Ştia că se afla pe un teren periculos, atât pentru ea, cât şi pentru Anakin. El era un ucenic padawan, un Jedi, iar Jedi nu aveau voie...

Dar ea? Ce se întâmpla cu toate lucrurile pentru care se străduise atât de mult pe toată durata vieţii de adult? Ce se întâmpla cu Senatul şi cu scrutinul foarte important împotriva înfiinţării armatei? Dacă Padme avea o relaţie cu un Jedi, implicaţiile privind votul ei ar fi devenit imense! Armata, dacă avea să fie înfiinţată, trebuia să stea alături de cavalerii Jedi şi de îndatoririle lor, dar Padme s-ar fi opus acelei armate şi atunci...

Şi atunci?

Totul era foarte complicat, însă, chiar mai important decât asta, totul era foarte periculos. Se gândi apoi la sora ei şi la ultima lor discuţie purtată înainte ca Padme să fi revenit pe Coruscant. Se gândi la Ryoo şi Pooja.

— Ceva mai devreme ai visat-o pe mama ta, simţi ea nevoia să schimbe subiectul şi se lăsă pe spate,

îndepărtându-se de Anakin, stabilind între ei o marjă de siguranţă. Nu-i aşa?

Anakin îi imită gestul şi privi în depărtare, încuviinţând lent.

— Am plecat de pe Tatooine cu mult timp în urmă. Amintirile mele despre ea se estompează. (Reveni cu ochii lui intenşi asupra Padmei.) Nu vreau să-mi pierd amintirea aceea. Nu vreau să încetez a-i revedea chipul.

Tânăra fu gata să rostească ştiu asta, fu gata să-şi ridice mâna pentru a-l mângâia pe obraz, dar se stăpâni şi-l lăsă să continue.

— Am văzut-o în visele mele. Vise foarte clare... Coşmaruri... îmi fac griji despre ea.

— Aş fi fost dezamăgită dacă nu ţi-ai fi făcut griji, răspunse Padme cu glas încet şi înţelegător. Nu ai părăsit-o în cele mai bune condiţii.

Anakin făcu o grimasă, ca şi cum vorbele acelea l-ar fi rănit.

— Pe de altă parte, a fost bine că ai plecat, îi reaminti ea, prinzându-l de braţ şi privindu-l deschis. Plecarea a fost exact ce-şi dorea mama ta. Ceea ce dorea ea să-ţi ofere. Ocazia pe care ţi-a furnizat-o Qui-Gon i-a dat speranţe. Asta are nevoie un părinte: să ştie despre copilul său – despre tine, în cazul acesta – că a primit şansa unei vieţi mai bune.

— Totuşi visurile...

— Bănuiesc că-ţi va fi imposibil să nu te simţi oarecum vinovat fiindcă ai plecat, zise Padme, dar Anakin clătină din cap, ca şi cum ea n-ar fi înţeles ce anume voia să spună.

Padme nu credea însă că era vorba despre aşa ceva şi continuă:

— Este cât se poate de firesc să doreşti ca mama ta să plece de pe Tatooine. Poate chiar să fie cu tine aici, pe Naboo, pe Coruscant sau în alt loc despre care crezi că-i mai ferit şi mai frumos. Crede-mă, Anakin – spuse ea încet, dar apăsat şi-l prinse din nou de braţ – plecarea ta a fost lucrul cel mai bun. Lucrul cel mai bun pentru tine, însă, mai important, pentru mama ta.

Faţa ei, atât de plină de compasiune şi de grijă, nu era

una împotriva căreia Anakin Skywalker ar fi putut protesta.

Capitolul 13.

Uriaşul astroport Theed aducea în multe privinţe cu Coruscantul, deoarece roia de cargoboturi şi navete care coborau în şiruri din înălţimi, însă oraşul nabooean avea un aspect mai puţin agresiv, cu puţini zgârie-nori uriaşi şi dominatori din metal dur şi oţel transparent sclipitor. Aici clădirile erau construite din piatră şi din alte materiale, iar acoperişurile aveau linii rotunjite şi culori pastelate. Peste tot se zăreau iedere, viţe de vie şi liane, care suiau pe case, adăugând prospeţime şi parfum. Picurând senzaţia de pace.

Anakin şi Padme traversară o piaţă familiară, un loc în care, cu un deceniu în urmă, asistaseră la lupta cu droizii Federaţiei Comerciale. R2-D2 îi însoţea, rulând cu uşurinţă şi fluierând un cântec vesel, ca şi cum el însuşi ar fi fost o prelungire a aurei de tihnă radiate de Theed.

Padme trăgea pe furiş cu ochiul spre Anakin, observându-i seninătatea de pe chip şi zâmbetul tot mai larg.

— Dacă aş fi crescut aici, nu cred c-aş fi părăsit vreodată locul ăsta, mărturisi padawanul.

— Mă-ndoiesc, izbucni Padme în râs.

— Ba nu, vorbesc cât se poate de serios. Când am început educaţia Jedi, mă simţeam foarte singur şi duceam dorul casei. Oraşul acesta şi mama erau unicele mele amintiri plăcute.

Expresia Padmei deveni una de curiozitate şi derută. Majoritatea timpului petrecut de Anakin aici fusese ocupat de lupte! Fusese oare într-atât de obsedat de ea, de Naboo, încât până şi amintirile rele păleau înaintea sentimentelor lui?

— Problema era că, urmă Anakin, cu cât mă gândeam mai mult la mama, cu atât mă simţeam mai tulburat. Pe de altă parte, dacă mă gândeam la Naboo şi la palat, mă simţeam fericit.

Nu o spusese direct, dar Padme ştia că înţelesul vorbelor sale fusese că el se simţea fericit atunci când se gândea la

ea, sau cel puţin că o includea şi pe ea în gândurile acelea fericite.

— Felul în care palatul scânteiază sub razele soarelui... văzduhul plin întotdeauna de parfumul florilor...

— Şi murmurul lin al cascadelor îndepărtate, adăugă Padme.

Nu putea să nege sinceritatea din glasul şi vorbele lui Anakin şi se pomeni ea însăşi că este de acord şi îmbrăţişează adevărul acela legat de Naboo, în ciuda hotărârii de a se ţine departe de asemenea sentimente.

— Prima dată când am ajuns în capitală, eram o copilă şi până atunci nu mai văzusem niciodată o cascadă. Mi s-au părut extraordinar de frumoase! Nu-mi trecuse prin cap că într-o bună zi voi locui chiar în palatul acela.

— Dar, ia spune-mi, când erai copilă, visai la putere şi la politică?

Padme izbucni din nou în râs.

— Nu, ar fi fost ultimul lucru la care m-aş fi gândit.

Se simţea cuprinsă treptat de melancolie şi în minte i se strecurau tiptil amintirile zilelor acelea dintr-un trecut îndepărtat, înainte ca inocenţa să-i fi fost distrusă de război şi, într-o măsură chiar mai mare, de permanentele înşelăciuni şi amăgiri ale politicii. Parcă nici nu-i venea să creadă că i se destăinuia în felul acesta lui Anakin.

— Visul meu era să lucrez în Mişcarea de Ajutorare a Refugiaţilor. Nu mă gândisem niciodată să particip la alegeri, dar, cu cât am studiat mai multă istorie, cu atât mi-am dat seama mai bine că aş fi putut deveni un bun politician. La vârsta de opt ani, m-am alăturat Ucenicilor Legislatori, ceea ce aici, pe Naboo, este un fel de declaraţie oficială a intrării în funcţii publice. După aceea, am devenit consilier senatorial şi mi-am atacat sarcinile cu atâta pasiune, încât, aproape fără să-mi dau seama, am fost aleasă regină.

Îl privi pe Anakin şi strânse din umeri, străduindu-se să-şi păstreze modestia.

— Pe de o parte, explică ea, asta s-a datorat faptului că certificatul meu educaţional consemna un punctaj atât de ridicat. În principal însă, ascensiunea mea a fost cauzată de

convingerea că reforma era posibilă. Populaţia de pe Naboo a îmbrăţişat visul acela din toată inima, astfel că vârsta nu mi-a fost pusă nici o clipă sub semnul discuţiei în timpul campaniei electorale. N-am fost cea mai tânără regină aleasă vreodată, dar acum, când mă gândesc mai bine, nu sunt convinsă că eram suficient de matură pentru poziţia respectivă.

Se opri şi-l privi fix pe Anakin.

— Nu sunt convinsă că eram pregătită.

— Poporul pe care l-ai slujit a apreciat că ai făcut o treabă bună, îi reaminti Anakin. Am auzit că s-a încercat amendarea constituţiei, ca să beneficiezi de încă un mandat.

— O conducere populară nu înseamnă democraţie, Anakin. Conducerea populară le oferă oamenilor ceea ce-şi doresc, nu ceea ce au nevoie. Şi, ca să fiu sinceră, m-am simţit uşurată după terminarea celor două mandate. Chicoti şi continuă apăsat: La fel ca părinţii mei! Pe durata blocadei, au fost foarte îngrijoraţi de soarta mea şi abia aşteptau să se termine totul. De fapt, eu speram să am deja o familie...

Se întoarse puţin într-o parte, simţind că se învăpăiază la chip. Cum putea să fie atât de deschisă faţă de el... şi atât de repede? Îşi reaminti că padawanul nu-i era un prieten vechi, totuşi avertismentul acela îi răsună găunos în minte. Reveni cu ochii la Anakin şi se simţi atât de relaxată şi de încrezătoare alături de el, încât parcă ar fi fost prieteni de o viaţă.

— Sora mea are nişte copii extraordinari, minunaţi...

Ştia că ochii îi străluceau emoţionaţi, dar clipi, alungându-şi emoţia aceea, aşa cum procedase de atâtea ori Padme, alungându-şi dorinţele personale în schimbul a ceea ce percepea că ar fi fost un bine mai general.

— Dar când regina m-a rugat să slujesc Naboo în calitate de senator, n-am putut s-o refuz...

— Sunt de acord! Cred că Republica are nevoie de tine. Mă bucur că ai ales s-o serveşti... simt că în generaţia noastră se vor petrece lucruri care vor modifica profund galaxia.

— Ce-i asta – o premoniţie Jedi? îl tachină Padme.

Anakin râse.

— Nu, este o senzaţie, explică el sau, mai precis, încercă

să explice, deoarece părea evident că nu era foarte sigur ce anume încerca să spună. Mi se pare că totul s-a învechit, că şi-a pierdut prospeţimea şi că trebuie să se întâmple ceva...

— Şi eu am senzaţia asta, recunoscu Padme cu sinceritate.

Ajunseseră la uşile mari ale palatului şi se opriră pentru a privi superbul ansamblu arhitectonic. Spre deosebire de majoritatea clădirilor de pe Coruscant, care păreau să fi fost proiectate ţinându-se seama în primul rând de eficienţă şi funcţionalitate, structura aceasta aducea mai degrabă cu Templul Jedi, fiindcă înţelegea importanţa esteticii, faptul că forma se îngemăna cu scopul.

Padme ştia desigur perfect interiorul palatului şi era bine cunoscută de aproape toţi cei dinăuntru, aşa încât ajunseră fără probleme la sala tronului, unde sosirea le fu anunţată imediat.

Fură întâmpinaţi de chipuri zâmbitoare. Sio Bibble, prietenul drag al Padmei şi sfetnicul ei de nădejde în timpul domniei, stătea lângă tron, alături de regina Jamillia, aşa cum stătuse de atâtea ori lângă regina Amidala. În ultimii ani parcă nu mai îmbătrânise – părul şi barba albă continuau să-i fie demne şi perfect ferchezuite, iar ochii sclipeau cu intensitatea pe care Padme o iubea atât de mult.

Pe tron, Jamillia arăta ca o adevărată regină plină de măreţie. Purta un acoperământ de păr încântător şi veşminte brodate unduitoare, acelaşi tip de ţinută pe care Amidala o purtase multă vreme şi Padme îşi spuse că Jamillia arăta cel puţin tot atât de princiar pe cât fusese ea însăşi la vremea ei.

Sala era plină de cameriste, consilieri şi gărzi, iar Padme se gândi că un efect secundar al rangului de regină şi nu unul dintre cele plăcute, era faptul că nu ţi se îngăduia niciodată să rămâi singură.

Cu ţinuta perfect dreaptă, astfel încât acoperământul de păr să nu i se răstoarne, regina Jamillia se ridică, se apropie de ei şi o prinse de mână pe Padme.

— Ne-am făcut griji în privinţa ta. Mă bucur tare mult că eşti aici, Padme, spuse ea cu glas sonor şi un accent sud-estic pronunţat care apăsa pe consoane.

— Vă mulţumesc, Maiestate. Regret doar că nu v-am putut sluji mai bine, rămânând pe Coruscant pentru scrutin.

— Cancelarul Suprem Palpatine ne-a explicat totul, interveni Sio Bibble. Întoarcerea acasă era unica opţiune reală de care dispuneai.

Padme încuviinţă resemnată. Faptul că fusese trimisă acasă, pe Naboo, o nemulţumise, ea acţionase din toate puterile împotriva înfiinţării unei armate a Republicii.

— Câte sisteme s-au alăturat contelui Dooku şi separatiştilor? întrebă direct Jamillia, care nu fusese niciodată adepta ocolişurilor.

— Câteva mii, răspunse Padme şi tot mai multe părăsesc zilnic Republica. Dacă Senatul votează înfiinţarea unei armate, sunt sigură că ne va împinge spre război civil.

Sio Bibble lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

— Este incredibil! rosti el, scrâşnind din dinţi la fiecare cuvânt. Un război la scară stelară n-a mai avut loc de la formarea Republicii.

— Întrevezi vreo cale, prin negocieri, de a readuce separatiştii în Republică? întrebă Jamillia, păstrându-şi calmul în pofida agitaţiei evidente a lui Sio Bibble.

— În nici un caz, dacă ei se simt ameninţaţi.

Padme însăşi fu surprinsă de certitudinea cu care făcea estimările acelea. Simţea ca şi cum ar fi început să înţeleagă pe deplin nuanţele poziţiei ei, ca şi cum ar fi putut să se încreadă implicit în propriile ei instincte. Şi ştia bine că aveau să fie necesare toate talentele de care era capabilă.

— Separatiştii nu au o armată, dar dacă sunt provocaţi nu vor ezita să se apere. Sunt sigură în privinţa asta. Şi pentru că nu dispun de timpul sau de banii necesari înfiinţării unei armate, bănuiesc că vor cere ajutorul Ghildei Comerciale sau Federaţiei Comerciale.

— Armatele comerţului! completă Jamillia cu furie şi dispreţ.

Toţi nabooenii cunoşteau prea bine problemele asociate unor asemenea grupări lipsite de restricţii. Federaţia Comercială fusese cât pe aici să îngenuncheze Naboo şi

probabil că ar fi făcut-o, dacă n-ar fi fost faptele eroice ale Amidalei, ale unei perechi de Jedi, ale băiatului Anakin şi ale curajoşilor şi devotaţilor piloţi nabooeni. Poate că nici ele n-ar fi fost de ajuns, dacă regina Amidala n-ar fi încheiat o alianţă neaşteptată cu eroicii gungani.

— De ce nu s-a întreprins nimic în Senat pentru a le limita acţiunile? continuă regina.

— În ciuda eforturilor reale ale Cancelarului, mă tem că există încă mulţi birocraţi şi judecători, ba chiar şi senatori care sunt stimulaţi financiar de ghilde, recunoscu Padme.

— Prin urmare, este adevărat că ghildele s-au apropiat de separatişti, aşa cum bănuisem noi.

Sio Bibble lovi din nou cu pumnul în palma deschisă, atrăgându-le atenţia.

— Este scandalos! exclamă el. Este scandalos că după atâtea audieri şi după patru procese în Tribunalul Suprem, Nute Gunray continuă să fie viceregele Federaţiei Comerciale. Mânuitorii de bani controlează chiar totul?

— Consiliere, nu uita că tribunalele au fost în stare să diminueze armatele Federaţiei Comerciale, îi reaminti Jamillia păstrându-şi vocea calmă şi controlată. Acţiunea aceea a fost în direcţia corectă.

Padme se încruntă, ştiind că trebuia să prezinte raportul onest.

— Maiestate, există zvonuri potrivit cărora armata Federaţiei nu a fost diminuată, aşa cum i s-a ordonat.

Dregându-şi glasul, Anakin Skywalker făcu un pas înainte.

— Cavalerilor Jedi nu li s-a permis să investigheze, explică el. Ni s-a spus că ar fi prea periculos pentru starea economică a Republicii.

Jamillia îl privi şi încuviinţă, reveni cu ochii la Padme, apoi îşi îndreptă umerii şi întinse bărbia înainte, abordându-şi aerul princiar subliniat de veşmintele bogate – o conducătoare planetară ascultătoare faţă de dispoziţiile Republicii.

— Trebuie să ne păstrăm încrederea în Republică, declară ea. Ziua în care vom înceta să mai credem că

democraţia este funcţională va fi ziua în care o vom pierde.

— Să ne rugăm ca ziua aceea să nu vină niciodată, completă încetişor Padme.

— Între timp, trebuie să ne îngrijim de siguranţa voastră, urmă Jamillia şi-l privi pe Sio Bibble care făcu un semn spre cei din sală.

Toţi cei prezenţi – consilieri, slujitori şi cameriste – se înclinară şi părăsiră încăperea. Sio Bibble se apropie de Anakin, protectorul numit de Republică, după care se opri, aşteptând ieşirea tuturor curtenilor. În cele din urmă, vorbi:

— Ce sugerezi, maestre Jedi?

— Consiliere, îl întrerupse Padme, Anakin nu este deocamdată cavaler Jedi, ci doar un ucenic padawan. Eu mă gândeam...

— Stai aşa! o opri Anakin, cu ochii mijiţi şi fruntea încruntată, în mod vădit tulburat şi nemulţumit de felul în care fusese expediat pe planul al doilea.

— Scuză-mă! replică imediat Padme, fără să bată în retragere înaintea privirii lui crunte. Mă gândeam că mi-ar plăcea să stau în ţinutul Lacurilor. Există acolo câteva locuri foarte izolate.

— Scuză-mă, lady, ripostă Anakin în acelaşi fel şi pe acelaşi ton cu al Padmei, dar eu mă ocup de organizarea securităţii tale!

Padme fu gata să se opună, dar sesiză schimbul de priviri bănuitoare dintre Sio Bibble şi Jamillia. Îşi dădu seama că ea şi Anakin n-ar fi trebuit să se contrazică în felul acela în public, deoarece, în mod inevitabil, martorii ar fi fost împinşi să creadă că între ei doi exista o relaţie de un anume fel. Se calmă şi-şi relaxă expresia şi glasul.

— Anakin, viaţa îmi este în pericol, iar aceasta este planeta mea natală. O cunosc foarte bine... şi de aceea ne aflăm aici. Cred că ar fi înţelept din partea ta să profiţi de cunoştinţele mele în cazul de faţă.

Anakin se întoarse spre ceilalţi doi, o privi iarăşi pe Padme şi duritatea îi dispăru de pe chip.

— Iartă-mă, lady.

— Doamna senator Amidala are dreptate, interveni Sio

Bibble evident amuzat şi-l prinse pe padawan de braţ. Ţinutul Lacurilor este regiunea cea mai izolată de pe Naboo. Este foarte puţin populată şi împrejurimile pot fi supravegheate fără probleme. Ar fi o opţiune excelentă, un loc unde ţi-ar fi mult mai uşor s-o protejezi.

— Perfect! zise Jamillia. Atunci s-a stabilit.

Din felul în care o privea Anakin, Padme înţelese că tânărul nu era teribil de încântat. Îi oferi o ridicare inocentă din umeri.

— Padme, continuă regina, ieri l-am primit în audienţă pe tatăl tău. I-am spus ce se întâmplă. Speră că, înainte de a pleca, o să-ţi vizitezi mama. Toată familia este foarte îngrijorată în privinţa ta.

„Cum să nu fie?” se întrebă Padme şi simţi un fior de durere, gândindu-se că primejdiile cauzate de poziţia ei afectau persoane dragi. Cum să nu fie? Era un memento perfect al motivului pentru care viaţa de familie şi serviciul public nu făceau de obicei casă bună. Padme Amidala optase în mod conştient şi definitiv: ori una, ori alta. Pe Naboo existau persoane care le îmbinau pe ambele, dar Padme ştiuse dintotdeauna că un asemenea rol dublu – de soţie, poate chiar mamă şi senator – nu ar fi fost benefic nici pentru familie, nici pentru stat.

Pe durata tuturor problemelor şi dificultăţilor cu care se confruntase, ea nu-şi făcuse griji despre propria ei siguranţă, fiind gata să întreprindă orice sacrificii ar fi fost necesare. Acum însă, în mod brusc, i se reamintise că opţiunile şi poziţiile ei îi puteau afecta şi pe alţii, la un nivel foarte personal.

Faţa ei nu mai era surâzătoare, când, însoţită de Anakin, Sio Bibble şi Jamillia, părăsi sala tronului şi coborî pe scara principală a palatului.

Capitolul 14.

Sala cea mai mare din vastul Templu Jedi de pe Coruscant era destinată arhivelor. Consolele de calculatoare şi ecranele se întindeau pe lângă pereţi, în şiruri de punctuleţe albăstrui, pe asemenea lungime, încât cineva aflat într-un capăt al sălii le-ar fi văzut convergând în capătul opus. La tot pasul se zăreau imagini de Jedi din trecut şi din prezent, grupuri de busturi realizate în bronz de mulţi dintre cei mai iscusiţi artişti ai Coruscantului.

Obi-Wan stătea lângă unul dintre busturile acelea, studiindu-l, atingându-l, ca şi cum prin examinarea trăsăturilor faciale ale persoanei reprezentate acolo ar fi putut accede la unele dintre motivaţiile ei. Azi nu erau mulţi vizitatori în Arhive – de fapt, arareori se întâmpla să găsească multă lume aici – aşa încât se aştepta ca Jocasta Nu, Arhivista Jedi, să răspundă repede apelului său.

Aşteptă răbdător, studiind trăsăturile energice ale bustului, pometţii înalţi şi mândri, părul aranjat cu meticulozitate, ochii largi şi alerţi. Obi-Wan nu-l cunoscuse foarte bine pe contele Dooku, care era o legendă vie, totuşi îl zărise de câteva ori şi ştia că bustul îi definea perfect esenţa. Bărbatul degaja o intensitate aproape la fel de materială ca aceea care-l înconjurase uneori pe Qui-Gon, mai ales atunci când descoperea o cauză importantă. Qui-Gon fusese în stare să se opună Consiliului Jedi, atunci când simţise că el avea dreptate, aşa cum făcuse în cazul lui Anakin, cu zece ani în urmă, înainte ca membrii Consiliului să admită circumstanţele speciale ale băiatului – incredibilul său potenţial în Forţă şi posibilitatea ca el să fie Alesul amintit în profeţie.

Ocazional, Obi-Wan zărise genul acela de intensitate la maestrul său, dar despre Dooku ştia că, spre deosebire de Qui-Gon, nu se putuse decupla niciodată de la ea, că stârnise mereu agitaţie şi susţinuse totdeauna o cauză. Licărul din ochii săi fusese permanent un foc arzător.

Dooku îşi urmase ideile până la extremele lor... şi încă

unele periculoase. Părăsise Ordinul Jedi, abandonându-şi chemarea şi egalii, dar, indiferent ce probleme ar fi întrevăzut, ar fi trebuit să-şi dea seama că le putea soluţiona mai bine rămânând în familia Jedi.

— Ai cerut ajutor? se auzi un glas sever înapoia lui Obi-Wan, smulgându-l din reflecţii.

Se întoarse şi o zări pe Jocasta înaintea lui, cu mâinile împreunate în faţă, practic ascunse în faldurile mantiei Jedi. Era o făptură destul de vârstnică şi cu aspect fragil, iar observaţia respectivă aduse un surâs pe chipul lui Obi-Wan. Câţi Jedi mai tineri şi mai puţin experimentaţi priviseră exteriorul acela, faţa şi gâtul înguste, subţiri şi cutate, părul alb strâns la spate şi crezuseră că o vor putea manipula pe femeie, determinând-o să studieze în locul lor... doar pentru a descoperi adevărul despre Jocasta? Fragilitatea exterioară ascundea adevărata ei putere şi fermitate. Jocasta fusese Arhivistă de mulţi ani şi acesta era locul, domeniul şi regatul ei. Orice Jedi care pătrundea aici, chiar şi cel mai înflăcărat dintre Maeştri, trebuia să urmeze regulile Jocastei, altfel avea să-i înfrunte urgia.

— Da, am cerut, izbuti în cele din urmă Obi-Wan să rostească, dându-şi seama că Jocasta îl privea întrebător, aşteptând un răspuns.

Bătrâna zâmbi şi trecu pe lângă el, privind bustul contelui Dooku.

— Are un chip puternic, nu? comentă ea şi tonul blând risipi tensiunea primelor clipe ale întâlnirii. A fost printre cei mai scânteietori Jedi pe care am avut privilegiul să-i cunosc.

— N-am înţeles niciodată de ce a plecat, rosti Obi-Wan uitându-se la bust. Numai douăzeci de Jedi au părăsit vreodată Ordinul.

— Cei Douăzeci de Rătăciţi, suspină adânc Jocasta. Iar contele Dooku a constituit părăsirea cea mai recentă şi cea mai dureroasă. Nimănui nu-i place să vorbească despre asta. Plecarea lui a însemnat o pierdere importantă pentru Ordin.

— Ce s-a întâmplat?

— S-ar putea spune că nu era tocmai pe aceeaşi lungime de undă cu deciziile Consiliului, răspunse Arhivista. Semăna

mult cu fostul tău maestru, Qui-Gon.

Deşii Obi-Wan se gândea tocmai la acelaşi lucru, felul hotărât în care Jocasta rostise cuvintele acelea îl prinse cu garda coborâtă, zugrăvindu-l pe Qui-Gon într-o lumină mai rebelă decât apreciase el vreodată. Ştia că fostul său maestru avusese momentele lui de răzvrătire, dintre care, desigur, cele mai importante fuseseră legate de Anakin, totuşi nu se gândise niciodată la el ca fiind un rebel. O făcuse însă Jocasta, care lua pulsul Templului Jedi mai precis decât oricine.

— Cu adevărat? spuse el, dorind desigur să afle informaţii despre Dooku, dar sperând în acelaşi timp să capete amănunte despre fostul şi iubitul său maestru.

— Da, da, ei semănau din multe puncte de vedere. Gânditori foarte individualişti... Idealişti...

Bătrâna privi intens bustul şi lui Obi-Wan i se păru că ea intrase într-o lume foarte îndepărtată.

— A dorit permanent să ajungă un Jedi tot mai puternic. Voia să fie cel mai bun. În vechiul stil de duel cu sabia de lumină nu avea egal. Cunoştinţele lui despre Forţă erau... unice. Cred că până la urmă a plecat pentru că îşi pierduse credinţa în Republică. Credea că politicienii erau corupţi...

Jocasta tăcu pentru un moment şi se uită la Obi-Wan, purtând pe chip o expresie ce dovedea că nu considera că Dooku s-ar fi înşelat într-o măsură chiar atât de mare pe cât susţineau alţii.

— Şi simţea că Jedi îşi trădau preceptele, slujindu-i pe politicieni, declară ea.

Obi-Wan clipi din ochi, absorbind ideea respectivă. Ştia că mulţi Jedi, inclusiv Qui-Gon – ba chiar şi el însuşi, uneori – simţeau deseori la fel.

— Aşteptările lui faţă de guvernare, continuă Jocasta, au fost întotdeauna foarte ridicate. A dispărut timp de nouă-zece ani, apoi a reapărut recent în calitate de lider al mişcării separatiste.

— Interesant, comentă Obi-Wan uitându-se de la bust la Arhivistă. Nu sunt totuşi sigur că am înţeles...

— Nici unul dintre noi n-a înţeles, replică Jocasta şi privirea de severitate i se topi într-un zâmbet cald. Sunt însă

sigură că nu m-ai chemat aici pentru o lecţie de istorie. Ai vreo problemă, maestre Kenobi?

— Da, încerc să găsesc un sistem planetar numit Kamino. Se pare că nu este consemnat pe nici una dintre hărţile existente în arhivă.

— Kamino? Jocasta privi în jur, ca şi cum ar fi căutat sistemul chiar pe-acolo. Nu-mi sună deloc familiar. Ia să vedem...

Din câţiva paşi ajunse la consola de calculator unde căutase Obi-Wan. Se apecă şi tastă două comenzi.

— Coordonatele sunt certe?

— Potrivit informaţiilor mele, ar trebui să fie undeva prin cvadrantul acesta, zise Obi-Wan. În sudul Labirintului Rishi.

Alte apăsări pe tastatură nu aduseră decât o încruntătură pe chipul bătrân şi zbârcit al Jocastei.

— Dar care sunt coordonatele exacte?

— Cunosc numai cvadrantul, recunoscu Obi-Wan şi Arhivista se întoarse pentru a-l privi.

— Nu ai coordonatele? Pare mai degrabă genul de informaţie pe care o capeţi de la un dealer de pe stradă, de la un miner bătrân sau de la un negustor de blănuri de bog.

— Să fiu sincer, admise Obi-Wan cu un surâs, persoana de la care am primit-o este o combinaţie între toţi trei.

— Eşti sigur că sistemul există?

— Absolut.

Jocasta se retrase un pas şi-şi frecă gânditor bărbia.

— Să încercăm o scanare gravitaţională, vorbi ea mai mult pentru sine decât adresându-se bărbatului.

Holograma cvadrantului ţintă se animă după alte apăsări de taste şi cei doi studiară mişcările de pe hartă.

— Aici apar unele incompatibilităţi, observă imediat Arhivista. Poate că planeta pe care o cauţi a fost distrusă.

— N-ar trebui ca evenimentul să fie consemnat?

— Ar trebui, cu condiţia să nu se fi petrecut foarte recent, replică Jocasta însă clătina din cap chiar în timp ce rostise cuvintele, fără să se poată convinge măcar pe ea însăşi. Detest s-o spun, dar se pare că sistemul pe care-l cauţi nu există.

— Asta-i imposibil... poate că arhivele nu sunt complete.

— Arhivele sunt integrale şi perfect protejate, tinere Jedi, sosi răspunsul autoritar şi Jocasta abandonă familiaritatea cu Obi-Wan şi-şi reluă ţinuta de regină a arhivelor. Poţi să fii absolut sigur de un lucru: Dacă ceva nu apare în arhivele noastre, înseamnă că nu există.

Cei doi se priviră prelung şi Obi-Wan observă că în declaraţia Jocastei nu existase nici cea mai mică urmă de îndoială.

Reveni cu ochii la hartă, derutat, prins în plasa unei întrebări care nu părea să aibă răspuns. Ştia că nici o persoană din galaxie nu putea fi mai demnă de încredere decât Dexter Jettster în privinţa unei informaţii... doar dacă persoana respectivă nu era cumva Jocasta şi, în mod evident, cei doi se contraziceau în cazul de faţă. Dexter păruse tot atât de sigur în privinţa originii săgeţii-sabie, pe cât era Jocasta acum. Nu se putea ca amândoi să aibă dreptate.

Aparent, enigma găsirii persoanei care pusese la cale atentatele împotriva senatorului Amidala nu avea să fie simplu de soluţionat şi asta îl tulbura pe Obi-Wan Kenobi din mai multe motive. Cu acceptul Jocastei, apăsă câteva taste şi descărcă într-un hologlob toate informaţiile referitoare la regiunea cvadrantului, apoi părăsi Arhivele.

Dar nu fără să arunce o ultimă privire gânditoare spre bustul impunător al contelui Dooku.

La sfârşitul zilei, Obi-Wan abandonă Arhivele şi droizii analizatori şi se întoarse spre sine, spre propriile sale intuiţii. Găsi o odăiţă confortabilă în galeria uriaşă a Templului, una dintre multele cămăruţe destinate reflecţiilor în linişte ale cavalerilor Jedi. Se aşeză pe o saltea moale, dar fermă şi încrucişă picioarele. Un izvor artificial clipocea în lateral; curgea până la un jgheab din pietre lustruite, susurând delicat şi asigurând un fundal perfect natural prin frumuseţea şi simplitatea cântecului său.

Pe peretele din faţa lui Obi-Wan atârna un tablou de culori mişcătoare, întunecându-se de la roşu la stacojiu-închis şi apoi la negru, în reprezentarea aproximativă a unui câmp

de lavă care se răceşte, care invita nu să-l privească, ci să se lase înconjurat de el; atât imaginea, cât şi căldura blândă şi şuieratul slab îl ajutau să se îndepărteze de împrejurimile materiale.

Pătrunzând în transă, Obi-Wan îşi căută acolo răspunsurile. Se focaliză mai întâi asupra misterului planetei Kamino, plecând de la premisa că analiza lui Dexter fusese corectă. De ce sistemul planetar respectiv nu apărea totuşi în Arhive?

Pe când se străduia să rezolve puzzle-ul acela, altă imagine îi invadă meditaţia: Anakin şi Padme, împreună pe Naboo.

Obi-Wan tresări brusc, temându-se că era o premoniţie, că un pericol îi pândea pe padawanul său şi pe tânăra senator...

Se destinse însă, dându-şi seama că nu era vorba despre nici un pericol – cei doi erau relaxaţi şi jucau un joc.

Uşurarea lui Obi-Wan dură numai atât cât avu nevoie să înţeleagă că scena care continua în mintea sa putea fi cea mai periculoasă dintre toate. O abandonă însă, incert dacă era o premoniţie, o imagine reală sau pur şi simplu dacă temerile sale îi jucau o festă, îşi reaminti cu fermitate că, cu cât rezolva mai repede misterul planetei Kamino şi al persoanei care dorea în asemenea măsură moartea Amidalei, cu atât putea reveni mai repede la Anakin pentru a-i oferi călăuzirea cuvenită.

Se concentră asupra bustului contelui Dooku, căutând intuiţii, dar, dintr-un motiv necunoscut, imaginea lui Anakin se intercala în mod repetat cu cea a contelui renegat...

La scurt timp după aceea, frustrat şi complet derutat, Obi-Wan ieşi din odăiţa pentru meditaţie, clătinând din cap, fără să aibă nici o certitudine suplimentară faţă de momentul în care intrase acolo.

Cu răbdarea epuizată şi preschimbată în frustrare, decise să caute o autoritate mai înţeleaptă şi mai experimentată. Ieşise deja din galerie şi coborâse în holul principal, când se opri, se uită în curte şi în scena inocentă din faţa lui găsi o uşurare a frustrării sale.

Maestrul Yoda conducea antrenamentele matinale a douăzeci dintre cei mai tineri recruţi Jedi, copii de patru-cinci ani care luptau cu săbii de lumină miniaturale împotriva unor droizi de instruire plutitori.

Obi-Wan îşi reaminti propriile sale antrenamente. Nu putea zări ochii copiilor, deoarece purtau căşti integrale care le acopereau feţele, dar îşi putea imagina perfect gama de emoţii care se derula pe chipurile lor inocente. Concentrare intensă, urmată de bucurie imensă, ori de câte ori o salvă energetică din partea unui droid era blocată, pentru ca fericirea aceea să se disipeze în mod inevitabil după o clipă, când satisfacţia aducea distragere, iar distragerea îngăduia următoarei salve de energie să treacă de defensiva copilului şi să-l furnice, înţepându-l pe neaşteptate.

Iar salvele acelea furnicau, nu glumă, îşi reaminti Obi-Wan, înţepând nu numai trupul, ci şi mândria personală. Nu exista nimic mai rău decât să fii lovit, mai ales în spate. Ori de câte ori se întâmpla asta, copilul ţopăia şi se răsucea, ceea ce-i sporea şi mai mult stânjeneala. Obi-Wan îşi amintea cât se poate de clar sentimentul respectiv, îşi amintea cum credea că toţi cei din curte se amuzau pe seama lui.

Antrenamentele puteau să fie umilitoare.

În acelaşi timp ele energizau, deoarece o dată cu eşecurile veneau şi succesele, iar fiecare succes sporea încrederea în sine şi dezvăluia un crâmpei din splendoarea mereu curgătoare a Forţei, consolidând conexiunea ce separa un Jedi de restul galaxiei.

Văzându-l pe Yoda cum conducea şedinţa de exerciţii, arătând exact aşa cum fusese când condusese antrenamentele lui cu un sfert de secol în urmă, Obi-Wan simţi o văpaie ridicându-i-se în obraji.

— Nu gândiţi... simţiţi, instruia Yoda. Cu Forţa, totuna să fiţi trebuie.

Surâzând, Obi-Wan repetă cuvintele prin care Yoda sfârşi:

— Ea vă va ajuta.

De câte ori auzise vorbele acelea?

Încă zâmbea larg, când Yoda se întoarse către el.

— Micuţilor, ajunge! anunţă Maestrul Jedi. Un vizitator noi avem. Pe el îl salutaţi.

Douăzeci de săbii mici de lumină se dezactivară şi elevii luară toţi o dată poziţia de drepţi, scoţându-şi casca şi punând-o în mod cuvenit sub braţul stâng.

— Maestrul Obi-Wan Kenobi, rosti Yoda păstrând suficientă gravitate în glas astfel încât copiii să nu se simtă ridiculizaţi.

— Bună ziua, maestre Obi-Wan Kenobi! strigară toţi douăzeci în acelaşi timp.

— Îmi cer iertare că vă deranjez, Maestre, plecă fruntea Obi-Wan.

— Să te ajut, cum pot?

Obi-Wan căzu o clipă pe gânduri. Venise în mod deliberat aici, căutându-l pe Yoda, dar acum, văzându-l cufundat în munca sa importantă, se întrebă dacă nu cumva îşi pierduse răbdarea prea iute. Era oare cuvenit să-i ceară lui Yoda să-l ajute într-o misiune care era propria sa responsabilitate? Obi-Wan nu avu nevoie de prea mult timp pentru a-şi alunga îndoielile. El era un cavaler Jedi şi Yoda un Maestru, iar responsabilităţile sale şi ale lui Yoda erau finalmente identice. Nu se aştepta ca Yoda să-l poată ajuta în această problemă specifică, însă, pe de altă parte, Maestrul fusese dintotdeauna plin de surprize, depăşind cu mult orice aşteptări.

— Caut o planetă care mi-a fost descrisă de un prieten vechi, începu el şi ştiu că Yoda îi absorbea fiecare vorbă. Am încredere în el şi în informaţia pe care mi-a dat-o, însă sistemul planetar nu apare pe hărţile Arhivelor.

După ce termină, îi arătă lui Yoda hologlobul pe care-l luase cu el.

— Enigmă interesantă, rosti Yoda. O planetă, maestrul Obi-Wan a pierdut. Ruşinos... ruşinos! Enigmă interesantă. La lectorul cartografic, micuţilor, veniţi. Minţile vă limpeziţi. Planeta rebelă a lui Obi-Wan să găsim vom încerca.

Intrară într-o săliţă adiacentă curţii, în mijlocul căreia se afla un cilindru subţire, cu o concavitate în partea superioară. Obi-Wan scoase hologlobul, se apropie de cilindru şi-l plasă în concavitate. Ferestrele se opacizară aproape instantaneu,

scufundând săliţa în beznă şi apăru holograma unei hărţi, sclipind aparte.

Obi-Wan făcu o pauză scurtă înainte de a-şi prezenta dilema, îngăduindu-le copiilor să depăşească surescitarea iniţială. Privi amuzat cum câţiva se ridicară pe vârfuri şi încercară să atingă stelele virtuale. Când se lăsă liniştea, păşi în centrul proiecţiei.

— Aici ar trebui să fie, explică el. Forţa gravitaţională atrage toate stelele din zonă spre acest punct. Aici ar trebui să fie o stea, dar ea nu figurează pe hărţi.

— Interesant foarte, comentă Yoda. Conturul gravitaţional rămâne. Steaua şi planetele au dispărut. Aşa ceva cum se poate? Micuţilor, primul lucru zărit care este? Un răspuns? Un gând? Cineva?

Obi-Wan pricepu intenţia nerostită a lui Yoda şi amuţi, uitându-se la Maestrul Jedi care-şi cerceta elevii.

Un braţ se ridică şi, în vreme ce Obi-Wan simţi imboldul de a izbucni în râs la ideea unui copil care să rezolve o enigmă ce nedumerise un trio de Jedi experimentaţi dintre care făceau parte Yoda şi Jocasta, observă că Yoda era destul de concentrat şi serios.

Yoda încuviinţă spre pici, care răspunse imediat:

— Cineva le-a şters din memoria arhivei.

— Aşa-i! Aprobă de îndată alt elev. Asta s-a-ntâmplat! Cineva le-a şters.

— Dacă planeta exploda, forţa gravitaţională ar fi dispărut, strigă alt copil.

Obi-Wan privi buimăcit grupul surescitat, dar Yoda se mulţumi să chicotească.

— Minunată cu adevărat mintea copilului este, explică el. Neblocată. Şterse datele au fost.

Porni către ieşirea săliţei şi Obi-Wan se grăbi să-l urmeze, făcând un gest scurt din mână când trecu pe lângă cilindrul lectorului, extrăgând prin intermediul Forţei hologlobul şi anulând instantaneu scena înstelată.

— În centrul gravitaţional mergi. Planeta vei găsi, îl sfătui Yoda.

— Maestre, dar cine ar fi putut şterge informaţia din

Arhive? Aşa ceva este imposibil, nu?

— Enigma periculoasă şi tulburătoare este, se încruntă Yoda. Fişierele numai un Jedi să şteargă putea. Cine şi de ce de răspuns mai greu este. La aceasta voi medita. Forţa fie cu tine.

O mie de întrebări se învolburau prin mintea lui Obi-Wan, dar înţelese că Yoda îşi luase rămas bun de la el. Se părea că fiecare avea enigma lui, însă, cel puţin acum, calea lui se aşternea mult mai limpede. Se plecă respectuos, dar Yoda, revenit deja la antrenamentul cu copiii, nu păru să-l observe. Obi-Wan se îndepărtă.

La scurt timp după aceea, nedorind să mai piardă nici un moment, Obi-Wan se afla pe platforma de asolizare, alături de vânătorul său stelar care fusese deja pregătit, o navă alungită şi zveltă cu aripi delta şi design triunghiular, având cockpitul amplasat mult spre pupa. Mace Windu îl însoţea, privindu-l cu expresia sa obişnuită, calmă şi controlată. Maestrul înalt şi cu chip parcă dăltuit degaja un aer liniştitor, sentimentul puterii şi, mai mult decât atât, al destinului. Mace Windu avea un mod de a-i asigura fără cuvinte pe cei din jurul său că totul avea să se desfăşoare aşa cum trebuia.

— Ai grijă, îi spuse el lui Obi-Wan, lăsând capul uşor pe spate în timp ce vorbea, într-o postură care-l făcea să pară şi mai impresionant. Perturbarea din Forţă se amplifică.

Obi-Wan încuviinţă, deşii, pentru a recunoaşte adevărul, grijile sale erau mai focalizate şi mai tangibile în momentul acela.

— Sunt frământat în privinţa padawanului meu. El nu este pregătit deocamdată să se descurce pe cont propriu.

Mace dădu din cap înţelegător, parcă reamintindu-i că mai discutaseră subiectul acela.

— Are calităţi excepţionale şi Consiliul are încredere în deciziile lui, Obi-Wan. Desigur, nu s-a răspuns încă la toate întrebările despre el, totuşi talentele nu-i pot fi ignorate şi nu suntem dezamăgiţi de progresul pe care l-a înregistrat sub tutela ta.

Obi-Wan analiză cu atenţie cuvintele şi aprobă din nou,

ştiind că păşea pe o muchie îngustă. Dacă exagera cu îngrijorarea legată de temperamentul lui Anakin, era posibil să aducă un deserviciu major Ordinului Jedi şi galaxiei. În acelaşi timp, nu ar fi făcut un rău mai mare dacă îngăduia ca importanţa misiunii de educare a lui Anakin Skywalker să-l determine să treacă sub tăcere întrebări fireşti?

— Dacă profeţia este adevărată, urmă Mace, Anakin va fi cel care va aduce echilibru în Forţă.

— Mai are totuşi multe de învăţat. Aptitudinile lui l-au făcut... – Obi-Wan şovăi, încercând să meargă pe muchia aceea îngustă – ... arogant. Înţeleg acum ceea ce tu şi Maestrul Yoda aţi înţeles din capul locului. Băiatul era prea dezvoltat pentru a începe educaţia Jedi şi...

Încruntătura care apăru pe chipul lui Mace Windu îl anunţă că era posibil să fi împins lucrurile niţel prea departe.

— Mai este ceva, sesiză Mace.

Obi-Wan inspiră profund şi liniştitor.

— Maestre, Anakin şi eu n-ar fi trebuit să primim această misiune. Mă tem că Anakin nu va fi capabil s-o protejeze pe doamna senator.

— De ce?

— Are o... legătură emoţională cu ea. Ceva ce a existat încă de pe când era un băieţel. Este derutat şi distras.

În timp ce vorbea, Obi-Wan porni către vânătorul stelar. Sui scăriţa spre cockpit şi se instală în scaun.

— Ai mai spus lucrul acesta, îi reaminti Mace, iar îngrijorările tale au fost analizate cu atenţie şi n-au modificat decizia Consiliului. Obi-Wan, trebuie să ai încredere că Anakin va merge pe calea cea dreaptă.

Era firesc, desigur. Dacă Anakin avea să ajungă un mare conducător, un personaj desprins din profeţii, atunci cu siguranţă trebuia să treacă şi probele de caracter. De altfel, Obi-Wan o ştia, Anakin susţinea o astfel de probă chiar în clipele acelea, fiind izolat pe o planetă îndepărtată alături de o femeie pe care o iubea din toată inima. Trebuia să fie suficient de puternic pentru a absolvi testul respectiv; Obi-Wan nu putea decât să spere că Anakin recunoştea adevărata natură a testului.

— Maestrul Yoda a avut vreo intuiţie legată de declanşarea unui război? întrebă el.

Schimbase subiectul, însă avea senzaţia clară că totul se lega, cumva, laolaltă. Găsirea asasinului, împăcarea cu separatiştii – toate acestea aveau să-i permită să se focalizeze mai atent asupra instruirii lui Anakin şi să menţină o stabilitate mai mare în jurul padawanului tulburat.

— Cercetarea părţii întunecate este un proces periculos, declară Mace. Nu ştiu când va începe s-o facă, dar este foarte posibil ca atunci să rămână în izolare multe zile.

Obi-Wan încuviinţă, iar Mace îi surâse şi-i făcu semn din mână.

— Forţa să fie cu tine!

— Stabileşte cursul spre inelul hiperspaţial, R4, îşi instrui Obi-Wan droidul astromec, model R4-P, integrat în aripa stângă a vânătorului stelar.

În gând, adăugă: Să punem lucrurile în mişcare.

Capitolul 15.

Scena era de o simplitate desăvârşită, cu copii jucându-se şi adulţi tolăniţi tăcuţi sub soarele cald sau flecărind peste gardurile vii, tunse îngrijit. Era o scenă absolut firească pentru Naboo, dar nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse vreodată Anakin. Pe Tatooine, locuinţele erau izolate, risipite în deşert, sau îngrămădite laolaltă în oraşe, ca Mos Eisley, care era agitat, gălăgios, plin de culori şi de personaje şi mai colorate. Pe Coruscant nu mai existau demult străzi ca aceasta. În capitala Republicii nu puteai vedea garduri vii şi arbori înşiruiţi în lungul străzilor, ci doar permaton, clădiri vechi şi temeliile cenuşii ale zgârie-norilor uriaşi. În nici unul dintre locurile acelea oamenii nu stăteau la palavre, înconjuraţi de copii care se zbenguiau fără griji.

Pentru Anakin, scena avea o frumuseţe desăvârşită, îşi abandonase veşmintele de imigrant şi revenise la ţinuta obişnuită pentru Jedi. Padme mergea alături de el, îmbrăcată într-o rochie albastră simplă, care părea că-i sporeşte frumuseţea. Anakin trăgea mereu cu coada ochiului la ea, furând imagini pe care să şi le întipărească în minte, arzându-le acolo, păstrându-le pentru veşnicie într-un loc special. Îşi dădu seama că Padme putea să poarte absolut orice şi să rămână minunat de frumoasă.

Surâse, reamintindu-şi ţinutele fastuoase pe care tânăra le purtase frecvent în calitate de regină de Naboo – rochii măreţe, acoperite de broderii complicate şi bătute cu pietre preţioase, acoperăminte de cap incredibil de fastuoase, realizate din penaje, volburi, curbe şi spiraloide.

Decise că o prefera aşa cum era în prezent. Toate podoabele veşmintelor ei regale fuseseră superb concepute, totuşi nu puteau decât să abată atenţia de la Padme însăşi, care era mai presus de orice. Acoperămintele de cap magnifice îi ascundeau părul castaniu şi mătăsos. Machiajele în tonuri albe şi roşu-strălucitor îi mascau pielea splendidă. Broderiile de pe rochiile impunătoare îi înceţoşau perfecţiunea

formelor.

Iar Anakin dorea s-o vadă în felul acesta – cu hainele jucând doar rolul unei tuşe de finisare.

— Asta-i casa mea! strigă ea pe neaşteptate, smulgându-l pe tânăr din plăcuta visare cu ochii deschişi.

Urmărindu-i direcţia ochilor, zări o casă simplă, dar plină de bun gust, înconjurată de flori, iederă şi garduri vii, ca toate locuinţele nabooene. Padme porni imediat spre uşă, însă Anakin n-o urmă. Cercetă clădirea, studiindu-i fiecare linie şi fiecare detaliu, încercând să distingă în ea mediul care o produsese pe tânără. Pe durata călătoriei de la Coruscant, ea îi povestise multe episoade din copilăria petrecută în această casă, iar acum Anakin rederula istoriile acelea, văzându-le în contextul lor real.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Padme, văzând că rămăsese locului. Să nu-mi spui că te-ai intimidat?!

— Nu, dar am..., începu el să răspundă, însă fu întrerupt de ţipetele a două fetiţe care veneau în fugă din grădină.

— Mătuşa Padme! Mătuşa Padme!

Zâmbetul ei se lărgi mai mult decât îl văzuse vreodată Anakin şi Padme se grăbi spre fetiţe, aplecându-se pentru a le prinde pe amândouă în braţe. Aveau doar câţiva anişori; una era niţel mai înaltă şi avea părul ca al Padmei, iar cealaltă avea zulufi blonzi.

— Ryoo! Pooja! strigă Padme, strângându-le în braţe şi rotindu-le prin aer.

Le sărută pe amândouă, le lăsă jos, apoi le luă de mână şi le aduse către Anakin.

— El este Anakin. Anakin, fă cunoştinţă cu Ryoo şi Pooja!

Fetiţele se îmbujorară la faţă când spuseră bună ziua, iar Padme izbucni în râs şi Anakin zâmbi, deşii el însuşi se simţea la fel de stingher ca şi cele două copile.

Timiditatea fetiţelor dură însă numai până ce văzură micul droid care rula îndărătul lui Anakin, încercând să-i ajungă din urmă.

— R2-D2! strigară ele la unison.

Se desprinseră de lângă Padme şi porniră în fugă spre droid, sărind pe el, strângându-l în braţe şi lipindu-şi obrăjorii

de cupola lui.

R2-D2 era la fel de fericit, piuind şi fluierând pe cât de încântat îl auzise Anakin vreodată.

Padawanul nu putu să nu se simtă mişcat de scena la care asista, o imagine de inocenţă pe care n-o cunoscuse niciodată.

De fapt, nu chiar niciodată. Existaseră momente când Shmi găsise o modalitate de a produce astfel de momente de fericire în toiul corvezilor care definiseră viaţa de sclav pe Tatooine. În felul lor aparte, în locul acela prăfuit, murdar, încins şi urât mirositor, Anakin şi mama lui îşi făuriseră clipe de frumuseţe inocentă.

Aici însă asemenea momente păreau într-o măsură mult mai mare să fie normal, nu o excepţie memorabilă.

Anakin reveni cu ochii la Padme şi constată că ea se întorsese în direcţia casei, de unde se apropia o femeie care-i semăna foarte mult.

Nu era totuşi exact ca Padme, ci mai vârstnică, mai trupeşă şi mai... tocită era singurul cuvânt la care se putea gândi Anakin. Totuşi nu într-un mod neplăcut. Da, privindu-le pe cele două cum se îmbrăţişează strâns, vedea limpede. Aşa putea deveni Padme – mai aşezată la casa ei, poate mai mulţumită. Ţinând seama de asemănarea remarcabilă, nu fu deloc surprins când află că era sora ei, Sola.

— Mama şi tata vor fi teribil de fericiţi să te vadă, îi spuse Sola. Au fost câteva săptămâni grele pentru ei.

Padme se încruntă. Ştia că zvonurile despre atentate trebuiau să fi ajuns la urechile părinţilor, iar lucrul acesta o tulbura poate mai mult ca orice altceva.

Anakin citi toate acestea pe faţa ei, le înţelese şi o iubi cu atât mai mult pentru generozitatea aceea. De fapt, Padme nu se temea de nimic – putea accepta cu bravură şi fermitate realitatea situaţiei ei curente, realitatea faptului că cineva încerca s-o ucidă. Singurul lucru care o tulbura însă, pe lângă ramificaţiile politice ale unor asemenea distrageri şi modurile în care ele îi puteau şubrezi poziţia în Senat, era efectul acestui pericol asupra celor pe care-i iubea. Anakin ştia că Padme nu dorea să-şi îndurereze familia.

El, care-şi părăsise mama în sclavie pe Tatooine, putea să aprecieze asta.

— Mama pregăteşte prânzul, explică Sola, sesizând neliniştea Padmei şi schimbând inteligent subiectul. Ca de obicei, ai sosit exact la timp.

Porni spre casă. Padme aşteptă ca Anakin să vină lângă ea, apoi îl prinse de mână; ridică ochii, îi surâse şi-l conduse către uşă. R2-D2 rulă imediat în urma lor, cu Ryoo şi Pooja ţopăind în jurul său.

Interiorul locuinţei era la fel de minunat şi plin de viaţă şi culori pastelate ca şi grădina. Nu existau lumini orbitoare, console piuitoare sau ecrane de calculator pâlpâitoare. Mobilele erau capitonate şi confortabile, iar pardoselile din piatră răcoroasă sau acoperite cu covoare moi.

Nu era o clădire de felul celor pe care Anakin le cunoscuse pe Coruscant şi nici o colibă, aşa cum cunoscuse prea bine pe Tatooine. Nu – văzând locul acesta, strada, grădina, interiorul casei, padawanul fu şi mai convins de adevărul declaraţiei pe care i-o făcuse Padmei nu cu mult timp în urmă: dacă ar fi crescut pe Naboo, n-ar fi părăsit niciodată planeta.

Următoarele prezentări fură ceva mai stingheritoare, dar numai pentru o clipă, cât timp Padme îi făcu cunoştinţă lui Anakin cu tatăl ei, Ruwee, un bărbat cu umeri laţi şi chip simplu, puternic şi blând. Purta părul castaniu tuns scurt şi, deşii părea demodat, transmitea în acelaşi timp un sentiment de relaxare. Padme i-o prezentă după aceea pe Jobal şi padawanul ştiu că era mama ei, fără să i-o fi spus. În clipa în care o privi, înţelese de unde moştenise Padme zâmbetul inocent şi sincer şi privirea care putea dezarma o gloată de corsari gamorreani setoşi de sânge. Chipul lui Jobal deţinea aceeaşi expresie liniştitoare şi aceeaşi generozitate evidentă.

Puţin mai târziu, Anakin, Padme şi Ruwee se aşezară la masă, păstrând o tăcere destinsă şi ascultând agitaţia din încăperea vecină, zăngănitul de farfurii şi pahare şi expresia repetată frecvent de Sola: „E prea mult, mamă”. De fiecare dată când o auzeau, Padme şi Ruwee surâdeau cunoscător.

— Mă îndoiesc c-au îndurat foamea de la Coruscant până

aici, exclamă Sola exasperată, ieşind din bucătărie şi privind peste umăr în timp ce vorbea.

Purta în mâini un castron mare, plin cu mâncare.

— Ajunge pentru tot oraşul? întrebă Padme în şoaptă, când sora ei aşeză vasul pe masă.

— O ştii bine pe mama, sosi răspunsul.

Tonul îi spuse lui Anakin că nu asista la un episod izolat, ci că Jobal era cu adevărat o gazdă grijulie cu oaspeţii. În ciuda faptului că mâncase recent, mâncarea adusă arăta şi mirosea foarte îmbietor.

— Nimeni n-a părăsit vreodată flămând casa asta, explică Sola.

— Ba nu, o corectă Padme, o dată un musafir a plecat fără să mănânce. Dar mama a fugit după el şi l-a târât înapoi.

— Ca să-l hrănească, ori ca să-l bage la cuptor? replică iute padawanul şi ceilalţi trei îl priviră o clipă, neînţelegător, pentru ca apoi să priceapă gluma şi să izbucnească în râs.

Încă chicoteau, când Jobal apăru, purtând un castron şi mai larg cu mâncare aburind, ceea ce, desigur, îi determină să hohotească mai tare. Jobal îi fixă însă cu o privire autoritară şi orice râsete încetară.

— Au sosit la timp pentru prânz, rosti ea. Ştiu ce-nseamnă asta.

Aşeză vasul aproape de padawan şi-şi puse mâna pe umărul lui.

— Sper că-ţi este foame, Anakin.

— Puţin, ridică el ochii şi-i surâse călduros.

Expresia de recunoştinţă nu-i scăpă Padmei, care-i făcu cu ochiul când o privi.

— Este doar politicos, mamă, zise ea. Adevărul este că suntem lihniţi.

Jobal zâmbi larg şi încuviinţă, aruncând uitături de superioritate spre Sola şi Ruwee, care izbucniră iarăşi în râs. Totul i se părea relaxat lui Anakin, firesc şi... foarte asemănător cu ceea ce-şi dorise el dintotdeauna în viaţă, deşii poate că n-o ştiuse. Avea să fie perfect, da, perfect... atât doar că mama lui nu era aici.

Un nor îi trecu iute peste chip, gândindu-se la mama

rămasă pe Tatooine şi la visurile tulburătoare care i se furişau în ultima vreme în somn. Le alungă grăbit şi se uită în jur, mulţumit că nimeni nu părea să-i fi observat înnegurarea trecătoare.

— Dacă sunteţi flămânzi, aţi sosit în locul şi la momentul cuvenit, rosti Ruwee privindu-l pe Anakin. Mănâncă, fiule!

Jobal şi Sola se aşezară şi începură să distribuie platourile şi supierele. Anakin se servi cu porţii zdravene din mai multe feluri de mâncare. Toate îi erau necunoscute, însă aromele lor îl anunţau că n-avea să fie dezamăgit. Rămase tăcut în timp ce mânca, ascultând pe jumătate discuţiile ce se purtau în jurul mesei. Se gândi la mama lui şi îşi dori mult să o poată aduce aici, ca femeie liberă, pentru a se bucura de viaţa pe care o merita.

Trecu destul timp până ce reveni cu întreaga atenţie la conversaţii, simţind tonul serios al lui Jobal care i se adresă Padmei:

— Mă bucur tare mult să te vedem sănătoasă, scumpo! Am fost foarte îngrijoraţi.

Padawanul ridică ochii la timp pentru a zări privirea intens dezaprobatoare prin care răspunse Padme. Străduindu-se în mod evident să disipeze tensiunea potenţială, Ruwee puse mâna pe braţul soţiei sale şi rosti încet:

— Iubito...

— Ştiu, ştiu! exclamă Jobal. Dar a trebuit să i-o zic. Acum am terminat.

Sola îşi drese glasul.

— Este un moment cu adevărat aparte, vorbi ea şi toţi o priviră. Anakin, ştiai că eşti primul băiat pe care sora mea l-a adus vreodată acasă?

— Sola! făcu Padme, dând ochii peste cap. El nu-i ceea ce crezi! Este un Jedi pe care Senatul l-a însărcinat să mă protejeze.

— Un bodyguard? se încruntă Jobal, tulburată. Padme, nu ni s-a spus că-i chiar atât de serios!

Oftatul Padmei fu amestecat cu un geamăt.

— Nici nu este, mamă, replică ea. Îţi promit. Oricum, Anakin este un prieten. L-am cunoscut cu mulţi ani în urmă. Îl

mai ţineţi minte pe băieţelul acela care i-a însoţit pe Jedi în timpul blocadei?

Câteva exclamaţii de recunoaştere răsunară în jurul mesei, însoţite de încuviinţări din cap. După aceea, Padme zâmbi către Anakin şi continuă, suficient de apăsat pentru ca tânărul să înţeleagă că afirmaţiile ei anterioare despre poziţia lui aici nu erau complet adevărate.

— Între timp, s-a maturizat.

Anakin se uită la Sola şi văzu că-l privea fix, parcă cercetându-l. Se foi stingher în scaun.

— Scumpo, când ai te gând să te stabileşti la casa ta? întrebă Jobal. Nu te-ai săturat de viaţa asta. Ţin să-ţi spun că mie mi-a ajuns până peste cap.

— Mamă, nu mă găsesc în nici un fel de pericol, insistă Padme şi-l prinse pe Anakin de mână.

— Este adevărat? îl întrebă Ruwee pe padawan.

El îl privi atent pe tatăl Padmei şi recunoscu îngrijorarea deschisă. Bărbatul acesta, care în mod evident îşi iubea mult fiica, avea tot dreptul să ştie adevărul.

— Mă tem că există un pericol.

Chiar în clipa în care termină de vorbit, simţi strânsoarea Padmei înteţindu-se.

— Dar nu prea mare, continuă ea iute şi se răsuci către Anakin, zâmbindu-i, dar într-un fel care-l avertiza o să mi-o plăteşti tu mai târziu. Nu-i aşa?

Ultimele cuvinte fuseseră aproape scrâşnite printre dinţii dezveliţi în surâsul ameninţător.

— Senatul a considerat că este mai prudent ca ea să plece de pe Coruscant şi să fie protejată de un Jedi, vorbi Anakin pe un ton relaxat fără să trădeze în nici un fel durerea pricinuită de unghiile tinerei care i se înfipseseră în carne. Maestrul meu, Obi-Wan, se ocupă chiar acum de rezolvarea situaţiei. În scurt timp, totul ar trebui să reintre în normal.

Răsuflă mai lin, când Padme îşi relaxă strânsoarea, iar Ruwee şi chiar Jobal părură să se destindă. Anakin ştia că se descurcase cu bine, totuşi fu surprins să vadă că Sola nu-l slăbise din ochi şi surâdea, ca şi cum ar fi ştiut un secret.

O privi întrebător, dar femeia se mulţumi să surâdă şi

mai larg.

— Uneori regret că n-am călătorit mai mult, recunoscu Ruwee faţă de Anakin după prânz, când amândoi se plimbau prin grădină. Trebuie să-ţi spun totuşi că sunt fericit aici.

— Padme mi-a spus că predai la Universitate.

— Da; iar anterior am fost constructor. În tinereţe, am lucrat pentru Mişcarea de Ajutorare a Refugiaţilor.

Anakin îl privi întrebător, deşii nu tocmai surprins.

— Pari destul de interesat de serviciile publice, observă el.

— Naboo este o planetă generoasă, explică Ruwee. Avem tot ce dorim şi tot ce ne-am putea dori vreodată. Hrana este abundentă, clima blândă, priveliştile...

— Minunate, completă Anakin.

— Aşa-i. Suntem un popor foarte norocos şi o ştim. Norocul acesta nu ar trebui să fie considerat un dar şi de aceea încercăm să împărţim ceea ce avem şi încercăm să ajutăm. Este modul nostru de a spune că salutăm prietenia celor mai puţin norocoşi şi că nu ne considerăm îndreptăţiţi la ce avem, ci, mai degrabă, că ne simţim binecuvântaţi mai presus decât am merita. De aceea împărţim tot ce avem şi de aceea activăm în serviciile publice – procedând astfel, ne dezvoltăm într-o oarecare măsură şi ne împlinim mai mult decât am putea s-o facem profitând pur şi simplu de darurile naturii!

Anakin rămase pe gânduri.

— Cred că la fel se întâmplă şi cu Jedi, zise el în cele din urmă. Şi noi am fost înzestraţi cu daruri de seamă şi ne instruim cu zel pentru a le folosi mai mult. Iar după aceea, ne folosim puterile primite pentru a încerca să ajutăm galaxia, pentru a încerca să facem ca totul să fie niţel mai bine.

— Şi pentru a încerca să oferiţi ceva mai multă protecţie lucrurilor pe care le iubiţi?

Anakin îl privi pe Ruwee, sesizând înţelesul acelor cuvinte, apoi surâse şi aprobă din cap. Zări respect şi recunoştinţă în ochii bărbatului şi fu fericit pentru amândouă. Nu putea să nege felul în care Padme îşi privea familia,

dragostea ce părea să se reverse din ea ori de câte ori unul dintre ei intra în încăpere şi ştia că dacă Ruwee, Jobal sau Sola nu l-ar fi plăcut, relaţia sa cu Padme ar fi fost afectată.

Fu fericit, atunci, că venise aici nu numai ca însoţitor al Padmei, ci şi ca protector al ei.

În casă, Padme, Sola şi Jobal strângeau masa şi spălau vesela. Padme simţi încordarea din gesturile mamei ei şi ştiu că ultimele evenimente – tentativele de asasinat, disputele din Senat legate de subiectul ce putea duce la război – o împovărau.

Trase cu ochiul şi spre Sola, pentru a vedea dacă putea descoperi vreun indiciu despre felul în care ar fi putut ajuta la diminuarea tensiunii, dar nu văzu decât o curiozitate evidentă, care o deruta într-o măsură chiar mai mare decât expresia îngrijorată a mamei.

— De ce nu ne-ai suflat nici o vorbă despre el? se interesă Sola cu un zâmbet viclean.

— Ce v-aş fi putut spune? replică Padme cât putu mai degajată. Nu-i decât un puşti.

— Un puşti? repetă sora ei şi râse. L-ai văzut cum te priveşte?

— Sola! Termină!

— Este evident că ţine la tine, urmă Sola. Ce vrei să zici, surioară, că n-ai observat?

— Anakin şi cu mine suntem prieteni, declară Padme sec şi un ton consternat îi răsună în glas. Relaţia noastră este strict profesională.

Sola rânjii din nou.

— Mamă, vrei să-i spui să termine? izbucni Padme, simţindu-se iritată şi stânjenită.

Sola izbucni realmente în râs.

— De acord, poate că nu ai observat cum se uită la tine. Mă gândesc că poate ţi-este frică s-o faci.

— Termină!

Jobal păşi între cele două surori şi o privi aspru pe Sola. După aceea, se uită la Padme.

— Draga mea, Sola este pur şi simplu îngrijorată.

Cuvintele ei îi sunară însă Padmei doar binevoitor, ca şi cum mama ar fi încercat şi acum să protejeze o fetiţă neajutorată.

— Mamă, eşti imposibilă, suspină ea în semn de predare. Ceea ce fac eu este important.

— Ţi-ai îndeplinit rolul, răspunse Jobal. Ar fi timpul să ţi vezi de propria ta viaţă. Pierzi multe lucruri de calitate!

Padme lăsă capul pe spate şi închise ochii, străduindu-se să accepte cuvintele acelea în spiritul cu care fuseseră oferite. Pentru o clipă, regretă că revenise aici, ca să vadă aceleaşi scene vechi şi să asculte aceleaşi poveţe vechi.

Dar numai pentru o clipă. Dacă ţinea seama de tabloul general, trebuia să admită că era fericită că existau oameni care o iubeau şi care îşi făceau atâtea griji despre ea.

Îi oferi mamei un zâmbet liniştitor, iar Jobal încuviinţă şi o atinse uşor pe braţ. Padme se întoarse spre Sola şi văzu că sora ei continua să surâdă.

Ce văzuse Sola?

— Ia spune-mi, fiule, cât de serioasă este treaba asta? întrebă Ruwee direct, când cei doi se apropiară de uşa casei. Cât de mare şi de real este pericolul în care se găseşte fata mea?

Anakin nu şovăi, dându-şi seama, aşa cum se întâmplase şi în timpul prânzului, că tatăl Padmei nu merita decât onestitate din partea sa.

— Împotriva ei au existat două atentate şi persistă o probabilitate însemnată să urmeze şi altele. Nu te-am minţit însă şi nici n-am încercat să minimalizez ceva. Maestrul meu încearcă să dea de urma asasinilor. Sunt convins că va afla cine sunt şi se va îngriji de ei. Situaţia aceasta nu va dura mult.

— Nu vreau să i se întâmple ceva, zise Ruwee cu seriozitatea unui părinte îngrijorat în privinţa unui copil drag.

— Nici eu nu vreau, îl asigură Anakin cu aproape la fel de multă emfază.

Padme rămase privindu-şi sora mai mare, până ce,

finalmente, Sola cedă şi întrebă:
— Ce este?
Rămăseseră singure; Jobal şi Ruwee stăteau de vorbă cu Anakin în salon.
— De ce tot repeţi asemenea lucruri despre Anakin şi mine?
— Fiindcă este evident, replică Sola. Îţi dai seama tu însăţi... n-o poţi nega.
Padme suspină şi se aşeză pe pat; ţinuta trupului şi expresia feţei îi oferiră Solei toate confirmările de care avea nevoie.
— Crezusem că Jedi n-au voie să se gândească la aşa ceva, remarcă Sola.
— Nu se gândesc.
— Dar Anakin se gândeşte. (Cuvintele surorii ei o determinară pe Padme să ridice ochii.) Ştii că am dreptate.
Padme clătină neajutorat din cap şi Sola izbucni în râs.
— Prin comparaţie cu el, îi spuse, tu eşti cea cu comportamentul mai asemănător cu al unui Jedi. Şi n-ar trebui să faci aşa.
— Ce vrei să spui?
Padme nu ştia dacă ar fi trebuit să se simtă ofensată, deoarece nu ştia realmente care erau intenţiile Solei.
— Eşti atât de preocupată de responsabilităţile pe care le ai, încât nu acorzi nici o importanţă propriilor tale dorinţe, în ciuda faptului că nutreşti sentimente clare faţă de Anakin.
— Habar n-ai tu de sentimentele mele faţă de Anakin.
— Probabil că nici tu n-ai habar, zise Sola. Asta pentru că nu-ţi îngădui nici măcar să te gândeşti la ele. Să ştii că poziţia de senator nu exclude posibilitatea de a fi prietenă cu un tânăr.
— Munca mea este mai importantă!
— Cine a zis că nu este? ridică Sola mâinile în semn de pace. Mi se pare amuzant, Padme, fiindcă tu te comporţi ca şi cum ţi-ar fi interzis, deşii nu îţi este, în timp ce Anakin se comportă ca şi cum n-ar exista nici o restricţie, cu toate că în cazul lui lucrurile stau exact pe dos!
— Te grăbeşti cu speculaţiile. Anakin şi cu mine suntem

împreună numai de câteva zile... iar înainte de asta, nu-l mai văzusem de un deceniu!

Sora ei strânse din umeri. Surâsul şiret pe care-l afişase după prânz se transformă acum într-o expresie de îngrijorare reală. Se aşeză pe pat alături de Padme şi-şi trecu un braţ peste umerii ei.

— Nu cunosc amănuntele şi, ai dreptate, habar n-am care sunt sentimentele tale. Ştiu însă ce simte el, iar asta o ştii şi tu.

Padme n-o contrazise. Rămase tăcută, simţindu-se fericită în braţele surorii ei, fixând podeaua cu privirea şi străduindu-se să nu se gândească la nimic.

— Te sperie, remarcă Sola.

Surprinsă, Padme ridică ochii.

— De ce anume te temi, surioară? De sentimentele lui Anakin şi de responsabilităţile peste care el nu poate trece cu vederea? Sau de propriile tale sentimente?

Ridică bărbia Padmei, astfel încât se priveau ochi în ochi, cu feţele aproape atingându-se.

— Nu, continuă ea, nu ştiu ce simţi, dar bănuiesc că este vorba despre ceva nou pentru tine. Ceva care trezeşte temeri, dar care în acelaşi timp este minunat.

— Este greu să asimilezi totul simultan, îi spuse Padme lui Anakin ceva mai târziu, pe când rămăseseră singuri în dormitorul ei.

Abia îşi despachetase lucrurile, iar acum punea din nou haine în valiză. De data aceasta însă erau alte veşminte. Mai puţin protocolare decât cele pe care trebuise să le poarte ca reprezentantă a planetei Naboo.

— Mama ta găteşte excelent, replică Anakin atrăgând o privire întrebătoare din partea Padmei care nu înţelese din prima clipă că el glumea şi că-i înţelesese perfect observaţia. Eşti norocoasă că ai o familie atât de minunată, urmă pe un ton mai serios, dar nu se putu abţine să nu adauge cu un zâmbet de tachinare: Poate că ar trebui să-i dăruieşti Solei unele dintre hainele tale.

Padme se strâmbă spre el, apoi privi la bagaje şi nu putu

să-l contrazică.

— Nu te teme, îl asigură. Nu va dura mult.

— Vreau doar să ajungem acolo înainte să se întunece. Indiferent unde ar fi acolo. (Continuă să cerceteze cu privirea încăperea, surprins de numărul mare de dulapuri, toate ticsite cu haine.) Va să zică, tot locuieşti cu ai tăi, clătină el din cap. Nu mă aşteptasem la asta.

— Călătoresc mult, replică Padme. N-am avut niciodată timpul pentru a începe măcar să-mi găsesc o locuinţă a mea şi nici nu sunt convinsă că doresc asta. Reşedinţele oficiale sunt lipsite de căldura unui cămin adevărat. Nu-i ca aici. Aici mă simt bine. Mă simt acasă.

Frumuseţea simplă a declaraţiei acelea îl amuţi pe Anakin.

— Eu n-am avut niciodată un cămin adevărat, vorbi el mai mult pentru sine decât pentru Padme. Căminul a fost întotdeauna acolo unde era şi mama.

O privi şi surâsul ei înţelegător îl bucură. Padme îşi reluă împachetatul.

— Ţinutul Lacurilor este minunat, începu ea să explice, dar se opri când văzu că Anakin ridicase o hologramă şi rânjea larg.

— Tu eşti aici? întrebă el arătând fetiţa de cel mult şapte-opt ani din hologramă.

Era înconjurată de zeci de creaturi mici, verzui şi zâmbitoare şi ţinea în braţe una dintre ele.

Padme izbucni în râs şi păru stânjenită.

— Aici însoţisem un grup de ajutorare pe Shadda-Bi-Boran. Soarele lor intrase în faza de implozie şi planeta era pe moarte. Am ajutat la relocarea copiilor.

Se apropie de Anakin, îi puse o mână pe umăr şi cu cealaltă indică holograma.

— Îl vezi pe ăsta mic pe care-l ţin în braţe? se numea N'a-keetula, cea ce înseamnă dulceaţă. Era atât de plin de viaţă... toţi copiii aceia au fost aşa.

— Au fost?

— Nu s-au putut adapta, explică ea posomorâtă. N-au izbutit să trăiască pe alte planete.

Anakin făcu o grimasă şi ridică iute altă hologramă; aceasta o arăta pe Padme după vreo doi ani, purtând veşminte oficiale, între doi legislatori mai vârstnici şi îmbrăcaţi la fel. Se uită la prima hologramă, după aceea la a doua, observând că expresia Padmei părea mult mai severă acum.

— Prima mea zi de Ucenic Legislator, explică ea şi, de parcă i-ar fi citit gândurile, adăugă: Vezi diferenţa?

Anakin examină mai atent holograma, ridică ochii şi izbucni în râs, văzând-o că afişa aceeaşi expresie lungă şi sobră. Padme râse de asemenea, apoi îl strânse uşor de umăr şi reveni la valize.

Padawanul aşeză hologramele una lângă cealaltă şi le privi mult, mult timp. Două ipostaze ale femeii pe care o iubea.

Speederul acvatic gonea deasupra lacului, cu jeturile descendente stârnind un siaj foarte uşor, abia vizibil. La răstimpuri, câte un val mai înalt ridica o jerbă de stropi fini peste provă. Anakin şi Padme se bucurau de răcoarea apei şi a vântului, ţinând ochii pe jumătate închişi şi părul lung şi castaniu al tinerei flutura în urmă.

De la volan, Paddy Accu râdea la fiecare cascadă de felul acela, cu părul sur înfoiat ca o aură în jurul capului.

— Deasupra apei e-ntotdeauna mai bine! strigă el cu glas răguşit, acoperind vuietul curentului şi al speederului. Vă place?

Padme îi surâse cu sinceritate şi bărbatul se aplecă spre ea şi reduse acceleraţia.

— E şi mai distractiv dac-o s-o cobor, îi explică. Crezi c-o să-ţi placă asta, doamnă senator?

Padme şi Anakin îl priviră nesigur şi nici unul dintre ei nu înţelese despre ce era vorba.

— Noi mergeam la insulă, zise Anakin cu o undă de îngrijorare în glas.

— O s-ajungeţi şi-acolo! hohoti şuierat Paddy Accu.

Împinse o manetă spre înainte... şi speederul coborî pe

apă.

— Paddy? făcu tânăra.

Bărbatul continua să râdă.

— Să nu-mi spui c-ai uitat! mugi el şi activă acceleratorul.

Speederul ţâşni pe apă, fără să mai aibă un zbor lin, ci ricoşând peste suprafaţa vălurită.

— Ah, da, încuviinţă Padme, îmi amintesc!

După un moment de şoc iniţial, uitându-se de la Padme la Paddy şi întrebându-se dacă pilotul nu avea cumva vreun plan diabolic, Anakin înţelese despre ce era vorba şi fu de asemenea fascinat de călătoria plină de zdruncinături.

Acum jerbele de apă erau aproape continue, ridicate de prova ascuţită şi revărsându-se peste ei.

— Minunat! exclamă Padme.

Anakin n-o putea contrazice.

— Petrecem prea mult timp controlându-ne strict emoţiile, replică el.

Gândurile îi reveniră la anii copilăriei petrecuţi pe Tatooine, când participa la cursele de ataşe pe trasee nebuneşti, flirtând cu pericolul. Acum era cam la fel, mai ales atunci când Paddy, care nu părea că s-ar fi grăbit să ajungă la debarcaderul insulei, manevră speederul de la un val la altul, în zigzag. Anakin fu uimit să constate felul în care manevra aceea relativ minoră, coborârea pe suprafaţa apei în locul zborului lin pe deasupra ei, modificase cu totul perspectiva călătoriei. Era adevărat şi o ştia, că tehnologia îmblânzise galaxia şi chiar dacă asta era un lucru bun, vorbind în termenii eficienţei şi confortului, el nu putea să nu creadă că se pierduse totuşi ceva: surescitarea produsă de existenţa trăită pe muchia pericolului. Sau senzaţiile pur şi simplu tactile ale unei asemenea călătorii, ricoşând peste valuri, simţind vântul şi jerbele de stropi răcoritori.

La un moment dat, Paddy înclină speederul atât de mult pe o parte, încât ambii pasageri crezură că se vor răsturna: Anakin fu cât pe aici să pătrundă în Forţă, pentru a stabiliza vehiculul, dar se opri la timp pentru a se bucura de senzaţiile incitante.

Nu se răsturnară, fiindcă Paddy era un pilot expert, care ştia cum să-şi ducă speederul la limite, fără accidente. Abia mai târziu încetini ambarcaţiunea şi-i îngădui să plutească în derivă, pentru a acosta la debarcaderul insulei.

Padme îl prinse de mână şi se aplecă, să-l sărute pe obraz.

— Mulţumesc!

Anakin fu surprins să vadă chipul roşcovan al lui Paddy învăpăindu-se.

— A fost... distractiv, recunoscu el.

— Păi dacă n-ar fi, ce rost ar mai avea? replică bărbatul cu aspect morocănos şi după aceea hohoti din toată inima.

În vreme ce Paddy amara speederul, Anakin sări pe debarcader, întinse braţul şi apucă mâna Padmei, ajutând-o să-şi păstreze echilibrul, când tânăra coborî, ţinând o geantă de voiaj.

— V-aduc eu bagajele, se oferi Paddy şi Padme îi zâmbi. Voi mergeţi şi vedeţi ce-i de vizitat – nu vă pierdeţi timpul cu corvezi!

— Să pierdem timpul, repetă Padme cu un ton de melancolie evidentă.

Tinerii suiră o scară lungă cu trepte din lemn, trecând pe lângă răzoare de flori şi ghirlande de iederă. Ieşiră pe o terasă aflată deasupra unor grădini minunate, dincolo de care se întindea lacul scânteietor şi munţii ce se ridicau după el, smălţuiţi în nuanţe albastru şi violet.

Padme îşi sprijini antebraţele încrucişate pe balustrada terasei şi privi peisajul superb.

— Poţi vedea munţii reflectaţi în apă, observă Anakin şi surâse clătinând din cap.

Apa era aproape nemişcată, iar lumina avea intensitatea optimă, astfel încât oglindirile munţilor în undele lacului păreau replici perfecte ale crestelor reale.

— Sigur că da, încuviinţă Padme fără să se clintească.

Anakin rămase cu ochii aţintiţi asupra ei, până ce Padme se întoarse nedumerită.

— Pentru tine pare ceva evident, spuse padawanul, dar acolo unde am crescut eu nu existau lacuri. Ori de câte ori

văd atât de multă apă, fiecare detaliu al ei...

Tăcu şi scutură din cap, evident copleşit.

— Te uimeşte?

— Şi mă încântă, completă el zâmbind cald.

Tânăra reveni către lac.

— Cred că este greu să-ţi menţii entuziasmul faţă de unele lucruri, recunoscu ea, totuşi, după atâţia ani, eu continuu să văd frumuseţea munţilor reflectată în apă. M-aş putea uita la ei cât este ziua de lungă, în fiecare zi a vieţii.

Anakin veni lângă balustradă, apropiindu-se foarte mult de Padme. Închise ochii, îi inspiră parfumul dulce şi-i simţi căldura pielii.

— Când eram în nivelul III la şcoală, spuse ea, veneam aici în vacanţe. Vezi insula aceea? Arătă în depărtare. Înotam zilnic până acolo. Iubesc foarte mult apa.

— Şi eu. Cred că asta se datorează faptului că am crescut pe o planetă-deşert.

Se uită din nou la ea şi ochii săi îi absorbiră frumuseţea. Îşi dădea seama că Padme îi simţea căutătura, dar continua să privească deliberat peste apă.

— Ne întindeam pe nisip, aşteptam ca soarele să ne usuce... şi încercam să ghicim numele păsărilor care cântau.

— Mie nu-mi place nisipul. Este aspru, zgrunţuros şi iritant. Şi pătrunde peste tot.

Padme se întoarse către el.

— Nu aici, urmă Anakin. Aşa se întâmpla pe Tatooine... totul era nisipos pe Tatooine. Aici însă totul este moale şi catifelat.

Fără să-şi dea seama, întinse mâna şi mângâie braţul Padmei.

Fu gata să-şi retragă degetele, atunci când înţelese ce făcea, dar pentru că tânăra nu obiectă, rămase locului. Padme părea puţin nesigură, puţin speriată, totuşi nu se îndepărtă.

— Pe insulă locuia un bătrân, îşi aminti ea şi ochii căprui se pierdură în depărtarea anilor. Fabrica sticlă din nisip... iar din sticlă meşterea vaze şi coliere. Erau fermecate.

Anakin se apropie încă puţin, privind-o intens, până ce

Padme se uită la el.

— Totul de aici este fermecat, spuse el.

— Puteai să priveşti în sticla făcută de el şi să vezi apa. Puteai s-o vezi cum unduieşte şi se mişcă. Părea perfect reală, dar nu era.

— Uneori când crezi despre ceva că-i real, devine cu adevărat real.

Anakin avu impresia că Padme dorea să-şi ferească privirea, dar n-o făcea. Dimpotrivă, se afunda tot mai mult în ochii lui şi el în ochii ei.

— Credeam că dacă priveşti prea adânc în sticlă, te vei pierde acolo, şopti tânăra abia auzit.

— Cred că-i adevărat...

Anakin înaintă pe când vorbea şi-şi atinse buzele de ale ei, iar pentru o clipă Padme nu i se împotrivi, ci închise ochii, abandonându-se. Anakin se apropie şi mai mult, într-un sărut adevărat şi profund, lunecându-şi lent buzele peste ale Padmei. Ar fi putut să uite de sine, ar fi putut s-o sărute ore întregi, o eternitate...

Apoi însă Padme se retrase, brusc, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Nu, n-ar fi trebuit să fac asta.

— Iartă-mă, spuse Anakin. Când mă aflu în preajma ta, mintea nu-mi mai aparţine.

O scrută din nou, reîncepând afundarea în sticlă, pierzându-se în frumuseţea ei.

Momentul însă trecuse şi Padme îşi strânse umerii cu braţele şi se rezemă de balustradă, privind în depărtare, peste apă.

Imediat ce liniile stelare îşi micşorară elongaţia cauzată de saltul din hiperspaţiu, Obi-Wan Kenobi văzu planeta lipsă, exact acolo unde prezisese fluxul gravitaţional.

— Uite-o, R4, drept la locul ei! Se adresă droidului astromec, care fluieră aprobator din aripa stângă a vânătorului. Planeta dispărută – Kamino. Într-adevăr, fişierele acelea au fost modificate.

R4 piui curios.

— Habar n-am cine a putut s-o facă, replică Obi-Wan. Poate că vom găsi unele răspunsuri chiar acolo.

Îi ordonă astromecului să decupleze inelul pentru salt hiperspaţial, o bandă care înconjura zona centrală a vânătorului stelar, dotată cu două propulsii hiperspaţiale puternice, dispuse diametral opus. După aceea trecu la pilotarea aparatului Delta-7, planând cu uşurinţă şi consultând informaţiile de pe numeroasele scanere.

Apropiindu-se de Kamino, văzu că era o planetă acvatică; sub plafonul aproape solid de nori, nu detecta mase continentale. Verifică senzorii, căutând alte nave care s-ar fi putut afla în zona aceea, neştiind nici el prea bine la ce se putea aştepta. Navicalculatorul anunţă o transmisiune care-i solicita identificarea şi-şi activă fasciculul de semnalizare, transferând informaţiile cerute. După o clipă, spre uşurarea sa, dinspre Kamino sosi a doua transmisiune, conţinând coordonatele vectorului de apropiere de un oraş numit Tipoca.

— Îi dăm drumul, R4. A sosit momentul să descoperim nişte răspunsuri.

Droidul piui şi introduse coordonatele în navicalculator, iar nava coborî către planetă, pătrunzând în atmosferă şi avântându-se peste oceanele cu creste albe, biciuite de ploaie. Zborul prin cerul bântuit de furtună fu mai zbuciumat decât intrarea în atmosferă, totuşi nava îşi menţinu perfect cursul, iar la scurt timp după aceea Obi-Wan zări pentru prima dată Tipoca. Era un conglomerat de domuri strălucitoare şi ziduri pieziţe, curbate graţios, construite pe piloni gigantici ce se înălţau din oceanul tumultuos.

Obi-Wan văzu platforma pentru asolizare care-i fusese alocată, dar mai întâi o survolă, traversând oraşul şi descriind un cerc peste el, dorind să observe din toate unghiurile locul acela spectaculos. Părea în aceeaşi măsură o operă de artă şi o creaţie inginerească practică şi magnifică, reamintindu-i mai degrabă de clădirea Senatului şi de Templul Jedi de pe Coruscant. Oraşul era puternic iluminat din toate părţile, fasciculele de raze evidenţiind domurile şi zidurile curbate.

— Ar fi multe de văzut, R4, se plânse el.

Vizitase sute de planete, însă vederea unui loc aşa de straniu şi în acelaşi timp frumos ca Tipoca îi reamintea că rămăseseră de vizitat alte mii şi mii de corpuri cereşti – prea multe pentru a fi văzute de un singur om, chiar dacă nu s-ar fi ocupat cu nimic altceva pe toată durata vieţii sale.

În cele din urmă, Obi-Wan coborî nava pe platforma pentru asolizare alocată. Îşi trase gluga şi-şi strânse mantia în jurul trupului, apoi basculă cupola şi porni prin ploaie şi vânt, grăbindu-se peste permaton spre turnul aflat la capătul pistei scurte. O uşă glisă în faţa lui, revărsând dinăuntru lumină puternică şi Obi-Wan pătrunse într-o încăpere albă, iluminată orbitor.

— Mă bucur să vă văd, maestre Jedi, se auzi un glas melodios.

Obi-Wan îşi dădu pe spate gluga care oferise prea puţină protecţie împotriva ploii pătrunzătoare şi-şi trecu mâna prin părul ud. Ştergându-şi faţa, se întoarse către vorbitor, apoi se opri, surprins de imaginea kaminoanei.

— Mă numesc Taun We, se prezentă ea.

Era mai înaltă decât Obi-Wan, alburie şi incredibil de zveltă, cu linii curbe şi graţioase, fără să pară totuşi defel imaterială. Într-adevăr, era foarte subţire, totuşi deţinea o putere concretă. Ochii uriaşi, migdalaţi şi negri, sclipeau limpede ca ai unui copil curios. Nasul era o simplă pereche de fante verticale conectate prin altă fantă orizontală, dispuse deasupra buzei superioare. Întinse graţios un braţ către Obi-Wan, cu o mişcare ce avea fluiditatea unei balerine.

— Prim-ministrul vă aşteaptă.

Cuvintele ei îl smulseră finalmente pe Jedi din examinarea uluită a făpturii acelea de o frumuseţe stranie.

— Eram aşteptat? întrebă el, străduindu-se prea puţin să-şi ascundă surpriza.

În numele galaxiei, cum era posibil ca făpturile acestea să-l fi aşteptat?

— Desigur, răspunse Taun We. Lama Su este nerăbdător să vă vadă. După atâţia ani, începusem să credem că nu mai veniţi. Pe aici, vă rog.

Obi-Wan încuviinţă şi se strădui să nu-şi trădeze

stupoarea, ascunzând milionul de întrebări care-i asaltau gândurile. După atâţia ani? Credeau că nu mai vin?

Coridorul era aproape la fel de puternic iluminat ca şi vestibulul, dar, pe măsură ce ochii i se acomodară, Obi-Wan constată că lumina nu era deloc obositoare, ci confortabilă. Trecură pe lângă mai multe ferestre şi zări alţi kaminoani în odăi laterale, masculi – care aveau o creastă în vârful capetelor – şi femele, lucrând la mese ale căror muchii erau iluminate scânteietor, lăsând impresia că lumina în sine le definea şi le susţinea. Bărbatul fu uluit de puritatea interiorului; totul era curat, lustruit, strălucitor şi sclipitor. Se abţinu totuşi de la orice întrebare, la fel de nerăbdător să-l vadă pe acel Prim-ministru, Lama Su, pe cât de nerăbdătoare părea să fie Taun We să-l ducă acolo, judecând-o după pasul ei grăbit.

Kaminoana se opri lângă o uşă laterală şi o făcu să gliseze printr-un gest al braţului, apoi îl invită pe Obi-Wan să intre primul.

Îi întâmpină alt kaminoan, mai înalt şi afişând creasta specifică masculilor. Îşi coborî privirea la Obi-Wan, clipi din ochii uriaşi şi zâmbi călduros. Printr-o fluturare de mână, comandă unui scaun ovoidal să spiraleze graţios din plafon.

— Vi-l prezint pe Lama Su, Prim-ministrul planetei Kamino, rosti Taun We după care se adresă kaminoanului. Acesta este maestrul Jedi...

— Obi-Wan Kenobi, încheie el înclinând politicos din cap.

Prim-ministrul indică scaunul şi se lăsă pe spate în propriul său scaun, totuşi Obi-Wan rămase în picioare, absorbind scena din faţa lui.

— Sper că şederea aici vă va fi plăcută, zise Prim-ministrul. Suntem extrem de încântaţi că aţi sosit în perioada cea mai propice a anotimpului.

— Atenţia dumneavoastră mă măguleşte, replică Obi-Wan nedorind să adauge că dacă potopul de afară era perioada cea mai propice a anotimpului nu i-ar fi făcut plăcere s-o vadă pe cea mai puţin propice.

— Vă rog..., indică din nou Lama Su spre scaun.

După ce Obi-Wan se aşeză în cele din urmă, kaminoanul

continuă:

— Să trecem direct la afaceri. Veţi fi încântat să aflaţi că suntem în grafic. Două sute de mii de unităţi sunt gata, iar un milion sunt în lucru.

Obi-Wan avu senzaţia că nu-şi mai putea mişca limba în gură, totuşi îşi învinse bâlbâiala de moment, îşi abandonă întrebările nedumerite şi improviză:

— Este o veste bună.

— Ne-am gândit că veţi fi încântat.

— Desigur.

— Vă rugăm să-i transmiteţi Maestrului Sifo-Dyas că avem încredere deplină că îi vom satisface comanda, la timp şi complet. Sper că dânsul este sănătos.

— Pardon? replică Obi-Wan copleşit. La cine v-aţi referit?

— Maestrul Jedi Sifo-Dyas. Nu se mai numără printre membrii de seamă ai Consiliului Jedi?

Numele, despre care Obi-Wan ştia că aparţinea unui Maestru Jedi decedat, stârni alt val de întrebări, dar îl alungă din minte şi se concentră asupra tentativei de a-l determina pe Lama Su să vorbească şi să-i ofere informaţii potenţial valoroase.

— Mă tem că Maestrul Sifo-Dyas a fost ucis acum aproape zece ani.

Lama Su clipi iarăşi din ochii uriaşi.

— Îmi pare rău să aud vestea aceasta. Sunt sigur însă că ar fi fost mândru de armata pe care i-am construit-o.

— Armata? repetă Obi-Wan, înainte de a fi putut măcar să se gândească la un curs de acţiune.

— Da, armata de clone. Trebuie să vă spun că este una dintre cele mai bune pe care le-am creat vreodată.

Obi-Wan nu ştia cât de mult mai putea să întindă coarda. Dacă într-adevăr Sifo-Dyas comandase o armată de clone, atunci de ce Yoda sau altul dintre membrii Consiliului nu amintise nimic despre ea? Înainte de moartea sa prematură, Sifo-Dyas fusese un Jedi puternic, dar oare să fi acţionat de unul singur într-o chestiune atât de importantă? Îi studie pe cei doi kaminoani şi se afundă în Forţă pentru a-i percepe cât mai bine. Totul părea deschis şi cinstit, aşa încât îşi urmă

instinctul şi continuă conversaţia.

— Domnule Prim-ministru, când Maestrul Sifo-Dyas v-a contactat pentru crearea armatei, v-a spus cui era destinată?

— Bineînţeles, răspunse Lama Su fără urmă de suspiciune. Armata este destinată Republicii.

Republicii?! Fu cât pe-aici să izbucnească Obi-Wan, dar disciplina sa îi îngădui să-şi tăinuiască bine surprinderea şi tumultul din gânduri, o furtună care creştea, la fel de furioasă ca şi cea care bântuia afară. În numele galaxiei, ce se-ntâmpla aici? O armată de clone pentru Republică? Care fusese comandată de un Maestru Jedi? Senatul ştia de povestea asta? Yoda sau Mace Windu ştiau?

— Înţelegeţi responsabilitatea care vă revine în crearea unei asemenea armate pentru Republică? întrebă el, străduindu-se să-şi camufleze deruta. Noi dorim cea mai bună armată şi nu ne aşteptăm la altceva.

— Desigur, maestre Obi-Wan Kenobi, încuviinţă Lama Su părând complet încrezător în sine. Probabil că doriţi să vedeţi personal unităţile.

— De aceea mă aflu aici.

Pricepând gestul Prim-ministrului, se ridică şi-i urmă pe Lama Su şi Taun We afară din încăpere.

Iarba înaltă, smălţuită cu flori de toate culorile şi formele, acoperea lunca neregulată. Dincolo de marginile ei, cascade scânteietoare se revărsau în lac şi multe alte lacuri se puteau distinge printre dealurile îndepărtate, până la orizont.

Păpădii pluteau duse de briza caldă şi nori pufoşi treceau pe cerul albastru sclipitor. Era un loc plin de viaţă şi de dragoste, călduros şi catifelat.

Pentru Anakin Skywalker, era un loc care o reprezenta perfect pe Padme Amidala.

În apropiere păştea mulţumită o turmă de shaaki, patrupede inofensive, cu trupuri uriaşe ca nişte baloane umflate, aparent nebăgându-i în seamă pe cei doi tineri. Insecte zumzăiau prin văzduh, prea ocupate de nectarul florilor pentru a mai avea timp să-i necăjească pe Anakin sau Padme.

Padme stătea pe iarbă şi culegea flori cu un aer absent, ridicându-le şi mirosindu-le. La răstimpuri, privea la Anakin, dar numai fugar, aproape temându-se ca el s-o observe. Îi plăcea felul în care padawanul reacţiona faţă de locul acesta şi faţă de toată planeta Naboo; manifestările lui de bucurie simplă o determinau să vadă lucrurile aşa cum făcuse ea însăşi cu ani în urmă, când era foarte tânără, înainte ca lumea reală să o împingă spre poziţia de responsabilitate. O surprindea că un padawan putea fi atât de...

Nu-i venea în minte un termen potrivit. Lipsit de griji? Vesel? Spiritual? O combinaţie a celor trei?

— Ce zici? făcu Anakin, cerându-i să răspundă la întrebarea pe care abia o pusese.

— Nu mai ţin minte, replică Padme pe un ton care îi exagera în mod intenţionat frustrarea.

— Ba sunt sigur că ţii minte! Atât doar că nu vrei să-mi spui!

Padme nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Intenţionezi să foloseşti asupra mea vreun truc mintal Jedi?

— Trucurile respective au succes doar asupra celor slabi de minte, explică Anakin, ceea ce n-aş putea spune în nici un caz despre tine.

Încheie cu o privire inocentă, deschizând larg ochii într-un fel căruia Padme nu-i putea pur şi simplu rezista.

— Bine, cedă ea. Aveam doisprezece ani şi pe el îl chema Palo. Lucram amândoi în Programul Legislativ pentru Tineret. Era cu câţiva ani mai mare ca mine...

Miji ochii şi-l tachină pe Anakin, sporind pe neaşteptate intensitatea tonului şi încărcându-l de sugestii.

— Era foarte drăguţ, cu păr negru, cârlionţat... ochi visători...

— Bine, bine, am înţeles cum era! exclamă el, deschizând braţele într-un gest de exasperare.

Se calmă însă după o clipă şi întrebă cu seriozitate:

— Ce s-a mai întâmplat cu Palo?

— Eu am intrat în serviciul public, iar el şi-a continuat vocaţia de artist.

— Poate că a fost mai isteţ.

— Nu-ţi plac deloc politicienii, aşa-i? făcu Padme şi o undă de furie i se strecură în glas, în ciuda brizei călduţe şi a peisajului idilic.

— Îmi plac doi-trei, răspunse Anakin, dar nu sunt cu adevărat sigur despre nici unul dintre ei.

Zâmbetul îi era perfect dezarmant şi Padme trebuia să se străduiască serios pentru a-şi menţine o încruntare vagă.

— Nu cred că sistemul funcţionează, termină padawanul pe un ton sec.

— Serios? replică ea sarcastic. Şi ce ai face tu, pentru ca să funcţioneze?

Tânărul se îndreptă în capul oaselor şi căpătă un aer absorbit.

— Ne trebuie un sistem în care politicienii să discute problemele, să cadă de acord despre ce anume slujeşte cel mai bine intereselor poporului şi după aceea să treacă la fapte, zise el de parcă ar fi fost perfect simplu şi logic.

— Adică exact ce facem noi, sosi răspunsul prompt al Padmei.

Anakin o privi îndoielnic.

— Necazul este că indivizii nu cad întotdeauna de acord, explică ea. Mai precis, aproape niciodată.

— Atunci ar trebui siliţi s-o facă.

Afirmaţia o luă pe Padme pe nepregătite. Oare el era atât de convins că deţinea răspunsuri, încât ar fi... Nu, îşi alungă din minte gândul acela neliniştitor.

— De către cine? îl întrebă. Cine să-i silească?

— Nu ştiu, răspunse Anakin deschizând din nou braţele, evident frustrat. Cineva...

— Tu?

— Evident că nu eu!

— Dar cineva.

— Cineva înţelept.

— Mi se pare că aduce cam mult cu o dictatură, observă Padme pe un ton plin de finalitate.

Îl privi pe padawan, pe a cărui faţă începea să se întindă un surâs răutăcios.

— Păi, observă el calm, dacă funcţionează...

Padme încercă să-şi camufleze şocul. Ce voia să spună? Cum putea să creadă aşa ceva? Se holbă la el şi Anakin îi întoarse o privire severă... dar n-o putu menţine şi izbucni în râs.

— Râzi de mine!

— Ah, nu, făcu padawanul retrăgându-se puţin şi căzând pe spate în iarba moale, cu braţele ridicate în semn de apărare. Mi-ar fi prea frică să-ncerc să tachinez un senator.

— Eşti rău!

Padme se întinse, luă un fruct şi-l azvârli spre el, iar când Anakin îl prinse, ea aruncă altul, apoi încă unul.

— Eşti întotdeauna foarte serioasă, pufni Anakin şi începu să jongleze cu fructele.

— Chiar atât de serioasă sunt?

Neîncrederea ei era prefăcută, deoarece Padme era de acord în mare măsură cu afirmaţia aceea. Toată viaţa, văzuse cum indivizi ca Palo îşi urmaseră dorinţa inimii, în timp ce ea urmase calea datoriei. Desigur, cunoscuse triumfuri şi satisfacţii deosebite, însă toate fuseseră ambalate în veşmintele extravagante ale reginei de Naboo, iar acum în responsabilităţile interminabile ale unui senator galactic. Poate că ar fi dorit să lepede toate podoabele şi straiele acelea şi să plonjeze în apa sclipitoare, fără să fi avut alt motiv decât dorinţa de a-i simţi răcoarea plăcută, fără să fi avut alt motiv decât dorinţa de a râde.

Înhăţă alt fruct şi-l azvârli spre Anakin, care-l prinse şi-l înglobă fără întrerupere în jongleria sa. Apoi altul şi altul, până ce fură cu adevărat prea multe şi Anakin le pierdu controlul, după care încercă zadarnic să se ferească de ultimul proiectil.

Padme fu nevoită să se ţină realmente cu ambele mâini de burtă, într-atât de tare râdea. Prins în entuziasmul momentului, Anakin sări în picioare şi o luă la fugă, oprindu-se brusc în faţa unui shaak pe care-l sperie prin exuberanţa sa.

Rumegătorul de obicei pasiv pufni şi acceptă să pornească în urmărire, cu padawanul alergând în cercuri şi

dispărând după o colină.

Padme rămase locului şi se gândi la clipa aceea, la ziua aceea şi la însoţitorul ei. Ce se întâmpla? Nu-şi putea alunga fiorul de vinovăţie cauzat de faptul că ea se juca aici fără griji, în vreme ce alţii se străduiau din răsputeri să continue lupta împotriva Legii instituirii forţei armate sau în timp ce Obi-Wan Kenobi rătăcea prin galaxie în căutarea celor care doreau s-o asasineze.

Ar fi trebuit şi ea să fie acolo, undeva, făcând ceva...

Gândurile îi fură risipite de altă rafală de râsete neîncrezătoare, când Anakin şi shaakul reapărură, de data aceasta cu padawanul călare pe animal, ţinându-se cu o mână de un pliu al pielii sale şi agitând înapoia sa un braţ ridicat pentru a-şi menţine echilibrul. Ceea ce făcea imaginea şi mai ridicolă era faptul că Anakin călărea invers, cu capul spre coada shaakului!

— Anakin! strigă tânăra cu glasul încărcat de uimire.

O umbră de îngrijorare i se furişă în voce, când strigă din nou, deoarece shaakul pornise în galop şi Anakin încerca să se ridice în picioare pe spinarea lui.

Aproape că reuşise, când creatura greoaie se cabră şi padawanul zbură de pe spatele ei, rostogolindu-se pe sol.

Padme hohotea de încântare, apăsându-se cu palmele peste pântece.

Anakin rămăsese însă complet nemişcat.

Ea se opri şi privi într-acolo, brusc speriată. Se sculă în grabă, simţind cum lumea se transforma în cioburi în jurul ei şi alergă cât putu de repede către Anakin.

— Annie! Annie! Ai păţit ceva?

îl întoarse cu blândeţe cu faţa în sus. Continua să fie nemişcat, deşii chipul îi părea senin.

Apoi chipul i se strâmbă într-o expresie perfect nătângă şi Anakin izbucni în râs.

— Ah! strigă Padme şi repezi un pumn spre el.

Tânărul îi prinse braţul şi o trase, iar Padme căzu, luptându-se cu furie.

În cele din urmă, Anakin izbuti să se rostogolească deasupra şi să-i fixeze braţele de sol, iar Padme se opri din

zvârcoleli, dându-şi seama în mod brusc de apropierea dintre ei. Îl privi pe padawan în ochi şi-i simţi apăsarea corpului.

Anakin se învăpăie la faţă şi o eliberă, prăvălindu-se într-o parte, după care se sculă în picioare şi, foarte serios, îi întinse mâna, pentru a o ajuta să se ridice.

Orice sfială dispăruse din Padme. Privi apăsat în ochii albaştri ai lui Anakin, recunoscând finalmente, în tăcere, adevărul. Îi prinse mâna şi-l urmă la shaakul care reîncepuse să pască mulţumit.

Anakin sui pe spinarea animalului, o trase pe Padme înapoia sa şi porniră peste pajişte, cu tânăra ţinându-l de mijloc, strângându-l şi apăsându-şi trupul de al său; în mintea ei se rotea o volbură de emoţii şi întrebări.

Padme tresări, auzind ciocănitura în uşă. Ştia cine era şi ştia că se afla în siguranţă – faţă de orice, mai puţin faţă de propriile ei sentimente.

După-amiaza petrecută în luncă i se rederula în gânduri, mai ales drumul de întoarcere pe shaak. Pe durata călătoriei spre chalet, Padme nu se ascunsese înapoia unei măşti de tăgadă sau a altui sentiment similar. Stând îndărătul lui Anakin şi ţinându-l de mijloc, cu capul rezemat de umărul lui, se simţise în siguranţă, perfect fericită şi...

Fu nevoită să inspire profund pentru ca mâna să nu-i tremure, atunci când o întinse către clanţă.

Deschise uşa şi nu putu să zărească decât silueta înaltă şi zveltă, luminată din spate de soarele care amurgea.

Anakin se foi de pe un picior pe celălalt, acoperind lumina trandafirie suficient pentru ca Padme să-i poată zări surâsul. Dădu să intre, dar ea rămase nemişcată. Nu fusese o decizie conştientă, ci era pur şi simplu vrăjită, fiindcă i se păruse că soarele apunea îndărătul umerilor lui şi nu a orizontului, ca şi cum Anakin ar fi fost îndeajuns de masiv pentru a alunga ziua. Văpăi portocalii dansau în jurul siluetei sale, atenuând deosebirea dintre padawan şi eternitate.

Padme fu nevoită să-şi impună în mod conştient să respire. Se retrase un pas şi Anakin intră în cameră, aparent fără să-şi dea seama de clipa de vis pe care tocmai o trăise

tânăra. Zâmbea parcă şăgalnic şi, dintr-un motiv necunoscut, Padme se simţi stânjenită. Se întrebă pentru un moment dacă n-ar fi trebuit să-şi aleagă altă ţinută, deoarece rochia de seară pe care o purta era neagră şi fără umeri, dezvelindu-i destul de mult trupul. Avea de asemenea o eşarfă neagră, cu un capăt care-i cobora pe piept, abia ascunzându-i decolteul.

Schiţă gestul de a închide uşa, dar se opri în prag şi rămase privind lacul şi tonurile trandafirii ce se filtrau deasupra undelor tremurătoare.

Când se întoarse dinspre intrare, Anakin se aşezase deja la masă şi examina platoul cu fructe şi accesoriile ornamentale aşezate de Padme. Ea îl urmări cercetând un glob luminescent plutitor, a cărui lumină sporea pe măsură ce puterea soarelui se diminua. îl împunse cu degetul în joacă, parcă fără să-şi dea seama că tânăra, sau altcineva, se uita la el şi zâmbetul i se lărgi pe chip, când globul se îndepărtă sub atingerea lui, alungind sfera de lumină blândă.

Următoarele câteva momente, când îl privi pur şi simplu pe Anakin, fură dintre cele mai plăcute pentru Padme, dar după aceea, când el o privi, pe rând jucăuş şi concentrat, se dovediră mai mult decât delicate.

Cei doi se aşezară la masă, faţă în faţă. Slujnicele chaletului, Nandi şi Teckla, le serviră cina şi Anakin începu să istorisească episoade ale aventurilor sale din ultimii zece ani, când se instruise şi călătorise alături de Obi-Wan.

Padme ascultă cu atenţie, captivată de talentul lui de povestitor. Voia însă mai mult. Voia să discute despre cele întâmplate în luncă şi să încerce să lămurească situaţia împreună cu Anakin, să împartă soluţia cu el, aşa cum împărtăşiseră emoţiile acelea nezăgăzuite şi clipele petrecute laolaltă. Nu-şi putea însă mobiliza puterea de a începe, aşa încât îl lăsă pe el să vorbească, mulţumindu-se să-i asculte păţaniile.

Desertul era unul dintre favoritele ei: fructe shuura, galben-crem, dulci şi zemoase. Zâmbi încântată când Nandi îi aşeză un platou în faţă.

— Şi când am ajuns la ei, am intrat în...

Anakin se opri, atrăgând atenţia Padmei cu un zâmbet

ironic pe chip.

— Negocieri agresive, încheie el şi îi mulţumi Tecklei care-i aduse desertul.

— Negocieri agresive? Ce-s astea?

— Păi... negocieri cu sabia de lumină, răspunse padawanul cu acelaşi surâs ironic.

— Aha! exclamă Padme şi izbucni în râs, după care îşi îndreptă toată atenţia asupra desertului, împungând cu furculiţa.

Shuura se mişcă şi furculiţa ei lovi farfuria. Niţel derutată, Padme mai încercă o dată.

Fructul se deplasă.

Ea ridică ochii la Anakin, uşor buimăcită şi stânjenită, dar văzu că padawanul se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs, examinându-şi cu prea multă inocenţă propria farfurie.

— Tu ai făcut asta!

El înălţă capul, cu ochii deschişi larg şi întrebător.

— Ce anume?

Padme se strâmbă, întinse furculiţa spre el şi o agită ameninţător. Pe neaşteptate, o coborî din nou către shuura.

Anakin fu însă mai iute. Fructul lunecă într-o parte şi tânăra lovi farfuria. Apoi, înainte ca Padme să-l poată avertiza, shuura se ridică în aer şi rămase în faţa ei.

— Asta! zise Padme. Termină!

Nu-şi putea însă păstra expresia de mânie prefăcută şi izbucni în râs, chiar pe când rostea ultimul cuvânt. Anakin începu să râdă de asemenea. Pe jumătate cu ochii la el, Padme îşi repezi mâna către fructul plutitor.

Padawanul flutură din palmă şi fructul trecu peste degetele Padmei.

— Anakin!

— Dacă maestrul Obi-Wan ar fi aici şi m-ar vedea, nu i-ar plăcea deloc, recunoscu el.

Trase braţul îndărăt şi shuura zbură peste masă şi i se opri în palmă.

— Dar nu-i aici, încheie el şi tăie fructul în felii.

Întinzându-se în Forţă, ridică o felie şi o făcu să plutească

spre Padme, care o muşcă chiar din aer.

Ea râse şi Anakin o imită. Îşi terminară deserturile, schimbând multe priviri fugare şi când Nandi şi Teckla revenîră pentru a strânge vesela, se retraseră înaintea şemineului în care ardea un foc uriaş şi plăcut, unde-i aşteptau fotolii confortabile şi o canapea.

După ce terminară de dereticat, Nandi şi Teckla le urară noapte bună, iar tinerii rămaseră complet singuri; tensiunea dintre ei reveni aproape imediat.

Padme ar fi dorit cu disperare ca Anakin s-o sărute şi tocmai dorinţa aceea nestăvilită o încremenea. Nu era bine – raţiunea ei o ştia, în ciuda semnalelor inimii. Pentru moment, amândoi aveau responsabilităţi mai importante; ea trebuia să se ocupe de problema divizării Republicii, iar el trebuia să-şi continue educaţia Jedi.

Anakin se aşeză pe canapea.

— Din clipa în care te-am întâlnit, cu atâţia ani în urmă, n-a trecut nici o zi în care să nu mă fi gândit la tine.

Glasul îi era răguşit şi intens, iar strălucirea ochilor săi o sfredelea.

— Iar acum, când sunt alături de tine, trăiesc o agonie. Cu cât ajung mai aproape, cu atât este mai rău. Gândul de a nu fi cu tine mă tulbură şi-mi usucă gura. Mă simt ameţit! Nu pot să respir! Mă obsedează sărutul pe care n-ar fi trebuit să mi-l dai niciodată. Inima îmi bubuie cu speranţa ca sărutul acela să nu devină o cicatrice.

Padme lăsă încet mâna pe lângă trup şi ascultă, uluită de modul complet în care se deschidea Anakin, dezgolindu-şi inima, deşii ştia că ea ar fi putut să i-o sfâşie printr-un singur cuvânt. Se simţea onorată de încrederea aceea şi realmente mişcată. Şi temătoare.

— Eşti chiar în sufletul meu şi mă chinuieşti, continuă Anakin fără pic de falsitate în glas.

Nu era vorba despre un rol asumat pentru a obţine favoruri de natură fizică; ci era onest, deschis şi direct, într-un chip proaspăt pentru femeia care-şi petrecuse mare parte a vieţii înconjurată de cameriste a căror slujbă era să ofere plăcere stăpânilor şi de demnitari ale căror planuri nu erau

tocmai ceea ce păreau.

— Ce pot să fac? întrebă el încetişor. Voi face orice mi-ai cere.

Padme îşi feri privirea, copleşită, găsind siguranţă în dansul neregulat al flăcărilor din cămin. Câteva clipe de tăcere se scurseră stânjenitor.

— Dacă şi tu suferi la fel de mult ca mine, spune-mi, îi ceru Anakin.

Padme reveni către el, clocotind de propriile ei frustrări.

— Nu pot!

Tăcu şi se chinui să-şi recapete controlul.

— Nu putem, urma ea cât putu mai calmă. Pur şi simplu, nu este posibil.

— Orice este posibil, replică Anakin aplecându-se spre ea. Padme, te rog, ascultă-mă...

— Ba tu s-asculţi! strigă tânăra. (Cumva, auzul propriei ei renegări îi conferea putere – puterea de care avea atâta nevoie!) Trăim într-o lume reală. Revino în ea! Tu te instruieşti pentru a deveni cavaler Jedi. Eu sunt senator. Dacă ţi-aş urma gândurile spre concluzia lor firească, ele ne-ar duce către un loc unde nu putem merge... indiferent de sentimentele pe care le nutrim unul pentru celălalt.

— Aşadar şi tu simţi ceva!

Padme înghiţi un nod.

— Cavalerilor Jedi le este interzis să se căsătorească, îi reaminti având nevoie să abată atenţia de la sentimentele ei în clipa aceea de slăbiciune. Vei fi dat afară din Ordin. Nu voi fi de acord să renunţi la viitorul tău de dragul meu.

— Îmi ceri să fiu raţional, replică Anakin fără cea mai mică şovăială.

Încrederea şi cutezanţa lui o luară oarecum prin surprindere. Bărbatul din faţa ei nu mai avea nimic din comportamentul unui copil. Simţi cum controlul de sine i se diminua.

— Asta-i ceva ce ştiu că nu pot face, urmă el. Crede-mă, aş dori să-mi pot înfrâna sentimentele, dar nu pot.

— Nu voi ceda în privinţa asta, rosti ea cu toată convingerea pe care şi-o putea mobiliza.

Încleştă maxilarele, ştiind că ea trebuia să fie cea tare, mai mult pentru binele lui Anakin decât pentru propriul ei bine şi încheie:

— Am lucruri mai importante de făcut decât să mă îndrăgostesc.

El îi întoarse spatele, părând rănit şi Padme se schimonosi la faţă. Anakin rămase încruntat şi privi flăcările din şemineu, străduindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Tânăra ştia că el încerca să găsească o cale de a-i ocoli hotărârea.

— Nu-i neapărat nevoie să fie aşa, zise Anakin finalmente. Am putea să păstrăm secretul iubirii noastre.

— Atunci am trăi într-o minciună... pe care n-am putea s-o susţinem, chiar dacă am dori. Sora mea şi-a dat seama, la fel şi mama. Eu n-aş putea proceda aşa. Tu ai putea, Anakin? Ai putea să trăieşti în felul acesta?

El o fixă intens cu privirea pentru o clipă, apoi reveni cu ochii spre foc, părând înfrânt.

— Nu, ai dreptate, recunoscu în cele din urmă. Ne-ar distruge. Padme se uită de la Anakin la flăcări. Se întrebă ce anume avea s-o distrugă – să-i distrugă. Acţiunea în sine sau gândul la ea?

Capitolul 16.

— Tiii! exclamă Boba Fett şi alergă peste platforma de asolizare pentru a examina de aproape vânătorul stelar aerodinamic.

— Frumoasă navă, zise Jango şi se grăbi să-şi ajungă fiul din urmă.

Studie vehiculul cu fiecare pas care-l apropia de acesta. Observă însemnele şi designul, gurile de foc suplimentare şi, îndeosebi, droidul astromec integrat în aripa stângă, care fluiera fericit.

— Este un Delta-7, anunţă Boba incitat şi arătă cockpitul amplasat mult la pupa.

Jango încuviinţă, bucuros că fiul lui îşi luase în serios lecţiile. Nava era nouă – atât de nouă, îşi dădu el seama, încât nici măcar nu fusese echipată cu propulsii hiperspaţiale. Privi într-o doară cerul înnorat şi se întrebă dacă nava-mamă era acolo, sus. Îşi alungă gândul şi reveni spre Boba.

— Dar droidul? îl întrebă. Poţi să-l identifici?

Boba sui pe flancul vânătorului, studie o clipă însemnele şi reveni la tatăl lui. Ţinea un deget pe buzele ţuguiate şi avea chipul concentrat.

— Este un R4-P, zise el.

— Este un droid obişnuit pentru acest tip de vânător stelar?

— Nu, răspunse Boba fără şovăială. În mod normal, pilotul unui Delta-7 ar folosi un R3-D, care este mai bun la menţinerea ţintei în reticul, iar nava asta este atât de manevrabilă încât tirul cu tunuri laser prezintă un anumit grad de dificultate. Am citit despre piloţi care au tras în botul propriei lor nave! Au executat o tumbă bruscă, dându-se peste cap, dar n-au compensat pivotarea manuală...

În timp ce vorbea, îşi aduse braţele în faţă şi le suprapuse, răsucindu-le.

Jango abia asculta detaliile, deşii era încântat că Boba nu scăpase nimic din lecţiile sale.

— Este posibil ca pilotul să nu aibă nevoie de aptitudinile artileriste suplimentare ale unui R3-D? întrebă el.

Boba îl privi nedumerit.

— Într-un asemenea caz, R4-P ar fi o opţiune mai bună?

— Da, sosi răspunsul ezitant.

— Şi ce pilot n-ar avea nevoie de aptitudinile artileriste suplimentare ale droidului?

Boba rămase inexpresiv, apoi un zâmbet i se lăţi pe chip.

— Tu! izbucni băiatul, încântat de sine.

Jango acceptă complimentul cu un surâs apreciativ; de altfel, era perfect adevărat. Jango putea pilota orice vânător stelar, iar dacă ar fi avut vreodată ocazia să zboare cu un Delta-7, probabil că ar fi ales un R4-P, nu un R3-D. Nu se gândea însă la asta în clipa de faţă, deoarece el cunoştea şi alt tip de piloţi – piloţi cu simţurile amplificate, care ar fi preferat tot un droid cu aptitudini navigante în loc de unul orientat spre armament.

Reveni cu ochii la boltă şi se întrebă dacă un roi de cavaleri Jedi avea să coboare peste Tipoca.

Stelaje uriaşe cu sfere din sticlă se întindeau cât vedea Obi-Wan cu ochii prin sala imensă. Fiecare sferă conţinea un embrion suspendat în fluid şi, când apelă Forţa, Jedi simţi valuri puternice de energie vitală.

— Incubatorul, rosti el pe un ton sigur.

— Evident, prima etapă, replică Lama Su.

— Foarte impresionant.

— Speram că veţi fi încântat, maestre Jedi, zise Prim-ministrul. Clonele pot gândi creator. Veţi constata că ele au capacităţi net superioare droizilor şi că sunt cele mai bune din galaxie. Metodele noastre de clonare au fost perfecţionate de-a lungul multor secole.

— Câte sunt? întrebă Obi-Wan. Aici vreau să spun…

— În oraş există câteva incubatoare. Aceasta este, desigur, etapa cea mai importantă, deşii, ţinând seama de tehnologia noastră, ne aşteptăm la o rată de supravieţuire de peste nouăzeci la sută. Uneori, un lot întreg poate să dezvolte o… problemă, dar ne aşteptăm ca producţia de clone să

rămână constantă şi, folosind metodele noastre de dezvoltare accelerată, clonele din faţa dumneavoastră vor fi complet mature şi gata de luptă în ceva mai mult de un deceniu.

Două sute de mii de unităţi sunt gata, iar încă un milion sunt în lucru. Aprecierea încântată pe care Lama Su o făcuse ceva mai devreme răsuna rău prevestitor în mintea lui Obi-Wan. Un centru de producţie incredibil de eficient, din care se revărsa un flux continuu de soldaţi excelent instruiţi şi condiţionaţi. Implicaţiile erau ameţitoare.

Obi-Wan privi embrionul cel mai apropiat, care plutea mulţumit în fluid, ghemuit şi cu degetul mare introdus în gură. După numai zece ani, micuţa creatură, bărbatul care se va dezvolta din ea, va fi un soldat care va ucide şi, probabil, va fi ucis.

Se înfioră şi se uită către ghidul kaminoan.

— Veniţi, îl chemă Lama Su mergând pe coridor.

Următorul obiectiv al vizitei era o sală de clasă gigantică, cu pupitre în şiruri aliniate perfect şi cu elevi în şiruri aliniate perfect. Toţi păreau să aibă vârsta de zece ani. Toţi erau îmbrăcaţi la fel, tunşi la fel, cu aceleaşi trăsături, ţinute şi expresii ale feţelor. În mod reflex, Obi-Wan se uită la pereţii strălucitor de albi ai sălii uriaşe, aproape aşteptându-se să vadă acolo oglinzi care-i jucau o festă, făcând ca un singur băiat să pară o mulţime.

Elevii îşi vedeau de studii, fără să le arunce vizitatorilor mai mult de o privire fugară.

Disciplinaţi, gândi Obi-Wan. Într-o măsură mult mai mare decât copiii obişnuiţi.

Îşi aminti altceva.

— Aţi menţionat dezvoltarea accelerată...

— Ah, da, este esenţială, replică Prim-ministrul. În caz contrar, o clonă ar avea nevoie pentru maturizare de o durată normală de timp. În prezent, noi o putem aduce la maturitate în jumătate din timpul respectiv. Unităţile pe care le veţi vedea adunate pentru inspecţie au fost însămânţate cu zece ani în urmă, când Sifo-Dyas a făcut comanda, iar acum sunt deja mature şi gata de acţiune.

— Iar acestea au fost pornite acum cinci ani? întrebă Obi-

Wan şi Lama Su încuviinţă din cap.

— Doriţi să inspectaţi produsul final? întrebă Prim-ministrul şi Obi-Wan îi detectă aţâţarea din glas; în mod vădit, era mândru de realizarea aceea. Aş dori să-mi daţi aprobarea, înainte de livrare.

Cruzimea termenilor îl afecta profund pe Obi-Wan. Unităţi... Produs final... Discutau aici despre fiinţe vii, făpturi care trăiau, respirau şi gândeau. Crearea de clone pentru un scop atât de restrictiv, sub un asemenea control şi răpirea a jumătate din copilărie în vederea eficientizării îi ultragiau principiile morale, iar faptul că un maestru Jedi declanşase acţiunea era deja prea mult pentru a accepta.

Vizita îl purtă după aceea la sala de mese, unde sute de clone adulte – tineri de vârsta lui Anakin – şedeau în şiruri ordonate, toţi purtând uniforme roşii, toţi mâncând aceeaşi mâncare în aceeaşi manieră.

— Veţi constata că sunt complet supuse, vorbea Lama Su care părea că nu sesizează neplăcerea lui Obi-Wan. Bineînţeles, le-am modificat structura genetică pentru a le face mai puţin independente decât modelul original.

— Cine a fost acesta?

— Un vânător de recompense pe nume Jango Fett, răspunse fără şovăială Lama Su. Apreciasem că un Jedi ar fi fost alegerea optimă, însă Sifo-Dyas l-a ales personal pe Jango.

Ideea că un Jedi fusese cât pe aici să slujească drept model aproape că-l năuci pe Obi-Wan. O armată de clone care să fie puternice în Forţă?

— Unde este vânătorul acela de recompense? se interesă el.

— Locuieşte aici, răspunse Lama Su, dar este liber să plece şi să vină după cum doreşte.

Îl conduse pe Jedi printr-un coridor lung, plin cu cilindri strâmţi şi transparenţi.

Obi-Wan privi uimit cum clonele intrau în cilindrii aceia, se aranjau, închideau ochii şi adormeau.

— Sunt foarte disciplinaţi, observă el.

— Aceasta este cheia, replică Lama Su. Disciplinate şi în

acelaşi timp deţinând capacitatea de a gândi creativ. O combinaţie foarte puternică. Sifo-Dyas ne-a explicat aversiunea cavalerilor Jedi faţă de comandarea droizilor. El ne-a spus că un Jedi ar putea comanda doar o armată alcătuită din forme de viaţă.

„Iar voi aţi dorit un Jedi drept model?” gândi Obi-Wan, dar nu rosti nimic cu glas tare. Inspiră adânc şi se întrebă cum fusese posibil ca maestrul Sifo-Dyas – de fapt, cum fusese posibil ca un Jedi, oricare ar fi fost acela – să fi dorit să treacă în mod unilateral graniţa aceea nescrisă, pentru a crea o armată de clone? Înţelese că deocamdată trebuia să-şi suprime nevoia unui răspuns direct şi să se mulţumească să asculte şi să observe, să adune cât mai multe informaţii, astfel încât el şi Consiliul Jedi să poată pune lucrurile cap la cap.

— Prin urmare, Jango Fett a fost de acord să rămână pe Kamino?

— Opţiunea respectivă i-a aparţinut în exclusivitate. Pe lângă remuneraţie, care, vă asigur, este considerabilă, Fett a mai cerut un singur lucru – o clonă nemodificată, pentru sine. Interesant, nu-i aşa?

— Nemodificată?

— O copie pură din punct de vedere genetic, explică Prim-ministrul. Una la care nu s-a intervenit structural în vederea obţinerii docilităţii. Şi fără accelerarea maturizării.

— Mi-aş dori foarte mult să-l cunosc pe acest Jango Fett, rosti Obi-Wan.

Era intrigat. Cine era individul pe care Sifo-Dyas îl alesese ca sursă perfectă pentru o armată de clone?

Lama Su privi către Taun We, care încuviinţă şi spuse:

— Voi fi încântată să vă aranjez o întâlnire.

Îi părăsi, dar vizita continuă, cu Lama Su purtându-l pe Obi-Wan prin săli şi dependinţe care-i prezentară instruirea clonelor în toate etapele lor de dezvoltare. Finalul vizitei fu momentul de vârf, când Taun We se alătură celor doi pe un balcon izolat de vântul şi ploaia violentă din exterior, deasupra unui teren imens destinat paradelor. Dedesubtul lor, mii şi mii de soldaţi clone, îmbrăcaţi în armuri albe şi cu căşti

integrale ce le acopereau feţele, mărşăluiau şi executau manevre cu precizia unor droizi programaţi. Formaţiuni întregi, alcătuite din sute de soldaţi, se mişcau şi acţionau ca un singur organism.

— Magnific, nu-i aşa? întrebă Lama Su.

Obi-Wan îl privi pe kaminoan şi-i zări ochii strălucind de mândrie, la trecerea în revistă a creaţiei sale. Ştiu imediat că din partea Prim-ministrului nu puteau exista nici un fel de dileme morale. Poate că de aceea kaminoanii erau atât de buni în clonări: nu erau niciodată împiedicaţi de conştiinţele lor.

Lama Su se uită la el, zâmbind larg şi aşteptând un mod evident un comentariu, iar Obi-Wan aprobă în tăcere.

Într-adevăr clonele erau magnifice şi nu putea decât să-şi imagineze eficienţa brutală pe care ar fi dovedit-o în luptă, pe câmpurile de bătălie pentru care fuseseră instruite.

Încă un fior îi străbătu şira spinării. Pentru prima dată, aprecie cruciada senatorului Amidala de a stopa crearea unei armate a Republicii şi a inevitabilei sale consecinţe – războiul!

Un Jedi aici, pe Kamino! Ideea în sine îl nelinişte pe Jango Fett.

Vânătorul de recompense se lăsă pe spate în scaun şi se încruntă nemulţumit – astea erau problemele ce se iveau când lucrai pentru Federaţia Comercială. Membrii ei erau experţi în a ţese amăgiri în interiorul amăgirilor, iar acum o făcuseră în asemenea măsură încât Jango nu putea să determine nici măcar un singur punct de focalizare.

Privi spre celălalt capăt al încăperii, către Boba, care lucra concentrat, examinând planurile şi capacităţile unui vânător stelar Delta-7 şi le compara cu punctele tari şi slabe cunoscute ale unei unităţi R4-P.

Jango se gândi oarecum cu invidie la existenţa lipsită de griji a băiatului. Pentru Boba exista dragostea faţă de tată şi faţă de studiile sale. Exceptând acele două repere fixe, unica lui preocupare reală era să-şi găsească lucruri plăcute de făcut, atunci când Jango lipsea de pe planetă sau când avea treabă cu kaminoanii.

În clipa aceea, privindu-şi fiul, Jango Fett se simţi foarte vulnerabil, iar sentimentul respectiv nu era deloc confortabil. Fu cât pe aici să-i spună lui Boba să se ducă şi să-şi împacheteze lucrurile, astfel încât să poată pleca imediat de pe Kamino, dar îşi dădea seama care era pericolul acţiunii respective. Ar fi plecat fără să fi aflat nimic despre inamicul său potenţial, cavalerul Jedi care sosise pe neaşteptate. Persoana pentru care lucra ar fi dorit informaţiile respective.

Informaţiile i-ar fi fost utile şi lui Jango. Dacă ar fi plecat acum, după ce primise înştiinţarea lui Taun We că va primi un vizitator, avea să fie destul de evident că fugise.

Iar atunci ar fi avut pe urmele sale un Jedi despre care nu ştia practic nimic.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Boba, singurul lucru cu adevărat important pentru el.

— Relaxează-te, îşi şopti. Nu eşti decât o sursă pentru clone, suficient de bine plătit ca să nu te intereseze să ştii nimic despre motivul pentru care eşti clonat.

Aceasta îi era litania, acesta îi era planul. Şi trebuia să funcţioneze.

Pentru binele lui Boba.

Un gest al mâinii lui Taun We declanşă sunetul unei sonerii nevăzute, reamintindu-i lui Obi-Wan cât de străine îi erau planeta Kamino şi oraşul Tipoca. Nu-i acordă totuşi prea multă atenţie, deoarece se concentrase asupra mecanismului de închidere al uşii din faţa sa, o combinaţie complexă de închizători şi zăvoare electronice. Un mijloc de securitate care i se părea exagerat, ţinând seama de presupusa natură afabilă a relaţiei lui Jango Fett cu kaminoanii şi de controlul evident pe care donatorii îl aveau asupra oraşului lor. Mecanismele de închidere aveau scopul de a-i împiedica pe alţii să intre, ori de a-l împiedica pe Jango să iasă?

Probabil că prima ipoteză era corectă. La urma urmelor, Jango era un vânător de recompense. Poate că-şi făcuse destui duşmani periculoşi.

Încă studia mecanismul, când uşa se deschise brusc şi în prag apăru un băieţel care semăna exact cu cei pe care Obi-

Wan îi zărise toată ziua.

Clona identică pe care o solicitase Jango, atât doar că aceasta avea realmente zece ani.

— Boba, rosti Taun We pe un ton familiar, tatăl tău este acasă?

Boba Fett tăcu câteva clipe, privindu-l pe vizitatorul uman.

— Da.

— Putem sta de vorbă cu el?

— Sigur că da.

Boba se retrase, dar ochii săi nu-l părăsiră nici o clipă pe Obi-Wan, când trecu pragul împreună cu Taun We.

— Tată! strigă Boba.

Apelarea i se păru stranie lui Obi-Wan, ţinând seama de faptul că băiatul era o clonă, nu un fiu natural. Exista oare o legătură? Una reală? Oare Jango să nu fi cerut clona identică în scop profesional, ci pur şi simplu pentru că-şi dorea un fiu?

— Tată! strigă din nou Boba. A venit Taun We!

Jango Fett apăru, purtând o cămaşă simplă şi pantaloni. Obi-Wan îl recunoscu imediat, deşii era mult mai în vârstă decât clonele cele mai dezvoltate, iar faţa îi era nebărbierită şi acoperită de cicatrice. Trupul i se împlinise cu anii, totuşi continua să aibă un fizic impunător, semănând cu mulţi bătrâni duri pe care Obi-Wan îi întâlnise pe planete îndepărtate. De acord, avea nişte kilograme în plus, însă acelea înveleau muşchi oţeliţi de anii de existenţă aspră. Ambele antebraţe musculoase ale lui Jango erau acoperite de tatuaje ce formau modele stranii, pe care Obi-Wan nu le identifică.

Ridicând ochii, recunoscu suspiciunea evidentă cu care-l cerceta vânătorul de recompense. Jango era surescitat, într-un chip care-l făcea periculos.

— Bine ai revenit, Jango, rosti Taun We. Călătoria ta a fost rodnică?

Obi-Wan îl privi atent pe celălalt bărbat. De unde revenise? Jango era însă un adevărat profesionist şi chipul său nu trădă nici cel mai mic tic sau grimasă.

— Destul, răspunse degajat şi continuă să-l evalueze pe

Obi-Wan, mijind ochii într-o ameninţare aproape făţişă.

— Acesta este maestrul Jedi Obi-Wan Kenobi, spuse Taun We pe un ton care se străduia să destindă tensiunea palpabilă. A venit să verifice stadiul în care ne aflăm.

— Da?

Din glasul său, nu se părea că lui Jango i-ar fi păsat prea mult.

— Clonele tale sunt impresionante, vorbi Obi-Wan. Probabil că eşti foarte mândru.

— Maestre Jedi, sunt un om simplu care încearcă să-şi croiască drum prin Univers.

— Aşa suntem toţi, nu?

Obi-Wan îşi desprinse finalmente privirea de la Jango şi scană încăperea, căutând indicii. Se concentră asupra uşii pe jumătate deschise prin care apăruse vânătorul de recompense şi i se păru că zăreşte acolo piese dintr-o armură pătată şi uzată, care semăna mult cu cea purtată de un bărbat care dispăruse propulsat de rachete după ce expediase o săgeată toxică în metamorfa Zam Wesell. Întrezări de asemenea o suprafaţă curbă albăstruie, care putea să fie vizorul cu filtru respirator al căştii văzute pe Coruscant. Înainte de a putea desluşi însă mai multe detalii, Jango se deplasă în faţa lui, blocându-i în mod premeditat raza vizuală.

— Ai ajuns vreodată pe Coruscant? întrebă destul de direct Obi-Wan.

— O dată sau de două ori.

— Recent?

Privirea vânătorului de recompense deveni din nou suspicioasă.

— S-ar putea...

— Atunci înseamnă că-l cunoşti pe maestrul Sifo-Dyas, remarcă Obi-Wan fără să dezvolte un fir logic al întrebării anterioare, ci pur şi simplu pentru a-i vedea reacţia.

Nu urmă nici o reacţie, iar Jango Fett nu se clinti deloc din raza lui vizuală; când Obi-Wan încercă să-şi modifice discret poziţia pentru a distinge mai multe detalii, vânătorul de recompense rosti într-un limbaj codat:

— Boba, închide uşa.

Abia după ce uşa dormitorului fu închisă, Jango Fett se deplasă în lateral şi Obi-Wan avu impresia evidentă că bărbatul îi dădea târcoale ca un prădător.

— Care maestru? întrebă Jango.

— Sifo-Dyas. Nu el te-a angajat pentru slujba de aici?

— N-am auzit niciodată numele acesta, răspunse Jango şi Obi-Wan nu putu să detecteze un neadevăr în vorbele lui.

— Chiar aşa?

— Am fost recrutat de un bărbat pe nume Tyranus, pe unul dintre sateliţii lui Bogden, explică vânătorul de recompense şi lui Obi-Wan i se păru că-i spunea adevărul.

— Curios..., murmură el.

Plecă ochii, surprins, neştiind ce puteau însemna toate astea.

— Îţi place armata voastră? se interesă Jango.

— Abia aştept să-i văd în acţiune pe soldaţi.

Jango continua să-l privească fix şi Obi-Wan ştiu că se străduia să priceapă intenţiile dinapoia vorbelor. Apoi, ca şi cum nimic din toate acelea n-ar fi avut mare importanţă, vânătorul de recompense îi zâmbi larg.

— Îşi vor face bine treaba. Ţi-o garantez.

— La fel ca modelul lor?

Jango zâmbi, fără un cuvânt.

— Îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, se adresă Obi-Wan chipului neclintit.

Se întoarse după aceea către Taun We şi porni spre uşă.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să cunosc un Jedi, sosi replica.

Fusese încărcată cu numeroase înţelesuri, aproape ca o ameninţare voalată.

Obi-Wan nu intenţiona însă să ridice mănuşa. În mod evident, Jango Fett era un individ periculos, viclean şi experimentat şi probabil mai bun decât mulţi alţii în lupta cu toate tipurile de arme. Înainte să fi împins lucrurile mai departe, Obi-Wan ştia că trebuia să aducă la cunoştinţa Consiliului informaţiile aflate până atunci. Descoperirea armatei de clone era cu adevărat uluitoare şi mai mult decât

nelinişititoare, deşii nu părea a avea prea mult sens.

Oare Jango fusese cu adevărat bărbatul propulsat de rachete pe care Obi-Wan îl zărise pe Coruscant în noaptea când fusese atacată Padme Amidala?

Instinctul lui îl asigura că Jango fusese ucigaşul metamorfei, totuşi cum se potrivea asta cu faptul că vânătorul de recompense slujea în acelaşi timp ca model pentru o armată de clone despre care se spunea că fusese solicitată de un maestru Jedi?

Părăsi apartamentul însoţit de Taun We şi uşa glisă înapoia lor. Obi-Wan se opri pentru o clipă şi-şi focaliză percepţiile spre înapoi, extinzându-se cu Forţa.

Încuietoarea se blocă silenţios.

— Al lui era vânătorul stelar, nu-i aşa, tată? întrebă Boba Fett. Este un Jedi, aşa că-l poate folosi pe R4-P.

Jango îl privi absent şi încuviinţă.

— Ştiam eu! chiţăi Boba încântat.

Jango îi reteză brusc satisfacţia, privindu-l cu o seriozitate despre care băiatul ştia că nu trebuia s-o ignore.

— Ce este, tată?

— Strânge-ţi lucrurile. Plecăm.

Boba deschise gura pentru a replica, dar...

— Imediat, adăugă vânătorul de recompense şi Boba fu cât pe aici să se împiedice, repezindu-se spre dormitor.

Jango Fett clătină din cap. Nu avea nevoie de necazul acesta, în nici un caz acum. Nu pentru prima dată, se întrebă dacă decisese înţelept, acceptând contractul pentru asasinarea Padmei Amidala. Fusese surprins când îl abordase Federaţia Comercială. Obiectivul fusese ferm – i se explicase doar că moartea senatorului era esenţială pentru atragerea unor aliaţi necesari – iar oferta fusese prea ispititoare, pentru ca Jango s-o poată refuza; cu banii câştigaţi s-ar fi putut stabili definitiv împreună cu Boba pe orice planetă ar fi dorit.

Nu ştiuse însă că, acceptând s-o asasineze pe Amidala, avea să ajungă în vizorul cavalerilor Jedi.

Se uită la Boba.

Acesta nu era locul în care să-şi dorească să fie în clipa

de faţă. Câtuşi de puţin.

Capitolul 17.

Padme se deşteptă brusc, cu simţurile acordate imediat la tot ce o înconjura. În mod instinctiv ştiu că ceva era în neregulă şi se ridică în capul oaselor, îngrozită la gândul că era atacată de alte creaturi centipede.

Dormitorul ei era însă tăcut şi nimic nu părea anormal.

Ceea ce o trezise nu se întâmplase aici.

— Nu! se auzi un strigăt din camera alăturată, unde dormea Anakin. Nu! Mamă! Nu, nu!

Padme coborî din pat şi se repezi la uşă, fără să se oprească pentru a-şi lua un capot, fără măcar să-i pese ori să-şi dea seama că purta o cămaşă de noapte din mătase aproape complet transparentă. La uşa dormitorului lui Anakin, se opri şi ascultă. Auzi dinăuntru plânsete, urmate de alte strigăte întretăiate şi înţelese că nu era un pericol imediat, ci doar alt coşmar al lui Anakin, aşa cum fusese cel pe drumul spre Naboo. Deschise uşa şi privi în odaie.

Tânărul se zvârcolea în pat, strigând întruna:

— Mamă!

Padme păşi nesigură înăuntru.

Apoi însă Anakin se calmă şi trupul i se destinse. Aparent, visul teribil trecuse.

În clipa aceea, Padme îşi dădu seama de ţinuta ei sumară. Ieşi din dormitor, închise uşa fără zgomot şi rămase ascultând. Când nu mai auzi strigăte sau zvârcoleli, reveni în pat.

Stătu mult timp trează, pe întuneric, gândindu-se la Anakin, gândindu-se că şi-ar fi dorit să fi fost acolo, alături de el, ţinându-l în braţe şi ajutându-l să treacă prin coşmaruri. Încercă să alunge ideea respectivă – analizaseră deja aspectul acela periculos şi înţeleseseră ce trebuia să fie. Iar acordul lor nu prevedea ca ea să urce în pat alături de Anakin.

În dimineaţa următoare, îl găsi pe padawan pe balconul răsăritean al chaletului, privind lacul şi înmugurirea zorilor. Stătea lângă balustradă, atât de afundat în gânduri, încât nici

nu-i remarcă apropierea.

Padme se apropie încetişor, nedorind să-l tulbure; pe măsură ce se apropie, pricepu că nu era pur şi simplu cufundat în gânduri, ci în meditaţie. Înţelegând că era un moment de intimitate pentru Anakin, se întoarse cât putu mai silenţios şi dădu să se îndepărteze.

— Nu pleca, rosti Anakin.

— Nu vreau să te deranjez, răspunse ea surprinsă că fusese simţită.

— Prezenţa ta este liniştitoare.

Padme reflectă o clipă asupra cuvintelor acelea, fiind încântată că le auzea, dar se mustră imediat pentru că acceptase plăcerea. Privind faţa acum senină a lui Anakin, nu putea să nege totuşi atracţia pe care o simţea faţă de el. I se părea un erou tânăr, un Jedi înmugurind... şi nu avea nici o îndoială că urma să se numere printre cei mai de seamă cavaleri pe care Ordinul îi cunoscuse vreodată. În acelaşi timp însă i se părea acelaşi băieţaş pe care-l ştiuse din timpul războiului cu Federaţia Comercială, întrebător şi impetuos, iritant şi simultan fermecător.

— Ai avut un coşmar azi-noapte, zise ea încet şi Anakin îşi deschise în sfârşit ochii albaştri.

— Jedi nu au coşmaruri, sosi răspunsul sfidător.

— Te-am auzit, replică imediat Padme.

Anakin o privi. Pe faţa ei nu exista nici un compromis – ştia prea bine că afirmaţia lui era ridicolă şi-l lăsa pe tânăr să vadă că ştia asta.

— Am văzut-o pe mama, recunoscu el plecând ochii. Am văzut-o la fel de clar pe cât te văd pe tine acum. Suferă, Padme. O ucid! Are dureri!

— Cine o ucid? întrebă ea, apropiindu-se de Anakin şi punându-i o mână pe umăr.

Privindu-l mai îndeaproape, desluşi o hotărâre atât de palpabilă, încât o surprinse.

— Ştiu că-mi încalc mandatul de a te proteja, încercă să explice Anakin. Ştiu că voi fi pedepsit şi poate chiar expulzat din Ordinul Jedi, dar trebuie să mă duc.

— Să te duci?

— Trebuie s-o ajut! Iartă-mă, Padme, dar n-am de ales.

Din expresia feţei lui, văzu că spunea adevărul, că ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă vreodată ar fi fost s-o părăsească.

— Evident că n-ai de ales. În nici un caz atunci când mama ta se află în pericol.

Anakin încuviinţă recunoscător.

— Vin cu tine, decise Padme.

Ochii lui se holbară, apoi deschise gura pentru a spune ceva, gata să se împotrivească, dar zâmbetul ei îl opri.

— În felul acesta poţi continua să mă protejezi, raţionă ea perfect logic. Şi nici nu-ţi vei încălca misiunea.

— Nu cred că asta a intenţionat Consiliul Jedi. Mă tem că mă aşteaptă pericole şi a te lua cu mine...

— Te aşteaptă pericole, repetă Padme şi râse sonor. Într-adevăr, asta pare a fi ceva ce n-am mai întâlnit până acum.

Anakin rămase privind-o şi nu-i veni să-şi creadă urechilor. În cele din urmă, nu se mai putu abţine şi surâsul începu să i se lărgească. Dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege, aproape că găsea o justificare în abandonarea ordinelor primite, acum, când Padme se alătura planului şi era de acord cu el.

Când ieşiră din hiperspaţiu cu nava lor fusiformă, Padme şi Anakin nu putură să nu sesizeze contrastul evident între Tatooine şi Naboo, care fusese acoperită de câmpii verzi şi ape albastre adânci, peste care se învolburau fuioarele norilor. Tatooine era un simplu glob maroniu suspendat în spaţiu, tot atât de sterp pe cât fusese Naboo de plină de viaţă.

— Hai acasă, hai acasă, să ne grăbim! recită Anakin o cunoscută poezie pentru copii.

— Şi la masă şi pe vatră să ne odihnim, continuă Padme.

El o privi cu o surprindere încântată.

— O ştii?

— Păi n-o ştie toată lumea?

— Habar n-am. Adică... nu eram sigur dacă şi alţii... crezusem că era ceva inventat de mama special pentru mine.

— Ah, scuză-mă! Poate c-aşa a fost... poate că poezia ei diferea de cea pe care mi-o spunea mie mama.

Anakin clătină din cap îndoielnic, fără să fie însă deranjat de posibilitatea respectivă. În mod straniu, era cumva încântat că Padme cunoştea poezia şi că aceasta reprezenta un dar al tuturor mamelor pentru copiii lor.

Şi era mai cu seamă încântat de faptul că el şi Padme aveau încă ceva în comun.

— Deocamdată nu ne-au indicat nici un fel de coordonate, observă ea.

— Probabil că nici n-o vor face, decât dacă le solicităm în mod explicit, replică Anakin. De obicei, regulamentele nu sunt foarte stricte aici. Îţi găseşti pur şi simplu un loc unde să parchezi şi speri că nimeni n-o să-ţi fure nava cât timp îţi rezolvi treburile.

— Pe cât de minunat ţineam minte...

Anakin o privi şi încuviinţă. Cât de mult difereau lucrurile acum, faţă de cele petrecute cu un deceniu în urmă când Padme fusese silită să asolizeze pe Tatooine, însoţită de Obi-Wan şi Qui-Gon, pentru a-şi repara nava. Încercă să surâdă, însă nervozitatea îl împiedica să fie sincer. Îl asaltau prea multe gânduri neliniştitoare. Mama era sănătoasă? Visul lui era o premoniţie sau reluarea unor fapte deja petrecute?

Coborî iute cu nava, pătrunzând în atmosferă şi gonind prin cerul planetei.

— Mos Espa, explică el când vârfurile clădirilor se distinseră la orizont.

Se apropia cu viteză maximă şi dinspre consola de comunicaţii chiţăiră proteste, dar Anakin cunoştea locurile cu siguranţa cuiva care nu părăsise niciodată planeta. Survolă marginea oraşului şi asoliză într-un doc mare, alături de numeroase nave comerciale şi mercenare.

— Nu poţi coborî fără aprobare! lătră ofiţerul de doc, o creatură masivă cu chip porcin şi ţepi care-i coborau pe spinare şi pe coadă.

— Atunci este bine că ne-ai dat aprobarea, rosti calm Anakin şi flutură discret din degete.

— Da, atunci este bine că v-am dat aprobarea! zise

încântat ofiţerul, iar Anakin şi Padme trecură pe lângă el.

— Nu-i bine cum procedezi, spuse Padme când ieşiră pe strada prăfuită.

— Nu era vorba despre o coadă de zeci de nave care aşteptau să andocheze, replică padawanul simţindu-se mulţumit de sine şi de uşurinţa cu care-l convinsese pe ofiţerul porcin, folosindu-se de Forţă.

Făcu semn unei ricşe plutitoare trase de un droid ES-PSA, o creatură scundă şi subţire, care avea o roată în loc de picioare.

Anakin îi comunică adresa şi droidul porni imediat, trăgându-i înapoia sa pe străzile din Mos Espa, executând zigzaguri experte pentru a se strecura prin traficul încărcat şi emiţând un şuierat ascuţit ori de câte ori cineva nu se ferea din drum.

— Crezi că el era implicat? îl întrebă Padme.

— Watto?

— Da, aşa-l chema, nu? Fostul tău stăpân...

— Dacă Watto i-a făcut vreun rău mamei, indiferent în ce fel, o să-i smulg aripile, promise cu toată seriozitatea Anakin.

Nu era sigur ce va simţi la vederea toydarianului, chiar dacă Watto nu-i făcuse nici un rău lui Shmi. Watto se purtase cu el mai bine decât cei mai mulţi stăpâni de sclavi din Mos Espa şi nu-l bătuse prea des, totuşi Anakin nu putea să uite că nu voise s-o lase pe Shmi să-l însoţească, atunci când Obi-Wan şi Qui-Gon îl răscumpăraseră din sclavie. Înţelegea în acelaşi timp că probabil nu făcea decât să-şi devieze o parte a propriei sale vinovăţii fiindcă o lăsase pe mama sa cu Watto, care, la urma urmelor, era un negustor.

— Aici, Espsa, se adresă el droidului şi ricşa opri în faţa unei prăvălii extrem de familiară pentru Anakin Skywalker.

Aşezat pe un taburet lângă uşă, un toydarian dolofan şi înaripat, cu rât prelung, meşterea cu un driver electronic într-un echipament stricat care părea o componentă a unui droid. O pălărie neagră şi rotundă îi împodobea capul, iar o vestă mică stătea să plesnească pe trupul rotofei. Anakin îl recunoscu imediat.

Rămase locului, privindu-l pe Watto, până ce Padme

coborî din ricşă şi-i întinse mâna, să-l ajute.

— Aşteaptă aici, îl instrui ea pe droid. Te rog.

— *No chuba da wanga, da wanga*! răcni Watto, adresându-se piesei defecte şi unui trio de droizi mecanici, care se agitau împrejur, încercând să-l ajute.

— Vorbeşte în huttă, explică Anakin.

— Nu acela – ci acela! spuse ea şi, când Anakin căscă ochii uimit că ştia limba aceea stranie, adăugă: Crezi că-i uşor să fii regină?

Anakin clătină din cap şi privi iarăşi la Watto, apoi se uită la Padme, o dată sau de două ori, pe când se apropiau.

— *Chut, chut, Watto*, îl salută.

— *Ke booda*? sosi răspunsul surprins.

— *Di nova, chut, chut,* repetă Anakin şi cuvintele sale abia se auziră peste hărmălaia produsă de droizii mecanici.

— *Ana bopa!* răcni Watto spre cei trei şi, la comanda lui, aceştia amuţiră instantaneu şi se repliară în poziţiile de stocare.

— *Ding mi chasa hopa*, se oferi Anakin şi-i luă piesa stricată, manevrând-o cu pricepere.

Watto îl privi câteva momente, iar ochii lui protuberanţi se holbară şi mai mult de surprindere.

— *Ke booda?* Întrebă el. *Yo baan pee hota. No wega mi condorta. Kin chasa du Jedi. No bata tu, tu.*

— Nu te-a recunoscut, îi şopti Padme lui Anakin, străduindu-se să nu pufnească în râs la auzul ultimelor cuvinte ale lui Watto care însemnau Nu ştiu ce are, dar nu-i vina mea.

— *Mi boska di Shmi Skywalker,* anunţă deschis padawanul.

Ochii toydarianului se mijiră bănuitor. Cine să o fi căutat pe vechea lui sclavă? Privi de la Anakin la Padme şi înapoi la Anakin.

— Annie? întrebă el în bazică. Micuţul Annie? Nuuuu!

Răspunsul lui Anakin sosi însoţit de o răsucire expertă a mâinilor şi de zumzetul echipamentului care reînvie. Surâzând larg, întinse lui Watto.

Puţini erau cei care puteau reuşi asemenea miracole cu

piese defecte de droizi.

— Chiar eşti Annie! strigă Watto. Tu eşti!

Aripile sale începură să lovească furios aerul, ridicându-l de pe taburet.

— Ai crescut bine de tot!

— Salut, Watto.

— Iuhuu! răcni toydarianul. Un Jedi! Ca să vezi! Hei, poate că m-ai putea ajuta cu nişte nemernici care-mi datorează o grămadă de bani...

— Mama..., reluă Anakin.

— Ah, da, Shmi. Nu mai este a mea. Am vândut-o.

— Ai vândut-o?

Anakin o simţi pe Padme strângându-l de antebraţ.

— De mulţi ani, explică Watto. Iartă-mă, Annie, dar ştii şi tu... afacerile-s afaceri. Am vândut-o unui fermier hidrofil, pe nume Lars. Cel puţin, aşa mi se pare că-l chema – Lars. Poate că nu-ţi vine să crezi, dar am auzit că a eliberat-o şi că s-a însurat cu ea. Poţi să crezi aşa ceva?

Anakin clătină din cap, încercând cu disperare să asimileze noutăţile.

— Ştii unde locuiesc?

— Departe de-aici. Mi se pare că undeva de cealaltă parte a lui Mos Eisley.

— Nu poţi să fii mai precis?

Watto căzu pe gânduri, apoi strânse din umeri.

— Vreau să ştiu, rosti Anakin, iar tonul şi expresia lui deveniră severe şi decise, chiar ameninţătoare.

Felul în care chipul lui Watto se schimbă denota faptul că înţelesese că tânărului nu-i ardea de glumă.

— Da, încuviinţă el. Absolut. Haide să mergem şi să ne uităm în registre.

Cei trei intrară în prăvălie şi vederea interiorului îi trezi lui Anakin o mulţime de amintiri. Câte ore, câţi ani, trudise aici, reparând tot ce-i arunca toydarianul? Ca şi afară, în curtea din spate, acolo unde aduna orice piesă disponibilă pe care putea pune mâna, ca să-şi construiască vehiculul pentru cursele de ataşe. Trebuia să recunoască – nu toate amintirile erau neplăcute, totuşi cele bune nu anulau realitatea faptului

că fusese sclav. Sclavul lui Watto.

Din fericire pentru Watto, acesta găsi în registrele sale coordonatele fermei lui Cliegg Lars.

— Mai rămâi puţin, Annie, îi ceru toydarianul după ce-i oferi informaţia despre noul proprietar – sau era soţul? – lui Shmi.

Fără un cuvânt, Anakin se întoarse şi ieşi. Decise că aceea fusese ultima dată când îl văzuse pe Watto şi prăvălia sa. Desigur, dacă nu cumva descoperea că-l minţise în legătură cu soarta lui Shmi sau că, cumva, îi făcuse vreun rău mamei lui.

— Înapoi la astroport, Espsa, se adresă droidului când reveni cu Padme la ricşă. Iute!

— Sigur nu vreţi ceva de băut? strigă Watto după ei din uşa prăvăliei, dar porniseră deja, ridicând praf în urmă. Annie, du Jedi, făcu el şi gesticulă din ambele braţe. Ca să vezi!

Anakin decolă cu şi mai multă violenţă decât asolizase, ţâşnind din doc şi fiind cât pe aici să se ciocnească de un cargobot mic, care începuse manevrele de coborâre. Din partea turnului de control din Mos Espa se auziră răcnete de protest, dar padawanul se mulţumi să decupleze consola de comunicaţii şi se îndepărtă de oraş. La scurt timp după aceea, zburară peste zona traseelor de curse, unde puştiul Anakin gonise în vehiculul său, dar acum abia o privi şi îndreptă nava către deşert, în direcţia lui Mos Eisley. Când astroportul apăru în zare, viră spre nord şi trecu pe lângă el, sporind în acelaşi timp altitudinea.

Zăriră o fermă hidrofilă, încă una, apoi a treia, pe o linie aproape rectilinie ce pornea din oraş.

— Aceea este, zise Padme.

Anakin încuviinţă încruntat şi asoliză pe un mal abrupt şi înalt, care se ridica deasupra fermei.

— O s-o văd iarăşi, murmură el dezactivând motoarele.

Padme îl strânse de braţ şi-i oferi un surâs liniştitor.

— Habar n-ai cum este, spuse Anakin, să-ţi părăseşti mama în felul ăsta.

— Eu îmi părăsesc întruna familia, replică ea. Dar ai

dreptate, nu-i acelaşi lucru. Eu nu-mi pot imagina ce înseamnă să fii sclav.

— Este şi mai rău să ştii că mama ta e sclavă.

Padme recunoscu tacit adevărul.

— Rămâi în navă, R2-D2, îl instrui pe droid, care piui aprobator.

Prima creatură care le apăru în faţa ochilor când mergeau spre fermă fu un droid subţiratic, de culoare cenuşiu-mat, cu înveliş metalic ponosit. În mod evident, ar fi avut nevoie de o baie bună de ulei, deoarece se apleca prin mişcări ţepene pentru a meşteri la un gărduleţ din senzori. Zărindu-i, se îndreptă cu o mişcare smucită.

— Bună ziua, îi întâmpină el. Cu ce vă pot fi de ajutor? Sunt C...

— C-3PO, şopti Anakin, nevenind să-i creadă ochilor.

— Vai de mine! exclamă droidul şi începu să tremure violent. Creatorul meu! Stăpâne Anakin! Ştiam că vei reveni! Ştiam! Iar ea trebuie să fie domnişoara Padme!

— Salut, C-3PO, spuse Padme.

— Pe circuitele mele! Sunt atât de încântat să vă revăd pe amândoi!

— Am venit s-o văd pe mama, explică Anakin.

Droidul se întoarse brusc către el şi păru că se gârboveşte.

— Cred... cred..., se bâlbâi el. Poate că ar fi mai bine să intrăm în casă.

Porni spre fermă, făcându-le semn să-l urmeze.

Anakin şi Padme schimbară priviri neliniştite. Anakin nu putea să-şi alunge sentimentul de pieire care dăinuia mult timp după ce imaginile din coşmarurile sale dispăreau...

Până ce îl ajunseră din urmă pe droid, acesta intrase în curte şi striga:

— Stăpâne Cliegg! Stăpâne Owen! Au sosit doi musafiri importanţi!

Doi tineri, un bărbat şi o femeie, ieşiră aproape imediat din casă, dar încetiniră la vederea Padmei şi a lui Anakin.

— Eu sunt Anakin Skywalker, se prezentă padawanul.

— Anakin? repetă bărbatul, căscând ochii. Anakin!

Femeia de alături ridică mâna, acoperindu-şi gura.

— Anakin, cavalerul Jedi, şopti ea neauzit.

— Ştiaţi de mine? Shmi Skywalker este mama mea.

— Şi a mea, zise bărbatul. Nu-i mama mea naturală, continuă el zărind privirea nedumerită a lui Anakin, dar o mamă pe cât de adevărată am avut vreodată. Mă numesc Owen Lars, îi întinse mâna, iar ea este prietena mea, Beru Whitesun.

— Bună ziua, dădu din cap Beru.

Padme, care renunţase de mult să mai spere că Anakin va face vreodată prezentările, înaintă.

— Eu mă numesc Padme.

— Cred că suntem fraţi vitregi, spuse Owen fără să-şi desprindă ochii de la tânărul Jedi despre care auzise atât de multe. Am avut presentimentul că vei apărea.

— Mama este aici?

— Nu, nu este, se auzi un glas răguşit dinapoia lui Beru şi Owen, dinspre umbrele uşii casei.

Cei patru tineri se întoarseră într-acolo şi zăriră un bărbat masiv lunecând spre ei într-un aeroscaun. Un picior îi era acoperit de bandaje, iar celălalt îi lipsea şi Anakin ştiu imediat că rănile erau de natură recentă. Simţi cum inima i se ridică în gât.

— Mă numesc Cliegg Lars, spuse bărbatul şi întinse mâna. Shmi este soţia mea. Ar trebui să mergem înăuntru. Avem multe de discutat.

Anakin îl urmă ca prin vis, un vis groaznic de oribil.

— S-a întâmplat imediat înaintea zorilor, vorbi Cliegg, glisând către masa din bucătăria locuinţei, însoţit de Owen, în timp ce Beru pregătea mâncare şi băuturi pentru musafiri.

— Au apărut ca din senin, adăugă fiul său.

— O ceată de tâlhari tuskeni, explică Cliegg.

Senzaţia de prăbuşire înmuie genunchii lui Anakin, care se lăsă să cadă într-un scaun vizavi de Owen. Avusese unele contacte cu tâlharii tuskeni, dar foarte limitate. Odată îngrijise rana unuia grav rănit, iar când prietenii tâlharului apăruseră, îl lăsaseră în pace – un lucru cu totul nemaiauzit printre speciile civilizate de pe Tatooine.

În ciuda acelei anomalii, lui Anakin nu-i plăcea totuşi să audă numele lui Shmi asociat acelor cuvinte sumbre – tâlharii tuskeni.

— Mama ta ieşise devreme, aşa cum făcea întotdeauna, ca să culeagă ciupercile care cresc pe evaporatoare, povesti Cliegg. După urmele lăsate, au răpit-o la jumătatea drumului spre casă. Tuskenii merg ca oamenii, dar sunt nişte monştri cruzi şi indiferenţi.

— Văzusem multe semne ale prezenţei lor, interveni Owen. N-ar fi trebuit să iasă din casă!

— Nu putem trăi cu spaima în suflet! izbucni Cliegg, dar se domoli iute şi reveni către padawan. Toate semnele arătaseră că-i izgonisem pe tuskeni. Nu ştiam cât de puternică era ceata asta... mai puternică decât oricare alta pe care o văzuse vreunul dintre noi. Treizeci de fermieri au pornit după Shmi. S-au mai întors doar patru.

Făcu o grimasă şi-şi masă piciorul, iar Anakin îi simţi limpede durerea.

— I-aş fi urmărit şi acum, dar... după ce mi-am pierdut piciorul...

Aproape că izbucni în lacrimi şi padawanul înţelese cât de mult o iubea bărbatul acela mândru pe Shmi.

— Nu mai pot merge pe speeder, continuă Cliegg. Cel puţin până nu mă vindec.

Inspiră adânc şi se sili să-şi îndrepte ţinuta gârbovită, ridicându-şi umerii laţi.

— Nu aşa dorisem să te cunosc, fiule. Nu aşa plănuisem mama ta şi cu mine. Nu vreau să renunţ s-o mai caut, dar a trecut o lună. Sunt puţine speranţe ca ea să fi rezistat atât de mult.

Cuvintele îl loviră pe Anakin ca o palmă usturătoare şi se retrase din faţa lor, afundându-se în sine, afundându-se în Forţă. Se extinse, folosindu-se de legătura cu mama sa pentru a încerca, cumva, să-i perceapă prezenţa în Forţă.

Apoi sări în picioare.

— Unde pleci? întrebă Owen.

— S-o caut pe mama, sosi răspunsul încruntat.

— Nu, Anakin! Strigă Padme, sculându-se şi prinzându-l

de braţ.

— Mama ta este moartă, fiule, adăugă Cliegg resemnat. Acceptă realitatea.

Anakin îl fulgeră din privire, după care îi privi la fel de sfredelitor şi pe ceilalţi.

— Îi pot simţi durerea, zise el şi-şi încleştă maxilarele. O durere permanentă... O voi găsi.

După un moment de tăcere, Owen rosti:

— Ia motospeederul meu.

Se ridică de la locul său şi veni lângă Anakin.

— Ştiu că trăieşte, spuse padawanul întorcându-se către Padme. O ştiu.

Ea strânse din ochi, dar nu zise nimic, ci-i dădu drumul braţului, iar Anakin porni după Owen.

— Dacă venea doar niţel mai devreme..., oftă Cliegg.

Padme se uită la el, apoi la Beru, care venise înapoia bărbatului cu chipul scăldat în lacrimi şi-l cuprinsese cu braţele.

Neştiind ce să mai spună, se repezi afară, pentru a se alătura lui Anakin şi Owen. Tânărul fermier revenea deja spre locuinţă, iar Anakin stătea lângă speeder şi privea deşertul nemărginit.

— Rămâi aici, îi vorbi Anakin când ajunse lângă el. Sunt oameni buni. Vei fi în siguranţă.

— Anakin...

— Ştiu că trăieşte, repetă el continuând să privească dunele. Padme îl strânse în braţe.

— Găseşte-o, îi şopti.

— Nu voi lipsi mult, îi promise Anakin.

Sui pe motospeeder, îl porni şi ţâşni peste dune.

Capitolul 18.

Când apelul fu recepţionat în Templul Jedi de pe Coruscant, folosind codul de bruiaj 5 cu adresa azilul de bătrâni, Mace Windu şi Yoda ştiură că era ceva important. Ceva extrem de important.

Preluară apelul în apartamentul lui Yoda, după ce Mace verificase coridorul în ambele direcţii, apoi închisese uşa cu grijă.

Holograma lui Obi-Wan Kenobi se ivi înaintea lor. În mod vădit, bărbatul era neliniştit şi privea repetat peste umăr.

— L-am contactat cu succes pe Lama Su, Prim-ministrul de Kamino, anunţă el.

— Aha, că planeta ta ai găsit bine este, încuviinţă Yoda.

— Exact acolo unde au prezis elevii tăi, Maestre. Kaminoanii sunt clonatori – mi s-a spus că sunt cei mai buni din galaxie şi, din ce am văzut, nu mă îndoiesc că aşa stau lucrurile.

Ambii Maeştri Jedi se încruntară.

— Folosesc un vânător de recompense pe nume Jango Fett pentru a crea o armată de clone.

— O armată? repetă Mace.

— Pentru Republică, sosi răspunsul neaşteptat al lui Obi-Wan. În plus, am sentimentul accentuat că vânătorul de recompense face parte din complotul ce urmăreşte asasinarea senatorului Amidala.

— Crezi că şi donatorii sunt implicaţi?

— Nu, Maestre, în privinţa aceasta nu pare să existe nici un motiv.

— Nimic să nu presupui, îl sfătui Yoda. Limpede mintea ta să fie trebuie pentru ca pe adevăraţii conspiratori să descoperi.

— Da, Maestre. Prim-ministrul Lama Su m-a informat că cel dintâi batalion de soldaţi clonaţi este gata pentru livrare. A mai dorit să vă reamintesc că dacă avem nevoie de mai mulţi – în clipa de faţă ei pregătesc încă un milion – va fi nevoie de

mai mult timp pentru a-i creşte.

— Un milion de soldaţi clonaţi? întrebă Mace Windu neîncrezător.

— Da, Maestre. Au mai spus că acum aproape zece ani, maestrul Sifo-Dyas a comandat această armată de clone. Eu avusesem impresia că a fost ucis mult mai înainte. Consiliul a autorizat vreodată crearea unei armate de clone?

— Nu, răspunse Mace fără ezitare şi fără să privească spre Yoda pentru confirmare. Persoana care a dat această comandă nu avea autorizaţia Consiliului Jedi.

— Atunci, cum a făcut-o. Şi de ce?

— Misterul sporeşte, zise Mace şi este unul care trebuie clarificat din mai multe motive decât siguranţa senatorului Amidala.

— Clonele sunt impresionante, Maestre, spuse Obi-Wan. Au fost create şi instruite pentru un singur scop.

— Pe Jango Fett arestează, rosti Yoda. Aici îl adu. Noi pe el vom interoga.

— Da, Maestre. Vă voi raporta, după ce l-am arestat.

Obi-Wan privi din nou peste umăr şi, brusc, îl instrui pe R4 să întrerupă transmisiunea.

— O armată de clone, repetă Mace după ce holograma dispăruse şi rămăsese doar cu Yoda. De ce ar fi făcut-o Sifo-Dyas...

— Momentul comenzii înţelegere poate oferi, rosti Yoda şi Mace încuviinţă.

Dacă data comenzii era corectă, atunci Sifo-Dyas acţionase imediat înaintea morţii.

— Dacă Jango Fett a fost implicat în tentativele de asasinare a senatorului şi tot el a fost ales ca model pentru o armată de clone creată pentru Republică..., Mace Windu tăcu şi clătină din cap.

Coincidenţa era prea mare pentru a fi vorba despre o simplă întâmplare. Cum însă se puteau asocia cele două fapte? Era posibil ca individul care decisese să creeze armata de clone să se teamă că senatorul Amidala va fi un glas îndeajuns de puternic pentru a împiedica folosirea acelei armate?

Maestrul Jedi îşi frecă fruntea cu palma şi privi spre Yoda, care stătea cu ochii închişi. Mace ştia că probabil examina aceleaşi întrebări ca şi el. Şi că probabil era la fel de tulburat, dacă nu şi mai mult.

— Orbi suntem, dacă crearea armatei de clone nu am putut vedea, remarcă Yoda.

— Cred că este momentul să informăm Senatul despre diminuarea abilităţii noastre de a folosi Forţa.

— Slăbiciunea noastră doar Lorzii întunecaţi Sithi o cunosc, replică Yoda. Dacă informat Senatul va fi, adversarii noştri vor spori.

Pentru cei doi Maeştri Jedi, cursul surprinzător al evenimentelor era neliniştitor pe mai multe niveluri diferite.

Obi-Wan avansă precaut pe coridor. Nu ştia nimic despre aptitudinile lui Jango Fett, dar bănuia că trebuiau să fie considerabile, ţinând seama de faptul că bărbatul fusese selectat ca prototip pentru o armată de clone. Se opri, închise ochii şi se extinse în Forţă, căutând duşmani ascunşi. După o clipă, convins că Jango nu se afla în imediata vecinătate, se apropie de uşă. Îşi trecu lin degetele în lungul canaturilor, căutând potenţiale capcane, apoi, în cele din urmă, atinse mecanismul de zăvorâre. Ţinând o mână acolo, încercă uşa.

Nu se clinti.

Obi-Wan duse mâna la sabia de lumină, gândindu-se să taie prin uşă, dar se răzgândi şi preferă subtilitatea. Închise ochii şi-şi trimise puterea prin braţul întins, în încuietoare, manipulând cu uşurinţă mecanismul. După aceea, apropiind o mână de sabia Jedi, încercă din nou uşa, care glisă, deschizându-se.

Imediat ce zări interiorul încăperii, ştiu că nu va avea nevoie de armă. În apartament domnea o harababură de nedescris. Sertarele dulapurilor erau trase, unele zăceau pe podea, iar scaunele fuseseră răsturnate.

Uşa dormitorului era deschisă şi înăuntru domnea aceeaşi dezordine. Totul indica o plecare precipitată.

Obi-Wan privi în jur, căutând un indiciu, iar ochii i se opriră finalmente asupra ecranului extraplat de calculator

situat pe o măsuţă în camera de zi. Se grăbi spre el, îl activă şi-şi dădu seama că era monitorul unei reţele de securitate, alcătuită din mai multe videocamere amplasate în imediata vecinătate a apartamentului. Trecu iute de la o videocameră la alta, zărind coridorul pe care abia îl străbătuse şi diverse unghiuri ale apartamentului în sine. O imagine din exterior arăta acoperişul biciuit de ploaie al locuinţei... şi se putu vedea pe sine, prin fereastra de oţel transparent.

Îşi continuă inspecţia, mărind apertura obiectivelor şi examinând orice detaliu care i se părea suspicios.

Ajunse la imaginea unei platforme pentru asolizare din apropiere, pe care se afla o navă cu aspect neobişnuit, cu o bază largă şi plată care se îngusta cât un ac la extremitatea cea mai apropiată; în zona mediană avea un compartiment mic pentru doi, maximum trei ocupanţi.

Spre nava respectivă alerga o siluetă familiară – Boba Fett sau altă clonă.

Obi-Wan încuviinţă şi zâmbi ştiutor, urmărind mişcările băiatului şi recunoscând din fluiditatea şi aleatorismul unor gesturi mărunte că era într-adevăr Boba, nu o clonă perfect controlată şi condiţionată.

Surâsul îi dispăru însă când zări altă siluetă cunoscută. Era Jango, îmbrăcat în armura cu rachete pe care o mai văzuse cândva, pe străzile Coruscantului. Dacă Obi-Wan avusese unele îndoieli că Jango o angajase pe Zam Wesell, incertitudinile acelea dispărură. Se repezi afară din apartament şi porni în fugă pe coridor, căutând o ieşire.

— Da, spuse Jango, o să te las s-o pilotezi.

Boba lovi triumfător cu pumnul în aer, încântat că tatăl său avea să-l lase la comenzile lui Sclav I. Trecuse mult timp, câteva luni, de când nu mai avusese voie să piloteze nava.

— Dar nu la plecare, adăugă Jango diminuându-i oarecum fericirea. Ne grăbim, fiule, dar vom ieşi mai devreme din hiperspaţiu, ca să poţi beneficia de ceva timp pentru pilotare.

— Pot eu s-o asolizez?

— Vom vedea.

Boba ştia că înţelesul cuvintelor tatălui său era nu, totuşi nu insistă. Pricepea că în jurul lui se petrecea ceva important şi periculos, de aceea decise să se mulţumească cu atât cât i se oferea. Ridică altă valiză şi sui rampa către cala micuţă. Privi înapoi spre Jango, apoi dincolo de el, spre o siluetă umană care ieşea în fugă din turboliftul turnului şi alerga către ei prin ploaia necontenită.

— Tată! Priveşte!

Când Jango se întoarse, ochii lui Boba se măriră şi mai mult. Alergătorul era vizitatorul Jedi... care-şi scosese sabia de lumină şi-i activă lama albastră, ce sfârâi sub potopul de apă.

— Urcă la bord! îi strigă Jango, însă Boba şovăi, privind cum tatăl său trase cu blasterul în Jedi.

Cu reflexe uluitoare, Obi-Wan roti sabia, deviind salva.

— Boba! răcni Jango, iar băiatul se smulse din transă şi se grăbi să suie rampa şi să intre în Sclav I.

Obi-Wan se lansă într-un salt spre vânătorul de recompense. Urmă altă salvă de blaster şi încă una, dar le interceptă cu uşurinţă pe ambele, deviind una şi reflectând-o pe cealaltă către Jango. Vânătorul de recompense sări însă în lateral, rachetele din spate înviară şi-l purtară până în vârful celui mai apropiat turn.

Jedi făcu o tumbă peste cap, se rostogoli şi se întoarse, exact când Jango trase din nou. Fără măcar să se gândească la gestul său, lăsând Forţa să-i călăuzească braţul, Obi-Wan coborî sabia în stânga şi respinse fulgerul de energie.

— Vii cu mine, Jango! strigă el.

Bărbatul îi răspunse printr-o serie de focuri ca un şirag. Sabia Jedi se deplasă pe rând la stânga şi la dreapta, interceptând salvele, iar apoi, când Jango schimbă şablonul la stânga, dreapta, stânga, dreapta şi iar dreapta, Forţa conduse braţul lui Obi-Wan fără greşeală.

— Jango! răcni el, după care îşi dădu seama că ultimul proiectil al vânătorului de recompense nu era o salvă de blaster, ci o încărcătură explozivă şi plonjă instantaneu, amplificând saltul cu ajutorul Forţei.

Sclav I vibră sub efectul exploziei din exterior şi zdruncinătura îl trânti pe Boba, rostogolindu-l într-o parte.

— Tată! strigă el.

Se repezi la videoecran, îl activă şi orientă videocamera spre scena de jos.

Îşi văzu tatăl imediat şi izbucni în lacrimi de uşurare. Se calmă iute, scană zona în căutarea duşmanului şi-l zări pe Obi-Wan ridicându-se în picioare, după ce executase o rostogolire... şi blocând altă serie de salve, aparent cu uşurinţă.

Boba cercetă consola de comenzi şi se strădui să-şi reamintească lecţiile despre Sclav I, fericit că fusese atât de harnic în studii. Cu un rânjet răutăcios care l-ar fi făcut mândru pe tatăl său, activă blocul de alimentare energetic şi decuplă piedica mecanismului laserului principal.

— Blochează-le şi p-astea, Jedi, şopti el.

Fixă reticulul pe Obi-Wan şi apăsă pe trăgaci.

— Ai să dai multe răspunsuri! strigă Obi-Wan spre Jango, cu glasul aproape acoperit de revărsarea ploii şi de furia vântului. Va fi mai uşor pentru tine şi pentru fiul tău, dacă...

Se opri brusc, înregistrând undeva în subconştient detonarea unui laser de calibru mare. Forţa îl determină să se mişte instinctiv, chiar înainte să fi înţeles ce se întâmpla şi sări, zburând prin aer într-un dublu salt mortal.

Ateriză pe platforma care i se zgudui violent sub tălpi, cutremurată de salva tunului laser de calibru mare din Sclav I, care se roti, urmărindu-l.

Obi-Wan trebui să plonjeze iarăşi, dar şocul următor îl trânti răşchirat şi scăpă sabia din mână pe suprafaţa lunecoasă de apă.

Din fericire, laserul lui Sclav I amuţi, cu blocul de alimentare golit pentru moment, iar Obi-Wan nu pierdu nici o clipă, ci sări în picioare şi se năpusti spre Jango Fett, care venea către el.

O salvă de blaster ţâşni dinspre vânătorul de recompense, dar Obi-Wan sări peste raza de energie strălucitoare, zburând înainte şi rotindu-se în văzduh, pentru

a azvârli arma din mâna lui Jango printr-o lovitură de picior.

Vânătorul de recompense nici nu clipi. Intră drept în Jedi, când acesta ateriză, îl cuprinse în braţe şi-l împinse înapoi.

Încerca să-l doboare, dar Obi-Wan era prea iute pentru aşa ceva şi-şi recăpăta imediat echilibrul. Izbuti să strecoare un picior între tălpile adversarului şi începu să se răsucească în lateral, slăbindu-i priza.

Jango rânjii răutăcios şi-l izbi cu fruntea în faţă, ameţindu-l pentru o clipă. Îşi eliberă o mână şi lansă o directă cu toată puterea, dar îşi dădu seama imediat de eroare, deoarece Obi-Wan eschivă lovitura şi efectuă o tumbă staţionară, strânsă, pe sub braţul ce se repezea spre el şi lovi cu ambele picioare când se ridică, pocnindu-l pe Jango în piept şi trimiţându-l îndărăt.

Obi-Wan căpătase astfel iniţiativa şi o folosi într-o şarjă energică, izbindu-l pe vânătorul de recompense care se împleticea, gândindu-se să-l doboare pe sol, unde armura greoaie avea să însemne o piedică pentru el.

Jango îi demonstră însă de ce fusese ales ca model pentru clone. Pentru o clipă se lăsă purtat de placaj, pentru ca după aceea să-şi inverseze echilibrul şi impulsul, stopându-l pe Obi-Wan.

Expedie un croşeu de stânga. Obi-Wan eschivă şi răspunse cu o directă de dreapta. Jango lăsă capul într-o parte şi pumnul abia îl atinse. O rafală scurtă a rachetelor îl înălţă în aer şi descrise un cerc, lovind din picior spre Obi-Wan, care se lăsă în genunchi, ferindu-se, apoi sări mult în sus, depăşind a doua lovitură de picior, când vânătorul de recompense atacă din nou.

Obi-Wan expedie el însuşi o lovitură de picior, dar Jango recepţionă şocul în şold şi repezi braţul stâng în jos, peste tibia oponentului, prinzându-l timp suficient pentru a-i putea expedia o laterală cu dreapta în interiorul coapsei.

Jedi îşi lăsă capul şi trunchiul mult pe spate, ajungând practic la orizontală şi în acelaşi timp ridică piciorul stâng, izbindu-l pe Jango sub coaste. O răsucire neaşteptată în foarfece, cu piciorul drept coborând într-un arc de cerc şi cu piciorul stâng ţâşnind în direcţia opusă, peste el, îi făcu pe

Jango şi Obi-Wan să se rotească în lungul axei longitudinale comune. Obi-Wan deschise braţele când ajunse cu faţa în jos, îşi eliberă picioarele din priza lui Jango şi lovi cu tocul în vânătorul de recompense care cădea pe spate. Atinse platforma şi sări imediat în picioare, se răsuci şi se năpusti înainte, având un avantaj faţă de Jango, care era dezechilibrat şi se împleticea.

O laterală de dreapta lovi în plină figură vânătorul de recompense şi fu urmată de un croşeu larg de stânga, care ar fi trebuit să-l doboare definitiv. Cu reflexe extraordinare, Jango evită însă aproape complet lovitura şi-l surprinse pe Jedi printr-o combinaţie rapidă şi scurtă, dar dură, de croşee stânga-dreapta la abdomen.

Mâna dreaptă a lui Obi-Wan se ridică între feţele lor şi folosi un scurt impuls de Forţă pentru a-l împinge pe oponent un pas înapoi, până se putu îndrepta şi regăsi postura defensivă.

Jango reveni imediat, sălbatic, furios, lovind crâncen cu braţele şi cu picioarele.

Mâinile lui Obi-Wan acţionară pe verticală în faţa sa, parcă abia mişcându-se, dar uluitor de precis, deviind lovitură după lovitură. Întinse un braţ, îl coborî brusc şi folosi momentul de inerţie al unei izbituri de picior pentru a ridica mult braţul celuilalt. Braţul îi zvâcni drept înainte şi degetele sale încordate şi rigide pătrunseră printr-o îmbinare a armurii lui Jango. Acesta făcu o grimasă şi se retrase. Obi-Wan se năpusti în faţă, placându-l, repezindu-se peste el, căutând victoria.

Adversarul său avea însă replică şi-şi declanşă rachetele, ridicându-se pe sine şi pe Jedi în văzduh. Rafala unei duze laterale îi trimise peste platforma de asolizare, spre bordura înclinată care înconjura structura.

Mâinile lui Jango acţionară imperceptibil, răsucindu-se în interiorul şi peste braţele şi mâinile lui Obi-Wan, slăbindu-i cu dibăcie strânsoarea. După aceea îşi declanşă duzele la stânga şi la dreapta, cauzând smucituri bruşte şi repetate, care-l eliberară de Jedi.

Obi-Wan căzu violent pe platformă şi lunecă periculos de

aproape de margine – îndeajuns pentru a auzi talazurile mări spărgându-se în pilonii de dedesubt. Găsi o priză de care să se apuce şi se întinse în Forţă, folosindu-se de ea pentru a-şi înhăţa sabia, înţelegând că devenise vulnerabil.

Auzi un foc din lateral, nu ţiuitul unei salve de blaster, ci un fel de şuierat şi se rostogoli cât putu mai departe.

Dar nu suficient. Îşi pierdu concentrarea şi o dată cu ea scăpă sabia Jedi, când o sârmă subţire i se strecură pe sub încheieturile mâinilor şi se înfăşură în jurul lor, legându-le strâns.

Apoi reîncepu să lunece, traversând platforma şi revenind către bordura înclinată, remorcat de omul-rachetă. Cu reflexe şlefuite în anii de antrenamente intense şi cu puterea Forţei unui maestru Jedi, Obi-Wan făcu o tumbă înainte, trecu peste braţele întinse, căzu în picioare şi se aruncă în lateral, când cablul de remorcare se întinse, smucindu-l din nou. Se rostogoli în jurul unui pilon şi se sculă iarăşi în poziţie verticală, dispunând acum de frâna oferită de stâlpul metalic.

Pătrunzând adânc în Forţă, se înfipse puternic în picioare, încordându-se şi contopindu-se, pentru o clipă, cu platforma.

De neclintit.

Sârma se întinse complet, însă Obi-Wan nu se urni.

Simţi cum unghiul după care se efectua tragerea se modifică spectaculos, pe măsură ce Jango se prăbuşea spre platformă, cu rachetele smulse din spate.

Obi-Wan porni să ocolească pilonul, dar se opri şi-şi feri ochii, când rachetele explodară într-un glob de foc şi o undă de şoc teribilă.

— Tată! strigă Boba Fett, când rachetele explodară şi-şi lipi chipul de videcran.

Îl zări pe Jango, în lateral şi aparent nevătămat, deşii se opunea cu disperare tragerii exercitate de sârma care era controlată acum de Jedi.

Boba lovi cu pumnul neajutorat în ecran, şoptind neauzit Tată, iar chipul i se contorsionă, când Jedi îl pocni în plin pe Jango, izbindu-l cu picioarele şi răsturnându-l, după care,

amândoi, încleştaţi laolaltă, se rostogoliră peste marginea puţin ridicată a platformei de asolizare, lunecând iute pe bordura înclinată, spre oceanul dezlănţuit.

Obi-Wan izbi cu picioarele şi încercă să-şi regăsească drumul în Forţă, dar Jango îl lovea repetat cu pumnii. Realmente nu putea să creadă că vânătorul de recompense irosea atâtea eforturi, când moartea sigură îi aştepta pe amândoi la capătul tobogánului şi al căderii. Izbuti să frâneze oarecum alunecarea şi-l zări pe Jango ridicând un antebraţ, cu un rânjet straniu pe chip. Vânătorul de recompense încleştă pumnul şi un şir de gheare ţâşni din armura sa.

Instinctiv, Obi-Wan se retrase când Jango ridică mai mult braţul acela, însă duşmanul izbi cu putere de sus în jos, dar nu în Jedi, ci în bordură. În acelaşi timp, manevră cealaltă mână şi eliberă mecanismul de blocare al brăţării lansatoare de cablu, care-i lunecă de pe braţ.

Se opri cu un scrâşnet teribil, iar Obi-Wan alunecă pe lângă el.

— Prinde un peşte-rulou pentru mine, îl auzi pe Jango spunându-i, apoi căzu peste marginea bordurii, spre crestele care se înspumau violent dedesubt.

— Tată! Tată! strigă Boba Fett uşurat, când îl zări pe Jango căţărându-se înapoi peste buza bordurii şi pe platformă.

Vânătorul de recompense se sculă în picioare şi se împletici spre Sclav I, iar Boba se năpusti la chepeng, îl deschise şi întinse braţul pentru a-şi ajuta tatăl la bord.

— Du-ne de aici, rosti Jango ameţit şi istovit, iar Boba zâmbi larg şi se repezi la consola de comenzi, activând motoarele.

— O duc direct la viteza luminii!

— Ieşi doar din atmosferă şi mergi drept înainte! Ordonă Jango şi cuvintele i se auziră însoţite de un icnet de durere, când îşi atinse coastele dintr-o parte.

Observă privirea rănită a fiului său şi cedă.

— Activează navicalculatorul să stabilească coordonatele saltului.

Surâsul lui Boba sclipi mai luminos ca oricând.

— Decolarea! răcni el.

Obi-Wan folosi Forţa pentru a prinde capătul liber al cablului care continua să-i ţină strâns legate încheieturile mâinilor şi-l propulsă spre exterior, trecându-l peste o traversă din structura platformei. Prăbuşirea lui în gol fu oprită printr-o smucitură bruscă.

Privi în jur, după care începu să se balanseze, înainte şi înapoi, sporind amplitudinea pendulării, până ce ajunsese suficient de departe pentru a se elibera de legătură şi a ateriza uşor pe o platformă de serviciu micuţă, puţin deasupra talazurilor sălbatice.

Avu nevoie de numai un moment pentru a-şi trage răsuflarea, apoi deschise uşa turboliftului de serviciu printr-o fluturare a mâinii. Auzi motoarele navei lui Jango înainte ca turboliftul să ajungă pe platforma de asolizare.

Se apropie de marginea platformei, îşi zări imediat sabia de lumină şi o apelă cu Forţa.

Era însă prea târziu. Nava vibra deja, gata să se înalţe.

Obi-Wan scoase de la centură un microemiţător şi-l azvârli cu putere spre Sclav I. Ventuza magnetică a dispozitivului de urmărire se fixă de fuzelaj în ultima clipă.

Obi-Wan rămase locului mult timp sub ploaia şi aburii care se revărsau peste el, până ce Sclav I dispăru din vedere.

Privi în jurul platformei, reluând lupta în minte şi respectul său faţă de vânătorul de recompense spori considerabil. Înţelegea de ce Jango Fett fusese selectat de Sifo-Dyas, de Tyranus sau oricine ar fi fost cel care-l alesese. Era iscusit, foarte talentat şi deţinea o mulţime de trucuri.

Îl adusese pe muchia dezastrului pe Obi-Wan Kenobi, cavalerul Jedi care-l înfrânsese pe lordul Sith Darth Maul.

Totuşi, Obi-Wan era mulţumit de felul în care se sfârşiseră lucrurile. Acum avea să-l poată urmări pe Jango. Poate că la capătul călătoriei va obţine, în cele din urmă, nişte răspunsuri în locul altor enigme.

Capitolul 19.

Pe când Sclav I se îndepărtă de Kamino, Boba rămase tăcut, simţind tensiunea. Ar fi dorit să vorbească despre salva pe care o trăsese cu tunul laser, despre felul în care-l doborâse pe Jedi şi-i zburase sabia din mână. Ştia însă că nu era clipa cea mai potrivită, deoarece Jango avea pe chip o expresie concentrată pe care Boba o recunoştea prea bine, una care-i spunea în mod răspicat că acum nu era momentul să deschidă gura.

Băiatul stătea rezemat de peretele cel mai îndepărtat de tatăl său, în timp ce Jango opera comenzile şi stabilea coordonatele pentru saltul în hiperspaţiu.

— Haide, haide, repeta Jango, legănându-se înainte şi înapoi de parcă ar fi îmboldit nava şi privind la fiecare câteva secunde spre senzori, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie urmăriţi de o flotă de nave spaţiale.

Emise un strigăt victorios şi declanşă saltul hiperspaţial, iar Boba privi stelele alungindu-se.

Jango Fett se destinse în scaun, se lăsă pe spate şi scoase un suspin de uşurare, iar expresia feţei i se înmuie imediat.

— De data asta, râse el, am fost niţel cam aproape.

— L-ai pocnit zdravăn, răspunse Boba şi incitarea reîncepu să-i clocotească. N-a avut nici o şansă în faţa ta, tată!

Jango surâse şi încuviinţă.

— Să-ţi spun adevărul, fiule, mi-a dat nişte bătăi de cap serioase, recunoscu el. După ce a evitat încărcătura explozivă, rămăsesem în pană de surprize.

Boba se încruntă la început, dorind să se împotrivească şi să spună că nimeni nu putea fi mai şiret decât tatăl său, dar apoi, când se gândi bine la momentul amintit de Jango, încruntătura lui deveni un surâs larg.

— L-am dat peste cap binişor cu tunul laser!

— Te-ai descurcat excelent, aprobă Jango. Ai tras exact la momentul potrivit şi ai fost acolo unde trebuia, gata să mă ajuţi când a fost momentul să plecăm. Înveţi bine, Boba. Mai bine chiar decât am crezut că ar fi posibil.

— Asta pentru că sunt la fel ca tine, dar mai mic, raţionă băiatul, însă Jango clătină din cap.

— Eşti mai bun decât am fost eu la vârsta ta... ba chiar cu mult. Iar dacă vei continua să te antrenezi la fel de bine, vei fi cel mai bun vânător de recompense care a existat în galaxia asta.

— Adică ceea ce ai vrut de la început de la kaminoani, nu-i aşa, tată? De asta m-ai dorit!

Jango Fett se apropie, ridică o mână şi zbârli părul lui Boba.

— De asta şi din multe alte motive, zise el încetişor şi cu respect. Şi în toate privinţele, în toate speranţele şi visele mele, te-ai descurcat mai bine decât m-aş fi aşteptat vreodată.

În toată galaxia nu exista nimeni care să-i poată spune lui Boba Fett ceva care să-l facă să se simtă mai bine decât lauda aceea primită de la tatăl său.

Sclav I ieşi din hiperspaţiu ceva mai devreme, astfel încât Boba sa aibă timp să piloteze nava spre Geonosis. Pentru Boba însemna un moment de vârf să stea în scaun alături de tatăl său şi să manevreze comenzile cu îndemânare, ba chiar să-şi dea niţel aere, de aceea se întristă la vederea planetei roşii, Geonosis şi a centurii de asteroizi care o înconjura.

— Securitatea este foarte strictă aici, explică Jango preluând comenzile. Va fi mai bine să asolizez eu.

Boba se lăsă pe spate în scaun, fără nici un comentariu. Ştia că tatăl lui avea dreptate şi, chiar dacă n-ar fi fost de acord, nu s-ar fi opus în mod făţiş.

Reveni cu atenţia la ecranele scanerelor care afişau compoziţia câmpului de asteroizi din apropiere şi a traficului îndepărtat din partea opusă a planetei.

Îi atrase atenţia în mod aparte un punctuleţ, care ieşi din centura de asteroizi şi-l urmă pe Sclav I. La început nu-i acordă prea multă atenţie, până ce un al doilea punctuleţ

apăru imediat înapoia lor, deşii nu era îndeajuns de substanţial pentru a fi o navă.

— Aproape c-am ajuns, fiule, anunţă Jango.

— Tată, cred c-am fost urmăriţi, rosti Boba. Uită-te pe ecranul de scanare. Punctul acela nu-i un ecou fantomă al propriei noastre nave?

Jango îi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi îşi întoarse chipul sceptic spre ecranul de scanare. Boba urmări aţâţat cum faţa tatălui său se încordează, după care Jango încuviinţă lent.

— Probabil că Jedi ne-a fixat pe fuzelaj un emiţător înainte de a părăsi Kamino, spuse el. Dar cum a făcut-o? Crezusem c-a murit.

— Cineva ne urmăreşte, observă Boba.

— O să rezolvăm chestia asta, îl asigură Jango. Ţin-te bine, fiule! O să intrăm în câmpul de asteroizi – acolo nu ne va putea urmări. (Îi făcu cu ochiul lui Boba.) Iar dacă o va face, o să-i lăsăm nişte surprize.

Deschise un panou lateral şi trase o manetă, expediind prin tot fuzelajul o sarcină electrică special destinată distrugerii dispozitivelor de urmărire. Se uită iute la ecranul de scanare şi văzu că ecoul fantomă dispăruse.

— Iar acum, i-am dat drumul! zise el.

Plonjă cu Sclav I în câmpul de asteroizi, descrise o buclă rapidă peste şi în jurul unui bolovan apropiat, viră iute în lateral, făcu un tonou pe lângă un asteroid care se rostogolea prin spaţiu şi se strecură iute printre alte două stânci foarte apropiate. Continuă manevrele acelea evazive, lipsite de orice şablon aparent şi, după câteva momente, Boba, care nu-şi desprinsese ochii de la scaner, anunţă:

— A dispărut.

— Poate că-i mai inteligent decât am crezut şi s-a îndreptat direct spre suprafaţa planetei, rânjii Jango şi făcu din nou cu ochiul.

În aceeaşi clipă, scanerul piui.

— Uite, tată! strigă Boba, indicând punctuleţul, care intrase de asemenea în câmpul de asteroizi. Sa-ntors!

— Ţin-te bine! şuieră Jango.

Execută o suită de picaje, ridicări şi viraje nebuneşti şi încheie printr-o cursă în linie dreaptă în răstimpul căreia activă un declanşator de lansare şi apăsă butonul de declanşare a focului.

— Încărcătură seismică, îi explică lui Boba, care surâse larg.

Aproape imediat, băiatul ţipă un avertisment, când videoecranul frontal fu acoperit de un asteroid.

Jango acţionase deja, cabrând nava incredibil de manevrabilă şi ridicând-o practic în loc, pentru ca după aceea să treacă peste uriaşul bolovan spaţial.

— Stai liniştit, fiule, îl asigură pe Boba. Totul va fi-n regulă. Jedi nu ne va putea urmări prin capcanele astea.

Afirmaţia lui fu subliniată de un fulger brusc şi de o cutremurare puternică a navei, când încărcătura sonică detonă mult înapoia lor.

— A trecut de ea! strigă Boba după o clipă, văzând că nava Jedi reapăruse pe ecranul de scanare.

— Individul ăsta nu-nţelege o aluzie discretă, replică Jango netulburat. Ei bine, dacă nu-l putem lăsa în urmă, va trebui să-l terminăm.

Boba strigă din nou, dar tatăl său deţinea controlul perfect al navei. Strecură Sclav I printr-un tunel strâmt care sfredelea unul dintre asteroizii cei mai mari. Trebui să încetinească puţin, pentru a manevra şi când ieşiră prin capătul celălalt văzură nava Jedi trecând peste ei şi ajungând în faţa lor. Pe neaşteptate, prada devenise vânător.

— Doboară-l, tată! ţipă Boba. Doboară-l! Foc!

Salve laser ţâşniră din Sclav I, trasând linii de foc spre vânătorul stelar, care execută un tonou către dreapta, urmat de un picaj.

Jango îl urmări, străduindu-se să-l prindă iarăşi în reticulul tunurilor, dar pilotul Jedi era foarte iscusit şi efectua un tonou după altul, apropiindu-se pe rând de asteroizi şi ascunzându-se înapoia lor.

Boba continua să-şi îndemne tatăl, însă Jango era răbdător, gândindu-se că mai devreme sau mai târziu celălalt pilot nu avea să mai găsească ascunzători.

Un picaj rapid, o ranversare bruscă, un tonou urmat de un viraj la dreapta îl duseră pe Jedi înapoia altui asteroid, dar, de data aceasta, în loc să-l urmeze, Jango ocoli asteroidul pe partea opusă şi trase în orb drept înainte.

Vânătorul stelar ieşi de după asteroid drept în fasciculul de foc şi nava se zgudui, iar fragmente din ea zburară în toate părţile, când o salvă laser o atinse.

— L-ai nimerit! strigă Boba.

— Acum să-l şi terminăm, zise Jango păstrându-şi calmul. Gata cu eschivele.

Apăsă o serie de butoane, armând o torpilă, deschise lansatorul şi întinse mâna pentru a apăsa butonul roşu. Se opri însă şi surâse, apoi îi făcu semn lui Boba să se apropie.

Băiatul abia mai respira, când tatăl său îi puse palma pe mânerul neted al manşei de dare a focului, după care îl privi şi încuviinţă.

Boba apăsă butonul şi Sclav I vibră când torpila ţâşni, năpustindu-se spre vânătorul stelar şi preluând urmărirea, în timp ce Jedi gonea şi încerca să execute manevre evazive.

După câteva secunde, videoecranul din Sclav I se lumină de flăcările unei explozii teribile, silindu-i pe Boba şi Jango să-şi ridice braţele în faţa ochilor, protejându-i. Când priviră din nou, zăriră numai bucăţi de metal contorsionat şi piese distruse. Ecranul de scanare era pustiu.

— L-am distrus! ţipă Boba. Essssteeee!

— Frumoasă lovitură, puştiule, comentă Jango şi-i ciufuli părul. O meritai pe-asta. N-o să-l mai vedem pe Jedi.

Din câteva viraje iscusite, Sclav I ieşi din câmpul de asteroizi şi porni către Geonosis; în ciuda afirmaţiei sale anterioare, Jango Fett îi îngădui lui Boba să asolizeze nava. Nu era într-adevăr o rută pe care să piloteze un băieţel, dar Boba Fett depăşea cu mult orice băieţel obişnuit.

Anakin goni prin canioane uriaşe din roci multicolore, peste dune de nisip mişcător şi purtat de vânt, în lungul unei albii de mult secate. Unica sa călăuză era perceperea lui Shmi, sesizarea suferinţelor mamei sale. Nu era totuşi un far care să-l direcţioneze cu exactitate şi, deşii bănuia că mergea

în direcţia corectă, deşertul de pe Tatooine era vast şi pustiu şi nimeni nu ştia mai bine decât tâlharii tuskeni cum să se ascundă printre bolovani şi nisipuri.

Pe malul înalt al unui canion, Anakin se opri şi scană orizontul. Departe în sud zări un vehicul imens, aducând cu o cutie foarte mare aşezată pe cant, care avansa lent pe o singură şenilă de dimensiuni impresionante. Îi recunoscu pe jawa şi, ştiind că nimeni nu cunoştea mai bine decât aceştia mişcările tuturor creaturilor din deşert, porni după ei.

Îi ajunse în scurt timp şi pătrunse într-un grup de creaturi cu mantii negre-maronii; ochii lor roşii întrebători îl iscodeau din umbra glugilor imense şi pălăvrăgelile permanente zumzăiau ca o muzică stranie în jurul tânărului.

Avu nevoie de mult timp pentru a-i convinge că nu dorea să cumpere nici un droid şi de mai mult timp pentru a-i face să înţeleagă că voia pur şi simplu informaţii despre tâlharii tuskeni.

Jawa discutară însufleţiţi între ei, arătând în toate direcţiile şi ţopăind de zor. Nu erau prieteni cu tuskenii, care îi atacau, aşa cum atacau orice creatură pe care o găseau vulnerabilă. Ba, chiar mai rău, din punctul de vedere al mentalităţii negustoreşti jawa, tuskenii nu cumpărau niciodată vreun droid!

Ajunseră în cele din urmă la un acord şi toţi membrii grupului indicară simultan spre est. Anakin încuviinţă şi ambală motospeederul. Absenţa oricărei recompense băneşti păru să-i nemulţumească pe Jawa, dar padawanul nu avea timp să-şi bată capul cu ei.

Asteroizii se rostogoleau tăcuţi şi nepăsători pe orbitele lor, indiferenţi faţă de explozii şi navele ce goniseră în zigzag.

Într-o scobitură adâncă de pe spatele unei asemenea stânci spaţiale se pitea un mic vânător stelar, ale cărui contur şi culori dovedeau un contrast evident faţă de marginile neregulate ale asteroidului şi filoanele sale minerale întrerupte.

— Explozii... De asta detest să zbor, se adresă Obi-Wan lui R4 şi piuiturile de răspuns dovediră că şi droidul era de

aceeaşi părere.

Puţine lucruri îl puteau impresiona pe Jedi, dar cu siguranţă printre ele se număra angajarea într-un duel spaţial cu un pilot foarte iscusit, aşa cum era în mod evident Jango Fett. Spre deosebire de mulţi colegi Jedi, Obi-Wan Kenobi nu se dăduse niciodată în vânt după călătoriile spaţiale şi cu atât mai puţin după pilotare.

Făcu o grimasă când asteroidul său se rostogoli, arătându-i din nou o bucată arzătoare de metal, care de acum se integrase în centura de asteroizi. Nava îi fusese lovită de salva laser – fără să se distrugă nimic substanţial, doar o duză de manevrare laterală – şi Obi-Wan înţelesese că nu putea spera să întreacă prin manevrabilitate torpila inteligentă. De aceea îi ordonase lui R4 să catapulteze toate piesele metalice de rezervă şi orice obiecte de care se puteau lipsi şi, din fericire, ele fuseseră suficiente pentru a detona torpila. După şocul produs de explozie şi asolizare rapidă şi violentă pe asteroid, pentru a definitiva amăgirea, Obi-Wan fusese uşurat să vadă că nava lui rămăsese intactă.

Nu mai dorea însă alte înfruntări spaţiale cu Jango şi cu nava lui, stranie şi extrem de eficientă, aşa încât rămase nemişcat şi aşteptă trecerea timpului.

— Le-ai înregistrat ultimul vector de traiectorie? îl întrebă pe droid, apoi încuviinţă, auzind răspunsul afirmativ al lui R4. Ei bine, cred c-am aşteptat destul. Să-i dăm drumul!

Mai stătu o clipă, străduindu-se să asimileze toate lucrurile uluitoare pe care le văzuse de când pornise pe urma lui Jango Fett.

— Misterul se complică tot mai mult, R4. Crezi că vom căpăta, finalmente, nişte răspunsuri?

Droidul emise un sunet pe care nu-l putea echivala decât cu o ridicare verbală din umeri.

Urmând traiectoria lui Sclav I, Obi-Wan nu fu surprins să vadă că ducea direct la planeta roşie, Geonosis. îl surprinse însă faptul că vânătorul de recompense nu era singur pe Geonosis. O serie de piuituri şi fluierături dinspre R4 îl alertă şi-şi reglă ecranul de scanare în conformitate, fixându-l pe uriaşa flotilă de nave care se afla de cealaltă parte a centurii

de asteroizi.

— Nave ale Federaţiei Comerciale, reflectă el cu voce tare. Dar ce multe sunt!

Scutură din cap, derutat, observând printre ele câteva uriaşe nave de luptă cu design unic şi inconfundabil – o sferă înconjurată de un inel foarte apropiat. Dacă armata de clone era destinată Republicii şi fusese comandată de un maestru Jedi, iar Jango Fett era modelul clonelor, atunci ce legături avea vânătorul de recompense cu Federaţia Comercială. Şi dacă Jango se găsea cu adevărat înapoia tentativelor de asasinare a senatorului Amidala, vocea conducătoare a opoziţiei faţă de înfiinţarea unei armate a Republicii, de ce ar fi fost de acord cu asta Federaţia Comercială?

Înţelese că era posibil să-l fi judecat cu totul greşit pe Jango sau, cel puţin, motivaţiile sale. Poate că Jango, la fel ca Obi-Wan şi Anakin, îl urmărise pe vânătorul de recompense care încercase s-o asasineze pe Amidala. Poate că săgeata cu toxine fusese trasă nu pentru a reduce la tăcere metamorfa, ci ca pedeapsă pentru tentativa întreprinsă asupra Amidalei.

Nu se putea totuşi convinge asupra acelei variante. Continua să creadă că Jango organizase atentatele şi că o ucisese pe clawdită pentru a nu-l deconspira. Care era însă rolul armatei de clone? Şi ce legături existau cu Federaţia Comercială? Aparent nimic nu avea vreo logică.

Ştia că din spaţiu nu va obţine nici un răspuns, aşa că porni spre Geonosis, menţinând centura de asteroizi între el şi flota Federaţiei Comerciale.

Imediat ce pătrunse în atmosfera planetei, coborî iute sub raza de baleiere a oricăror posibile sisteme de detecţie şi zbură la rasul câmpiilor cărămizii şi stâncilor zimţate, gonind în zigzag printre platouri şi aflorimente. Întreaga planetă părea un şes roşu, sterp şi arid, însă scanerele lui descoperiră semne de activitate în depărtare.

Obi-Wan se îndreptă într-acolo, suind deasupra unui platou şi menţinându-se cât mai aproape de suprafaţa acestuia până în capătul opus. Îşi strecură nava sub o proeminenţă stâncoasă şi asoliză, apoi coborî şi se apropie de marginea platoului.

Aerul nopţii avea un iz metalic straniu, dar temperatura era plăcută. O briză puternică sufla în chipul lui Obi-Wan, purtând gustul şi izul metalic şi, ocazional, câte un strigăt necunoscut.

— Mă-ntorc repede, R4.

Droidul emise un „ooooo!” prelung.

— N-o să păţeşti nimic, îl linişti Obi-Wan. Îţi repet, n-o să lipsesc mult.

Fericit că revenise din nou pe sol, Obi-Wan îşi luă puncte de reper relativ la zona în care detectase activitate şi porni pe o potecă stâncoasă.

Orele se scurgeau insuportabil de încet pentru Padme. Owen şi Beru erau îndeajuns de prietenoşi, iar Cliegg se bucura în mod evident de prezenţa altor oameni în clipele sale de tulburare şi profundă suferinţă, totuşi tânăra aproape că nu le putea adresa nici o vorbă, într-atât era de îngrijorată pentru Anakin. Nu-l văzuse niciodată într-o stare ca aceea în care părăsise ferma hidrofilă, cu o hotărâre atât de materială şi consumatoare, încât păruse de-a dreptul distructivă. În momentul plecării, simţise puterea lui Anakin – o putere interioară care depăşea absolut orice cunoscuse ea vreodată.

Dacă mama lui trăia într-adevăr, iar ea credea asta, fiindcă aşa spusese Anakin, Padme ştia că nici o armată din lume n-ar fi fost îndeajuns de puternică pentru a-l opri pe padawan să ajungă la Shmi.

Nu dormi în noaptea aceea, ci se sculă în mod repetat din pat şi se plimbă prin curte. Pătrunse în atelier, singură cu gândurile ei... sau cel puţin aşa credea.

— Salut, domnişoară Padme, se auzi un glas voios.

După ce trecu peste şocul iniţial, recunoscu vocea care i se adresase.

— Nu poţi să dormi? întrebă C-3PO.

— Nu. Cred că am prea multe gânduri care mă nelinişte sc.

— Te îngrijorează problemele tale din Senat?

— Nu, ci doar Anakin. I-am spus nişte lucruri... despre care mă tem că l-ar fi putut răni. Nu ştiu... Poate că, de fapt,

m-am rănit doar pe mine. Pentru prima dată în viaţă, sunt confuză.

— Nu ştiu dacă asta te va face să te simţi mai bine, domnişoară Padme, dar nu cred că în viaţa mea a existat vreun moment în care să nu fi fost confuz.

— Aş dori să ştie că ţin la el, C-3PO, rosti încetişor Padme. Şi într-adevăr ţin mult la el. Acum este plecat în deşert, în pericol...

— Nu te teme pentru stăpânul Annie, o linişti droidul şi se apropie pentru a o bate pe umăr. Îşi poate purta şi singur de grijă. Chiar şi în locul acesta îngrozitor.

— Îngrozitor? repetă Padme. Nu eşti fericit aici?

C-3PO se retrase un pas şi-şi deschise larg braţele, arătându-şi învelişul exterior deteriorat şi izolaţiile ştirbite în porţiunile în care i se vedeau o parte din cablaje. Padme înaintă, se aplecă pentru a privi mai bine şi zări fire de nisip în multe dintre articulaţiile lui.

— Mă tem că ambientul este foarte dur, explică droidul, iar când stăpânul Annie m-a construit, nu şi-a găsit niciodată timp să-mi prevadă un înveliş. Doamna Shmi m-a finisat bine, totuşi, în ciuda învelişului actual, vântul şi nisipul sunt foarte penetrante. Îmi intră sub carcasă şi-mi produc... mâncărimi.

— Mâncărimi? făcu Padme şi izbucni în râs... un râs de care avusese foarte multă nevoie.

— Nu ştiu cum altfel să descriu senzaţia, domnişoară Padme. De asemenea, mă tem că vântul îmi afectează cablajele.

Padme privi în jur şi zări un troliu cu lanţ deasupra unei cuve umplute cu un lichid întunecat.

— Ai nevoie de o baie de ulei, spuse ea.

— Oho, aş saluta cu plăcere o baie!

Mulţumită că-şi găsise o ocupaţie care o ajuta să-şi uite de griji, Padme se apropie de cuva cu ulei şi începu să manipuleze troliul. În scurt timp îl fixase bine pe C-3PO şi apoi îl coborî lin în ulei.

— Aaaah! strigă droidul. Mă pişcă!

— Te pişcă? Eşti sigur că nu-i o mâncărime?

— Cunosc deosebirea dintre pişcătură şi mâncărime,

răspunse C-3PO.

Padme chicoti şi uită, pentru un timp, de toate neliniştile.

Imediat cum zări scena teribilă, Anakin ştiu că fusese opera tuskenilor. Trei fermieri, poate chiar cei care-l însoţiseră pe Cliegg înainte de a fi fost silit să revină acasă, zăceau morţi în jurul focului de tabără, cu trupurile mutilate. Doi eopi, dromadere cu picioare lungi, tălpi mari, ca nişte perne capitonate şi capete cabaline ce dovedeau prea puţină inteligenţă, se aflau priponiţi în apropiere, mugind jalnic, iar înapoia lor se zăreau rămăşiţele fumegând ale unui speeder.

Anakin îşi trecu degetele prin părul scurt.

— Calmează-te, îşi spuse. Găseşte-o!

Se interioriză, pătrunse în Forţă şi-şi extinse simţurile cât mai mult, având nevoie de confirmarea că mama sa nu avusese deocamdată aceeaşi soartă.

Un junghi dureros îl fulgeră şi în minte îi pătrunse un ţipăt care era în acelaşi timp plin de speranţă şi neajutorat.

— Mamă..., murmură el stins şi ştiu că nu mai avea timp, că Shmi trecea prin chinuri groaznice şi că abia mai rezista.

Nu avea vreme să-i îngroape pe bieţii fermieri, dar decise să revină în locul acela. Sări pe motospeeder şi acceleră la maximum, gonind prin deşertul întunecat, urmând chemarea lui Shmi.

Poteca era îngustă şi abruptă, dar cel puţin Obi-Wan simţea din nou solul ferm sub tălpi.

Sau aproape ferm, îşi dădu el seama, când un ţipăt ascuţit sfredeli văzduhul, luându-l prin surprindere. Piciorul îi lunecă. Fu cât pe aici să cadă, însă îşi regăsi echilibrul, iar câteva pietre se desprinseră şi se rostogoliră pe versantul platoului.

Îşi trase sabia de la centură, dar nu o activă. Înaintă precaut, coborând şi coti pe cărarea stâncoasă.

Zări creatura reptiliană, mare, care se îndrepta către el cu saliva picurând din colţii uriaşi. Se opri pe picioarele posterioare puternice şi membrele anterioare micuţe se agitară nerăbdător. Sabia de lumină bâzâi, înviind şi Obi-Wan

plonjă în lateral, spintecând în timp ce cădea prin aer şi despică flancul creaturii de la membrul superior până la cel inferior. Reptila se încovoie şi încercă să se întoarcă, dar, convulsionându-se de durere, se dezechilibră şi se prăbuşi de pe potecă, căzând în gol sute de metri şi zbierând.

Obi-Wan nu avu însă timp s-o urmărească cu privirea, fiindcă apăru altă dihanie, care se năpusti spre el, deschizând larg botul plin cu dinţi.

Îşi introduse sabia chiar în botul acela, retezând prin colţi şi gingii şi scoţând lama prin ceafa creaturii. Mişcă braţul cu putere în lateral şi fasciculul de energie pură ieşi prin craniul reptilei, iar Obi-Wan se răsuci pentru a face faţă altui atac. Se lăsă pe spate, pe jos, lăsând fiara să zboare peste el, se ridică imediat şi porni în urmărirea ei. Se opri însă fulgerător, inversă priza pe mânerul sabiei şi împunse îndărăt, străpungând a patra creatură. Se roti, aruncând arma din mâna dreaptă în cea stângă, apoi sfârtecă flancul monstrului muribund în timp ce-şi încheia rotaţia, astfel încât ajunse cu faţa la cea care trecuse peste el.

Creatura îi dădea târcoale fără grabă, ca şi cum l-ar fi cântărit din priviri, iar Obi-Wan se răsucea o dată cu ea, cercetând simultan cu ochii şi cu urechile.

Încercă să sperie creatura şi s-o alunge; deoarece două dintre tovarăşele ei zăceau moarte pe stânci, iar a treia se prăbuşise în gol, se aştepta ca aceasta s-o ia la goană.

Fiara avea însă alte intenţii. Se năpusti pe neaşteptate, clănţănind din bot.

Un pas în lateral, urmat de alt pas înainte, o lovitură de sus în jos şi capul reptilei se rostogoli pe sol.

— Drăguţ locul ăsta, comentă Obi-Wan după o vreme când se asigurase că în jur nu mai existau alte făpturi similare.

Îşi prinse sabia la centură şi porni mai departe. În scurt timp, ajunse pe celălalt versant al platoului.

Înaintea lui se întindea un şes uriaş, presărat în depărtare de numeroase forme înalte, imposibil de distins în beznă. Obi-Wan îşi scoase electro-binoclul şi privi peste câmpie. Zări un grup de turnuri imense – nu stalagmite

naturale, aşa cum fuseseră cele pe care le văzuse presărând peisajul planetei, ci structuri evident artificiale. Amplifică atât mărirea, cât şi intensitatea iluminării electro-binoclului şi baleie lent zona.

Zeci de nave ale Federaţiei Comerciale erau înşiruite pe docuri. Obi-Wan privi uluit cum o platformă se ridică lângă o navă şi mii de droizi de luptă păşiră de pe ea şi se îmbarcară, după care nava decolă.

Fu înlocuită aproape imediat de alta, care coborî pe doc.

Altă platformă urcă din lateral şi alte mii de droizi ieşiră de pe ea şi se îmbarcară, apoi nava se înălţă şi dispăru în cer.

— Incredibil, murmură el şi privi orizontul răsăritean, încercând să estimeze timpul de care beneficia până la apariţia zorilor, întrebându-se dacă ar fi avut vreme să ajungă acolo înainte de a fi trădat de lumină.

Dacă ar fi trebuit să coboare încetişor de pe platou, n-ar fi avut timp în nici un caz, aşa încât ridică din umeri şi porni, închizând ochii şi găsindu-şi puterea în Forţă. După aceea sări, ridicându-se cu Forţa, pentru a amortiza aterizarea. Coborî pe un prag cu mulţi metri mai jos şi se propulsă imediat mai departe şi astfel căzu, din nou şi din nou, pe jumătate ricoşând, pe jumătate zburând în jos, spre câmpia întunecată.

Soarele continua să fie sub orizontul estic, totuşi terenul începea să se lumineze în jurul său, când ajunse la cel mai mare dintre turnurile complexului. Zona intrării era patrulată de o mulţime de droizi de luptă, dar Obi-Wan nu intenţiona să se apropie de locul acela. Folosind Forţa şi propriile sale aptitudini, escaladă turnul, până ajunse la o ferestruică.

Se strecură înăuntru silenţios şi avansă de la o umbră la alta, apoi se piti îndărătul unei cortine paravânt, când auzi apropierea unei perechi de făpturi cu aspect straniu despre care bănui că erau geonosiani. Nu purtau multe haine şi aveau pielea roşcată, de culoarea planetei, cu pliuri ce atârnau în rulouri în numeroase zone ale trupurilor subţiri, înapoia umerilor osoşi se întrevedeau aripi membranoase de piele. Aveau capete mari şi alungite, cu craniile brăzdate de două creste laterale şi una superioară şi ochi bulbucaţi, cu

pleoape groase. Expresiile lor păreau încremenite într-un dispreţ permanent.

— Prea multe fiinţe, îl auzi pe un geonosian.

— Nu ai tu căderea să-l judeci pe arhiducele Poggle cel Mic, replică celălalt şi cei doi dispărură, mormăind în contradictoriu.

Obi-Wan îşi părăsi ascunzătoarea şi porni în direcţia din care apăruseră geonosianii. Lunecă din umbră în umbră, în lungul unui coridor strâmt, presărat de coloane. Îi era imposibil să nu se gândească la deosebirile dintre locul acesta şi Tipoca. Tipoca era o operă de artă, cu linii rotunjite şi line, clădit din sticlă şi lumină, pe când aici totul vădea muchii tăioase, colţuri ascuţite şi caracteristici utilitariste.

Ajunse la un luminator deschis, de sub care răzbăteau ciocănituri şi zgomote puternice. Se lăsă în genunchi şi privi în jur, după care se târî şi se uită peste margine.

Dedesubt se întindea o fabrică, o hală gigantică ticsită cu benzi de montaj şi echipamente industriale. Obi-Wan se uită uluit cum nenumăraţi geonosiani – care nu aveau însă aripi, ca perechea ce trecuse pe lângă el – munceau la posturile de lucru, asamblând droizi. La extremitatea îndepărtată a benzilor rulante, droizii completi coborau singuri şi dispăreau printr-un coridor.

Probabil către platformele elevatoare ce aveau să-i poarte la navele Federaţiei Comerciale.

Clătinând din cap, Obi-Wan se desprinse de luminator şi percepu un impuls trecător, dar foarte clar. Îşi urmă instinctele prin labirintul de coridoare şi ajunse la o sală subterană vastă, cu plafoane imense în formă de cupolă şi arcade rudimentare. Începu s-o traverseze, trecând de la o coloană la alta, simţind că cineva sau ceva se afla în apropiere.

Auzi glasurile înainte de a-i zări pe vorbitori şi se lipi strâns de piatra coloanei.

Pe lângă el trecea un grup format din şase persoane – patru în faţă şi două în urma lor. Primii erau doi geonosiani şi un vicerege neimoidian pe care Obi-Wan îl ştia prea bine, plus un om ale cărui trăsături erau de asemenea identificabile

după bustul pe care îl văzuse în Templul Jedi de pe Coruscant.

— Acum trebuie să convingem Ghilda Comercială şi Alianţa Corporaţiilor să semneze tratatul, rostea fostul Jedi, contele Dooku.

Era un bărbat înalt, cu ţinută princiară, mers graţios şi trup drept. Avea părul argintiu şi perfect aranjat, iar trăsăturile elegante ale chipului său, maxilarul ferm şi ochii străpungători completau aspectul unui om care, cândva, se numărase printre cei mai de seamă maeştri Jedi. Purta o mantie neagră prinsă la gât cu un lănţişor de argint, cămaşă şi pantaloni negri croite din materialele cele mai fine. Privindu-i şi percepându-i prezenţa, Obi-Wan înţelese că individul acela nu avea niciodată să se mulţumească cu ceva de calitate inferioară.

— Ce se aude cu senatorul de Naboo? întrebă neimoidianul Nute Gunray, ai cărui ochişori ca nişte mărgele şi trăsături ascuţite păreau încă şi mai mici sub tricornul nedespărţit. N-a murit încă? Nu-ţi semnez tratatul, până nu-i văd capul pe biroul meu.

Obi-Wan încuviinţă încetişor şi piese mari din puzzle începură să-şi găsească locul. Era logic ca Nute Gunray să dorească moartea Amidalei, chiar dacă faptul că ea se opunea înfiinţării unei armate a Republicii acţiona în favoarea lui. La urma urmelor, Amidala îl pusese într-o poziţie foarte neplăcută pe neimoidian în bătălia pentru Naboo.

— Viceregele, îmi respect cuvântul dat, răspunse un separatist.

— Viceregele, cu noii droizi de luptă pe care vi i-am construit veţi dispune de cea mai bună armată din galaxie, zise geonosianul despre care Obi-Wan bănuia că era Poggle cel Mic.

Nu semăna nici cu înaripaţii, nici cu muncitorii din fabrică. Avea pielea mai deschisă la culoare, nu roşcată, ci mai degrabă cenuşie, iar capul îi era uriaş, cu o gură mare şi dispreţuitoare uşor protuberantă, care-i conferea o înfăţişare teribilă. Bărbia prelungă ca un barbişon îi ajungea până la jumătatea trunchiului.

Îşi continuară discuţia, dar ieşiseră din raza auditivă a lui

Obi-Wan, iar acesta nu cuteză să-i urmeze. Traversară sala, trecură pe sub o arcadă şi suiră o scară, dispărând din vedere.

După ce aşteptă puţin, pentru a se asigura că se îndepărtaseră suficient, Obi-Wan alergă iute la scară, trase cu ochiul în sus şi porni tiptil pe trepte, ajungând pe o galerie îngustă deasupra unei săliţe. Înăuntru îi văzu pe cei şase, plus alţii, printre care recunoscu trei senatori ce făceau parte din opoziţie. Primul era Po Nudo de Ando, un aqualish care părea că poartă pe cap un coif peste care avea ochelari, deşii, desigur, acela era pur şi simplu aspectul său natural. Alături era Toonebuck Toora de Sy Myrth, o femelă fără gât, cu cap de rozător şi gură largă. Ultimul senator era quarrenul Tessek, ale cărui tentacule faciale se agitau neliniştit. Obi-Wan îi cunoscuse pe toţi trei pe Coruscant.

Intrase chiar în centrul viesparului.

— Aţi cunoscut-o pe Shu Mai? întrebă contele Dooku din în capul mesei. Reprezintă Ghilda Comercială.

Din partea opusă, Shu Mai încuviinţă politicos. Capul delicat, cu piele gri cutată, se afla pe un gât prelung, iar trăsătura ei absolut remarcabilă, alături de urechile orizontale lungi şi ascuţite la vârf, era coafura ce semăna cu un corn acoperit cu piele, ridicându-se de la ceafă şi curbându-se spre înainte.

— Iar acesta este San Hill, distins membru al Clanului Bancar InterGalactic, continuă Dooku indicând o creatură care avea faţa cea mai prelungă şi mai îngustă pe care o văzuse vreodată Obi-Wan.

Cei adunaţi în jurul mesei murmurară saluturi şi încuviinţară din capete unul spre altul, pentru ca după aceea să amuţească, îndreptându-şi privirile către contele Dooku, care lui Obi-Wan i se părea că deţine controlul absolut, chiar într-o măsură mai mare decât arhiducele planetei.

— Aşa cum v-am explicat mai devreme, începu contele, sunt aproape convins că, cu ajutorul vostru, alte zece mii de sisteme ni se vor alătura cauzei. Aş dori de asemenea să vă reamintesc devotamentul nostru absolut faţă de principiile capitalismului – micşorarea taxelor, reducerea tarifelor şi, în

cele din urmă, abolirea oricăror bariere comerciale. Semnarea acestui tratat ne va duce profiturile mai presus de cele mai bogate imaginaţii. Noi propunem un comerţ complet liber.

Privi la Nute Gunray, care aprobă.

— Prietenii noştri din Federaţia Comercială ne-au promis sprijinul, urmă contele Dooku. Când droizii lor de luptă se vor alătura droizilor voştri, vom avea o armată mai mare decât oricare alta din galaxie. Republica va fi copleşită.

— Pot să intervin, conte? rosti unul dintre cei doi care formaseră ariergarda lui Dooku.

— Da, Passel Argente. Opiniile Alianţei Corporaţiilor ne interesează întotdeauna.

Bărbatul gârbovit şi agitat schiţă o plecăciune scurtă spre Dooku.

— Sunt autorizat de Alianţa Corporaţiilor să semnez tratatul.

— Îţi suntem extrem de recunoscători pentru cooperare, magistrate, spuse Dooku.

Obi-Wan recunoscu imediat că schimbul acela de cuvinte fusese o scenetă jucată în beneficiul participanţilor la întrunire mai puţin entuziaşti. Contele Dooku încerca să creeze un avânt.

Avântul cunoscu însă după o clipă un prim obstacol, când Shu Mai interveni cu glas subţire:

— În clipa de faţă, Ghilda Comercială nu doreşte să fie implicată în mod deschis. Continuă repede, înainte de a isca nedumeriri: Vă vom susţine însă din culise şi abia aşteptăm să facem afaceri împreună.

Câteva chicote se auziră în jurul mesei, iar contele Dooku surâse scurt.

— Asta este tot ce dorim, o asigură el pe Shu Mai.

Privi la distinsul membru al Clanului Bancar InterGalactic şi toţi ochii se aţintiră de asemenea către San Hill.

— Clanul Bancar InterGalactic vă va susţine din toată inima, conte Dooku, declară San Hill. Dar numai într-o înţelegere non-exclusivă.

Obi-Wan căzu pe gânduri, încercând să desluşească implicaţiile celor auzite. Contele Dooku îi adusese pe toţi la un

numitor comun, creând o ameninţare mai mare decât orice se aşteptase Republica. Beneficiind de banii bancherilor şi ai ghildelor comerciale şi de această fabrică – şi de multe altele asemănătoare – care producea armate de droizi de luptă, pericolul potenţial era copleşitor.

Oare de aceea să fi comandat Sifo-Dyas armata de clone? Oare maestrul simţise creşterea acestui pericol? Dacă aşa stăteau lucrurile, care era atunci legătura dintre Jango Fett şi grupul de pe Geonosis? Să fi fost o simplă coincidenţă faptul că bărbatul ales ca model pentru armata de clone care trebuia să apere Republica fusese angajat de Federaţia Comercială să ucidă pe senatorul Amidala?

Lui Obi-Wan i se părea o coincidenţă improbabilă, însă nu avea alte date pe baza cărora să extrapoleze. Ar fi dorit să rămână şi să mai asculte, dar ştia că trebuia să iasă de acolo, să revină la navă şi să trimită un avertisment în celălalt capăt al galaxiei, la Consiliul Jedi.

În ultimele ore, nu văzuse decât armate, de clone şi de droizi şi ştia că toate aveau să se alăture, foarte repede, într-o explozie care va depăşi tot ceea ce cunoscuse galaxia de foarte multe secole.

Capitolul 20.

Nu mai vedea multe. Ochii acoperiţi de cruste de sânge şi umflaţi în urma bătăilor primite, se deschideau cu greu. Nu mai auzea multe, fiindcă sunetele din jurul ei erau permanent aspre şi ameninţătoare. Şi nu mai simţea, deoarece nu mai exista decât durerea.

Shmi se retrăsese în sine şi revedea clipele dintr-un trecut îndepărtat în care ea şi Anakin trăiseră ca sclavi ai lui Watto. Nu fusese o viaţă uşoară, dar îl avusese pe Annie şi de aceea îşi reamintea momentele acelea cu plăcere. Abia acum, când şansele de a-şi mai vedea fiul deveniseră cu totul infime, înţelegea cu adevărat cât de mult îi dusese lipsa în ultimii zece ani. În toate ocaziile în care privise cerul nopţii, se gândise la el şi-l imaginase brăzdând galaxia, eliberându-i pe asupriţi, salvând planete de monştri distrugători şi tirani ticăloşi. Se aşteptase însă mereu să-l revadă într-o bună zi pe Annie al ei, se aşteptase mereu să-l vadă intrând în fermă, cu zâmbetul ştrengăresc care putea să lumineze o încăpere, salutând-o ca şi cum n-ar fi fost niciodată despărţiţi.

Shmi îi iubise pe Cliegg şi Owen. Îi iubise cu adevărat. Cliegg era salvatorul ei, cavalerul curajos şi fără prihană, iar Owen fusese ca fiul pe care-l pierduse, mereu bun la suflet, mereu dispus s-o asculte povestind la nesfârşit despre faptele lui Anakin. De asemenea, Shmi ajunsese s-o iubească pe Beru. Cine n-ar fi iubit-o? Beru reprezenta o combinaţie specială între compasiune şi putere interioară tăcută.

În ciuda norocului care adusese aceste trei persoane în viaţa ei, îmbunătăţindu-i situaţia de un milion de ori, Shmi Skywalker îşi rezervase în inimă un loc special pentru Annie, fiul ei, eroul ei. Astfel încât acum, când sfârşitul vieţii îi era iminent, gândurile femeii se concentrau asupra amintirilor cu Anakin şi, în acelaşi timp, se întindeau cu toată inima spre el. Annie fusese întotdeauna diferit în privinţa acestor sentimente, mereu acordat la Forţa cea misterioasă.

Cavalerul Jedi care venise pe Tatooine văzuse asta limpede în el.

Poate că în felul acesta Annie avea să-i simtă iubirea. Shmi avea nevoie de asta, avea nevoie să încheie ciclul, să-l lase pe fiul ei să recunoască faptul că, în pofida celor petrecute, în pofida anilor şi a distanţelor uriaşe care-i despărţiseră, ea îl iubise necondiţionat şi se gândise întruna la el.

Annie era mângâierea ei, locul în care se ascundea de durerea pe care o deţineau tuskenii şi pe care o exercitau asupra trupului ei aproape distrus. În fiecare zi, veneau şi o torturau puţin mai mult, împungând-o cu suliţe ascuţite sau bătând-o cu mânerele suliţelor şi cu cravaşe. Deşii nu le vorbea graiul cârâit, Shmi îşi dăduse seama că depăşiseră dorinţa de a produce durere. Acela era modul tusken de a-şi evalua duşmanii şi, din aprobările şi tonul vocilor lor, înţelesese că rezistenţa ei îi impresionase.

Nu ştiau că rezistenţa aceea era forjată din iubirea maternă. Fără amintirile lui Annie şi fără speranţa că el avea să-i simtă dragostea, cu siguranţă că ar fi cedat de multă vreme şi şi-ar fi îngăduit să moară.

Sub lumina palidă a lunii pline, Anakin Skywalker opri motospeederul sub vârful unei dune înalte şi privi peste deşertul pustiu de pe Tatooine. Nu departe sub el, zări o tabără instalată într-o oază mică şi ştiu imediat, chiar fără să fi observat vreun ocupant, că erau tuskeni. Îşi simţea mama acolo jos, îi percepea durerile.

Se apropie tiptil, studiind colibele din paie şi corturile din piei, în căutarea oricăror anomalii care i-ar fi putut oferi un indiciu asupra scopului lor. O colibă mai robustă amplasată la marginea oazei îi atrase şi-i reţinu atenţia. Părea mai puţin îngrijită decât celelalte, dar în acelaşi timp mai solid construită. Apropiindu-se de ea, fu şi mai intrigat, observând că era singura păzită, de doi tuskeni care-i flancau intrarea.

— Mamă..., şopti Anakin.

Padawanul străbătu tabăra tăcut ca o umbră, trecând de la o colibă la alta, lipindu-se de pereţi şi târându-se pe burtă

prin spaţiile deschise, înaintând treptat spre coliba în care simţea că se afla mama lui. Ajunse în cele din urmă lângă ea şi-şi puse palmele pe peretele din piele moale, percepând emoţiile şi durerea persoanei dinăuntru. Privi iute în faţă şi zări paznicii tuskeni la distanţă mică în faţa uşii.

Anakin scoase sabia Jedi şi o activă, apoi se ghemui mult, camuflând pe cât putea lumina emisă de lamă. Trecu tăişul sabiei prin perete şi îi îndepărtă cu uşurinţă materialul, după care se târî în colibă, fără măcar să se oprească pentru a vedea dacă înăuntru existau tuskeni.

— Mamă..., şopti el din nou şi picioarele i se înmuiară.

Interiorul era luminat de zeci de lumânări şi de o rază palidă de lună, ce se strecura printr-un orificiu din acoperiş, iluminând chipul lui Shmi, care era legată cu faţa spre un stelaj de pe peretele colibei. Braţele îi erau întinse, fixate de încheieturile însângerate, iar chipul, când îl întoarse într-o parte, era acoperit de urmele săptămânilor de bătăi.

Anakin îi tăie iute legăturile şi o desprinse cu blândeţe de stelaj, luând-o în braţe şi aşezând-o pe podea.

— Mamă... mamă... mamă..., murmură el încet.

Ştia că era în viaţă, deşii nu-i răspunsese şi avea trupul înspăimântător de moale. O putea simţi în Forţă, însă era numai o percepţie foarte slabă.

Îi ţinu capul în braţe şi-i repetă întruna numele, încetişor, până când pleoapele lui Shmi fluturară şi se deschiseră atât cât le-o permiteau umflăturile şi sângele uscat.

— Annie? rosti ea şi Anakin o simţi şuierând, când se strădui să vorbească şi ştiu că avea multe coaste rupte. Annie? Tu eşti?

Treptat, ochii i se focalizară asupra lui şi Anakin zări un surâs slab de recunoaştere care apăru pe chipul tumefiat.

— Sunt aici, mamă, îi spuse. Eşti în siguranţă acum. Ţine-te bine. O să te scot de-aici.

— Annie? Annie, şopti ea şi-şi lăsă capul într-o parte, aşa cum făcuse adesea când era amuzată de poznele băieţelului. Ce chipeş arăţi...

— Nu mai vorbi şi cruţă-ţi puterile, încercă el s-o calmeze. Trebuie să plecăm de-aici.

— Fiul meu, zise Shmi părând că se află în alt loc decât Anakin, într-un loc mai sigur. Fiul meu a ajuns mare. Am ştiut c-o să te-ntorci la mine. Am ştiut tot timpul...

Anakin încercă încă o dată să-i spună să rămână nemişcată şi să-şi economisească puterile, însă vorbele nu-i ieşeau pur şi simplu de pe buze.

— Sunt atât de mândră de tine, Annie. Atât de mândră... Mi-ai lipsit tare mult.

— Şi tu mi-ai lipsit, mamă, dar putem vorbi mai târziu...

— Acum mă simt împlinită, anunţă Shmi şi privi drept în sus, pe lângă Anakin, pe lângă orificiul din acoperiş, uitându-se parcă la luna sclipitoare.

Undeva în adâncul fiinţei sale, Anakin înţelese.

— Stai cu mine, mamă, o imploră el şi trebui să se străduiască teribil pentru a-şi alunga disperarea din glas. O să te fac iarăşi bine. Totul... va fi bine.

— Te iubesc..., începu Shmi, apoi încremeni şi Anakin văzu cum lumina îi părăseşte ochii.

Tânărul abia mai putu să respire. Cu ochii holbaţi de neîncredere, o ridică pe Shmi la piept şi o legănă acolo mult timp. Nu se putea să se fi dus! Nu se putea! O îndepărtă din nou, privind-o în ochi şi o imploră în gând să-i răspundă. Nu mai exista însă nici o scânteie, nici un licăr de viaţă. O strânse la piept şi o legănă.

După aceea o întinse pe podea şi-i închise ochii cu blândeţe.

Nu ştia ce să facă. Rămase nemişcat, privindu-şi mama moartă, apoi ridică fruntea şi ochii lui albaştri fulgerau de furie şi ură. Rederulă în minte toate evenimentele recente ale vieţii sale, întrebându-se ce ar fi putut face altfel, mai bine, pentru a o ţine pe Shmi în viaţă. Îşi dădu seama că, în primul rând, n-ar fi trebuit s-o lase aici, n-ar fi trebuit să-l lase pe Qui-Gon să-l ia de pe Tatooine fără mama lui. Ea spusese că era mândră de el, dar cum i-ar fi putut merita mândria aceea, dacă nici măcar n-o putuse salva?

Ar fi dorit ca Shmi să fie mândră de el, ar fi dorit să-i povestească despre toate care apăruseră în viaţa lui, despre educaţia Jedi, despre lucrurile bune pe care le săvârşise deja

şi, mai presus de orice, despre Padme. Oh, cât de mult şi-ar fi dorit ca mama s-o poată cunoaşte pe Padme! Ar fi iubit-o. Cum să n-o fi iubit. Şi Padme ar fi iubit-o, la rândul ei.

Ce avea să facă el acum?

Minutele trecură şi Anakin stătu locului, imobilizat de confuzia sa, de mânia care înmugurea şi de sfârşeala cea mai profundă pe care o cunoscuse vreodată. Îşi reaminti unde se afla doar când zorii palizi începură să se târască în jurul său, făcând flăcările slabe ale lumânărilor să pară chiar mai subţiri.

Privi în jur şi se întrebă cum putea scoate trupul mamei de acolo... în nici un caz nu intenţiona să-l lase pe mâinile tâlharilor tuskeni. În acelaşi timp, abia se putea clinti. Totul părea să fie complet lipsit de sens, o suită de mişcări fără nici un înţeles.

În clipa aceea, unicul înţeles, unicul sens pe care Anakin îl putea desluşi era furia ce se acumula în el, furia pentru că pierduse pe cineva la care nu voia să renunţe.

O părticică din el îl avertiză să nu cedeze înaintea furiei, îl avertiză că asemenea emoţii aparţineau părţii întunecate.

Se uită la Shmi care zăcea pe podeaua colibei, nemişcată, părând senină, dar acoperită cu urmele clare ale tuturor suferinţelor ce se abătuseră asupra sărmanului ei trup în ultimele zile.

Padawanul se ridică în picioare şi-şi scoase sabia de lumină, după care ieşi îndrăzneţ pe uşă.

Cele două santinele tuskene scoaseră un strigăt de surpriză şi înălţară bâtele, repezindu-se spre el, dar lama albastru-strălucitor se aprinse şi, într-un fulger de lumină ucigaşă, Anakin îi doborî, în stânga şi în dreapta.

Mânia nu era sătulă.

Cufundat în meditaţiile sale, examinând partea întunecată, Maestrul Yoda simţi un val neaşteptat de furie, de turbare scăpată de sub control. Ochii micuţului Jedi se deschiseră larg înaintea puterii copleşitoare a acelei mânii.

Auzi un glas, o voce familiară, strigând:

— Nu, Anakin! Nu! Opreşte-te! Nu!

Era Qui-Gon. Yoda ştia că era Qui-Gon. Dar Qui-Gon murise, devenise totuna cu Forţa! În starea aceea nu-ţi puteai păstra conştiinţa şi simţul sinelui; nu puteai să vorbeşti de dincolo de moarte.

Yoda auzise însă chemarea spectrală şi, în starea sa profund meditativă, cu gândurile focalizate mai precis ca oricând, ştiu că nu se înşelase.

Dori să se concentreze în direcţia respectivă, să încerce să urmărească apelul înapoi spre sursa lui fantomatică, dar n-o putu face, copleşit de talazul de furie, turbare şi... putere.

Scoase un sunet slab şi se clătină în faţă, apoi ieşi din transă, când uşa se deschise şi Mace Windu se repezi în odaie.

— Ce este? întrebă Mace.

— Durere. Suferinţă. Moarte! Ceva teribil s-a întâmplat, mă tem. Tânărul Skywalker în durere este. Durere teribilă.

Nu-i spuse lui Mace faptul că, în mod inexplicabil, valul de agonie al lui Anakin, care se manifestase în Forţă, activase spiritul maestrului Jedi mort care-l descoperise. Se întâmplau prea multe.

Glasul familiar şi imaterial dăinui apăsător în gândurile lui Yoda. Dacă era adevărat, dacă el auzise ceea ce era sigur că auzise...

Anakin auzise de asemenea vocea lui Qui-Gon, implorându-l să se reţină, să-şi nege mânia. N-o recunoscuse însă, fiindcă era prea cuprins de durere şi de furie. Zări o tuskenă într-o parte, în faţa unui cort, cărând o căldare cu apă murdară şi zări un copil tusken în umbrele altei colibe apropiate, holbându-se la el cu o expresie de neîncredere.

Apoi intră în acţiune, deşii abia conştient de mişcările sale. Lama fulgeră şi el porni în fugă. Tuskena zbieră şi fu străpunsă.

Întreaga tabără părea acum ridicată în picioare, cu tuskeni dând buzna din toate colibele, mulţi purtând arme în mâini. Anakin se afundase însă deja în dansul morţii, în energia Forţei. Sări mult şi departe, trecu peste o colibă şi ateriză în faţa alteia, cu lama sclipind chiar înainte ca tălpile

lui să fi atins solul, chiar înainte ca doi tuskeni să-şi fi dat seama că nimerise între ei.

Un al treilea se repezi către el, azvârlind o suliţă, însă Anakin ridică palma goală şi înălţă un zid de energie a Forţei, solid ca piatra, împinse cu aceeaşi mână şi suliţaşul fu propulsat treizeci de metri îndărăt, trecând prin peretele altei colibe.

Anakin lovi şi alergă, lovi şi sări, cu lama rotindu-se ca o ceaţă în stânga şi în dreapta, fiecare împunsătură aruncând un tusken să se zvârcolească pe pământ, fiecare spintecătură retezând o bucată dintr-un tâlhar.

În scurt timp, nimeni nu i se mai împotrivi, ci toţi încercară să fugă, dar Anakin nu îngădui aşa ceva. Zări un grup repezindu-se într-o colibă şi se întinse în Forţă spre o stâncă uriaşă aflată în depărtare. Aceasta se ridică la chemarea lui şi zbură peste nisip, doborând în drum un tusken care căuta să fugă.

Anakin o lăsă să cadă peste coliba cu tâlhari, strivindu-i pe toţi.

Porni în goană, cu salturi amplificate de Forţă, ajungându-i din urmă pe fugari şi măcelărindu-i pe toţi.

Nu se mai simţea secătuit. Simţea un val de energie şi putere care depăşea cu mult orice percepuse vreodată, se simţea plin de Forţă, de putere, de viaţă.

Totul se termină, parcă pe neaşteptate, iar Anakin rămase printre ruinele taberei, înconjurat de zeci şi zeci de tâlhari tuskeni morţi şi doar o singură colibă neatinsă.

Îşi prinse sabia la centură şi se îndreptă către coliba aceea, de unde ridică blând şi cu respect trupul mamei sale.

Capitolul 21.

— Gata! anunţă Padme, ridicându-l pe C-3PO din baia de ulei.

Trebuia să se străduiască realmente să nu chicotească, deoarece, fără să vrea, îl afundase prea mult şi acum droidul agita disperat din braţe şi ţipa că orbise.

Padme trase troliul către ea şi găsi o cârpă cu care să-i şteargă excesul de ulei de pe faţă. După aceea, îl coborî pe podea şi-i desfăcu legătura de susţinere.

— Te simţi mai bine? îl întrebă.

— Oh, mult mai bine, domnişoară Padme.

C-3PO flutură din braţe şi păru de-a dreptul fericit.

— Nu mai ai mâncărimi? întrebă ea, inspectându-şi opera.

— Nu.

— Este bine, atunci, surâse tânăra.

Zâmbetul îi tremură însă pe chip, înţelegând ce făcuse. Se folosise de munca asupra droidului pentru a se apăra de temerile ultimelor ore – abia îşi dăduse seama că soarele răsărise – iar acum temerile acelea legate de Anakin începeau să revină.

Ascunzătorile i se împuţinau, una câte una.

— Domnişoară Padme, îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc! făcu C-3PO.

Avansă şi deschise braţele ca s-o îmbrăţişeze, apoi se opri brusc, aparent amintindu-şi de statutul său şi de încălcarea protocolului.

— Mulţumesc, repetă el cu ceva mai multă demnitate. Îţi mulţumesc foarte mult.

Owen Lars apăru în atelier.

— Aici erai, făcu el văzând-o pe Padme. Te-am căutat peste tot.

— Am fost aici tot timpul şi i-am făcut lui C-3PO o baie foarte necesară.

— Uite cum stă treaba, Padme, rosti Owen şi când tânăra

se întoarse spre el îl văzu că surâdea larg. Îi înapoiez droidul acesta lui Anakin. Ştiu că mama mea ar fi dorit asta.

Padme zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Sa-ntors! Sa-ntors! Se auziră strigătele lui Beru din afara atelierului.

Redeveniţi serioşi, Padme şi Owen se repeziră pe uşă.

O ajunseră din urmă pe Beru, iar Cliegg li se alătură în scurt timp, lovindu-se cu aeroscaunul de mobile şi canaturile uşilor, când glisă din locuinţă.

— Unde-i? întrebă Padme.

Beru arătă în deşert.

Mijind ochii şi ferindu-i de strălucirea sorilor, Padme izbuti în cele din urmă să distingă punctul negru care gonea spre ei. Pe măsură ce punctul crescu şi deveni o formă identificabilă, îşi dădu seama că Anakin nu era singur; în spatele speederului era legat un balot.

— Oh... Shmi..., icni Cliegg, tremurând vizibil.

Beru suspină şi se strădui să nu izbucnească în plâns. Owen stătea lângă ea, ţinând-o cu braţul după umeri şi când Padme le aruncă o privire, văzu o lacrimă prelingându-se pe obrazul tânărului.

Anakin intră în curte după câteva clipe, oprindu-se la mică depărtare de grupul cufundat în tăcere. Fără un cuvânt, coborî de pe şa şi desfăcu legăturile cu care-şi prinsese mama moartă, o ridică şi o ţinu în braţe. Se apropie de Cliegg şi rămase acolo o secundă – doi bărbaţi împărtăşind o clipă de durere.

După aceea, tot fără să vorbească, Anakin trecu pe lângă el şi pătrunse în casă.

În momentul acela, lucrul care îi atrase cel mai mult atenţia Padmei fu expresia de pe chipul lui, o expresie pe care n-o mai zărise niciodată la Anakin – un amestec de furie, durere, vinovăţie şi resemnare, ba chiar înfrângere. Ştia că va avea nevoie de ea şi în curând.

Nu ştia însă în ce fel l-ar fi putut ajuta.

În restul zilei, în locuinţa familiei Lars nu se vorbi mult. Toţi îşi văzură de treburile şi corvezile lor, indiferent care ar fi

fost acestea, încercând în mod evident să evite revărsarea de durere care ştiau că avea să urmeze în mod inevitabil.

Pregătindu-i de mâncare lui Anakin, Padme fu surprinsă când Beru veni s-o ajute, ba chiar şi mai surprinsă când fata încercă să înjghebe o conversaţie.

— Cum este la tine? întrebă Beru.

Padme ridică ochii nedumerită.

— Poftim?

— Cum este pe Naboo?

Padme abia înţelesese întrebarea, deoarece gândurile îi rămăseseră la Anakin. Avu nevoie de destul timp pentru a răspunde, totuşi în cele din urmă izbuti să rostească:

— Ah, este foarte... foarte verde. Ştii, există multă apă, copaci şi plante peste tot. Nu seamănă defel cu locurile de aici.

Imediat ce termină de vorbit, reveni cu atenţia asupra mâncării şi ştiu că era nepoliticoasă. Nu dorea însă decât să fie alături de Anakin, aşa încât porni să umple tava cu mâncare.

— Cred că-mi place mai mult aici, spuse Beru.

— Poate că într-o bună zi vei veni acolo şi vei vedea totul cu ochii tăi, rosti Padme mai degrabă pentru a fi politicoasă.

Beru îi răspunse însă cu foarte multă seriozitate:

— Nu cred. Nu-mi place să călătoresc.

Padme ridică tava şi se întoarse.

— Mulţumesc, spuse ea străduindu-se să zâmbească.

Îl găsi pe Anakin în atelier, la bancul de lucru, meşterind o piesă din motospeeder.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

Anakin o privi, apoi reveni la treabă. Padme observă că executa cu meticulozitate excesivă fiecare acţiune, evident frustrat, evident distras de la ceea ce lucra.

— S-a rupt pârghia de cuplare, explică el cu o concentrare exagerată. Atunci când repari lucruri, viaţa pare mult mai simplă. Eu mă pricep să repar lucruri. Dintotdeauna m-am priceput. Dar am...

Până la urmă, trânti cheia din mână şi rămase locului, cu capul plecat.

Padme îşi dădu seama că era în pragul colapsului.

— De ce a trebuit să moară, şopti el abia auzit.

Tânăra împinse tava pe bancul de lucru şi avansă înapoia lui, îl cuprinse cu braţele în jurul mijlocului şi-şi aşeză obrazul, liniştitor, pe spinarea lui.

— De ce n-am putut s-o salvez? urmă Anakin. Ştiu c-aş fi putut!

— Ai încercat, Annie, răspunse ea şi-l strânse mai tare. Uneori există lucruri ce nu pot fi reparate. Nu eşti atotputernic.

El se încordă la auzul cuvintelor acelea şi se îndepărtă brusc... iar Padme înţelese că era furios.

— Dar ar trebui să fiu! mârâi Anakin, după care o privi cu o expresie de hotărâre îndârjită. Şi într-o bună zi, voi fi!

— Nu mai vorbi aşa, zise Padme tulburată, însă el nici nu păru c-o aude.

— Voi fi cel mai puternic Jedi din toate timpurile! continuă să strige. Îţi promit! Voi învăţa chiar cum să-i opresc pe oameni să mai moară!

— Anakin...

— Este numai vina lui Obi-Wan!

Tânărul se plimbă agitat prin atelier şi izbi din nou cu pumnul în bancul de lucru, aproape răsturnând tava cu mâncare.

— El m-a îndepărtat!

— Ca să mă păzeşti pe mine, îi reaminti încet Padme.

— Ar fi trebuit să fiu alături de el şi să-i vânez pe asasini! Aş fi pus mâna pe ei de mult timp şi aş fi ajuns aici la vreme, iar atunci mama ar fi trăit şi acum!

— Nu poţi să ştii...

— Este gelos pe mine, urmă Anakin fără s-o bage deloc în seamă.

Nu se adresa Padmei, ci monologa doar pentru sine. Tinerei nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

— M-a dat la o parte, fiindcă ştie că sunt deja mai puternic ca el. Mă ţine-n loc!

Termină, luând cheia şi azvârlind-o prin atelier; instrumentul lovi peretele opus şi căzu, zăngănind, printre

nişte piese de rezervă.

— Anakin, ce se-ntâmplă? strigă Padme.

Tonul şi intensitatea întrebării ei îi atraseră în sfârşit atenţia.

— Ţi-am spus doar!

— Nu! îi răspunse Padme la fel de violent. Nu! Ce se-ntâmplă cu adevărat?

Anakin rămase privind-o şi ea ştiu că se apropiase de ceva important.

— Ştiu că doare, i se adresă. Dar ceea ce faci tu este mult mai rău. Ce te frământă de fapt?

El tăcu, fixând-o cu ochii.

— Annie?

Trupul lui păru că se gârboveşte şi se aplecă în faţă.

— Eu... i-am omorât, recunoscu şi dacă Padme nu s-ar fi repezit spre el şi nu l-ar fi prins în braţe, probabil că ar fi căzut. I-am omorât pe toţi, spuse încetişor. Sunt morţi. N-am iertat nici unul.

O privi şi ei i se păru că revenise brusc dintr-un loc foarte îndepărtat.

— Te-ai înfruntat cu ei în luptă..., încercă să deducă.

Anakin o ignoră şi vorbi:

— Nu numai pe bărbaţi, care sunt singurii luptători în rândul tuskenilor. Nu, nu numai pe ei. Şi pe femei şi pe copii... Chipul i se contorsionă, de parcă ar fi pendulat între furie şi vinovăţie. Sunt ca nişte animale! izbucni pe neaşteptate. Iar eu i-am măcelărit ca pe nişte animale! Îi urăsc!

Padme se retrase puţin, prea uluită ca să răspundă. Ştia că Anakin avea nevoie de ea să spună ori să facă ceva, dar era de-a dreptul paralizată. Nici măcar n-o privea, ci pur şi simplu se uita în gol. Apoi însă îşi plecă fruntea şi începu să suspine, cutremurându-şi umerii zvelţi şi puternici.

Tânăra îl trase lângă ea şi-l strânse în braţe, nemaidorind să-i dea drumul. Tot nu ştia ce ar fi putut să spună.

— De ce-i urăsc? întrebă Anakin.

— Îi urăşti pe ei, sau urăşti ceea ce i-au făcut mamei tale?

— Îi urăsc pe ei! insistă padawanul.

— Au meritat furia ta.

El ridică ochii înlăcrimaţi.

— A fost mai mult decât atât..., începu, apoi scutură din cap şi-şi îngropă faţa în moliciunea pieptului ei.

După un moment se desprinse, iar expresia feţei arăta că era decis să explice.

— Nu... nu m-am putut... (Ridică o mână şi o încleştă în pumn.) Nu m-am putut controla. Nu... nu vreau să-i urăsc – ştiu că trebuie să ne alungăm ura. Dar nu-i pot ierta.

— Furia este o trăsătură omenească, îl linişti Padme.

— Controlul furiei este o trăsătură Jedi, replică prompt Anakin.

Se îndepărtă de ea şi se ridică, întorcându-se spre uşa deschisă şi deşertul care se întindea dincolo de aceasta.

Padme i se alătură imediat, cuprinzându-l în braţe.

— Ş-ş-ş, murmură încet şi-l sărută blând pe obraz. Tu eşti om.

— Ba nu, sunt Jedi. Ştiu că sunt mai bun decât atât.

Se întoarse, o privi direct şi clătină din cap:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Eşti ca toţi ceilalţi, spuse Padme şi încercă să se apropie de el, dar Anakin păstră distanţa.

Nu putu totuşi să menţină mult timp poza aceea de sfidare şi reîncepu să suspine.

Padme se afla acolo, lângă el, pentru a-l ţine în braţe şi a-l alina, spunându-i că totul va fi în regulă.

Obi-Wan se lăsă să cadă în scaunul navei sale, clătinând frustrat din cap. Avusese nevoie de mult timp pentru a părăsi în siguranţă oraşul industrial şi când, în cele din urmă, îşi găsise nava, crezuse că aventura lui luase sfârşit. Lucrurile nu stăteau însă aşa.

— Transmiţătorul funcţionează, îi spuse lui R4, care piui aprobator, dar nu căpătăm răspuns. Coruscantul este prea departe. Se răsuci spre droid: Poţi să măreşti puterea emiţătorului?

Piuiturile pe care le căpătă nu erau liniştitoare.

— Bine, atunci va trebui să încercăm altceva.

Privi în jur, căutând un răspuns. Nu voia să decoleze de pe planetă şi să rişte să fie detectat, dar de la distanţa aceea şi în interiorul atmosferei geonosiane dense şi metalice nu avea nici o şansă ca mesajul să ajungă la îndepărtatul Coruscant.

— Naboo este mai aproape, rosti el brusc şi R4 piui. Să-l contactăm pe Anakin, care să transmită mesajul mai departe.

R4 replică entuziast şi Obi-Wan coborî din cockpit pentru a repeta mesajul, introducând modificările explicative pentru padawan.

După câteva clipe însă droidul îi semnală că ceva nu era în regulă.

Mormăind iritat, Obi-Wan sui înapoi în cockpit.

— Cum să nu fie pe Naboo? întrebă el şi R4 îi răspunse printr-un oooo.

Decât să se contrazică cu un droid, Obi-Wan preferă să verifice el însuşi instrumentele. Într-adevăr, de pe Naboo nu sosea semnalul de identificare al lui Anakin.

— Anakin? Anakin? Mă auzi? Sunt Obi-Wan Kenobi, rosti el, ridicând comunicatorul navei şi dirijând apelul în direcţia generală a planetei Naboo.

După două minute de tăcere, lăsă comunicatorul şi reveni spre R4.

— Nu este pe Naboo. Încearcă să extinzi căutarea. Sper că nu i s-a întâmplat nimic...

Se lăsă pe spate, în vreme ce minutele treceau. Ştia că pierdea timp preţios, dar opţiunile îi erau limitate. Nu se putea întoarce în oraş, pentru a risca să fie capturat; în nici un caz acum, când avea atâtea ştiri esenţiale care trebuiau transmise Consiliului Jedi şi, din acelaşi motiv, nici nu dorea să plece. Aici erau încă multe de descoperit.

Aşa încât aşteptă şi, după o vreme, R4 fluieră apăsat. Obi-Wan se apropie de consola de comenzi şi ochii i se lărgiră, când zări confirmarea.

— Da, este semnalul de identificare al lui Anakin, dar provine de pe Tatooine! Oare ce caută acolo? I-am spus să rămână pe Naboo!

R4 emise alt „oooo”.

— Bine, ai dreptate – vom afla răspunsurile astea mai târziu.

Ieşi din cockpit şi sări pe sol.

— Transmite, R4! Nu dispunem de mult timp.

Droidul se fixă instantaneu asupra lui.

— Anakin? începu Obi-Wan. Anakin, mă auzi? Sunt Obi-Wan Kenobi.

R4 retransmise răspunsul primit, o serie de piuituri şi fluierături pe care nu le folosea de obicei un droid model R4-P, dar în acelaşi timp destul de familiare pentru Obi-Wan.

— R2-D2? Perfect – mă recepţionezi bine?

Auzi un fluierat afirmativ.

— Înregistrează mesajul şi predă-l lui Jedi Skywalker, îl instrui Obi-Wan.

Alt piuit de aprobare.

— Anakin, transmiţătorul meu pe rază lungă este avariat. Retransmite mesajul acesta spre Coruscant.

Începu după aceea să istorisească totul. Nu ştia că geonosianii îi detectaseră emisiile şi triangulaseră recepţiile, pentru a-i localiza vânătorul stelar. Absorbit în relatarea sa, nu observă apropierea droizekilor înarmaţi care rulară către el, apoi se depliară în postura de atac.

Nici chiar cei doi sori orbitori ai lui Tatooine nu puteau să însufleţească atmosfera sumbră şi cenuşiul palpabil care domnea în jurul celui mai recent mormânt de lângă ferma Lars. Două pietre funerare vechi marcau cimitirul micuţ, alături de piatra cea nouă, un memento mişcător al greutăţilor vieţii pe planeta aspră. Toţi cinci – Cliegg, Anakin, Padme, Owen şi Beru – se strânseseră, împreună cu C-3PO, pentru a-şi lua rămas bun de la Shmi.

— Ştiu că oriunde te-ai găsi, locul acela a devenit mai bun, rosti Cliegg Lars după care luă un pumn de nisip şi-l aruncă pe mormânt. Ai fost nevasta cea mai iubitoare pe care ar fi putut s-o aibă un bărbat. La revedere, scumpa mea soţie! Şi-ţi mulţumesc!

Privi scurt către Anakin, apoi coborî capul şi-şi stăvili lacrimile.

Anakin înaintă şi îngenunche lângă piatra funerară. Ridică un pumn de nisip şi-l lăsă să i se prefire printre degete.

— N-am fost îndeajuns de puternic ca să te salvez, mamă, spuse el simţindu-se pe neaşteptate aproape un băieţel.

Umerii i se cutremurară de câteva ori, dar se strădui să-şi recâştige controlul şi inspiră profund şi ferm.

— N-am fost îndeajuns de puternic. Dar promit că nu voi mai da greş din nou.

Răsuflarea îi era scurtă şi neregulată şi un alt val de durere fu cât pe aici să-l copleşească. Îşi îndreptă totuşi umerii şi se ridică decis.

— Îmi lipseşti foarte mult...

Padme avansă şi puse mâna pe umărul lui şi toţi rămaseră tăcuţi lângă mormânt.

Momentul de reculegere fu însă scurt, fiind întrerupt de piuituri şi fluierături agitate. Se întoarseră şi-l zăriră pe R2-D2 rulând spre ei.

— R2-D2, ce cauţi aici? se încruntă Padme.

Droidul fluieră disperat.

— Se pare că a primit un mesaj de la cineva numit Obi-Wan Kenobi, traduse iute C-3PO. Numele îţi este cunoscut, stăpâne Anakin?

— Despre ce-i vorba? întrebă Anakin.

R2-D2 piui şi fluieră.

— Să-l retransmit? făcu Anakin. De ce – ce s-a-ntâmplat?

— Spune că-i destul de important, observă C-3PO.

Cerând în tăcere permisiunea lui Cliegg şi a celorlalţi doi, Anakin, Padme şi C-3Po îl urmară pe droidul agitat în nava nabooeană. Imediat cum intrară, R2-D2 piui, se roti şi proiectă în faţa lor imaginea lui Obi-Wan.

— Anakin, transmiţătorul meu pe rază lungă este avariat, explică holograma cavalerului Jedi. Retransmite mesajul acesta spre Coruscant.

R2-D2 opri mesajul, iar Obi-Wan păru că încremeneşte în aer.

Anakin se întoarse către Padme.

— Redirijează-l la sala Consiliului Jedi.

Padme se apropie de consola navei şi acţionă un buton, apoi aşteptă confirmarea recepţiei. Încuviinţă către Anakin, care se uită la rândul lui la droid.

— Dă-i drumul, R2-D2!

După un piuit scurt, holograma lui Obi-Wan reîncepu să se mişte.

— L-am urmărit pe vânătorul de recompense Jango Fett până la fabricile de droizi de pe Geonosis. Federaţia Comercială preia de aici o armată de droizi şi este limpede că viceregele Gunray se află la originea atentatelor împotriva senatorului Amidala.

Anakin şi Padme schimbară priviri cunoscătoare; nici unul nu era foarte surprins de informaţia aceea. Padme îşi reaminti discuţia purtată cu Typho şi Panaka pe Naboo, înainte ca ea să plece spre Coruscant, escortând în secret nava care avea să explodeze.

— Ghilda Comercială şi Alianţa Corporaţiilor şi-au anunţat de asemenea sprijinul militar pentru contele Dooku şi formează o...

Holograma lui Obi-Wan se răsuci fulgerător.

— Stop!

Anakin şi Padme tresăriră, când droizekii apărură în hologramă alături de Obi-Wan, prinzându-l şi imobilizându-l. Holograma pâlpâi şi dispăru.

Padawanul sări şi se repezi la R2-D2, după care se opri, dându-şi seama că nu putea să facă nimic.

Absolut nimic.

Pe îndepărtatul Coruscant, Yoda, Mace Windu şi ceilalţi membri ai Consiliului Jedi priviră transmisia holografică cu îngrijorare şi tristeţe.

— Viu este, anunţă Yoda după altă vizionare a mesajului. În Forţă îl simt.

— Dar l-au capturat, spuse Mace. Iar rotiţele au început să se învârtă mult mai periculos.

— Pe Geonosis mai multe decât au fost dezvăluite se petrec, eu simt.

— Sunt de acord, încuviinţă Mace. Nu trebuie să stăm cu

braţele încrucişate.

Privi către Yoda, la fel ca toţi cei din încăpere, iar micuţul Maestru Jedi închise ochii, părând foarte obosit şi îndurerat de tot ce se întâmpla.

— Partea întunecată simt, spuse el. Înceţoşat totul este.

Mace aprobă şi se întoarse spre ceilalţi cu o expresie decisă.

— Adunarea! rosti el o comandă care nu mai fusese dată în Consiliul Jedi de foarte mulţi ani. Ne vom ocupa noi de contele Dooku, continuă el prin comunicator către Anakin. Pentru tine cel mai important este să rămâi pe loc. Protejează cu orice preţ pe senatorul Amidala. Aceasta este principala ta prioritate.

— Am înţeles, maestre.

Tonul lui Anakin, resemnat şi înfrânt, o mişcă profund pe Padme. O irita gândul că Anakin va fi nevoit să rămână pe loc, având grijă de ea, în timp ce maestrul lui se afla în pericol evident.

Când holograma dispăru, se apropie de consola navei şi începu să acţioneze comutatoare şi să verifice coordonate, confirmând ceea ce ştia deja.

— Trebuie să străbată jumătate de galaxie, rosti ea întorcându-se spre Anakin care părea imobil. Nu vor ajunge acolo la timp pentru a-l salva.

Nici un răspuns.

— Geonosis se găseşte la mai puţin de un parsec depărtare de noi! anunţă Padme, apăsând alte comenzi pentru a afişa pe ecran cursul de zbor. Anakin?

— L-ai auzit...

— Nu pot ajunge de pe Coruscant la timp pentru a-l salva! repetă Padme, ridicând vocea.

Începu să apese comutatoarele de pe consolă, pregătind motoarele pentru decolare, dar Anakin îşi puse mâinile peste ale ei, oprind-o cu blândeţe.

— Dacă Obi-Wan mai este în viaţă, vorbi grav tânărul.

Padme îl privi pătrunzător, iar el se îndepărtă.

— Ai de gând să stai aici şi să-l laşi să moară? strigă ea, repezindu-se prin cabina de comandă şi prinzându-l cu putere

de braţ. Este prietenul tău! Mentorul tău!

— Este ca un tată pentru mine! replică Anakin pe acelaşi ton ridicat. Dar l-ai auzit pe Maestrul Windu. Mi-a dat ordinul strict de a rămâne aici.

Padme înţelese ce se întâmpla. Anakin se îndoia de propria sa persoană. Se simţea incapabil, pentru că nu-şi putuse salva mama şi, poate pentru întâia dată în viaţa lui, se îndoia cu adevărat de glasul său lăuntric, de instinctele sale. Trebuia să descopere o cale de a-i depăşi starea aceea, atât pentru binele lui, cât şi pentru al lui Obi-Wan. Dacă rămâneau aici şi nu acţionau, Padme credea că avea să piardă doi prieteni: pe Obi-Wan, în mâinile geonosianilor şi pe Anakin, în menghina vinovăţiei.

— Ţi-a dat ordinul strict de a rămâne aici, numai pentru ca să mă poţi proteja, îl corectă ea cu un zâmbet, sperând să-i reamintească limpede că ordinele anterioare, pe care el le ignorase, îi ceruseră să rămână pe Naboo.

Se desprinse de el, reveni la consolă şi activă alte comutatoare. Motoarele mugiră, înviind.

— Padme!

— Ţi-a dat ordinul strict de a mă proteja, repetă ea. Iar eu plec să-l salvez pe Obi-Wan. În cazul acesta, dacă intenţionezi să mă protejezi, va trebui să vii cu mine.

Padawanul o privi scurt, iar ea îi susţinu căutătura, cu capul lăsat pe spate, cu părul despletit şi revărsat peste jumătate din faţă, fără a-i diminua însă scânteia fermităţii.

Anakin ştia că, indiferent care ar fi fost justificările Padmei, aveau să acţioneze în pofida ordinelor lui Mace Windu. Ştia că aşa ceva nu era de aşteptat din partea lui, ca padawan.

Dar când îl oprise vreodată calitatea respectivă din a acţiona?

La fel de decis ca Padme, veni la consola de comenzi şi, în câteva clipe, nava nabooeană vui, ridicându-se pe cerul lui Tatooine.

Capitolul 22.

Frumuseţea calmă a clădirii Guvernului Republicii de pe Coruscant, împodobită cu fântâni arteziene şi bazine cu apă scânteietoare, coloane ondulate şi statui, camufla clocotul de la interior. Vestea că Republica se fărâma trecuse de la Obi-Wan la Yoda şi Consiliul Jedi, iar de la aceştia la Cancelar şi liderii Senatului. În cabinetul Cancelarului Palpatine, atmosfera era simultan sumbră şi agitată, toţi fiind copleşiţi de sentimentul de disperare şi de imboldul de a trece la acţiune, simţindu-se în acelaşi timp frustraţi de aparenta lipsă a opţiunilor.

Yoda, Mace Windu şi Ki-Adi-Mundi îi reprezentau pe Jedi şi confereau întâlnirii un aer calm prin comparaţie cu agitaţia evidentă a senatorilor Bail Organa şi Ask Aak şi a reprezentantului Jar Jar Binks. Înapoia biroului său uriaş, Palpatine îi asculta pe toţi, aparent cuprins de disperare; alături, consilierul Mas Amedda părea gata să izbucnească în lacrimi.

Tăcerea domni în cabinet câteva momente prelungi după ce Mace Windu încheie relatarea despre mesajul receptat de pe Geonosis.

Rezemându-se pe toiagul său micuţ, Yoda privi spre Bail Organa, un bărbat competent, pe care te puteai bizui întotdeauna şi încuviinţă uşor. Senatorul de Alderaan înţelese aluzia şi începu:

— Ghilda Comercială se pregăteşte de război. În privinţa asta nu mai poate fi nici o îndoială, ţinând seama de raportul cavalerului Jedi Obi-Wan Kenobi.

— Dacă raportul este corect, replică prompt temperamentalul Ask Aak.

— Este, domnule senator, îl asigură Mace Windu şi Ask Aak, o fiinţă de acţiune, îi acceptă imediat spusele.

Yoda înţelese că Ask Aak făcuse remarca aceea doar pentru că dorise ca Jedi să susţină în mod deschis raportul, să le accentueze celorlalţi faptul că se găseau în pragul

catastrofei.

— Contele Dooku a încheiat probabil un tratat cu ei, observă Cancelarul Palpatine.

— Trebuie să-i oprim înainte de a fi gata să atace, spuse Bail Organa.

Jar Jar Binks avansă în centru, tremurând uşor, dar cel puţin păstrându-şi limba în interiorul gurii.

— Escuzaţi, onorabil Cancelar Suprem, începu gunganul. Poate că eisa Jedi pot să oprească armata rebelă.

— Mulţumesc, Jar Jar, zise politicos Palpatine şi se întoarse către Yoda. Maestre Yoda, câţi Jedi pot să pornească spre Geonosis?

— În galaxie mii de Jedi există, răspunse micuţul Maestru Jedi. Pentru misiune specială disponibili numai două sute sunt.

— Cu tot respectul cuvenit faţă de Ordinul Jedi, nu mi se pare suficient, comentă Bail Organa.

— Prin negocieri Jedi pacea menţin, replică Yoda. Începere război nu intenţionăm.

Calmul său permanent păru că-l scoate din sărite pe Ask Aak.

— Dezbaterea s-a terminat! strigă el. Avem nevoie imediat de armata de clone.

Yoda închise ochii încet, parcă îndurerat de povara motivaţiei acelor cuvinte tulburătoare.

— Din păcate, zise Bail Organa, dezbaterea nu s-a terminat. Senatul nu va aproba niciodată folosirea armatei, înainte ca separatiştii să atace. Iar după ce vor fi atacat va fi probabil prea târziu.

— Este o criză, îndrăzni Mas Amedda să intervină. Senatul trebuie să voteze un amendament pentru acordarea de puteri absolute Cancelarului! După aceea, el ar putea aproba folosirea clonelor.

Palpatine se lăsă puţin pe spate la auzul sugestiei şi păru profund zguduit.

— Dar ce senator ar avea curajul să propună un asemenea amendament radical? întrebă el şovăitor.

— Eu o voi face! anunţă Ask Aak.

De lângă el, Bail Organa nu se putu abţine să nu

chicotească şi clătină din cap.

— Mă tem că nu te vor asculta. Nici pe mine, adăugă el iute, când Ask Aak îl fulgeră din priviri. Noi ne-am cheltuit o parte prea mare a capitalului politic, dezbătând filozofia separatiştilor şi cerând să se treacă la acţiune. Senatul va considera propunerea noastră ca fiind pur şi simplu exagerat de alarmistă. Avem nevoie de un glas al raţiunii, ba chiar de unul gata să renunţe la poziţia sa anterioară, ţinând seama de gravitatea situaţiei curente.

— Dacă ar fi fost aici senatorul Amidala..., oftă Mas Amedda.

Fără ezitare, Jar Jar Binks păşi din nou înainte.

— Eusa mosto Cancelar Suprem, începu gunganul străduindu-se cât putea să-şi îndrepte umerii gârboviţi. Eusa gusto pallos, continuă el respectuos spre ceilalţi. Eusa este mândru să propună moţiunea pentru acordarea de puteri absolute înălţimii Voastre.

Palpatine se uită de la gunganul care tremura la Bail Organa.

— Vorbeşte în numele Amidalei, zise senatorul de Alderaan. Potrivit legilor nescrise ale Senatului, cuvintele lui Jar Jar Binks reflectă dorinţele senatorului Amidala.

Palpatine încuviinţă încruntat şi Yoda percepu un sentiment puternic de teamă dinspre bărbat, de parcă acesta ar fi ştiut că era pe punctul de a înainta în poziţia cea mai periculoasă pe care el şi Republica o cunoscuseră vreodată.

Rotindu-se lent în câmpul de forţă, reţinut de fulgerele sfârâitoare de energie albastră, Obi-Wan putu doar să-l privească neajutorat pe contele Dooku care pătrunse în odaie. Bărbatul cu ţinută princiară se opri în faţa sa, purtând pe chip o expresie de profundă simpatie, dar în care Obi-Wan nu se încredea câtuşi de puţin.

— Trădătorule, rosti el.

— Bună ziua, prietene, răspunse Dooku. Asta-i o greşeală! O greşeală teribilă. De data asta, au mers prea departe. Este o nebunie!

— Crezusem că tu eşti conducătorul lor aici, replică Obi-

Wan străduindu-se să-şi păstreze vocea cât mai fermă.

— Te asigur că n-a avut nici o legătură cu mine, insistă fostul Jedi care părea aproape rănit de acuzaţie. Îţi promit că voi interveni imediat pentru a te elibera.

— Sper că n-o să dureze prea mult. Am multe treburi de rezolvat.

Obi-Wan sesiză o uşoară fisură în expresia plină de remuşcări a lui Dooku, o licărire de... mânie?

— Pot să întreb de ce un Jedi se află aşa de departe, tocmai pe Geonosis?

După o clipă de gândire, Obi-Wan decise că nu avea prea multe de pierdut şi ar fi fost bine să continue să-l preseze pe Dooku, pentru a descoperi alte informaţii.

— Urmăream un vânător de recompense numit Jango Fett. Îl cunoşti?

— Nu am habar ca pe planetă să existe vânători de recompense. Geonosianii nu au încredere în ei.

Încredere. Obi-Wan se gândi că era un termen potrivit.

— Cine i-ar putea învinovăţi? replică el. Te asigur însă că Jango Fett este aici.

Contele Dooku se opri pentru o clipă, apoi încuviinţă, aparent cedând.

— Mare păcat că potecile noastre nu s-au întretăiat până acum, Obi-Wan, rosti el cu glas călduros şi ademenitor. Qui-Gon avea mereu numai vorbe de laudă despre tine. Regret că nu mai este în viaţă... ajutorul lui mi-ar fi fost de folos în clipa aceasta.

— Qui-Gon Jinn nu ţi s-ar fi alăturat niciodată.

— Nu fi atât de sigur, tânărul meu Jedi, replică imediat contele Dooku şi pe chip îi apăru un surâs liniştitor, de încredere şi calm. Ai uitat că Qui-Gon mi-a fost cândva ucenic, la fel cum tu ai fost ucenicul lui?

— Crezi că loialitatea faţă de tine i-ar fi întrecut loialitatea faţă de Consiliul Jedi şi faţă de Republică?

— El ştia totul despre corupţia din Senat, urmă Dooku fără să clipească. Desigur, toţi sunt conştienţi de ea – Yoda şi Mace Windu... însă Qui-Gon n-ar fi acceptat niciodată status quo-ul în privinţa acelei corupţii, dacă ar fi cunoscut adevărul

în măsura în care îl cunosc eu.

Urmă o pauză dramatică, aşteptând întrebarea lui Obi-Wan.

— Adevărul?

— Exact, adevărul! Ce mi-ai răspunde dacă ţi-aş spune că Republica se găseşte acum sub controlul Lorzilor întunericului Sithi?

Cuvintele îl fulgerară pe Obi-Wan cu aceeaşi violenţă cu care ar fi făcut-o cătuşele lui electrice în cazul unei tentative de evadare.

— Nu! Aşa ceva nu se poate!

Mintea i se învolburase şi avea nevoie de o dezminţire. El singur dintre toţi Jedi aflaţi în viaţă se luptase cu un Lord Sith, iar bătălia aceea îl costase viaţa pe iubitul său maestru Qui-Gon.

— Jedi ar simţi asta!

— Partea întunecată a Forţei le-a înceţoşat vederea, prietene, explică Dooku calm. În clipa de faţă, sute de senatori sunt sub influenţa unui Lord Sith pe nume Darth Sidious.

— Nu te cred, anunţă sec Obi-Wan.

Dorea însă să fi crezut în adevărul acelor cuvinte cu aceeaşi tărie cu care le rostise.

— Cândva, viceregele Federaţiei Comerciale a fost asociat cu Darth Sidious, spuse Dooku şi, ţinând seama de evenimentele petrecute cu un deceniu în urmă, afirmaţia lui părea rezonabilă. Acum zece ani, el a fost însă trădat de Lordul întunericului. A venit la mine, căutând ajutor. Mi-a povestit totul. Consiliul Jedi nu a vrut să-l creadă. Am încercat de multe ori să-i avertizez, dar nu m-au ascultat. Atunci când vor percepe prezenţa Lordului întunericului şi-şi vor da seama de eroarea lor, va fi prea târziu. Trebuie să mi te alături, Obi-Wan şi împreună îl vom distruge pe Sith.

Totul părea perfect logic, perfect raţional, perfect în concordanţă cu legenda contelui Dooku pe care o aflase Obi-Wan. Însă, neţinând seamă de cuvintele şi tonul mătăsoase, Obi-Wan îmbrăţişă un instinct ce sfida logica aceea.

— Nu mă voi alătura niciodată ţie, Dooku!

Bărbatul cu ţinută princiară şi rafinată oftă sonor şi dezamăgit, apoi se întoarse pentru a pleca.

— S-ar putea să fie cam greu să-ţi obţin eliberarea, îi aruncă el lui Obi-Wan când părăsi încăperea.

Apropiindu-se de Geonosis, Anakin utiliză aceleaşi metode ca şi Obi-Wan, folosindu-se de inelul de asteroizi din jurul planetei pentru a ascunde nava nabooeană de flota Federaţiei Comerciale care pândea în apropiere. Şi, tot ca mentorul său, padawanul recunoscu poziţionarea neobişnuită şi ameninţătoare a flotei acelea.

După ce pătrunse în atmosferă, Anakin coborî mult nava şi zbură cât mai aproape de sol, strecurându-se prin văi şi ocolind atât formaţiunile stâncoase înalte de forma unor turnuri, cât şi platourile de tip mesa. Padme stătea lângă el şi cerceta orizontul.

— Vezi coloanele acelea de aburi drept în faţă? Arătă ea. Cred că sunt nişte guri de aerisire.

— Sunt foarte bune, încuviinţă Anakin.

Viră, aplecând nava pe o parte şi se apropie de trâmbele îndepărtate de abur alb care se ridicau din sol. Aduse nava într-un nor de abur şi o coborî, lin, prin gura de aerisire.

După ce atinseră solul ferm, el şi Padme se pregătiră de ieşire.

— Orice s-ar întâmpla aici, îi spuse Padme, procedează la fel ca mine. Nu mă interesează să stârnesc un război. Ca membru al Senatului, este posibil să găsesc o soluţie diplomatică la situaţia asta.

Pentru Anakin, care folosise recent diplomaţia sabiei Jedi şi încă în mod devastator, vorbele acelea sunau perfect adevărate... în mod dureros.

— Ai încredere în mine în privinţa asta? întrebă Padme şi el ştiu că-i recunoscuse suferinţa de pe chip.

— Nu te teme, răspunse Anakin şi se strădui să surâdă. Am renunţat să-ncerc să mă mai cert cu tine.

Îndărătul lor, R2-D2 scoase un tânguit plângăreţ, când porniră spre rampa de ieşire din navă.

— Rămâneţi înăuntru, îi instrui Padme pe ambii droizi.

După aceea, ea şi Anakin pătrunseră în complexul subteran şi înţeleseră imediat că intraseră într-o fabrică uriaşă pentru droizi de luptă.

La scurt timp după plecarea oamenilor, picioarele lui R2-D2 se extinseră, ridicându-l de pe platforma de bază şi începu imediat să ruleze către ieşirea din navă.

— Micuţul meu prieten, dacă ar fi avut nevoie de ajutorul nostru, ni l-ar fi cerut, îi explică C-3PO. Mai ai multe de învăţat despre oameni.

R2-D2 ciripi un răspuns şi continuă să ruleze.

— Pentru un mecanic, mi se pare că gândeşti prea mult, contracară C-3PO. Eu sunt programat să-i înţeleg pe oameni.

Răspunsul-întrebare al lui R2-D2 sosi sub forma unei rafale de piuituri scurte şi tăioase.

— Ce vrea să însemne asta? repetă C-3PO. Asta înseamnă că eu sunt şeful aici!

R2-D2 nici măcar nu se sinchisi să răspundă. Rulă spre rampa de coborâre şi ieşi din navă.

— Aşteaptă! strigă C-3PO. Unde pleci? Nu mai ai pic de raţiune?

Piuitul de răspuns fu destul de deconcertant.

— Ce nepoliticos!

R2-D2 accelera şi se îndepărtă.

— Te rog, aşteaptă! strigă C-3PO. Ştii măcar unde mergi?

Deşii răspunsul primit fu departe de a fi încrezător, ultimul lucru pe care C-3PO îl dorea în momentul acela era să fie lăsat singur. Se grăbi să-l ajungă pe R2-D2 şi-l urmă, mormăind nervos.

Anakin şi Padme se furişară prin coridoarele vaste şi presărate de coloane ale oraşului-fabrică, cu zgomotele paşilor acoperite de zumzetele şi zăngăniturile numeroaselor maşinării ce funcţionau în halele imense de sub ei. Locul părea pustiu – chiar într-o măsură surprinzător de mare, considera Anakin.

— Unde sunt toţi, şopti Padme, reproducându-i, fără să ştie, gândurile.

Anakin ridică mâna pentru a-i cere să tacă, apoi înclină capul pe un umăr, percepând... ceva.

— Stai, îi spuse.

Ridică şi mai mult braţul şi continuă să asculte, nu cu urechile, ci cu sensibilitatea sa faţă de Forţă. Undeva în apropiere exista ceva. Instinctele îl făcură să ridice ochii spre tavan şi văzu, uluit şi îngrozit, cum grinzile de deasupra începură să pulseze, de parcă ar fi fost vii.

— Anakin! strigă Padme, văzând de asemenea cum mai multe forme înaripate părură să crească direct din coloane, desprinzându-se şi căzând de acolo.

Erau înalte şi subţiri, vânoase, dar nu slăbănoage, cu piele portocalie.

Sabia Jedi scânteie. Răsucindu-se rapid şi bazându-se exclusiv pe instincte şi reflexe, Anakin lovi, retezând o parte din aripa unei creaturi care se repezea către el. Făptura căzu, rostogolindu-se pe sol, dar alta îi luă locul, atacând cu îndrăzneală.

Anakin împunse în dreapta, retrase lama imediat din carnea fumegând şi o roti deasupra capului, tăind în stânga. Alte două creaturi se prăbuşiră.

— Fugi! răcni el către Padme, care se pusese deja în mişcare şi alerga pe coridor spre o uşă îndepărtată.

Mişcând întruna sabia de lumină pentru a ţine la distanţă cât mai multe creaturi încăpăţânate, Anakin alergă de asemenea.

Se repezi prin uşa pe care ieşise Padme... şi fu cât pe aici să cadă peste extremitatea unei pasarele scurte, care se extindea peste un hău adânc.

— Înapoi..., începu Padme să spună, dar uşa se închise bufnind îndărătul lor chiar când dădură să se întoarcă, izolându-i pe puntea nesigură.

Alte creaturi înaripate apărură deasupra şi, mai rău încă, pasarela începu să se retragă.

Padme nu şovăi. Alese distanţa cea mai scurtă şi sări pe un conveier ce rula dedesubt.

— Padme! strigă Anakin înnebunit.

Sări şi el, aterizând lângă fată pe banda rulantă. Apoi,

geonosianii înaripaţi năvăliră asupra lui, roind şi survolându-l şi trebui să lovească disperat cu sabia pentru a-i ţine la respect.

— Vai de mine! exclamă C-3PO, rotindu-se şi scanând fabrica imensă. (El şi R2-D2 ieşiseră pe un pervaz înalt, mult deasupra halei principale.) Maşini care creează maşini... Ce perversitate!

R2-D2 piui aprobator şi apăsat.

— Calmează-te, făcu C-3PO. Ce tot spui? Nu-ţi stau în cale!

Celălalt droid nu se sinchisi să-l contrazică. Rulă înainte şi-l împinse de pe pervaz. Zbierând, C-3PO ricoşă de pe o bandă transportoare aeriană, care-l azvârli pe alt conveier lateral. R2-D2 părăsi şi el pervazul, activându-şi minijeturile pentru a zbura rapid şi traversă hala spre nişte console îndepărtate.

— La naiba, R2-D2! plânse C-3PO, străduindu-se din răsputeri să se îndrepte. M-ai fi putut avertiza sau să-mi fi spus planul tău.

Izbuti în cele din urmă să se ridice în picioare... exact în faţa unei lame tăietoare orizontale.

C-3PO scoase un singur strigăt de ajutor, înainte ca tăişul rotitor să-i reteze capul de pe umeri. Corpul i se prăbuşi pe conveier, iar capul ţopăi şi căzu pe altă bandă rulantă, care purta capetele droizilor de luptă.

Urmă după aceea un post de sudură şi capul lui C-3PO fu montat pe corpul unui droid de luptă.

— Ce urât! exclamă el. De ce se construiesc droizi atât de neatrăgători?

Privind într-o parte, îşi zări fostul trup, care, rămas în capul oaselor, era transportat alături de alte corpuri de droizi, până ce îi fu ataşat capul unui droid de luptă.

— Mă simt buimăcit, smiorcăi bietul C-3PO.

Din înălţime, R2-D2 nu-şi privea prietenul. O văzuse pe stăpâna Padme şi porni în urmărire rapidă.

Padme flutură din braţe şi se rostogoli pe banda rulantă, se ridică cu greu în picioare, apoi se aruncă iarăşi pe jos. Se

retrase iute şi sări brusc înainte, pentru a se strecura pe sub ciocanele pneumatice, maşinării gigantice care izbeau cu putere matriţele metalice pentru a modela părţile unui droid etalon. Plonjă pe sub o matriţă de presat, se împletici în picioare în faţa alteia şi se retrase cu disperare, aşteptând momentul în care giganticul cap de ciocan se ridica pe pilonii de ghidare.

Un geonosian înaripat coborî în picaj spre ea, atacând-o cu ghearele şi dezechilibrând-o. Padme îşi îndreptă atenţia spre el doar atât cât să se elibereze pentru moment, după care, sperând că estimase corect, se repezi înainte, plonjând pe burtă şi târându-se cu repeziciune şi ieşi pe partea opusă cu o fracţiune de secundă înainte ca enormul ciocan pneumatic să bubuie, izbind locul pe care abia îl părăsise.

Drept în ţeasta geonosianului care o urmărea, strivindu-l.

Ajunsă în faţa altui ciocan pneumatic, Padme nici măcar nu-l mai zări. Izbuti să se rostogolească pe sub el, în siguranţă, dar în clipa în care se ridică, o creatură înaripată se cabră înaintea ei, învăluind-o în aripile din membrane pieloase şi prinzând-o cu braţe puternice.

Padme se luptă cu bravură, însă creatura era prea puternică pentru ea. Îşi luă zborul spre una dintre laturile conveierului, peste care îi dădu drumul fără maniere. Padme căzu brutal în interiorul unui recipient mare şi gol. Îşi reveni repede şi se strădui să iasă de acolo, dar recipientul era adânc şi la interior nu existau proeminenţe de care să se prindă.

Luptându-se furios cu un roi de geonosiani înaripaţi şi reuşind în acelaşi timp să evite ucigătoarele echipamente de ştanţat, Anakin izbuti să vadă tot ce se întâmplase.

— Padme! strigă el, după ce trecu de un ciocan pneumatic şi zări ameninţarea care se profila.

Înţelese imediat că nu putea să ajungă la tânără, iar recipientul în care căzuse ea era o oală de turnare ce înainta rapid spre un şuvoi de metal topit.

— Padme!

Se angajă din nou în luptă, spintecând altă creatură zburătoare, alergând disperat spre Padme şi răcnind către ea.

Trecu prin altă bandă de asamblare, risipind în toate părţile bucăţi de droizi, sări peste încă un conveier şi continuă să traverseze hala în direcţia Padmei, care nu înceta să se zbată zadarnic, apropiindu-se de cascada de metal topit. Padawanul crezu că putea să ajungă la ea, sărind cu ajutorul Forţei, dar trecu prea aproape de o maşinărie şi o menghină i se strânse în jurul braţului, translatându-l nepăsător înaintea unui echipament pentru tăiat.

Anakin izbi cu ambele picioare într-un geonosian care-l urmărise şi-l răsturnă. Se luptă cu înverşunare împotriva strânsorii inflexibile a menghinei şi reuşi să se răsucească puţin, totuşi la timp pentru a evita lama tăietoare... cel puţin, cu braţul. Sub ochii lui îngroziţi, maşinăria îi tăie în două sabia Jedi.

După aceea, privi în urmă şi înţelese că sabia de lumină va fi cea mai neînsemnată dintre pierderile sale.

— Padme! răcni el.

În partea opusă a halei, R2-D2 coborâse lângă recipientul în care se afla tânăra şi lucra de zor, cuplându-şi braţul controler la mufa de acces a calculatorului şi derulând grăbit prin fişiere.

Îşi vedea de treabă calm, încercând să ignore faptul că Padme urma să fie încastrată în metal topit.

În cele din urmă, reuşi să decupleze banda transportoare cuvenită şi Padme se opri la mai puţin de un metru de şuvoiul metalic. Abia avu însă timp să răsufle uşurată, deoarece creaturi înaripate coborâră în picaj, o prinseră cu braţele lor puternice şi o purtară în zbor.

Lovind cu picioarele în alt geonosian, Anakin continua să se lupte cu maşinăria care-i încleştase braţul. Disperat, văzu un grup de droizekii ucigaşi care rulară şi se depliară, ocupând poziţii în jurul său.

Apoi o siluetă în armură, propulsată de rachete dorsale şi înarmată cu blaster, se opri în faţa lui.

— Nu clinti, Jedi! îi ordonă bărbatul.

Amidala stătea aşezată la uriaşa masă de conferinţe, cu Anakin în picioare, protector, îndărătul ei. În faţa lor se afla

contele Dooku, păzit la rândul său de Jango Fett. Nu se putea totuşi spune că ar fi fost o întâlnire pe picior de egalitate, fiindcă Jango Fett era înarmat, spre deosebire de Anakin, iar încăperea era ticsită de gărzi geonosiane.

— Îl ţii prizonier pe cavalerul Jedi Obi-Wan Kenobi, rosti calm Padme, folosind tonul care o purtase prin atâtea negocieri senatoriale, în mod oficial, îţi cer să mi-l predai imediat.

— A fost găsit vinovat de spionaj, doamnă senator şi va fi executat. Mi se pare că în câteva ore.

— Este un ofiţer al Republicii, ridică ea glasul. Nu poţi să faci una ca asta!

— Noi nu recunoaştem aici Republica, replică Dooku. Pe de altă parte, dacă Naboo s-ar alătura alianţei noastre, aş putea să plec o ureche către pledoaria ta pentru clemenţă.

— Iar dacă nu mă alătur rebeliunii tale, presupun că va muri şi acest Jedi care mă însoţeşte.

— Doamnă senator, nu doresc să te oblig să te alături cauzei noastre împotriva voinţei tale, totuşi eşti un reprezentant raţional şi onest al poporului tău şi bănuiesc că doreşti să faci tot ce este mai bine pentru el. Nabooenii nu s-au săturat de corupţie, de birocraţie şi de ipocrizia generală? Tu nu te-ai săturat? Fii cinstită, doamnă senator!

Cuvintele lui o atinseră, deoarece ştia că nu erau cu totul neadevărate. Desigur, adevărul lor nu era complet, ci doar atât cât să-i confere un minimum de credibilitate, suficient pentru ca Dooku să ademenească atât de multe sisteme să se alăture alianţei sale. Şi, bineînţeles, realitatea situaţiei din jur o afecta mult mai profund. Padme ştia că ea avea dreptate, că idealurile ei însemnau ceva, totuşi ce putere aveau împotriva faptului că urma să fie executată pentru că nu le trăda? Mai mult chiar, ce putere aveau preţioasele ei idealuri împotriva faptului că Anakin urma să moară de asemenea pentru ele? În clipa aceea, Padme ştiu cât de mult îl iubea pe padawan, însă în acelaşi timp ştiu că ea nu putea să se dezică de lucrurile în care crezuse toată viaţa, nici chiar dacă în joc era soarta lor.

— Idealurile au rămas vii, conte, chiar dacă instituţia se

năruieşte.

— Crezi în aceleaşi idealuri în care credem şi noi! replică prompt Dooku, sesizând aparenta breşă. În aceleaşi idealuri pe care ne străduim să le facem cunoscute.

— Dacă spusele tale sunt adevărate, ar fi trebuit să rămâi în Republică şi să-l ajuţi pe Cancelarul Palpatine să amelioreze situaţia.

— Lady, Cancelarul este plin de bunăvoinţă, dar incompetent. El a promis reducerea birocraţiei, însă birocraţii sunt mai puternici ca oricând. Republica nu poate rămâne încremenită, lady. Este momentul să o remodelăm. Procesul democratic din Republică este o făţărnicie. O farsă jucată electoratului. Va veni o vreme când acest cult al lăcomiei numit Republica îşi va pierde până şi pretextul de democraţie şi libertate.

Padme strânse din maxilare înaintea atacului acela, reamintindu-şi în mod conştient că bărbatul exagera, punând lucrurile într-o lumină care să-i confere lui credibilitate. Tot ce trebuia să facă ea pentru a vedea dincolo de minciuni, pentru a întrezări colţii dinapoia unduirilor ispititoare ale şarpelui, era să-şi reamintească faptul că-l făcuse prizonier pe Obi-Wan şi că intenţiona să-l execute. Oare Republica ar fi luat un asemenea prizonier şi ar fi fost gata să-l execute? Ar fi fost în stare de un astfel de act?

— Nu pot să cred aşa ceva, răspunse ea cu fermitate reînnoită. Ştiu despre tratatele tale cu Federaţia Comercială, Ghilda Comercială şi ceilalţi. Aici nu este vorba despre o guvernare care va fi preluată de lumea afacerilor, ci pur şi simplu de o afacere care devine guvernare! Nu voi trăda Republica, uitând idealurile pe care le-am respectat şi pentru care am acţionat.

— În cazul acesta, îţi vei trăda prietenii Jedi? fără cooperarea ta, nu pot face absolut nimic pentru a le împiedica execuţia.

— În afirmaţia aceasta se găseşte exact adevărul aşa-zisei îmbunătăţiri pe care o propui, comentă ea sec, rămânând neabătută înaintea tumultului interior şi a agoniei care o sfâşiau.

În tăcerea care urmă, expresia lui Dooku se transformă pentru o clipită din cea a unui demnitar politicos în cea a unui duşman înfuriat, înainte să revină la calmul obişnuit şi la ţinuta princiară.

— Şi ce se va întâmpla cu mine? continuă Padme. Voi fi şi eu executată?

— Nu m-aş fi gândit la o asemenea ofensă, lady, replică Dooku, totuşi există indivizi care au un interes acut faţă de dispariţia ta. Mă tem că asta nu are absolut nici o legătură cu politica. Este ceva pur personal, iar ei au plătit deja sume importante pentru a fi eliminată. Sunt convins că vor insista să fii inclusă în execuţie. Regret, dar dacă nu intenţionezi să cooperezi, trebuie să te predau geonosianilor pentru a aplica justiţia. În absenţa cooperării, este tot ce pot face pentru tine.

— Justiţia..., repetă Padme pe un ton dispreţuitor.

Clătină din cap şi zâmbi atotştiutor, apoi nu mai spuse nimic.

Dooku aşteptă răbdător câteva momente, după care se întoarse şi încuviinţă spre Jango Fett.

— Luaţi-i! ordonă vânătorul de recompense.

Spre groaza lui, C-3PO descoperi ce voise să spună geonosianul, când anunţase:

— Băgaţi-l în formaţie!

Se afla într-un grup de droizi de luptă care se antrenau – douăsprezece linii de câte douăzeci de droizi, în formaţiune dreptunghiulară, care executau testări exhaustive ale programării lor înainte de a fi duşi pe giganticele platforme de asolizare, în vederea îmbarcării în navele de război ale Federaţiei Comerciale.

Droidul de protocol era atât de derutat, atât de nelalocul său şi de nefamiliarizat cu noul lui trup, încât atunci când geonosianul ordonă La stânga!, el se întoarse la dreapta, iar când conducătorul instrucţiei comandă Marş!, droidul de luptă din faţa lui se ciocni de el şi-l împinse spre înapoi, urmând ordinul fără capacitatea de a improviza.

— Opreşte-te, te rog! scânci C-3PO. Mă zgârii! Te rog insistent să te opreşti!

Nu primi nici un răspuns, deoarece droizii fuseseră programaţi să-i răspundă doar conducătorului instrucţiei.

— Te rog, opreşte! imploră din nou C-3PO, temându-se că avea să fie răsturnat şi călcat în picioare de droidul de luptă şi de ceilalţi patru dinapoia lui.

Senzorii săi, cuplaţi la noul trunchi la care-i fusese ataşat capul, îi arătară o soluţie eficientă la problema aceea. Fără să-şi dea măcar seama ce face, C-3PO trase cu laserul încorporat în braţul drept în pieptul droidului de luptă care-l împingea şi-l făcu bucăţi.

— Vai de mine! strigă el.

— Stop! răcni conducătorul de instrucţie geonosian şi toţi droizii încremeniră.

Toţi, mai puţin sărmanul C-3PO, care era realmente buimăcit şi-şi rotea trunchiul într-o parte şi în alta, străduindu-se să se gândească ce să facă în continuare. Îl auzi pe conducătorul instrucţiei răcnind: „Du-l pe 4.7 înapoi, la reprogramare!” iar când îşi observă locaţia în formaţie, ştiu că se referise la el.

— Nu, staţi aşa, este o eroare! strigă, când doi droizi de întreţinere masivi rulară spre el şi-l ridicară în braţele puternice ca nişte menghine. Nu, nu, este o eroare! Eu sunt programat să vorbesc în peste trei milioane de limbi, nu să mărşăluiesc!

Capitolul 23.

Mace Windu simţi tristeţea copleşitoare a lui Yoda chiar înainte să fi ajuns în capătul coridorului. Maestrul Jedi stătea pe un balcon deasupra Senatului galactic. Dedesubt domnea haosul. Urlete şi ţipete, afirmaţii şi contraafirmaţii strigate cu toată puterea – tumultul acela vibră o coardă sensibilă din Mace Windu, care înţelegea mâhnirea lui Yoda şi o împărtăşea. Aceasta era guvernarea pe care el şi mândrul său Ordin juraseră s-o protejeze, însă în clipa de faţă mulţi senatori dovedeau că nu meritau deloc protecţia respectivă.

În clipa şi în locul acela, toate deficienţele Republicii, toate nonsensurile birocratice care păreau să intervină inevitabil în calea adevăratului progres erau evidente pentru Mace Windu şi Yoda. Acesta era haosul care dăduse naştere contelui Dooku şi mişcării separatiste. Acesta era absurdul care dăduse crezare unor afirmaţii bizare şi îngăduise unor interese speciale şi lacome, precum cele ale Federaţiei Comerciale, să exploateze galaxia.

Înaltul Maestru Jedi avansă spre capătul coridorului şi se aşeză lângă Yoda. Nu spuse nimic, fiindcă nu era nimic de spus. Rolul lor era să observe şi să lupte pentru apărarea Republicii.

Indiferent cât de ridicoli ar fi părut acum mulţi dintre reprezentanţii acestui corp legislativ.

Mace şi Yoda priviră cum senatorii răcneau furioşi unii la ceilalţi, fluturând prin aer pumni şi alte apendice. Pe podeaua amfiteatrului, la pupitru, Mas Amedda era neliniştit, privind în jur şi cerând să se facă linişte.

După multe minute, hărmălaia se potoli.

— Linişte! Linişte! repetă de multe ori Mas Amedda, străduindu-se în mod evident să se asigure că situaţia nu avea să scape din nou de sub control.

Cancelarul Palpatine avansă în centru şi-şi plimbă ochii peste amfiteatru, privindu-i deschis pe cât mai mulţi senatori şi încercând din răsputeri să transmită gravitatea

momentului.

— În regretabila absenţă a senatorului Amidala, rosti el în cele din urmă apăsat şi fără grabă, dăm cuvântul reprezentantului planetei Naboo, Jar Jar Binks.

Mace privi la Yoda, care închise ochii la auzul vacarmului de urale şi huiduieli de intensităţi egale. Toţi cei din Senat ştiau ce avea să urmeze şi greutatea momentului ameninţa să dezintegreze instituţia politică.

Mace se uită în jos şi-l zări pe Jar Jar, flancat de consilieri gungani, plutind în platforma sa în faţa pupitrului.

— Senatori! Strigă Jar Jar. Dolegi celegaţi...

Râsetele fură aproape la fel de asurzitoare ca şi huiduielile, dar amuzamentul dispăru iute, iar zeflemelele reîncepură.

— Ţin-te tare, Jar Jar, murmură neauzit Mace privind spre gungan, ale cărui faţă şi urechi străluceau ca para focului de stânjeneală.

— Linişte! răcni Mas Amedda de pe podium. Senatul va acorda reprezentantului planetei Naboo politeţea de a-l asculta!

Amfiteatrul se domoli şi Mas Amedda îi făcu semn lui Jar Jar, care îşi încleştase mâinile pe balustrada platformei sale.

— Ca răspuns la ameninţarea directă la adresa Republicii, începu gunganul vorbind clar şi direct, eusa propun ca Senatul să acorde imediat puteri absolute Cancelarului Suprem.

Se lăsă o tăcere scurtă şi toţi senatorii se întoarseră unii spre alţii şi se priviră. Cineva începu să aplaude şi, când huiduielile erupseră dinspre facţiunea opusă, ovaţiile sporiră treptat, acoperind iute opoziţia. Mace înţelese că, deşii Amidala nu era prezentă, meritul îi revenea ei. Anii în care ea acţionase pentru a câştiga încrederea celorlalţi duseseră la această victorie crucială. Dacă altcineva decât reprezentantul planetei Naboo – glasul care vorbea în numele Amidalei – ar fi sugerat o asemenea măsură drastică, disputa n-ar fi fost în nici un caz decisă atât de clar. Dar întrucât se părea că Amidala trecuse în cealaltă tabără a disensiunii privind înfiinţarea unei armate, la fel procedară şi mulţi dintre cei

care o urmaseră iniţial în împotrivirea faţă de armata respectivă.

Hărmălaia continuă multe minute, iar, dacă protestele se stinseră, uralele se intensificară. Cancelarul Palpatine ridică braţele, solicitând linişte.

— Cu multă strângere de inimă am acceptat această moţiune, începu el. Iubesc democraţia şi iubesc Republica. Firea mea este blândă şi nu doresc să văd distrugerea democraţiei. După încheierea acestei crize, voi renunţa la puterea pe care mi-o încredinţaţi. V-o promit! Iar ca primă măsură în această nouă calitate a mea, voi înfiinţa o armată a Republicii, care să contracareze ameninţările tot mai numeroase ale separatiştilor.

— S-a înfăptuit aşadar, se adresă Mace lui Yoda, care încuviinţă îngândurat. Îi voi lua pe cavalerii Jedi care au mai rămas şi voi porni spre Geonosis, ca să-l ajut pe Obi-Wan.

— Clonatorii de pe Kamino voi vizita, zise Yoda. Armata creată pentru Republică voi vedea.

Împreună, cei doi Jedi părăsiră sala Senatului.

Semăna cu multe alte săli de judecată din galaxie – o încăpere rotundă, secţionată prin balustrade curbe, porţiuni izolate prin pereţi înalţi şi şiruri de scaune pentru spectatori, amplasate înapoia zonei principale. Însă, din componenţa juriului, Padme înţelese că acolo lua sfârşit orice asemănare cu o adevărată sală de judecată. Poggle cel Mic, arhiducele de Geonosis, prezida adunarea, ajutat de sfetnicul său geonosian, Sun Fac, dar în mod limpede nu avea să existe nici cea mai măruntă posibilitate de onestitate. Printre ceilalţi juraţi, Padme recunoscu senatori separatişti, demnitari din ghildele comerciale şi din Clanul Bancar InterGalactic.

Îi cercetă cu atenţie şi le văzu ura viscerală din ochi. Aici nu avea să fie o audiere şi nici un proces. Avea să fie o proclamaţie de ură, atât şi nimic mai mult.

De aceea, nu fu surprinsă când Sun Fac avansă un pas şi anunţă:

— Ai fost acuzată şi găsită vinovată de spionaj.

Nici nu se pune problema unor dovezi, gândi Padme.

— Ai ceva de spus înainte de aplicarea sentinţei? întrebă arhiducele Poggle cel Mic.

Neabătută, Padme îl privi drept în ochi.

— Arhiduce, comiţi un act echivalent cu o declaraţie de război. Sper că eşti pregătit pentru consecinţe.

Geonosianul chicoti.

— Noi fabricăm arme, doamnă senator. Asta este ocupaţia noastră! Bineînţeles că suntem pregătiţi!

— Daţi-i drumul! Se auzi dintr-o parte vocea lui Nute Gunray. Aplicaţi sentinţa. Vreau s-o văd suferind.

Padme se mulţumi să clatine din cap. Totul se petrecea din cauza faptului că ea zădărnicise planurile neimoidianului de a-i exploata planeta natală, pe timpul când fusese regină. Totul se petrecea din cauza faptului că nu cedase înaintea puterii lui Nute Gunray şi a adepţilor săi. Şi când îşi amintea că fusese de acord să-i absolve pe neimoidiani, după ce fuseseră înfrânţi pe Naboo!

— Doamnă senator, celălalt prieten Jedi te aşteaptă, anunţă arhiducele Poggle cel Mic şi le făcu semn gărzilor. Duceţi-i în arenă!

În capătul coridorului, un băieţel absorbea tot ce vedea şi auzea, iar acum ridică ochii spre tatăl său, o copie mai vârstnică perfectă a sa.

— Îi vor da la fiare? întrebă Boba Fett. Jango Fett îşi privi fiul nerăbdător şi chicoti.

— Da, Boba.

Îi povestise în multe rânduri despre arena geonosiană.

— Sper c-o să aibă şi un acklay, comentă Boba preocupat. Vreau să văd dacă-i atât de puternic pe cât am citit.

Jango surâse şi încuviinţă, încântat că fiul lui era deja interesat de asemenea lucruri şi mulţumit pentru tonul calm al glasului său. Boba era strict pragmatic, chiar în faţa execuţiei a trei oameni. Accepta scenariul cu interesul detaşat şi utilitarist care avea să-i permită să supravieţuiască în cea mai dură galaxie. Era un ucenic de calitate.

Volumul de informaţii pe care-l descărcau în C-3PO ar fi copleşit cu certitudine droidul, condiţionându-l aşa cum se intenţiona, dacă circuitele sale nu ar fi fost deja aproape complet ticsite cu informaţii lingvistice. C-3PO se angajă în traduceri multiple ale fiecărui şablon de instrucţiuni şi reuşi în felul acela să le dilueze suficient pentru a elimina efectele reale.

Subtilitatea lui trecu neobservată de brutele care-l programau şi, după numai câteva ore, care trecură extrem de repede, fu scos din încăpere şi purtat prin hala mare de asamblare.

Acolo droidul auzi un scâncet plângăreţ şi familiar.

— R2-D2! strigă el, întorcând capul.

Tovarăşul său în formă de dom lucra înaintea unei console. R2-D2 roti capul şi emise alt „oooo”.

— R2-D2! gemu din nou C-3PO şi înainte de a putea măcar să se gândească la ceea ce făcea, ridică un laser şi ţinti bolţul limitator al prietenului său.

O singură rază fulgeră, retezând bolţul lui R2-D2 şi ricoşând apoi prin hală.

— Hei! strigă unul dintre droizii instructori, apropiindu-se iute de C-3PO.

— Se pare că necesită mai multă reprogramare, comentă altul.

Droidul-şef de întreţinere privi prin hală şi se opuse.

— Nu, anunţă el. Nu s-a înregistrat nici o avarie. Scoateţi-l de aici şi duceţi-l în curte!

Porniră mai departe cu C-3PO.

La scurt timp după plecarea lor, R2-D2 rulă, îndepărtându-se de consola sa fără să fie observat. Deoarece toţi droizii relativ benigni care lucrau aici aveau mişcările restricţionate prin bolţuri limitatoare, în zona aceasta nu existau santinele.

Micuţul droid dispăru rapid din locul acela.

Tunelul era întunecos, sumbru şi tăcut, cu excepţia uralelor ocazionale ce răzbăteau dinspre mulţimea uriaşă adunată în tribunele arenei din capăt. Acolo se afla un singur

vehicul, un ovoid neacoperit cu partea din faţă deschisă şi mai joasă, care semăna cu un cap de insectă a cărui calotă superioară fusese retezată. Anakin şi Padme fură aruncaţi neprotocolar înăuntru şi legaţi de cadrul vehiculului, astfel încât se priveau faţă în faţă.

Amândoi fură zgâlţâiţi, când vehiculul porni, lunecând prin tunelul întunecat.

— Să nu-ţi fie frică, şopti Anakin.

Padme îi zâmbi, cu o expresie de calm neprefăcut.

— Nu mi-este frică să mor, răspunse ea cu glas încet şi răguşit. Am murit câte puţin în fiecare zi de când ai revenit în viaţa mea.

— Ce vrei să zici?

Iar ea o spuse, cu căldură, cu adevăr şi cu inima deschisă:

— Te iubesc.

— Mă iubeşti? întrebă el, copleşit. Mă iubeşti! Am crezut că hotărâsem să nu ne îndrăgostim unul de celălalt. Că am fi nevoiţi să trăim în minciună... Că ne va distruge vieţile...

În acelaşi timp însă cuvintele tinerei revărsaseră un val de fericire peste el.

— Cred că vieţile noastre vor fi oricum distruse, replică Padme. Iubirea mea pentru tine, Annie, este o enigmă la care n-am răspuns. N-o pot controla... iar acum nu-mi mai pasă. Te iubesc cu adevărat şi profund şi vreau s-o ştii înainte să murim.

Se întinse înainte, trăgând de legături şi Anakin o imită, apropiindu-se suficient de mult pentru ca buzele lor să se întâlnească într-un sărut lin şi dulce, care dăinuii şi se amplifică, care spunea tot ceea ce amândoi îşi dădeau seama că ar fi trebuit să-şi spună unul celuilalt mai devreme. Un sărut care îşi bătea joc de eforturile lor false de a nega sentimentele pe care le avuseseră tot timpul unul pentru celălalt.

Momentul cel tandru fu numai atât, doar un moment, deoarece un şfichi din biciul conducătorului scoase vehiculul din tunel, sub lumina orbitoare a zilei, înaintând prin arena stadionului imens ticsit de spectatori geonosiani.

În centrul arenei se găseau patru piloni groşi, cu diametrul de un metru, prevăzuţi cu lanţuri. De unul dintre ei era legată o siluetă familiară.

— Obi-Wan! strigă Anakin în timp ce fu smuls din vehicul, târât şi legat de stâlpul de lângă maestrul său.

— Tocmai începusem să mă întreb dacă mi-ai primit mesajul, replică Obi-Wan.

Amândoi se înfiorară când Padme fu purtată cu aceeaşi brutalitate spre stâlpul de lângă Anakin, unde fu de asemenea înlănţuită. O văzură străduindu-se să se ghemuiască, într-o împotrivire ce părea zadarnică. Nu văzură însă că descurcăreaţă Padme izbutise să extragă o sârmuliţă pe care o ascunsese în centură.

— Maestre, explică Anakin, ţi-am retransmis mesajul, aşa cum ai cerut. După aceea am decis să venim şi să te salvăm.

— Văd! replică prompt şi sarcastic Obi-Wan.

Încheie printr-un icnet, când braţele îi fură ridicate brusc deasupra capului şi fu fixat, neajutorat, în loc. Anakin şi Padme primiră acelaşi tratament. Se puteau totuşi roti puţin într-o parte, astfel încât să privească sosirea demnitarilor şi maeştrilor de ceremonii – chipuri pe care ajunseseră să le cunoască prea bine.

— Criminalii din faţa voastră, anunţă Sun Fac, au fost condamnaţi pentru spionaj împotriva Sistemului Suveran Geonosis. Sentinţa la moarte va fi dusă la împlinire în această arenă, imediat!

Răcnetele sălbatice de satisfacţie îi asurziră pe cei trei nefericiţi sortiţi pieirii.

— Le plac execuţiile, comentă sec Obi-Wan.

În loja demnitarilor, Sun Fac îi lăsă locul arhiducelui Poggle cel Mic, care ridică braţele şi bătu din palme, cerând linişte.

— Pentru azi, am decis un spectacol deosebit de atrăgător, anunţă el şi spectatorii vuiră apreciativ. Multe ore la rând, m-am întrebat, mereu şi mereu, care dintre micile noastre animale ar fi cel mai potrivit pentru a executa nişte criminali atât de distinşi... dar n-am putut găsi un răspuns. De aceea, în cele din urmă, am ales...

Făcu o pauză dramatică şi mulţimea amuţi.

— ... Reekul!

Într-o parte a arenei, o poartă fu ridicată şi prin ea ieşi un patruped uriaş cu umeri masivi, cap prelung şi trei coarne cu aspect letal – unul i se ridica direct din nas, iar celelalte două se curbau dintr-o parte şi cealaltă a botului mare. Reekul era de înălţimea unui wookiee şi lat de statura unui om, însă lung de peste patru metri. Fu îmboldit să iasă în arenă de către un şir de picadori înarmaţi cu suliţe lungi, care călăreau pe creaturi cu aspect bovin, dar cu râturi alungite.

După ce ovaţiile se stinseră, Poggle surprinse mulţimea, anunţând:

— Nexul!

A doua poartă se ridică, dezvăluind o felină mare. Craniul ei era cu adevărat extraordinar, fiind cât jumătate din corp, cu un bot înţesat de colţi, care se putea căsca într-atât de mult încât ar fi putut rupe cu uşurinţă un om voinic în două. O creastă de blană se zbârlea ca o dungă de la cap până la crupă, terminându-se la coada de felină, care se zbătea neîncetat.

Înainte ca spectatorii surprinşi să poată izbucni din nou în urale, Poggle răcni:

— Şi acklayul!

A treia poartă se înălţă şi în arenă năvăli cea mai hidoasă dintre creaturi. Se deplasa aidoma unui păianjen, pe patru membre terminate prin cleşti prelungi, imenşi. Alte membre se agitau ameninţător, dotate tot cu cleşti care pocneau în aer. Capul i se termina printr-un corn lung şi neregulat, care se ridica la mai bine de doi metri deasupra solului; acklayul privea în jur flămând, iar dacă celelalte două creaturi aveau nevoie de împunsăturile picadorilor, la el nu putea fi vorba despre aşa ceva.

De altfel, părea să fie cel mai apreciat de mulţime şi mai ales de fiul clonat al lui Jango Fett, care stătea în loja demnitarilor. Văzându-l, Boba surâse larg şi începu să recite tot ce citise despre capacităţile fiarei ucigaşe.

— Cred că ar trebui să fie amuzant... cel puţin, pentru ei, se lamentă Obi-Wan privind cum frenezia sporea în jurul lor.

— Ce-ai spus? întrebă Anakin.
— Nimic important. Eşti gata de luptă?
— De luptă? repetă Anakin sceptic, ridicându-şi ochii la braţele înlănţuite şi privind spre cei trei monştri care se învârtiseră de colo-colo şi abia acum observaseră că prânzul îi aştepta.
— Nu vrei să oferi spectatorilor niţel spectacol pentru biletul pe care l-au plătit? întrebă Obi-Wan. Tu ia-l pe cel din dreapta. Eu o să-l iau pe cel din stânga.
— Şi Padme?
Întorcându-se, cei doi constatară că isteaţa lor tovarăşă folosise deja sârmuliţa ascunsă pentru a descuia o cătuşă şi se răsucise cu faţa la stâlp. Îl escaladă iute, se opri lângă lanţul fixat de vârful pilonului şi acolo începu să se ocupe de a doua cătuşă.
— Pare a fi călare pe situaţie, comentă sec Obi-Wan.
Anakin privi în jur, la timp pentru a reacţiona faţă de atacul reekului. Acţionând pur şi simplu din reflex, padawanul sări drept în sus şi fiara se izbi în stâlpul de sub el. Întrezărind ocazia, Anakin îşi dădu drumul să cadă pe spinarea animalului şi înfăşură lanţul în jurul cornului puternic al acestuia. Reekul se cabră şi se opinti, smulgând lanţul din stâlp şi porni apoi să galopeze prin arenă, smucindu-se şi scuturându-se, cu Anakin ţinându-se cu disperare de el. Padawanul îl lovi cu capătul liber al lanţului în partea laterală a capului şi fiara nărăvaşă prinse lanţul în colţi, astfel încât încăpăţânarea ei îi oferi lui Anakin o improvizaţie de căpăstru.

După ce descărcă planurile, R2-D2 nu avu probleme în a se deplasa prin uriaşul complex de fabricaţie. Micuţul droid rula, fluierând nepăsător, pentru a îndepărta orice suspiciuni din partea numeroşilor geonosiani care existau la tot pasul.
Oricum, nici unul nu părea interesat de el şi R2-D2 crezu că ştia motivul. Aflase că se desfăşura un eveniment cu totul special – o triplă execuţie – şi putea ghici cu uşurinţă identităţile nefericitelor victime.
Parcurse un traseu întortocheat prin complex, evitând cât mai mulţi geonosiani; trecea cu un aer detaşat pe lângă

cei pe care nu-i putea ocoli, străduindu-se să nu pară nelalocul său.

Ştia însă că zona avea să fie tot mai aglomerată pe măsură ce se apropia de arenă şi putea doar să spere că geonosianii de acolo vor fi prea distraşi de evenimentele palpitante pentru a mai băga în seamă un micuţ droid astromec.

Obi-Wan află iute de ce acklayul se număra printre favoriţii spectatorilor. Creatura se cabră şi porni direct spre el. Când bărbatul se ascunse îndărătul stâlpului, acklayul preferă un drum mai direct şi izbi în pilon, clămpănind lemnul acestuia şi lanţul cu cleştii săi gigantici. Eliberat graţie furiei animalului, Obi-Wan se întoarse şi o luă la fugă, sprintând către cel mai apropiat picador, urmat de acklay. Geonosianul îşi coborî suliţa spre Jedi, care se strecură pe sub ea şi o înhăţă. I-o smulse printr-o smucitură bruscă şi lovi cu ea armăsarul picadorului, determinându-l să se cabreze. Fără să încetinească, Obi-Wan propti mânerul suliţei în sol şi o folosi ca pe o prăjină pentru a sări peste cei doi.

Şi de data aceasta, acklayul alese calea cea mai scurtă, intrând direct în picador şi trimiţând geonosianul în nisip. Înşfăcându-l într-un cleşte, monstrul îi curmă viaţa.

Cocoţată în vârful stâlpului, Padme se străduia cu disperare să desprindă lanţul, dar nexul felin începuse deja să sară spre ea, căutând s-o prindă cu ghearele lui ucigaşe. Se feri o dată, însă nexul atacă din nou.

Padme îl şfichiui cu lanţul.

Fiara nu se opri, ci îşi înfipse ghearele în stâlp şi porni să-l escaladeze. Apoi, printr-un salt neaşteptat, ajunse în vârf şi se cabră înaintea Padmei, răgând victorios.

Spectatorii amuţiră, simţind prima victimă.

Când nexul lovi cu laba, Padme se roti în direcţia opusă şi, cu toate că ghearele îi sfâşiară cămaşa, zgâriind-o superficial pe spate, replică în forţă, lovind bestia în cap cu extremitatea liberă a lanţului. Nexul căzu de pe stâlp. Padme sări şi ea din vârful pilonului, menţinându-l între ea şi felină şi

lăsă lanţul s-o penduleze înapoi, trimiţând-o într-un cerc în jurul stâlpului. Pe când se rotea, strânse genunchii la piept, după care-i destinse cu putere, expediind nexul la pământ.

Nu se opri pentru a vedea ce realizase, ci escaladă înapoi stâlpul şi se strădui febril să se elibereze complet.

Spectatorii icniră într-un singur glas.

— Incorect! răcni Nute Gunray din loja demnitarilor. N-are voie să facă aşa ceva! Împuşcaţi-o sau faceţi altceva!

— Oho! exclamă Boba Fett cu evidentă admiraţie.

Jango puse o mână pe umărul fiului său, bucurându-se de spectacol în aceeaşi măsură ca şi el.

— Nexul o va ucide, viceregе, îl asigură Poggle cel Mic pe neimoidianul care tremura de furie.

Gunray rămase în picioare, la fel ca toţi ocupanţii lojii şi, de fapt, la fel ca toţi spectatorii din tribune. Mulţimea icni iarăşi într-un glas, când Obi-Wan ocoli în fugă armăsarul prăbuşit al picadorului şi azvârli suliţa în gâtul acklayului furios. Bestia urlă de durere şi lovi cu un cleşte armăsarul orray, expediindu-l în lături.

În mijlocul arenei, Padme continua să meşterească la lanţ, în timp ce nexul îşi regăsi echilibrul şi reveni tiptil spre stâlp. În cele din urmă, fata se eliberă.

Nexul era exact sub ea, privind în sus, ucigaş, cu balele prelingându-se din botul imens. Se încordă, gata să sară din nou.

Şi fu călcat în picioare de reekul călărit de Anakin.

— Ai păţit ceva? strigă padawanul spre Padme.

— Nu.

— Sări atunci! răcni el şi Padme nu mai aşteptă alt îndemn, ci sări de pe stâlp, aterizând înapoia tânărului.

Trecură după aceea pe lângă acklayul rănit şi furios, iar Obi-Wan prinse din goană mâna Padmei şi săltă îndărătul ei, încălecând reekul.

Boba Fett ţipă încă o dată de încântare, la fel ca mulţi geonosiani.

Nute Gunray nu era însă la fel de mulţumit.

— Nu aşa trebuia să se întâmple! zbieră el către contele

Dooku. Ar fi trebuit să fie deja moartă!

— Răbdare, replică Dooku calm.

— Nu! urlă Nute Gunray. Jango, termin-o!

Jango privi amuzat la viceregele neimoidian şi încuviinţă cunoscător, când contele Dooku îi făcu semn să rămână pe loc.

— Răbdare, viceregе, se adresă Dooku spre Gunray care clocotea. Va muri!

În timp ce vorbea şi Gunray părea gata să explodeze de furie, îi făcu semn să privească în arenă. Neimoidianul văzu un grup de droizeki rostogolindu-se din padocul lateral. Aceştia înconjurară reekul şi pe cei trei prizonieri, după care se depliară în poziţiile de luptă, silindu-l pe Anakin să smucească puternic hăţul improvizat şi să-şi oprească armăsarul.

— Vezi? întrebă calm Dooku.

Expresia contelui se modifică, brusc, pentru o clipită, auzind un zumzet familiar îndărătul său. Privi iute în dreapta şi, zărind lama violacee a unei săbii de lumină exact lângă gâtul lui Jango Fett, se întoarse lent pentru a-l vedea pe cel care mânuia arma.

— Maestrul Windu, rosti el cu şarmul său tipic. Frumos din partea ta să ni te alături! Ai sosit la timp pentru momentul adevărului. Aş zice că băieţii tăi ar mai avea nevoie de ceva antrenamente.

— Regret să te dezamăgesc, Dooku, răspunse Mace calm. Distracţia s-a terminat.

Salută scurt cu sabia, dând semnalul stabilit în prealabil, apoi readuse lama lângă gâtul vânătorului de recompense.

În tot stadionul, fulgerară instantaneu o sumedenie de lumini, când o sută de cavaleri Jedi îşi activară săbiile.

Spectatorii amuţiră complet.

După o clipă de reflecţie, contele Dooku se răsuci doar puţin, privindu-l pe Mace Windu cu coada ochiului.

— Curajos, dar prostesc, vechiul meu prieten Jedi. Sunteţi complet subclasaţi numeric.

— Nu cred, ripostă Mace. Geonosianii nu sunt războinici. Un Jedi poate face faţă la o sută de geonosiani.

Contele Dooku se uită prin stadion şi surâsul i se lăţi pe chip.

— Nu la geonosiani mă gândisem. Cât de bine crezi că se va descurca un Jedi împotriva a o mie de droizi de luptă?

Alesese la timp momentul replicii. În clipa în care termină, un şir de droizi de luptă apăru pe coridor în spatele lui Mace Windu şi deschiseră focul. Maestrul Jedi reacţionă prompt, rotindu-se şi deplasându-şi sabia de lumină fulgerător, pentru a devia salvele şi a le ricoşa în atacatori. Ştia însă că acei câţiva droizi reprezentau cea mai mică dintre problemele sale, deoarece, atunci când privi în jur, zări sursa încrederii lui Dooku: mii de droizi de luptă rulau pe toate rampele, coborând din tribune în arena de jos.

Lupta începu imediat şi stadionul se umplu de vuietele fasciculelor laser, de Jedi care săreau şi se roteau, străduindu-se să se apropie în grupuri defensive strânse, deviind cu rapiditate salvele cu săbiile de lumină. Geonosianii roiau peste tot, unii încercând să-i atace pe Jedi – şi murind în decursul tentativelor – alţii străduindu-se să se ferească şi să fugă din calea schimburilor de focuri.

Mace Windu se răsuci iute, dându-şi seama că duşmanii lui cei mai periculoşi erau înapoia sa. Acolo era Jango Fett... care îndrepta spre el duza unui aruncător de flăcări.

Jetul de foc se întinse spre Maestrul Jedi, aprinzându-i mantia largă. Aflat într-o poziţie atât de vulnerabilă, cu Dooku şi vânătorul de recompense practic lângă el, Mace se propulsă, folosindu-se de Forţă pentru a se ridica din lojă şi a ateriza în arenă. Îşi smulse mantia care ardea şi o aruncă pe jos.

În jurul lui, bătălia se intensificase, cu cavalerii Jedi luptându-se cu zeci de geonosiani în tribune, în timp ce alţi Jedi alergau spre arenă pentru a se alătura înfruntării cu nenumăraţii droizi de luptă. Mace făcu o grimasă, zărindu-i pe Obi-Wan, Anakin şi Padme azvârliţi în aer de către reekul care se zbătea speriat. Făcu semn către ceilalţi Jedi, dar nu mai era necesar, întrucât cei mai apropiaţi se repeziră deja spre tovarăşii lor neînarmaţi şi le aruncară săbii de lumină.

Când cei doi îşi activară lamele, verde a lui Anakin şi

albastru a lui Obi-Wan, iar Padme apăru între ei ţinând în mână un blaster abandonat, Mace răsuflă ceva mai uşurat.

Dar numai pentru o clipă. Maestrul Jedi redeveni o ceaţă de mişcări, mânuind lama cu iuţeală pentru a respinge furtuna de fascicule laser ce ţiuiau către el dinspre nenumăraţii droizi de luptă. La scurt timp după aceea, i se alătură lui Obi-Wan în apropiere de centrul arenei şi, spate în spate, intrară în acţiune, pătrunzând în mulţimea de droizi, doborând câţiva cu salve reflectate, apoi sfârtecând şi rotindu-se la unison pe măsură ce avansau. Obi-Wan ridică sabia, atacând un droid, dar când acesta reacţionă înălţându-şi defensiva, cei doi Jedi acţionară ca unul şi Mace coborî sabia, retezând droidul în două.

Înapoia lor, Anakin şi Padme luptau într-o postură similară, spate în spate, cu padawanul ocupându-se mai degrabă de apărare şi deviind salvele îndreptate către el şi Padme, în vreme ce fata ochea cu atenţie, doborând deopotrivă droizi şi geonosiani.

În ciuda eforturilor pline de bravură, în pofida movilelor de duşmani răpuşi, rezultatul bătăliei începea să se distingă clar, cu Jedi împinşi îndărăt de numărul copleşitor al inamicilor. Retragerea generală avea loc spre arena centrală, deşii locul acela nu avea să ofere un respiro. Pe lângă droizi şi Jedi, cei doi monştri goneau înnebuniţi de vacarm, distrugând orice li se ivea în cale.

În vârtejul acela, mărşălui C-3PO, mai precis corpul său, de care fusese ataşat capul unui droid de luptă. La scurt timp după ce păşise în arenă, combinaţia aceea receptă o salvă de blaster în gât şi se prăbuşi, cu capul rostogolindu-se eliberat de trup.

În partea opusă a arenei, în vreme ce avansa spre lumina zilei, capul lui C-3PO ataşat la corpul unui droid de luptă percepu senzaţia, deşii doar îndepărtat.

— Picioarele nu mi se mişcă! strigă el, cu toate că, desigur, actualele lui picioare se mişcau perfect. Am nevoie de ulei!

Era momentul improvizaţiilor, întrucât scena devenise prea dezordonată pentru acţiuni coordonate şi predeterminate.

Adică exact genul de luptă în care excela Padme. Trăgând câte o salvă de blaster la fiecare pas, ea se repezi spre vehiculul cu care fuseseră aduşi la execuţie şi încălecă iute pe orrayul derutat care era înhămat la el.

Anakin o urmă ca un fulger, cu sabia transformată într-o ceaţă de parade, reflectând fasciculele laser înapoi în droizii de luptă. Sări în vehicul şi Padme lovi cu călcâiele în orray, punându-l în mişcare.

Se năpustiră prin arenă, trecând peste droizi şi geonosiani căzuţi la pământ, cu Padme trăgând cu regularitatea unui metronom şi cu Anakin deschizând un front de distrugere şi mai mare prin respingerea oricărui foc îndreptat spre ei.

— Asta numeşti tu diplomaţie? făcu tânărul, deviind salvele.

Padme rânjii şi-i strigă peste umăr:

— Nu, asta numesc negocieri agresive!

C-3PO pătrunse în haos şi dacă orbitele oculare i-ar fi îngăduit să-şi dilate ochii de surprindere şi groază, ar fi făcut-o cu siguranţă.

— Unde suntem? strigă el. O bătălie! Vai de mine, nu! Eu sunt un simplu droid de protocol. N-am fost creat pentru aşa ceva. N-o pot face! Nu vreau să fiu distrus!

Rezistă cam tot atât cât supravieţuise şi cealaltă jumătate a sa, în partea opusă a arenei. Ajunse în faţa maestrului Jedi Kit Fisto, care-l izbi violent cu o undă de şoc din partea Forţei, trântindu-l pe jos. După aceea, agilul Jedi execută o piruetă şi printr-o lovitură de spintecare puternică îl doborî pe droidul de luptă alăturat. Acesta căzu peste C-3PO, care nu apucase să se ridice.

— Ajutor! Sunt prins! Nu mă pot scula! se tângui C-3PO fără să atragă atenţia cuiva.

Cu o excepţie.

R2-D2 rulă în arenă şi se strecură prin măcel şi pericole.

Oricât de mulţi ar fi fost, droizii de luptă nu i-ar fi putut despărţi pe Mace şi Obi-Wan, într-atât de perfecte le erau acţiunile şi într-atât de sincronizat şi armonizat acţionau împreună. Totuşi, masa uriaşă a reekului însemna prea mult chiar şi pentru două săbii de lumină, iar când fiara furioasă se năpusti către cei doi Jedi, ei nu avură de ales decât să plonjeze în direcţii opuse.

Reekul îl urmări pe Mace, care trebui să lovească cu disperare pentru a-l alunga. Izbuti s-o facă, dar fu atins de un corn şi scăpă sabia. Se sculă imediat, cu faţa la reek şi aprecie că putea să-l păcălească cu uşurinţă şi să ajungă la sabie, însă în clipa următoare în calea lui apăru o siluetă în armură purtată de rachete dorsale, care-l aţinti cu blasterul.

Mace se extinse prin intermediul Forţei şi sabia de lumină zbură în mâna sa, mişcându-se ca fulgerul pentru a devia prima salvă a lui Jango. La a doua, recăpătase şi mai mult control, iar parada lui expedie salva înapoi spre vânătorul de recompense. Jango se pusese însă deja în mişcare, plonjând în lateral şi ridicându-se, gata să reia tirul.

Fu oprit de reek. Incapabilă să deosebească prietenii de duşmani, fiara năvăli asupra lui Jango. Acesta trase două salve, care abia încetiniră reekul, iar namila îl zvârli în lături, atacându-l după aceea şi încercând să-l calce în picioare, în timp ce se rostogolea disperat. Jango era totuşi extrem de rapid. De fiecare dată când se răsucea cu faţa în sus, trăgea din nou şi din nou, iar salvele sale se împlântau în pântecele monstrului înfuriat.

În cele din urmă, uriaşa creatură dezlănţuită se clătină şi Jango se rostogoli cu inteligenţă în partea opusă faţă de Mace, când reekul colapsă.

Jedi sări imediat spre vânătorul de recompense, rotind sabia de lumină. Jango o eschivă şi se ridică în văzduh, folosindu-se de rachete, încercând să rămână cu un pas înaintea lamei ucigătoare şi, ocazional, să tragă un foc către Mace.

Maestrul Jedi trebui să admită că adversarul lui era iscusit. Foarte iscusit şi, în câteva rânduri, Mace trebui să-i

pareze cu disperare focurile. Îşi continuă totuşi ofensiva necruţătoare, menţinându-l pe Jango în apărare, cu fandări neaşteptate şi lovituri de retezare.

Un pas greşit...

Şi totul se petrecu fulgerător. Mace începu o lovitură la stânga, o opri pe neaşteptate şi fandă frontal, apoi schimbă priza pe mânerul sabiei şi reteză în sens invers, de la stânga la dreapta. Se roti complet, revenind pentru a para o salvă blaster, dar nimeni nu mai trase în el.

Retezarea de la stânga la dreapta fusese perfectă. Capul lui Jango Fett îi zbură de pe umeri şi căzu din cască, rămânând în nisip.

— Drept în faţă, îşi spuse Obi-Wan când acklayul se repezi asupra lui, clănţănind din cleştii uriaşi.

Făcu o eschivă la stânga, apoi la dreapta şi avansă drept spre fiară, printre braţele puternice şi cleştii pocnitori, ocolind şi împungând cu sabia Jedi şi deschizând o rană în pieptul creaturii.

Acklayul se repezi în faţă, încercând să-l strivească sub corpul său, dar Obi-Wan făcu un salt în sus, îi ateriză uşor pe spinare şi îl înjunghie în mod repetat, după care sări din nou, îndepărtându-se.

— Drept în faţă, îşi repetă el când animalul înfuriat atacă iarăşi.

Aproape în ultima clipă percepu salva blaster care se îndrepta către el din lateral şi coborî sabia, apoi o roti, ridicând-o şi deviind focul în botul acklayului.

Creatura abia încetini şi Obi-Wan fu nevoit să se azvârle la pământ pentru a se feri de un cleşte care ţăcăni, măturând deasupra solului.

Se rostogoli pe o parte, pentru a evita un picior decis să-l pironească şi reuşi să spintece încă o dată, deschizând altă rană adâncă.

Acklayul urlă şi şarjă încă o dată, iar alte salve blaster sfârâiră prin văzduh spre Jedi.

Sabia lui se mişca precum fulgerul, scânteind şi expediind toate focurile acelea în animalul atacator, reuşind finalmente să-l încetinească şi să-l ameţească.

Obi-Wan avansă iute, sări şi înfipse lama în botul acklayului. Se propulsă cu un picior pe umărul lui şi trecu de el. Îl auzi prăbuşindu-se înapoia sa, zbătându-se în convulsiile morţii, dar ştiu că înfruntarea se încheiase, aşa că reveni la încleştarea cu droizii de luptă.

Bătălia aceea mult mai vastă părea departe de a putea fi câştigată. Mace Windu tocmai sfârşise duelul cu Jango Fett, iar, în depărtare, Anakin şi Padme continuau să acţioneze ca o echipă perfectă, adăpostiţi înapoia vehiculului răsturnat. Padawanul devia orice foc tras în direcţia lor şi Padme dobora cu sânge rece droid după droid. În pofida faptului că toţi Jedi rămaşi în viaţă se luptau formidabil, droizii continuau să-i preseze, împingându-i treptat laolaltă, într-o poziţie lipsită de speranţe.

— R2, ce cauţi aici? întrebă C-3PO când micuţul lui prieten rulă pe lângă trupul său prins sub droidul de luptă.

Drept răspuns, R2-D2 deplie dintr-un compartiment interior o ancoră cu ventuză de sucţiune şi i-o ataşă ferm de cap.

— Stai aşa! ţipă C-3PO, când R2-D2 începu să tragă. Nu! Cum îndrăzneşti? Tragi prea tare! Încetează, cap de plumb!

Simţi scânteia scurt-circuitului când capul i se eliberă de trupul droidului de luptă, apoi R2-D2 îl remorcă spre adevăratul lui corp. Ajuns acolo, deplie membrul sudor şi începu să-i reataşeze capul.

— R2-D2, ai grijă! Vezi să nu-mi arzi circuitele. Eşti sigur că mi l-ai plasat drept?

Alţi Jedi se prăbuşiră sub barajul continuu şi impresionant de fascicule laser. Nici jumătate din ei nu mai rămăseseră în picioare.

— Opţiuni limitate, se adresă Ki-Adi-Mundi spre Mace Windu, care gâfâia şi era acoperit de sânge.

În scurt timp, rămaseră doar vreo douăzeci, strânşi laolaltă în grup; arena era ticsită de jur împrejurul lor cu droizi de luptă care-i aţinteau cu armele.

Brusc, droizii încetară orice mişcare.

— Maestre Windu! strigă contele Dooku din loja demnitarilor, purtând pe chip o expresie care dovedea că fusese realmente încântat de spectacolul bătăliei. Aţi luptat curajos. Meritaţi să fiţi amintiţi în Analele Jedi. Acum s-a terminat.

Tăcu şi privi în jur, invitându-i pe Jedi încolţiţi să se uite la nenumăratele şiruri de droizi pregătiţi să-i distrugă.

— Predaţi-vă, porunci Dooku şi vieţile vă vor fi cruţate.

— Nu vom deveni ostaticii tăi, pentru a ne folosi ca monedă de schimb, replică Mace fără ezitare.

— Atunci, regret, bătrâne prieten, spuse contele Dooku pe un ton ce nu părea defel întristat. Va trebui să fiţi ucişi.

Înălţă braţul şi-şi privi armata de droizi care-i aştepta semnalul.

În clipa aceea, Padme, pufăind, murdară şi stropită de sânge, ridică ochii spre cer şi strigă:

— Priviţi!

Toţi ochii se ridicară pentru a vedea şase navete transportoare coborând rapid deasupra arenei, vuind şi ridicând un nor de praf în jurul cavalerilor Jedi, cu soldaţi clone revărsându-se prin părţile laterale deschise imediat ce atinseră solul.

O grindină de focuri laser se abătu asupra nou-sosiţilor, dar navetele aveau scuturile ridicate, acoperind debarcarea trupelor.

În mijlocul derutei şi a fulgerelor de fascicule laser, Yoda apăru în uşa unei navete, salutându-i pe Mace şi pe ceilalţi.

— Îmbarcarea! răcni Mace şi supravieţuitorii se repeziră la naveta cea mai apropiată.

Mace sui lângă Yoda şi decolară imediat, trăgând din tunuri, distrugând şi împrăştiind droizii de luptă, pe când se ridicară deasupra arenei.

Lui Mace nu-i venea să-şi creadă ochilor: spectacolul care se derula sus era incredibil – mii de nave ale Republicii se năpusteau spre flota Federaţiei Comerciale, debarcând zeci de mii de soldaţi clone pe suprafaţa planetei. De alături, Yoda continua să dirijeze bătălia.

— Mai multe batalioane în stânga, îl instrui pe radiofonist

care transmise ordinul la comandanţii de câmp. Să-i încercuim şi să-i separăm trebuie.

După multe minute petrecute într-o strălucire atât de puternică încât înceţoşase ochii lui C-3PO, R2-D2 îşi retrase braţul sudor şi fluieră, anunţând terminarea operaţiunii – capul droidului de protocol revenise pe fostul său corp.

— M-ai reasamblat! exclamă C-3PO şi, cu un oarecare efort, izbuti să se ridice.

Auzind grindina de foc din exteriorul tunelului arenei, care determinase multe salve să ricoşeze în interior, înţelese abia atunci că era departe de a fi în siguranţă, astfel încât se întoarse şi porni să se îndepărteze. Din nefericire pentru el, R2-D2 încă nu-şi decuplase ventuza. Coarda se întinse şi droidul căzu pe spate.

R2-D2 emise un fluierat de scuză şi rulă pe lângă el, decuplând ventuza şi în acelaşi timp retrăgând-o.

— N-o să uit asta! protestă C-3PO energic, după care se împletici în picioare şi-şi urmă prietenul.

Când navetele decolară, urmărite de droizii de luptă, Boba Fett avu în sfârşit ocazia să coboare în arenă. Îşi strigă tatăl, alergând de la o movilă de trupuri la alta. Trecu pe lângă acklayul mort şi pe lângă reek, strigându-l întruna pe Jango, dar ştiind ce se întâmplase, pur şi simplu fiindcă tatăl lui, care apărea întotdeauna, nu mai era acolo.

Apoi îi văzu casca.

— Tată, şopti băiatul.

Picioarele i se înmuiară şi căzu în genunchi lângă casca goală a lui Jango Fett.

Capitolul 24.

Arhiducele Poggle cel Mic îi conduse pe Dooku şi pe ceilalţi în centrul de comandă geonosian, o sală imensă care avea în centru un videcran circular uriaş, iar pe pereţi monitoare, de unde ofiţerii geonosiani puteau examina şi direcţiona bătălia care începuse să se extindă.

Poggle se grăbi spre un comandant de armată cu care discută aprins şi reveni cu o expresie încruntată la Dooku şi Nute Gunray.

— Toate comunicaţiile ne-au fost bruiate! îi informă. Suntem atacaţi de pe sol şi din aer!

— Jedi au mobilizat o armată imensă! strigă Nute Gunray.

— De unde i-au luat? întrebă Dooku perplex. Pare imposibil. Cum de au mobilizat-o atât de repede?

— Trebuie să aruncăm în luptă toţi droizii disponibili, ceru Nute Gunray.

Privind scenele de pe monitoare, încleştările şi exploziile numeroase ce aveau loc peste tot, Dooku clătină însă din cap chiar înainte ca neimoidianul să-şi poată susţine argumentaţia.

— Sunt prea mulţi, vorbi el cu glas încărcat de resemnare. În curând, ne vor înconjura.

În chiar momentul acela, toţi tresăriră, când ecranul central fulgeră, prezentând distrugerea explozivă a unei poziţii defensive geonosiane majore.

— Nu merge deloc bine, recunoscu Nute Gunray.

— Ordon retragerea, anunţă Poggle, care tremura atât de violent încât părea pe punctul de a se răsturna din picioare. Îmi trimit toţi luptătorii să se ascundă în catacombe!

Făcu semn câtorva dintre comandanţii săi, care reveniră la comunicatoare, expediind ordinul.

— Trebuie să decolăm! strigă unul dintre asociaţii lui Nute Gunray şi viceregele aprobă, examinând scenele

devastatoare de luptă care se derulau pe videoecrane.

— Pornesc către Coruscant, rosti Dooku. Maestrul meu nu va îngădui ca Republica să scape prin această trădare.

Poggle cel Mic traversă iute sala spre o consolă şi tastă câteva coduri, afişând planurile holografice ale unei arme de dimensiunile unei planete. Din alte apăsări de taste, descărcă planurile pe un cartuş, îl scoase din unitatea de scriere şi se întoarse către Dooku.

— Jedi nu trebuie să ne descopere planurile, insistă el. Dacă află ce intenţionăm să construim, suntem pierduţi.

— Voi lua planurile cu mine, încuviinţă Dooku. Vor fi mult mai în siguranţă cu maestrul meu.

Luă cartuşul, schiţă o plecăciune scurtă şi părăsi sala.

Obi-Wan, Anakin şi Padme se ghemuiră în partea deschisă a unei navete care gonea peste câmpul de bătălie ce se extindea treptat dincolo de arenă, trăgând din tunurile laser şi activându-şi câmpurile protectoare la timp, înaintea focurilor de răspuns ale droizilor.

Dedesubt, soldaţi clone se deplasau pe motospeedere, manevrându-le în zigzag şi în acelaşi timp mitraliind susţinut.

— Sunt buni, remarcă Obi-Wan şi Anakin încuviinţă.

Atenţia le reveni la propria lor situaţie, când se apropiară de o uriaşă navă spaţială Techno Union şi deschiseră focul. Tunurile laser bombardară gigantul, dar aparent fără cine ştie ce efect.

— Ocheşte deasupra pilelor energetice! strigă Anakin spre tunar.

Acesta efectuă un reglaj şi trase din nou.

Explozii violente zgâlţâiră nava spaţială, care începu să se aplece ameninţător într-o parte. Naveta lor şi cele din apropiere virară larg, când imensa Techno Union se răsturnă.

— Excelent! îşi felicită Obi-Wan padawanul, apoi se adresă echipajului: Navele spaţiale ale Federaţiei Comerciale decolează! Ochiţi-le repede!

— Sunt prea mari, maestre, replică Anakin. Vor trebui cucerite de trupele de la sol.

Trăgând mereu din blastere, naveta vui peste câmpul de luptă tot mai extins, pe care exploziile irupeau într-o scenă de distrugere şi furie spectaculoasă. Mace Windu clătină din cap şi privi spre Yoda:

— Pe Dooku să capturăm trebuie, spuse Yoda cu glasul său calm şi ferm, puternic ca o ancoră de care Mace ar fi avut nevoie în momentele acelea importante. Mai multe sisteme cauzei lui va ralia dacă scapă.

Mace aprobă.

— Asolizează la punctul de adunare din faţă, se adresă el clonei care conducea naveta şi pilotul îi urmă comanda.

Mace, Ki-Adi-Mundi şi o duzină de clone săriră din navetă, dar Yoda nu-i urmă.

— La centrul de comandă, porunci el şi naveta se înălţă imediat.

Imediat ce asolizară în siguranţa relativă a poziţiei ce fusese transformată în centru de comandă, comandantul clonelor se repezi la uşa deschisă a navetei.

— Maestre Yoda, prima linie avansează la unison!

— Foarte bine, foarte bine. Tot focul asupra celei mai apropiate nave spaţiale concentraţi.

— Am înţeles!

Comandantul clonelor dispăru, dând dispoziţii în goană. La scurt timp după aceea, grupurile din avangardă începură să-şi atace ţintele în mod mai coordonat, iar concentrarea de foc avu mai mult succes decât rafalele sporadice, doborând pe rând navele spaţiale.

Naveta încetini şi viră brusc, aplecându-se pe o parte şi ocolind amplasamentul unei baterii droide, apropiindu-se prea repede pentru ca sistemul staţionar să poată pivota. Un baraj violent de foc distruse complet poziţia defensivă, totuşi o salvă zgâlţâi brutal naveta.

— Ţineţi-vă bine! răcni Obi-Wan prinzându-se de marginea uşii deschise.

— N-avem opţiune mai bună! strigă Padme spre el.

Obi-Wan surâse, sau încercă s-o facă şi în clipa aceea zări un speeder geonosian ridicându-se cu o siluetă

inconfundabilă în şa. Doi vânători flancau speederul, iar cele trei vehicule se îndepărtau cu iuţeală de toiul bătăliei.

— Acolo! Priviţi!

— Dooku! strigă Anakin. Doboară-l!

— Nu mai avem muniţie, domnule, anunţă căpitanul navetei.

— Urmăreşte-l!

Pilotul se înclină mult pe o aripă şi viră, pentru a porni după contele care fugea.

— Vom avea nevoie de ajutor, observă Padme.

— Nu mai avem timp, clătină Obi-Wan din cap. Anakin şi cu mine putem rezolva situaţia.

Când naveta începu să se apropie, vânătorii care-l flancau pe Dooku virară brusc la dreapta şi la stânga, întorcându-se pentru a se angaja în luptă aeriană. Pilotul clonă era la înălţimea situaţiei, strecurându-se printre salvele lor, dar altă rafală îi zgudui puternic, înclinând foarte mult naveta, astfel încât Anakin şi Obi-Wan fură nevoiţi să depună eforturi considerabile pentru a rămâne înăuntru.

Padme nu fu însă la fel de norocoasă.

Fusese lângă Anakin, iar în clipa următoare cădea prin uşa de debarcare.

— Padme! răcni padawanul.

Totul părea să se deruleze cu încetinitorul şi el nu putuse s-o prindă, nu putuse să reacţioneze îndeajuns de rapid.

Ea se prăbuşi de la înălţime, se lovi de pământ şi rămase nemişcată.

— Padme! strigă încă o dată Anakin, apoi se adresă pilotului: Coboară!

Obi-Wan se interpuse în faţa lui, îl prinse cu mâinile de umeri şi-l ţinu în loc, ferm şi puternic.

— Nu-ţi lăsa sentimentele personale să-ţi împiedice calea, îi reaminti el şi se adresă pilotului. Urmăreşte speederul!

Anakin se împinse într-o parte, privind peste umărul maestrului său şi mârâi:

— Coboară naveta!

Obi-Wan reveni către el, dar nu-l mai privi cu înţelegere.

— Anakin, vorbi el sec dovedind că nu avea chef de argumentări, nu-l pot înfrunta singur pe Dooku. Dacă-l prindem, putem pune capăt acestui război chiar acum. Avem o misiune de îndeplinit.

— Nu-mi pasă! urlă Anakin şi, trăgându-se din nou în lateral, răcni pilotului: Coboară naveta!

— Vei fi dat afară din Ordinul Jedi, spuse Obi-Wan şi chipul său încruntat nu mai lăsa loc de discuţii.

Afirmaţia seacă îl izbi puternic pe Anakin.

— N-o pot părăsi, şopti el neauzit.

— Vino-ţi în fire, urmă Obi-Wan intransigent. Ce crezi c-ar fi făcut Padme în locul tău?

Umerii padawanului se gârboviră.

— Şi-ar fi îndeplinit misiunea, încuviinţă el.

Se întoarse şi privi spre locul unde căzuse Padme, dar se aflau foarte departe şi totul era învăluit în praf.

Navetele vuiau în stânga şi în dreapta, duelându-se cu bateriile terestre de tunuri laser. Pe sol, mii de soldaţi clone se luptau cu droizii şi începuse deja să pară evident că aceşti soldaţi noi erau într-adevăr superiori. Într-un duel individual, un droid de luptă era aproape egal cu o clonă, iar un superdroid de luptă o înfrângea, dar în grupuri şi în formaţii improvizate, soldaţii clone reacţionau prompt faţă de situaţia rapid schimbătoare a bătăliei şi, urmând ordinele primite de la comandantul lor Jedi, cucereau rapid punctele cele mai bune, cotele superioare şi majoritatea poziţiilor ce puteau fi apărate.

Bătălia se extinse în scurt timp şi în spaţiul aerian, unde navele de război ale Republicii atacară navele Federaţiei Comerciale care izbutiseră să părăsească planeta şi pe cele care încă nu asolizaseră. Cele mai multe dintre navele Federaţiei Comerciale aflate în interiorul centurii de asteroizi şi în perimetrul imediat al bătăliei erau simple transportoare de trupe, nefiind dotate cu armament de luptă, astfel încât Republica se impunea rapid şi în văzduh.

La centrul de comandă, lui Yoda i se alătură Mace Windu, gâfâind obosit şi cei doi schimbară priviri care combinau

speranţa pentru prezent şi teama pentru viitor.

— Ai decis să aduci clonele, rosti Mace.

— Neliniştitor este, răspunse Yoda şi ochii săi mari clipiră lent. Două căi deschise erau. Salvarea a mulţi Jedi o singură cale oferea.

Mace Windu îşi manifestă acordul faţă de decizie printr-o încuviinţare, dar Yoda se mulţumi să privească clocotul şi distrugerea care făceau ravagii în jur şi clipi iarăşi din ochii mari.

Obi-Wan trecu pe lângă Anakin, apropiindu-se de pilot.

— Urmăreşte speederul!

Coborâră în picaj şi descoperiră destul de repede speederul, care oprise lângă un turn uriaş. Naveta se apropie puţin, apoi se opri, iar Anakin şi Obi-Wan săriră jos, năpustindu-se către uşa turnului. Fără să încetinească, Anakin pătrunse în trombă, cu sabia Jedi în mână şi constată că se afla într-un hangar imens, ticsit de vinciuri, console de comandă, remorchere şi bancuri de lucru.

Contele Dooku era înăuntru, lucrând la o consolă. În apropiere aştepta un velier interstelar mic, un vehicul delicat şi strălucitor, cu modul circular aşezat pe doi suporţi, ale cărui vele retractate acum se întindeau înapoia sa, îngustându-se treptat, ca nişte aripi pliate.

— Vei plăti pentru toţi Jedi pe care i-ai ucis azi! răcni Anakin şi avansă decis.

Simţi din nou braţul ferm al lui Obi-Wan, care-l reţinu.

— Acţionăm simultan, explică maestrul său. Tu o iei...

— Nu! Îl omor acum!

Anakin se smulse şi se repezi spre Dooku.

— Anakin, nu!

Tânărul năvălea ca un reek turbat, cu sabia verde activată, pregătindu-se să-l reteze pe Dooku în două. Contele îl privi cu coada ochiului, surâzând de parcă ar fi fost realmente amuzat.

Anakin nu înţelese aluzia. Furia îl ambala, aşa cum se întâmplase cu tâlharii tuskeni.

Înaintea lui nu mai era însă un simplu războinic inamic.

Palma lui Dooku se ridică spre padawan, expediind o împingere a Forţei solidă ca un perete de piatră şi o rafală de fulger albastru de Forţă, necunoscut pentru Anakin, îl cuprinse de jur împrejur, ridicându-l de la pământ.

Padawanul izbuti să ţină sabia în mână, când se înălţă în aer, menţinut acolo de puterea contelui. Dintr-o fluturare a braţului, Dooku îl expedie de cealaltă parte a hangarului şi-l izbi de peretele îndepărtat, unde Anakin căzu ameţit.

— După cum puteţi vedea, anunţă Dooku calm şi încrezător în sine, puterile mele Jedi le depăşesc cu mult pe ale voastre.

— Nu cred asta, replică Obi-Wan avansând cu pas mai măsurat şi adoptând o postură defensivă, cu sabia de lumină albastră ţinută diagonal în faţa corpului şi ridicată deasupra unui umăr.

Dooku zâmbi şi activă lama roşu-strălucitor a sabiei sale.

Obi-Wan avansă iarăşi, încetişor şi atacă brusc, schimbând iute sabia din mâna dreaptă în cea stângă.

Printr-o mişcare aproape imperceptibilă, lama roşie pătrunse sub cea albastră şi se ridică, iar sabia lui Obi-Wan trecu inofensiv pe lângă ţinta intenţionată. Printr-o inversare a mişcării încheieturii, Dooku împunse frontal şi Obi-Wan fu nevoit să se retragă grăbit. În acelaşi timp, coborî sabia, străduindu-se să pareze, dar Dooku îşi trăsese deja lama şi revenise într-o postură perfect defensivă.

Valul de atacuri al lui Obi-Wan păru exagerat şi ineficient împotriva apărării aceleia, deoarece Dooku le respingea pe toate, succesiv, prin parade şi eschive calme, abia părând că se mişcă. Obi-Wan şi majoritatea cavalerilor Jedi erau luptători cu sabia, în timp ce contele Dooku era un practicant al floretei, aplicând tehnicile unui stil de luptă mai vechi şi mai eficient împotriva unor săbii de lumină, decât împotriva armelor cu proiectile, de tipul blasterelor. În general, cavalerii Jedi abandonaseră vechiul stil de duel, considerându-l irelevant împotriva actualilor duşmani ai galaxiei, însă Dooku îl păstrase cu încăpăţânare, socotindu-l printre cele mai de seamă stiluri de luptă.

Acum, în duelul dintre conte şi Obi-Wan, tehnica mai

veche îşi dovedea strălucirea. Obi-Wan sărea şi se rotea, spintecând dintr-o parte în cealaltă, retezând şi fandând, totuşi mişcările lui Dooku păreau de departe mai eficiente. El urma o singură linie, înainte şi înapoi, deplasându-se permanent pentru a-şi păstra întruna echilibrul perfect, când se retrăgea, iar apoi avansând pe neaşteptate, cu atacuri devastatoare, care-l făceau pe Obi-Wan să bată în retragere, împleticindu-se.

— Maestre Kenobi, mă dezamăgeşti, îl tachină contele. Yoda te ridica în slăvi.

Cuvintele lui îl îmboldiră pe Obi-Wan, care repezi altă serie de lovituri de retezare şi sfârtecare, însă lama roşie a lui Dooku se ridica la stânga şi la dreapta, suficient de sus pentru ca sabia celuilalt să coboare în lateral, inofensivă. În scurt timp, Obi-Wan fu nevoit să-şi oprească atacurile, gâfâind.

— Haide, haide, maestre Kenobi, făcu Dooku şi buzele i se curbară într-un surâs răutăcios. Scuteşte-mă de chinuri.

Obi-Wan se îndreptă şi-şi trecu sabia dintr-o mână în alta, căutând cea mai bună priză. Explodă după aceea în acţiune, atacând sălbatic, cu lama albastră fulgerând din toate părţile. Îşi schimbă însă stilul, inversând frecvent unghiul de atac, transformând o retezare largă într-o fandare neaşteptată şi în scurt timp Dooku începu să dea înapoi, mişcând iute lama roşie, pentru a-l păstra pe Obi-Wan la distanţă.

Obi-Wan avansă şi mai energic, totuşi contele îi respingea în continuare asalturile, pentru ca, apoi, momentul de inerţie al cavalerului Jedi să-l poarte prea departe. Dooku îşi menţinuse echilibrul perfect, gata oricând să declanşeze un contraatac.

Brusc, contele preluă conducerea ostilităţilor, iar lama roşie pătrunse şi se retrase atât de iute, încât cele mai multe dintre parările lui Obi-Wan îşi ratară complet ţinta. Fu nevoit să sară îndărăt, o dată şi încă o dată, pe măsură ce fandările adversarului se apropiau tot mai mult de a-l străpunge.

Dooku înaintă fulgerător şi lovi în jos, către coapsa lui Obi-Wan. Lama albastră coborî instantaneu pentru a intercepta lovitura, dar, spre oroarea lui Obi-Wan, contele

trase arma şi împunse din nou, însă mult mai sus şi în direcţia opusă. Obi-Wan nu mai avu timp nici să-şi ridice sabia pentru a-l bloca, nici să se retragă îndeajuns de iute.

Lama roşie a lui Dooku îl înţepă dureros în umărul stâng şi, când Obi-Wan se împletici spre îndărăt, contele o retrase şi o purtă pe direcţia loviturii anterioare, străpungându-i coapsa dreaptă. Cavalerul Jedi se poticni şi se lovi violent de perete. Chiar pe când cădea, Dooku ajunse lângă el, cu lama roşie strecurându-se înapoia sabiei sale, pe care i-o azvârli din mână cu o smucitură.

— Aşa se termină, se adresă contele lui Obi-Wan care zăcea neajutorat.

Strânse din umeri şi-şi înălţă mult lama roşie, apoi o coborî către capul rănitului.

O lamă verde apăru sub ea, oprind-o cu o jerbă de scântei.

Contele reacţionă prompt, retrăgându-se şi răsucindu-se spre Anakin.

— Curajos din partea ta, băiete, dar prostesc. Crezusem că ţi-ai învăţat lecţia.

— Pricep mai greu, replică sec Anakin.

Atacă atât de brusc şi atât de puternic, rotindu-şi cu asemenea viteză lama, încât părea aproape încastrat într-o sferă de lumină verzuie.

Pentru prima dată, contele îşi pierdu surâsul încrezător. Trebui să se apere cu furie pentru a menţine la depărtare lama lui Anakin, mai mult eschivând decât parând. Încercă să păşească într-o parte, dar se opri ca şi când s-ar fi izbit de un perete şi ochii i se lărgiră puţin când îşi dădu seama că, în toiul atacului, padawanul se folosise de Forţă pentru a-i restricţiona mişcările.

— Ai puteri neobişnuite, tinere padawan, îl felicită el cu sinceritate.

Zâmbetul de siguranţă îi reapăru şi, treptat, Dooku reveni pe picior de egalitate cu Anakin, răspunzând cu câte o fandare la fiecare lovitură de retezare şi silindu-l pe tânăr să eschiveze şi să pareze ori de câte ori încerca să lovească.

— Neobişnuite, repetă Dooku, totuşi insuficiente pentru a

te salva de data asta!

Atacă iute şi energic, gândindu-se să-l determine pe Anakin să se replieze şi să se dezechilibreze, aşa cum păţise Obi-Wan. Anakin rămase însă pe loc, încăpăţânat, cu lama verde fulgerând la stânga, la dreapta şi în jos cu atâta putere şi precizie, încât nici unul dintre atacurile lui Dooku nu-i străpunse defensiva.

Aflat în lateral, Obi-Wan înţelese că duelul nu putea să mai continue mult. Anakin cheltuia mult mai multă energie decât eficientul Dooku şi îndată ce avea să obosească...

Ştiu că trebuia să acţioneze cumva. Încercă să se ridice, dar făcu o grimasă şi căzu la loc de durere. Schimbă tactica şi se extinse, prinzându-şi sabia de lumină cu Forţa şi aducând-o în mâna sa.

— Anakin! strigă el şi i-o azvârli.

Padawanul o prinse fără să-şi întrerupă fluxul mişcărilor, o răsuci şi o activă imediat.

Obi-Wan se uită admirativ cum Anakin folosea cele două săbii în armonie perfectă, rotindu-le pe orizontală şi pe verticală cu precizie şi viteză ameţitoare.

Privi însă cu respect şi mişcările sabiei roşii a contelui, care licărea înainte şi înapoi cu precizie egală, interceptând atac după atac, ba chiar contraatacând o dată sau de două ori pentru a întrerupe vijelia lui Anakin.

Inima lui Obi-Wan tresări de speranţă, când Anakin se repezi brusc înainte, ridicând lama verde deasupra umărului şi coborând-o pieziş spre Dooku. Înţelese imediat, chiar înainte de a observa lama albastră a padawanului ridicându-se pentru a lovi în sens invers, că lama verde avea să înlăture din drum sabia contelui, deschizând calea pentru lovitura victorioasă!

Dooku se retrase însă imposibil de rapid şi lama verde care cobora nu întâlni decât aerul.

Contele împunse apoi frontal, interceptând lama albastră şi braţul lui se strecură pe sub garda lui Anakin, după care se întoarse cu o răsucire bruscă şi azvârli sabia din mâna padawanului. Dooku atacă aproape imediat, împingându-l

îndărăt pe Anakin, care era surprins şi dezechilibrat.

Anakin se strădui din răsputeri să-şi reia postura, însă Dooku era necruţător, fandând şi împungând repetat, silindu-şi adversarul să se împleticească spre înapoi.

Contele se opri brusc şi, instinctiv, Anakin contraatacă, strigând şi lovind cu violenţă.

— Nu! răcni Obi-Wan.

Dooku împunse frontal şi mişcă lama fulgerător în lateral, interceptând nu lama verde a lui Anakin, ci braţul acestuia, în zona cotului. Jumătate din braţul padawanului zbură într-o parte, cu degetele încă încleştate pe mânerul sabiei.

Anakin căzu la pământ, strângându-şi braţul retezat cu o expresie de agonie pe chip.

Dooku repetă gestul de ridicare resemnată din umeri.

— Aşa se termină, spuse el pentru a doua oară.

În secunda în care rosti cuvintele acelea, uşile mari ale hangarului din turn glisară în lateral şi fumul bătăliei din exterior se revărsă înăuntru. Prin fum apăru o siluetă micuţă, dar care în clipa aceea părea mai înaltă decât oricare dintre ei.

— Maestre Yoda, şuieră Dooku.

— Conte Dooku, rosti Yoda.

Ochii lui Dooku se lărgiră şi el se retrase un pas, întorcându-se astfel încât să fie cu faţa direct spre Yoda. Ridică sabia în faţă, dezactivă lama şi coborî mânerul în lateral, în salutul oficial.

— Ai intervenit pentru ultima dată în planurile noastre.

Un gest al mâinii sale libere trimise în zbor o bucată dintr-o maşinărie spre micuţul Maestru Jedi, părând că avea să-l strivească cu siguranţă.

Yoda era însă pregătit şi flutură de asemenea din mână, împingând fragmentul de maşinărie în lateral, prin intermediul Forţei.

Dooku strânse din pumn în direcţia plafonului şi trase braţul în jos, rupând blocuri mari care se prăvăliră către Yoda.

Braţele micuţe se mişcară dintr-o parte în alta şi bolovanii căzură de ambele părţi, ricoşând pe podea fără să atingă un fir de păr al lui Yoda.

Contele mârâi încetişor şi întinse braţul drept în faţă, expediind o linie de fulger albastru spre Maestrul minuscul.

Yoda prinse fulgerul în propria sa mână şi-l returnă, dar cu un efort evident.

— Puternic ai devenit, recunoscu Yoda şi contele rânjii... dar Maestrul Jedi i-l şterse cu promptitudine de pe chip, adăugând: în tine partea întunecată simt.

— Am devenit mai puternic decât oricare Jedi, ripostă Dooku. Chiar şi decât tine, vechiul meu Maestru!

Alte fulgere se revărsară din palma lui, dar Yoda continuă să le prindă şi să le azvârle îndărăt, părând şi mai mulţumit în postura sa defensivă.

— Mult de învăţat mai ai, remarcă el.

Dooku opri asaltul inutil de fulgere.

— Este evident că această înfruntare nu va fi decisă de stăpânirea Forţei, ci de cunoştinţele noastre în mânuirea sabiei.

Yoda îşi trase cu respect sabia şi lama ei verde zumzăi, înviind.

Dooku îl salută rigid, activând propria sa lamă, roşie, dar, încheind formalităţile, sări spre Yoda cu o lovitură bruscă şi devastatoare.

Nu ajunse să-l atingă. Aproape fără să se clintească, Yoda respinse atacul.

Contele se transformă într-un vârtej de violenţă, de un fel pe care nu-l arătase împotriva lui Obi-Wan sau Anakin, revărsând un potop de lovituri asupra micuţului Maestru. Yoda însă nici nu părea să-şi schimbe locul. Nu se retrase, nici nu păşi în lateral, totuşi eschivele lui subtile şi parările precise opreau şi respingeau fără dificultate asalturile lui Dooku.

Duelul continuă aşa mult timp, dar în cele din urmă furia contelui începu să se reducă şi, dându-şi seama de inutilitatea încercării sale de a-şi copleşi adversarul, Dooku bătu iute în retragere.

Totuşi nu îndeajuns de iute.

Printr-o izbucnire subită de energie pură, Yoda zbură înainte şi lama sa acţionă cu atâta putere, încât lumina ei reziduală o întrecu pe cea emisă de ambele săbii ale lui

Anakin, atunci când padawanul fusese la apogeul dansului. Dooku nu pierdu însă teren, iar lama roşie pară scânteietor, fiecare ripostă fiind susţinută de puterea Forţei, pentru că altfel loviturile lui Yoda ar fi trecut de-a dreptul prin el.

Când se pregăti să treacă la contraatac, Yoda dispăru, sărind foarte sus şi, executând un salt mortal, ateriză înapoia lui Dooku, perfect echilibrat şi izbi cu putere.

Dooku schimbă priza şi împunse îndărăt, interceptându-i lovitura. Îşi eliberă complet arma, aruncând-o puţin în sus şi se roti, prinzând-o înainte să se fi degajat de lama lui Yoda.

Cu un răget de furie, contele se afundă şi mai mult în Forţă, lăsând-o să curgă prin el, ca şi cum forma lui fizică n-ar fi fost decât un simplu canal pentru puterea părţii întunecate. Ritmul său spori brusc şi spectaculos, trei paşi înainte, doi înapoi, tot timpul perfect balansat. Stilul lui de luptă era bazat pe echilibru, pe loviturile de împungere faţă-spate, pe străpungeri şi retrageri bruşte, iar acum îl atacă pe Yoda cu o serie de fandări viclene, îndreptate la stânga şi la dreapta.

Nu putea totuşi să lovească în jos, fiindcă Yoda nu se afla niciodată pe sol, ci sărea şi se rotea, zburând de-a dreptul, parând fiecare lovitură şi ripostând prin contraatacuri iscusite, care-l determinară pe Dooku să bată disperat în retragere.

Împunse cu sabia în sus, schimbând din mişcare unghiul de lovire şi anticipând că Yoda va eschiva spre stânga. Maestrul Jedi anticipă însă perfect mişcarea şi nu evită nici la stânga, nici la dreapta, ci se lăsă să cadă pe sol. Contele retrăsese deja împunsătura ratată şi începu o a doua, orientată acum în jos, dar Yoda o anticipă iarăşi şi se ridică pe verticală, îndărătul lamei ucigaşe.

Contraatacul lui fulgerător îl făcu pe Dooku să păşească iute înapoi, dezechilibrat pentru prima dată, iar Yoda se ridică şi mai mult, îndepărtându-se.

Furios, Dooku porni după el, fandând lung în direcţia capului. Rată din nou lovitura şi, în mânia sa, recurse la un asalt clasic prin retezare.

Lama verde a lui Yoda interceptă lama roşie, ţinând-o la respect şi blocându-i pe cei doi într-o înfruntare de tărie, atât fizică, cât şi a Forţei.

— Vechiul meu padawan bine ai luptat, îl felicită Yoda şi sabia lui începu să avanseze, silindu-l pe Dooku să se retragă.

— Bătălia-i departe de a se fi terminat! se încăpăţână contele. Acesta-i de-abia începutul!

Pătrunzând în Forţă, apucă una dintre macaralele mari din hangar şi o propulsă spre Obi-Wan şi padawan.

— Anakin! strigă Obi-Wan.

Prinse cu Forţa macaraua care începuse să se prăbuşească, ajutat de Anakin, care îşi ignoră pe moment durerea. Deşi acţionau împreună, nu mai aveau însă destulă putere pentru a-i opri căderea strivitoare.

Dar Yoda avea puterea aceea.

Maestrul Jedi înşfăcă macaraua şi o opri să cadă, însă procedând astfel fu nevoit să-i dea drumul lui Dooku. Contele nu pierdu timpul, ci sprintă imediat şi sări pe rampa de acces în velier. Când Yoda începu să îndepărteze macaraua astfel încât să nu rănească pe nimeni, motorul velierului spaţial vui şi cei trei Jedi priviră neputincioşi cum decola.

Anakin şi Obi-Wan se apropiară de Yoda, care gâfâia secătuit de puteri şi în aceeaşi clipă Padme intră în goană în hangar, repezindu-se la tânărul grav rănit şi strângându-l cu disperare în braţe.

— Întunecată zi este, murmură încet Yoda.

EPILOG

În nivelurile inferioare ale Coruscantului, un velier spaţial delicat lunecă în jos cu aripile pliate graţios, apoi trecu pe propulsiile convenţionale şi asoliză lin pe peronul fisurat de lângă o clădire ce părea abandonată.

Contele Dooku coborî din navă şi se îndreptă spre umbrele din partea laterală a rampei secrete, unde îl aştepta o siluetă în mantie cu glugă. Se opri înaintea ei şi schiţă o plecăciune respectuoasă.

— Forţa este cu noi, maestre Sidious.

— Bun sosit acasă, lord Tyranus, replică lordul Sith. Te-ai descurcat bine.

— Îţi aduc veşti bune, lordul meu. Războiul a început.

— Excelent, rosti Sidious şi vocea lui gravă răsună ca un şuierat.

De sub umbrele negre ale glugii imense, rânjetul Lordului Întunericului se lăţi.

— Totul merge aşa cum am plănuit.

În cealaltă parte a oraşului-planetă, în austerul Templu Jedi, mulţi deplângeau pierderea prietenilor şi colegilor. Obi-Wan şi Mace Windu stăteau în apartamentul lui Yoda şi priveau pe fereastră, iar micuţul Maestru şedea într-un scaun, reflectând la evenimentele neliniştitoare.

— Voi credeţi spusele contelui Dooku, potrivit cărora Sidious; ar controla Senatul? întrebă Obi-Wan, întrerupând tăcerea meditativă. Parcă nu-mi vine să cred...

Mace dădu să răspundă, însă Yoda i-o luă înainte.

— Nestatornic Dooku a devenit. Părţii întunecate s a alăturat. Minciuna; înşelătoria şi stârnirea de neîncredere căile lui sunt.

— Simt totuşi că ar trebui să fim mai atenţi asupra Senatului, completă Mace şi Yoda aprobă.

După alte clipe de reflectare tăcută, Mace privi curios spre Obi-Wan.

— Unde este ucenicul tău?

— În drum către Naboo, răspunse Obi-Wan. O escortează acasă pe doamna senator Amidala.

Mace încuviinţă şi Obi-Wan zări o sclipire de îngrijorare în ochii lui negrii – aceeaşi îngrijorare pe care o simţea şi el faţă de Anakin şi Padme. Pe moment o ignorară însă, deoarece probleme mai grave se înălţau în faţa Republicii. Tot Obi-Wan vorbi primul:

— Trebuie să recunosc că fără clone nu am fi obţinut victoria.

— Victorie? repetă Yoda sceptic. Victorie spui?

Obi-Wan şi Mace Windu se întoarseră simultan spre Maestrul Jedi, auzindu-i limpede tristeţea profundă din glas.

— Maestre Obi-Wan, urmă Yoda, victorie nu este. Vălul părţii întunecate a coborât. Războiul clonelor a început!

Cuvintele sale atârnară în jurul lor, grele de emoţii şi griji, o prezicere pe atât de cumplită pe cât auzise vreodată cineva din Consiliul Jedi.

Senatorul Bail Organa şi Mas Amedda îl flancau pe Cancelarul Suprem Palpatine, care stătea pe balcon, privind desfăşurarea armatei Republicii. Dedesubtul lor, zeci de mii de soldaţi clone mărşăluiau în formaţii strânse, o procesiune ordonată care îi aducea în şiruri la rampele de acces în giganticele nave militare de asalt.

O tristeţe profundă se citea pe trăsăturile chipeşe ale lui Bail Organa, dar, când îl privi pe Cancelarul Suprem, zări doar hotărâre fermă.

Pe îndepărtata planetă Naboo, sub un arbore acoperit de trandafiri care se înălţa deasupra lacului scânteietor, Anakin şi Padme stăteau ţinându-se de mână – Anakin în veşmintele tradiţionale de Jedi şi Padme într-o rochie albă şi minunată, cu tiv înflorat. Noul braţ artificial al lui Anakin îşi închidea şi deschidea degetele în mişcări reflexe.

În faţa lor, un călugăr nabooean declama textele străvechi ale căsătoriei, ţinând mâinile ridicate deasupra capetelor lor.

După ce pronunţarea publică se încheie, R2-D2 şi C-3PO, martorii ceremoniei, fluierară şi aplaudară.

Iar Anakin Skywalker şi Padme Amidala se sărutară pentru prima dată ca soţ şi soţie.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică

determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au

adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun.

Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

